

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡ. 947

ΣΕΛΙΔΕΣ

100

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

ΑΝΩΦΕΛΕΣ ΤΥΦΕΙΣ

«Η κηδεία και η ταφή στο νεκροταφείο ήταν για μένα κάτι το πολύ κουραστικό. Αναγκαστικά να σφίξω ένα σωρό χέρια, να δεχτώ συλλυπητήρια, να απαντήσω σε εμπνευστικά λόγια, να ακούσω ακόμα τον οίκτο των άλλων». «Η καμένη ή Μαντελέν λυτρώθηκε, επί τέλους, από το μαρτύριο της!»

«Η συμπόνοια των ξένων μ' άφισε ψυχρή, όπως και η λύπη των συγγενών. «Η-θέλα να ξαναδωθώ μόνη στο σπίτι μου. Δεν θέλησα να με συνοδεύει κανένας. Όταν έφτασα εκεί και κυτάχτηκα στο μεγάλο βενετσιάνικο καθρέφτη, αναρωτήθηκα αν η εικόνα αυτή της νεαρής γυναίκας με τα μαύρα και με τα ξανθά μαλλιά, με το κλωμό πρόσωπο και τα αδυνατισμένα χαρακτηριστικά, ήταν η δική μου. «Η απρόσφορα του σπιτιού μου θυμίζει ακόμα το θάνατο. «Ανοιξε τα παράθυρα για να μπη ο καθαρός αέρας».

Μήπως στο δωμάτιο, όπου μέναμε συνήθως και κύταζε την πολυθρόνα με τις ρόδες του Άλμπερ. «Τώρα πια πέθανες» σκέφτηκε. Κύταζε πολλή ώρα αυτή την πολυθρόνα, όπου καθόταν όλη την ημέρα ο άντρας μου, όταν ζούσε, κοντά στο παράθυρο, που έβλεπε στο δημόσιο κήπο. «Ασυνείδητα άρχισα να μαινών ού-όλες τις κάμαρες του σπιτιού κι' έφτασα στο δωμάτιο του Άλμπερ. «Η ύπνωση το είχα τακτοποιήσει, το κρεβάτι όπου είχε πεθάνει ήταν και πάλι στρωμένο, ού να μην είχε σμυρθεί τίποτα. Το βλέμμα μου έπεσε στο μικρό γραφείο και μηχανικά άνοιξα τα συρτάκια του: όλα ήταν εκεί τα κτηνοτροφικά, τα χαρτιά του, τα μολύβια του, οι πέννες του. «Επειτα, είδα ένα φά-

κελλο. Τον πήρα και είδα την επιγραφή: «Στη γυναικα μου για να το διαβάσει μετά το θάνατό μου». Κρατούσα τώρα το φακέλλο και πως ταραγμένη. Για ποιά λόγο μου είχε γράψει ο Άλμπερ; Κάθετα σε μία καρτέλα και με τρεμάμενα χέρια, κρατώντας το γράμμα, άρχισα να διαβάζω αργά:

«Μαντελέν, τί λένε οι άλλοι για σένα; Πως θυσίασες κοντά σ' έναν ανάστη, πως έχασες τα νεύρα σου, τη ζωή σου κοντά σε κάποιον που κατανήσε γευσθαινεκός εξ αιτίας της αρώστασης του. Αυτά λένε όλοι όσοι σε γνωρίζουν, έτσι σκέπτονται για σένα, απλούστατα γιατί δεν ξέρουν αυτά που ξέρω εγώ, ο άντρας σου».

«Θυμάσαι εκείνο το πρωί όπου φύγαμε μαζί με το αυτοκίνητο για να πάμε ν' αγοράσουμε διάφορα πράγματα για τον προσεχή μας γάμο; Καθόσουν δίπλα μου, με το πρόσωπο ανασταμένο και δεν ήθελες να μ' ακούσεις, μ' όλες τις παρακλήσεις μου. Σου είχα εξομολογηθεί ωστόσο όλα: την περιπέτειά μου με μία απίστη γυναίκα, την οποία όποτε ήξερα πως θ' αποχτούσα ένα παιδί. «Ο! αυτό το παιδί πως τ' αναπούσα κιόλας πριν ακόμα να γεννηθεί!... Δεν ήθελα τη μητέρα του, αυτή δε μ' ενδιέφερε, μά το παιδί μου δεν ήθελα να το χάσω! «Ήξερα πως σου ζητούσα ίσως πολλά, αλλά αν μ' αγαπούσες πραγματικά, θα με είχες καταλάβει. «Εσύ όμως δεν το ήθελες το παιδί μου, φοβόσουν μην γίνεις γελοία, μην πουν τίποτα εις βάρος σου. Σε παρακάλεσα τότε να μου ζανθώσεις την ελευθερία μου. Ίσως να παντρευόμουν μάλιστα και τη μητέρα του παιδιού μου, γιατί αυτό

δείξε μονάχα στον κόσμο για μένα! Έξαφνα, έπεσε πάνω μου, άρπαξε το βολάν, φώναξε: «Δεν ξέρω πια τί... Δεν άκουσα τίποτα, μόνο όλα σε λίγο σκοτεινιάσαν απ' τη φοβερή συγκρούση. Ξέρω πως άφησες να διαδοθεί ότι η συγκρούση αυτή οφειλόταν σε απημερία μου. Έσύ σώθηκες με μερικές αμυνές, ενώ εγώ έσπασα τη σπονδυλική μου στήλη, πράγμα που μ' ανάγκασε να μείνω ακίνητος σ' όλη μου τη ζωή, καρφωμένος σε μία πολυθρόνα».

Όταν κάπως συνήλθα, άει-ώσες να παντρευτούμε. Φορούσες το πιο ακίνδυνο, ενώ εγώ ήμουν ακίνδυνος την ώρα που είχα τελειώσει και σε κυτάχα με μίσος. Όσοι μας περιτριζόσαν φαντάζονταν πως ήσασταν μία ηρωίδα, πως ο έρωτάς σου για μένα έπρεπε να είναι πολύ μεγάλος για να θυσιάσεις τη ζωή σου κοντά σ' έναν ανάστη. Τι φευτιά! Μόνο εγώ ήξερα πως οι τύψεις σε είχαν ανάγκη να δεχτείς να γίνεις γυναίκα μου. Θα πρεπε να μιλήσω, ν' αρνηθώ να σε παντρευτώ. Γιατί δεν τόκανα; Μα αυτή ήταν η εκδίκησή μου, όχι γιατί ή-σασταν η αιτία της κατάντησής μου, αλλά επειδή μου είχες αρπάξει ό,τι πολύτιμο είχα στον κόσμο: το παιδί μου! Όταν άρχισα ν' αναζητώ τη μητέρα του, έμαθα πως η άμοιρη κοπέλλα είχε χαθεί, εξαφανιστεί και πως το παιδί μου—άκουσ, Μαντελέν—το παιδί μου ή-ταν στο Βρεφοκομείο. «Λά-λά πως μπορούσα να ξέρω ποιά ήταν απ' όλα αυτά που βρίσκονταν εκεί».

«Ζήσαμε πέντε χρόνια μαζί, σαν ξένοι. Προσπαθούσες με την απάτην ή-σας σου να επανορθώσεις το έγκλημά σου, ενώ εγώ κά-θε μέρα όλο και σε μισού-σα πιο πολύ. Θυμόμουν τα σκληρά σου λόγια: «Δεν το θέλω το παιδί σου!» και σε σκαλίζονα, ένοιωθα τέ-τοια αποστοργή για σένα που αν μπορούσα θα σε σκότωνα! Ναι, θα σε σκότ-ωνα, Μαντελέν, για ν' απαλ-λαγώ από την παρουσία σου!»

«Ξέρεις για ποιά λόγο καθόμουν πάντα κοντά στο παράθυρο; Για να παρακο-λουθώ τα ξένα παιδιά που έπαιζαν και να ξέρω την α-υτάπτη ότι ανάμεσα σ' αυ-τά ήταν και το δικό μου παι-δί. Ζήσαμε μαζί πέντε χρό-νια, αλλά μάς χωρίζε μια άδυσσα».

«Βλέπω πως ή ώρα μου πλησιάζει να φύγω απ' αυ-τόν τον κόσμο. Θέλησα να σου γράψω αυτά όλα που δε σου είπα στα χρόνια που ζούσαμε. Δε μπορώ να σε συγχωρέσω, Μαντελέν, για το φοβερό σου έγκλη-μα. «Ας είσαι καταραμένη σ' όλη σου τη ζωή κι' ακό-μα και στο θάνατό σου!»

Άλμπερ».

Το γράμμα έπεσε απ' τα χέρια μου χάμω και τα φύλλα του σκορπίστηκαν. Κι' έξαφνα, γονάτισα μπρός στο άδειο κρεβάτι του Άλμπερ και μ'εσ' στα δάκρυά μου, φώναξα, σαν να μ'ακού-ρουσε ο νεκρός να μ' ακού-ση: ««Οχι, Άλμπερ, πρέπει να με συγχωρέσεις, έστω κι' από και πού βρίσκεσαι, για-τί σ' αγαπώ πάντα: ο έ-ρωτάς μου για σένα, που τον ήθελα αποκλειστικό, μ' ανάγκασε να μη θέλω το παιδί σου, που τόσο το λα-χταρούσα. Δεν ήθελα να σε μοιραστώ μ' άλλον, έστω κι' αν αυτός ο άλλος ήταν το παιδί σου! Δε σε παν-τρεύτηκα για να εξιλεωθώ, αλλά γιατί σ' αγαπούσα. Τά-ρα είναι πιο πολύ άργα... Συχώρε με, αγάπη μου...»

ΖΟΡΖ ΝΟΥΑΡΟ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτόλ

«Ο «Κύκλος με την κιθάρα», που άνεβαίνει την ερχόμενη εβδομάδα στο «Θεά-τρο Τέχνης» ο Κάρολος Κουν, είναι ένα από τα πιο ενδιαφέροντα θεατρικά έργα, που έχουν παιχτεί στην Ελλάδα».

Το έργο γράφτηκε στην Αμερική, όπου κατέφυγε ο συγγραφέας του Μπρέχτ, όταν, ανεπιθύμητος από το χι-τλερικό καθεστώς, εξορίστηκε από τη Γερ-μανία.

«Όταν, ύστερα από απουσία 15 ε-τών, ξαναγύρισε στην πατρίδα του, ο Μπρέχτ, μαζί με τη γυναίκα του, την η-θοποιό Έλεν Βαϊγκελ, ίδρυσε δικό του θέατρο, που διούνησε ως τα μέσα του 1956, όποτε πέθανε, ύστερα από μία βα-ρεία αρρώστια».

Έχτος από τις ποιητικές συλλογές του, ο Μπρέχτ έγραψε συνολικά 12 θεα-τρικά έργα, που σημείωσαν μεγάλη επι-τυχία.

Το θερινό θέατρο της Λυρικής Σκη-νής, στην άοχη της λεωφόρου Αλεξάν-δρας, θα παραχωρηθεί έέτος σε ελεύθε-ρο μουσικό θίασο και θα μετονομασθεί «Νέον Λυρικό».

Στο «Ακροπόλ», άρχισαν οι δοκι-μές της νέας επιθεωρήσεως των κ. κ. «Α-σημακοπούλου - Σπυριδοπούλου - Παπαδό-υκα, που θα ανέλασ τη «Αποκρά».

«Ο χορογράφος Καστρινός συνεπλή-ρωσε ήδη δυό χορογραφίες, που θα ά-ποτελέσουν το χορευτικό μέρος του νέου φαντασμαγορικού θεάματος, που επιφυ-λάσσει εκπλήξεις στους θεατροφίλους».

Θά είναι μία χαρακτηριστική δια-σκευή της «Κοκκινόσκουφίτσας», με το νέο χορευτικό άστρο, την Έλεν Προκοπίου, στο βασικό ρόλο, και ένα έξαλλο μάμμο.

Πολύ πρωτότυπο θά είναι και το φινάλε της νέας επιθεωρήσεως, που θά παρουσιάσει τη νέα εμφάνιση της Πλατείας 'Ομονοίας, με τις υπόγειες στοές, σύμφω-να με τις τελευταίες διαρρυθμίσεις που γίνονται».

«Ο Φίλιος Φιλιππίδης, ο δημιουργός του «Αγκόπ», πρόκειται να κάμει την πρώτη του εμφάνιση στην όδον. Θά πρω-ταγωνιστήσει σε μία φάρα με τον τίτλο «Αγκόπ και Σία», που γράφεται από τον 'Ορέστη Λάσκο».

Εκτός από τη Σοφία Βέμπο, έχει προτάσεις να μεταβή στην Αυστραλία, με εξαιρετικούς δρους και ο Νίκος Γούναρς. «Ο δημοφιλής τραγουδιστής άπεφάσισε να πραγματοποιήσει το ταξίδι του αυτό μετά την «Αποκρά».

Επειτα από τα τόσα άραία ποιή-ματα που έγραψε ο Βετράντος του μουσι-κού θεάτρου Πέτρος Κυριακός, έγραψε τε-λευταία και ένα με τον τίτλο «Σ' άναπα-τόσο πολύ», με μουσική του συνθέτου Τά-κη Μωράκη που θά τραγουδηθεί για πρώτη φορά σε μία μεγάλη αθηναϊκή βραδυά, που έτοιμάζει ο Πέτρος Κυριακός, κατά τη διάρκεια της «Αποκρά».

«Η Ίωάννα Άλβα κι ο Φώτης Πο-λυμέρης, έτοιμάζουν όριστικά για την ά-νοιξη μία μεγάλη περιοδεία στο έξωτε-ρικό».

Πραγματικά ηρώϊκή μπορεί να χα-ρακτηριστή η άπόφαση της καλλιτέχνιδος Μαρίκας Νίνου, που πήρε έχοντας από το κρεβάτι του πόνου—γιατί, όπως είναι γνωστό, τον τελευταίο καιρό, είναι άρρω-στη σοβαρά: Σηκώνονταν άρκετες φορές στη ημέρες τόν εορτών, πήγαινε με αυτο-κίνητο σε ένα κοσμικό κέντρο και ξανα-γύριζε άμέσως, για να ξαναπέσει πάλι στο κρεβάτι της».

«Ο έφετείνος χορός των Συγγραφέων, που θά δοθί στις 24 Φεβρουαρίου, στη «Μεγάλη Βρετανία», επιφυλάσσει, όπως πάντα, πολλές εκπλήξεις».

Μία άπ' αυτές θά είναι ένα σατυ-ρικό σκέτς, που θά αποδώσουν όλοι οι πρωταγωνιστά της πρόδας!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Α ΟΓΙΩΝ-λογίων τύπους έχει πάντα μία έφημερίδα. Όμως ο Βασιλάκης ο κα-φετζής ήταν ο πιο ιδιόρρυθμος απ' ό-λους τους τύπους που είχα γνωρίσει μέχρι τότε—πρό πάντων—κάτι περιέργους κλητήρες που καθένας τους ήταν βίος και πο-λιτεία. Κρατούσε το καφενεδάκι του γραφείου και μάς εξυπηρετούσε, μέρα και νύχτα, με τον τρόπο του. Παρατηρήσεις δε δέχονταν. Ούτε και άμφισβήτησεις στους λογαριασμούς».

— Πόσους καφέδες έχω, κύρ-Βασιλή; — Έφτά! — Έφτά! Και πότε έγιναν έφτά; — Άρκει να τούλεγες κάτι τέτοιο και σ' έ-κοδε άμέσως. Παρ' όλον, ότι έκλεβε πάντα στους καφέδες, είχε μία τρομερή εύαισθησία στα ζητήματα του φιλοτίμου και όχι μονάχα δε σου σέρφιρε καφέ για πολλές μέρες, αλ-λά σουκούε και την καλιμέρα. — Άστα! ήταν η άπάντησι. Δέ χρωστάς τίποτα».

Δε δέχονταν όχι μονάχα τέτοιες βαρείες προσβολές, αλλά ούτε καν να τού φωνάζει δυνατά με τ' όνομά του. Όσο δυνατότερα τού φωνάζες, τόσο δεν άκουγε και περιωρι-ζόταν άπλάς να σου ριξη μία άγρια ματιά, που έλεγε πολλά. Βαρύς, Ζόρικος, Λιλόλογος. Και δύσκολος. Τον κάναμε γούστο όλοι οι νε-αροί συντάκτες που τον λέγαμε «καπετάνιο»—προσφώνησι που την δέχονταν εύχαριστάς μο-νάχα όταν ήταν παρών. Γιατί ο κύρ-Βα-σιλάς τάς κατανοούσε άρκετα συχνά κι' έκανε ένα μεθύσι σοβαρό, άδιοκρηπές και ιδιόρρυθ-μο. Αυτό γινόταν σ' ένα ταδεράκι, που βρι-σκόταν κάτω απ' τα γραφεία της έφημερίδας, όπου κάμια φορά τρώγαμε και πετούχαμε τον κύρ-Βασιλή νά τά κοπανά μάχους του σε μία γωνιά. Τον ζυγώναμε, τον κερνούσαμε και τότε λυγόναν η γλώσσα του κι' άρχιζε ν' αραδιάζει ιστορίες ηρωικές, όπου πάντα ο ήρωας ήταν ο ίδιος».

Ημουν τότε άρρεθωτισμένος. Άντιλαμ-δάνσθε. Έρωτας παλαδός και τα λοιπά. Μπαίνω, που λέτε, σε μία υπνάρια με την Άνθη, για να της δώσω μία μύπα. Πάει μας, το λοιπόν, καθόταν ένας ιταδέλαρας, ύ-ψος δύο μέτρα. Άρχισε να την γλυκοκλιτά. Μία του το συχώρεσα. Δύο του το συχώρεσα. Την τρίτη με πιάνουνε τα σκολιανά μου, ση-κωνόμει άπάντα και χράπ, χρομπ, του τραβάω δυό χαστούκια!

Παύσι. Άπορία: — Και τί έκανε ο ιταδέλαρας; — Παύσι. Και, ύστερα, άπάντησι: — Τιποτά!

Όταν δε διηγόταν την ιστορία αυτή, δι-ηγόταν κάποια άλλη άναλογη: — Η ώρα ήταν περασμένη. Άντιλαμδάνε-σθε. Κοιμόμουν βαθεία και τα λοιπά. Όπου εαφνικά, μέσα στον ύπνο μου, κάτι άκούω. Συ-νών, άνοιγω το φως και βλέπω μπροστά μου ένα πελώριο άντρα με πιστόλι. Τινάζομαι, χυ-μού και χράπ, χρομπ, του τραβάω δυό χα-στούκια και τού παίρνω το πιστόλι».

Παύσι. Έρώτησι: — Κι' έκείνος τί έκανε; — Άπάντησι: — Τιποτά! — Έρώτησι: — Καλά, δε τον φοβήθηκες; — Παύσι. Κύτταγμα ψηλά. Κι' ύστερα: — Είς ύγειαν, παιδιά!

Και κατέβασε, όπως πάντα, το ποτήρι σο-βαρός, πράγμα που έσημαίνε, ότι δεν άξιζε ν' άπαντά σε τέτοιες έρωτήσεις. Παρόμοιες ι-στορίες είχε άφθονες ο Βασιλάκης και τις δι-ηγόταν πάντα ύστερα από σιωπή, τόσο πει-στικά και τόσο σοβαρά, ώστε κανένας δεν τολμούσε ποτέ ν' άμφισβήτηση την αλήθειά τους, μπροστά του. έπειδή ο άνθρωπος ήταν πολύ βαρύς και δεν σήκωνε άστεία, πρό πάν-των σε ό,τι άφορούσε τα κατορθώματά του. Δεν έπέτρεπε σε κανένα να τού πάρη τόν άερα κι' ούτε έδινε, άλλωστε, σε κανένα το δικαίω-μα να τού άστειευτή πέρα απ' τα όρια».

Εκείνο το βράδυ, λοιπόν, μπήκε στο γρα-φείο πιο σοβαρός και πιο βαρύς από κάθε άλλη φορά».

— Έχεις δουλειά; με ρώτησε. — Όχι, τού είπα. — Θέλω να σου πώ, μου είπε. — Κύρ-Βασιλάκη, είμαι πάνω στη διάθε-σί σου, τού άπάντησα. Συμβάινει τίποτα;

Παύσι. Κι' ύστερα: — Συμβάινει! — Σοβαρά; — Πολύ. — Σ' άκούω, λοιπόν, Γιά λέγα. — Όχι έδώ. — Πού θέλεις; — Έλα!

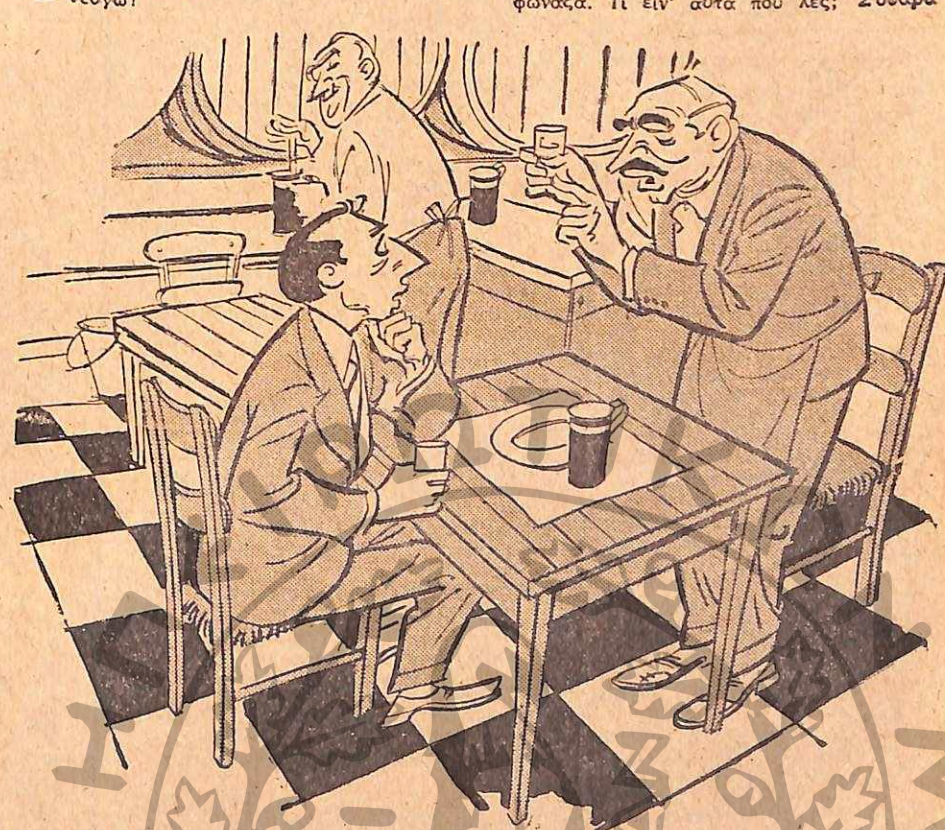
Σιωπήλας, βαρύς, συννεφιασμένος, με πη-γε στην ταδερά. Στρωθήκαμε. Χωρίς μιλά κούταξε τον ταδεράκη και τούκανε μόνο νόη-μα. Εκείνος, που ήξερε τα χούγια του, κα-τάλαξε κι' άπάντησε «εν τάξει, καπετάνιε»—για ποιά λόγο τον λέγαν καπετάνιο, ποτέ δε

Σ' άγαμέλ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ Δ.ΨΑΘΑ

«Λόγοι τιμής...»

Μπόρεσα να καταλάβω. Γιατί ο κύρ-Βασιλής, που διηγόταν τού κόσμο τις ιστορίες, ποτέ δεν άνέφερε για θάλασσες. Καπετάνιος της στερηάς ήτανε σίγουρα, αλλά τί είδους καπε-τάνιος, δεν μάς το ξεκαθάρισε ποτέ. Καθώς στρωθήκαμε, λοιπόν, σ' ένα τραπέζι, στην αγάπημένη του γωνιά, βυθίστηκε σε σιωπή».

— Λοιπόν; τού ρώτησα. — Με κύταξε κατάματα. «Υστερα κούνησε το κεφάλι. «Υστερα κύταξε τον ταδεράκη, που έφτασε με το καποστάρι και το μεζέ. Σιωπη-λός έβλεψε τον ταδεράκη. Σιωπηλός γέμισε τά ποτήρια. «Υστερα είπες: — Φευγά!

— Στο κρασί που πίνω! ώρκίστηκε επί-σημα ο κύρ-Βασιλάκης».

— Για ποιά; τού ρώτησα. — Για τού χαριό. — Έτσι εαφνικά; — Άνάγκη! — Νά κανής τι; — Φάνο!

— Όχι δά! Τ' είν' ας λ' πού λες, κύρ-Βασιλάκη! Σοβαρά μιλάς;

Σήκωσε το ποτήρι κι' ώρκίστηκε επίσημα: — Στο κρασί που πίνω! — Και τού κατέβασε μονορούφι. Δεν έδωσα, βέβαια, μεγάλη σημασία ούτε στα λόγια, ούτε στον όρκο που πήρε με τόση επισημότητα ο Βασιλάκης—άπο τέτοια ήμαστε συνηθισμέ-νοι όλοι—άλλά έκανα πως άνησυχού:

— Για όνομα τού Θεού, κύρ-Βασιλή! Λο-γικήσου! Έχεις γυναικα, είπες σπιτί. — Άλλά ο Βασιλάκης είχε τού ύψος της Μοι-ρας;

— Άνάγκη! — Μά γιατί;

— Λόγοι τιμής! — Ποιάς; — Η άνηψά! — Τι έκανε; — Άντί γι' άπάντησι, έβαλε τού χέρι του στην τσέπη, έξωλε ένα γράμμα και μούδωσε να τού διαβάσω. Με την πρώτη ματιά που έρριξα είδα ότι τού γράμμα προερχόταν απ' την ά-δερχή του, που τού έγραφε απ' τού χωριό:

«Πολυαγαπημένο άδερφέ μου Βασιλή, »Υγειαν έχω και ύγειαν ποθώ και δε' ο-μάς και μάσε, ότι η κόρη μου η Τασία τά εμπλέκε με τού γιου τού Μπαϊραχτάρη και μάς ντρώπασε, καθότι, ως γνωρίζεις, άρρεθωνα-σμένη και άστα που νά στά λέω την στενο-χώρια που τραβάω! Ο άρρεθωτιστικός της γυρίζει τόν άλλο μήνα απ' τού ταξίδι και τι νά τού πούμε τού παιδιού! Έλθε τού γρηγο-ρώτερο να της βάλεις λίγη γνώσι καθότι έ-μένα δεν μ' άκούει και μου βγάζει γλώσσα, ότι δεν άγαπάει τόν άρρεθωτιστικό της και άγαπάει τόν Μπαϊραχτάρη. Έσένα σε φοβά-ται και μόνον έσένα θ' άκούση. Υγίαίνε, ά-δερχέ μου, και μην άργήσης, σε παρακαλώ, και διαβάσε τά δόντα είν την Άνθη. Η πεφιλημένη άδερφή σου Μαργαρώ Μειντάνη και έτερον δεν έχω».

Δίλωσα τού γράμμα και τόν κύταξα: — Λοιπόν; τού ρώτησα. — Αυτά είναι! μου είπες. Πρέπει να ξεπλώ-νω την άτιμία! — Θά την σκοτώσης; — Άνάγκη! — Μά είσαι στα καλά σου, καπετάνιε; τού φωνάξα. Τι είν' αυτά που λες; Σοβαρά συ-

ζήτας να την σκοτώσης την κοπέλλα; Στο κάτω-κάτω, η άδελφή σου δε σου γράφει να πάς για φόνους. Την βοηθεία σου ζητάει.

— Είσαι φίλος; — Είμαι. — Στο κρασί που πίνω. Θά γινή! Ζητή-ματα τιμής. Άντιλαμδάνεσαι. Έγώ σ' αυτά δε χωρατεύω, Έβίσα!

Ημουν έκδοτ τοις έκδοτ βέβαιος, ότι η ιστορία αυτή—ή μάλλον η άπόφασι τού Βα-σιλάκη—ήταν μία απ' τις συνηθισμένες του φαντασιοληξίες κι' ότι τού πρώτ, μόλις συνε-ρχόταν, σίγουρα θά τού περνούσε. Γι' αυτό έ-κανα τόχα πως τον έσορκίζω—για όνομα της Παγανίας!—να τού σκεφτή καλύτερα και να μη τού σκοτώση τού κορίτσι. Δέ μίλησε».

Την άλλη μέρα τόν χάσαμε τόν καπετάνιο. Και την άλλη και την παρέλλη. Όπου, ένα βράδυ, παίρνωμει ένα τηλεγράφημα: άνάμει-να στα τόσα άλλα δημοσιογραφικά: «Ο Βα-σιλής Μπαϊραχτάρης, η Καπετάνιος, έφόνευσε, είν τού χωριόν Μαλίτα, την άνηψάν του Ά-νοστασιαν Μειντάνη, διά λόγους τιμής...».

Και μείνωμε όλοι με τού στόμα άνοιγτό.

Δ. ΨΑΘΑ Σ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Όμολογία

«Όποια διαπίστωσης δοθείσης εύκαιρίας! Και φωνάσκω μετά φωνής τα μάλα στεντορσίας: Κακώς, κακίον, κακίον, ω Ζέυ, παρεξηγήθην, καθ' ο σφοδρώς ηγάπησον και σφοδρά ηγαπήθην. «Ηγουν Άθθίδα ευειδίη πρό ήμερών ιδών έρρίγηνσον ο φουκαρέως σαφώς κι' αναφανδόν κι' ησθάνθην τα συμπτώματα έρωτικής λαχτάρας τουτέστιν ζάλην, έξαφιν και γενικώς κομάρας. Σφοδρώς την ηγάπησον την Δίδα ες άπινής έφ' ω και πλήρης ζέσεως και έμπλεος σαγήνης έσκέφθην ούν ν' ανυδερξώ μετά της λαύρου νέας και Δόν Ζουάν ν' ανυδερξώ ο γέρο ταρνανέας. Κι' εύθως με ύψος γόντος εκ των γλυκαναλάτων έν μέσω υποκλίσεων και χειροφιλημάτων».

— «Ο! Μίς, τής είπον ευγενώς και μετά πλήρους σθέ- (νους) — «Ο! μίς, επανεισέλασιν άδούχο αυτο- (στιγμεί),

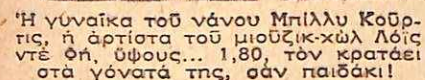
ο μέγιστος Καζανοβεύς Ιδού ένώ είμι. Κι' ω Δία, με ημδάνισεν ή Μίς μετά (χαρτικής) — Κι' έγωγε πλέον έξαλλος δοθείσης ευ- (καιρίας),

— «Ο! Μούσα τί αίσθάνεσθε; τής είπον (τελικώς). Κι' ένν νά είπν ήλιπζον: «έρωτικός τρε- (μούλας!)» — έκείνη φευ! μορφάζουσα μοι είπεν εα- (φνικώς):

— «Όταν σε βλέπω, γέρο μου, αίσθάνο- (μοι... αναγούλας)

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Κάνουν φυσιολογικά παιδιά.

Αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου βέβαιο.
Ἐὰν ἡ γυναῖκα τοὺς ἔχει κανονικὸ ἀ-
νάστημα, τὰ παιδιά θὰ μοιράσων
μᾶλλον στὴ μητέρα, ἀπ' αὐτὴ τὴν
ἀποψι. Ἀλλὰ κ' ἂν ἀκόμη παντε-
ρὸν θυμὸν νάνοι, ἀντρας καὶ γυναῖκα,
ὑπάρχουν πολλὰς πιθανότητες νὰ κά-
νουν παιδιά μὲ ἀνάστημα ἐντελὲς
κανονικόν.

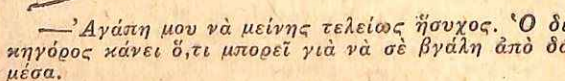
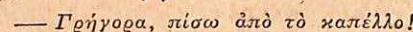
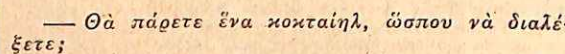
Οἱ νάνοι τῆς δευτέρας κατηγορίας
 παραμορφώθηκαν ἀπὸ ραχιτισμό, εἶ-
 ναι καυτούρηδες, δὲν ὑστεροῦν ὡς
 πνευματικά.

Οι νάνοι της πρώτης κατηγορίας, γεννιούνται συχνά φυσιολογικοί, αργότερα όμως, κάποια σοβαρή ασθένεια σταματάει πρόωσα και όριστικά την ανάπτυξή τους.

Ἀντίθετα. οἱ ναυτοὶ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Εκκλησιόφρασε τὸ βον τευχὸς, μετὰ τὴν περιόριον «Σάλπιον» ὕψους, μετὰ τὴν ἀποτολὴν μεθ' ἑνὸς καὶ γονέως γιὰ τὴν ἀποτολὴν ἀποτολῆς τῆς πρώτης ἐφαρμογῆς στὴν Ἑλλάδα διαδοχικῶς διὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἀφ' ἑκείνης στὸ 26ο Δημοτικὸ Σχολεῖο Ἀθηνῶν. Μεταθὺ τὸν ἄλλον περικυκλωμένων τὸ ἐπὶ τευχὸς, εἰναι βυθὸς ἀφ' οὗ τὸ ἐπὶ τευχὸς φωτοθεορεῖται πεντὸ κ. Δ. Χρόνι: «Η Ἑπιστομὴν ὑποστηροδορεῖται καὶ τὸ θεραπευτικὸν τὸ ἐπὶ τευχὸς» καὶ «Οἱ ὁρητικτικὲς ἀποτολῆς καὶ ἡ ὑγιεινὴ τὸν ἄλλον».

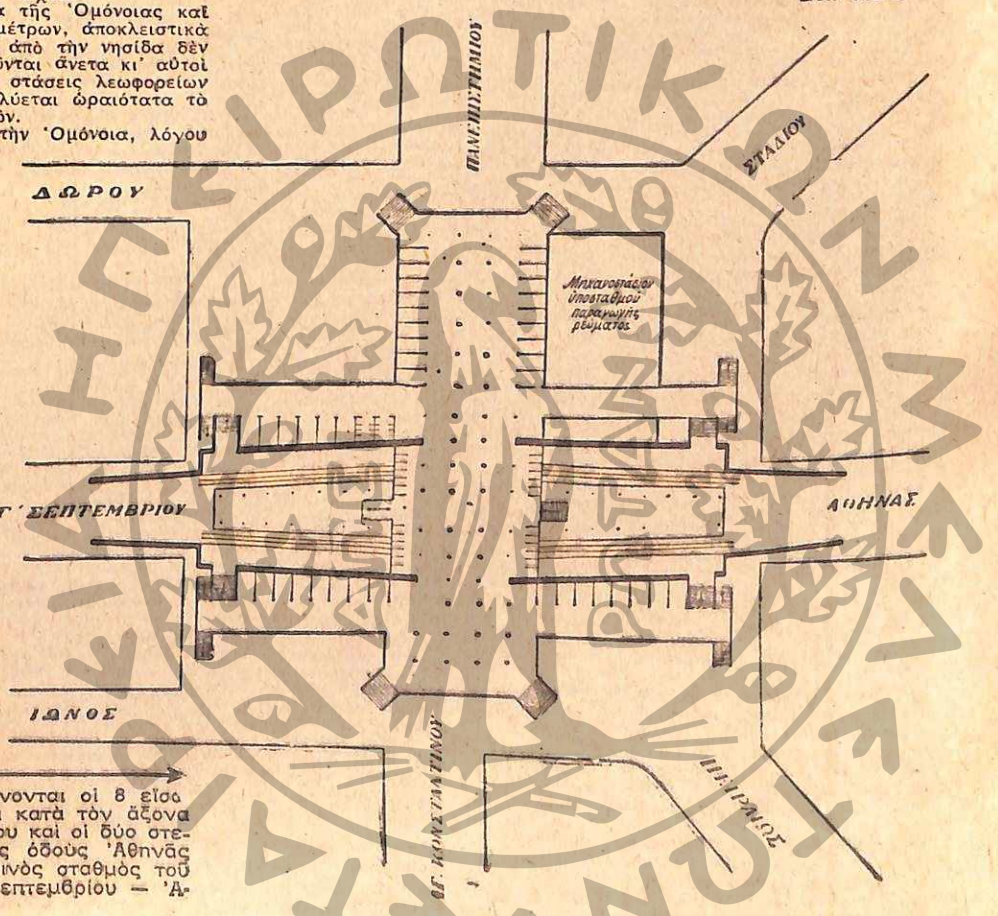

★

Για δόσεις κάλ' θέλουν να πάνε από την οδό Γ'. Σεπτεμβρίου προς την οδό 'Αθηνάς ή αντιθέτως, θα υπάρχουν δύο στενότερες υπογειες διαβάσεις πλάτους 6 μέτρων, ανυψωμένες παράλληλα προς την σημερινή οδράγχα του 'Ηλεκτρικού και που θα συναντούν κι' αυτές κάθετα τη μεγάλη διάβαση των 18 μέτρων.

Αὐτὴν τὴν παλὰ Ὀμόνοια, ὅπως τὴν περιέγραψε τὸ πασίγνωστο τραγουδάκι «Ὀμόνοια Πλάς», σίγουρα θὰ τὴν ξεχάσουν γρήγορα οἱ Ἀθηναῖοι.

ΣΠ. ΜΟΣΧΑΣ

Τρεῖς φορές χήρα ΑΠΟ ΚΕΡΑΥΝΟΥΣ

Ἡ παράξενη περίπτωση μιάς
ὠραίης Βουλγαράς

Ἡ Μάρθα Ματίκια είναι μία ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες γυναῖκες τῆς Βουλγαρίας. Κοντεύει τὰ 40, κι' ὅμως φαίνεται δέκα χρόνια νεώτερη. Ἐχει παντρευτῆ τρεῖς φορές κι' εἶναι χήρα καὶ πάλι. Τώρα τελευταία ἀρραβωνιάστηκε γιὰ τετάρτη φορά.

Ὡς ἐδῶ, δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ἐξαιρετικό... Ἀλλ' ὁ ἄντρας πού ζητήσε τώρα τὸ χέρι τῆς Μάρθας Ματίκια, πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μὴ πολλὸ γενναῖος! Γιατί οἱ τρεῖς προκάτοχοί του σκοτώθηκαν ὅλοι ἀπὸ κεραυνό!

Τὸ 1935, ἡ Μάρθα ἦταν μόλις 18 χρονῶν κοπελλίτσα, μὲ πλούσια καὶ κατὰ μαῦρα μαλλιά, μάτια πού πετοῦσαν σπίνες, καὶ μὴ σιλουέτα πού θὰ τὴν ἐζηλεύανε ἀκόμα καὶ στὰρ τὸ Χόλλυγουντ. Μὲ λίγα λόγια, ἦταν ἡ βασιλοῦσα τῆς καλλονῆς στὸν τόπο τῆς.

Ἦταν κόρη φτωχῶν χωρικῶν, δούλευε στὰ χωράφια, κι' εἶχε γιὰ μοναδικὸς θαυμαστὴς τῆς τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ τῆς.

Κάποτε ὅμως, γινότανε μὴ μεγάλη γιορτὴ στὴ Σόφια. Ἡ Μάρθα ντύθηκε μὲ τὰ καλά τῆς καὶ πῆγε γιὰ μιά μέρα στὴν πρωτεύουσα. Ἐκεῖ λοιπὸν τὴν προσέξεν ὁ Ράντολφ Ἡτμαν, ἓνας Ἀμερικανὸς περιηγητῆς πού ἔκανε ἓνα μεγάλο γύρο στὴν Εὐρώπη. Τὴν ἐρωτεύθηκε, τὴ βοήθη χρηματικῶς καὶ καλὸ τρόπον ὅσο καὶ ὁμορφὴ καὶ τῆς πρότεινε γάμο, μὲ τὴ μεσολάβησι ἑνὸς διερμηνέως. Ἐκείνη δέχτηκε φυσικά.

Ἀφοῦ παντρεύτηκαν καὶ πέρασαν ὀχτὼ βδομάδες ὀνειρεμένης εὐτυχίας, ἐτοιμασθήκαν νὰ φύγουν γιὰ τὴν Ἀμερική. Δὲν πρόλαβαν ὅμως, γιατί, σὲ μιά καταγίδια, ἔπεσε ἓνας κεραυνὸς καὶ σκότωσε τὸν Ράντολφ! Ἐτοί, ἡ Μάρθα ἔμεινε χήρα, ἀλλὰ καὶ κάτοχος μιάς περιουσίας 56 χιλιάδων δολλαρίων.

Πῆγε τότε στὸ Παρίσι. Μιά μέρα, παρακολούθησε μιά ἐκδήσι μοντέλων στὸν οἶκο Ματώ. Ἐδεῖχνε δὲ τόσο ἐνδιαφέρον, ὥστε ὁ ἰδιοκτήτης Σαρλ Ματώ τῆς πρότεινε νὰ τὴ βοηθήσῃ στὴν ἐκλογὴ τῆς. Πραγματικά, ἡ Μάρθα δοκίμασε ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα καὶ ἀκριβέστερα μοντέλα τοῦ καταστήματος. Τῆς πῆγανε περίφημα. Πρώτῃ πόσο στοίχισε. Τότε ὁ Ματώ τῆς εἶπε πὼς μποροῦσε νὰ τὸ πῶρὶ τέσπαι, καθὼς κι' ὅλα τὰ φορέματά του μαγαζιῶ του... ἂν δεχότανε νὰ τὸν παντρευτῇ!

Ἡ πρότασι ἦταν ἐξαιρετικὴ... Ἡ Μάρθα ζήτησε προέσβασι γιὰ νὰ σκεφτῇ—καὶ γιὰ νὰ περῶσιν λίγο τὸ πένθος τῆς. Μετὰ 4 μῆνες ἔκαναν τοὺς γάμους τῶν.

Ἐξῆσαν 18 μῆνες μαζί, εὐτυχισμένοι. Ὑστερὰ ὁ σύζυγος ἀποφάσισε νὰ κάνουν ἓνα ταξίδι. Πῆγαν στὴ νῆσι Ἰσπανία. Ἐκεῖ τότε βρῆκε μιά μέρα μὴ καταγίδια, μὲ βροντὴς, ἀστραπές, κεραυνούς... Ἡ Μάρθα δὲν ἔπαθε τίποτε... ἀλλ' ὁ ἄντρας τῆς σκότωσαν ἀπὸ ἓνα κεραυνό!

Ὁ ὁμοῖος θάνατος τῶν δυὸ ἀνθρώπων πού εἶχε παντρευτῇ, κλονίσεν τόσο δυνατὰ τὴ Μάρθα, ὥστε ἐπὶ ἐβδομάδες πάλαι μετὰ ζωῆς καὶ θανάτου. Ἐπὶ ἓνας Γερμανὸς ἐιδικὸς γιαντρός τὴν ἔβλεψε, τὴν ἔκανε καλὰ, μὲ τίς ἀφροσώσασε, τὴν ἐπεποίησε... κι' ὕστερα τὴν παντρεύτηκε.

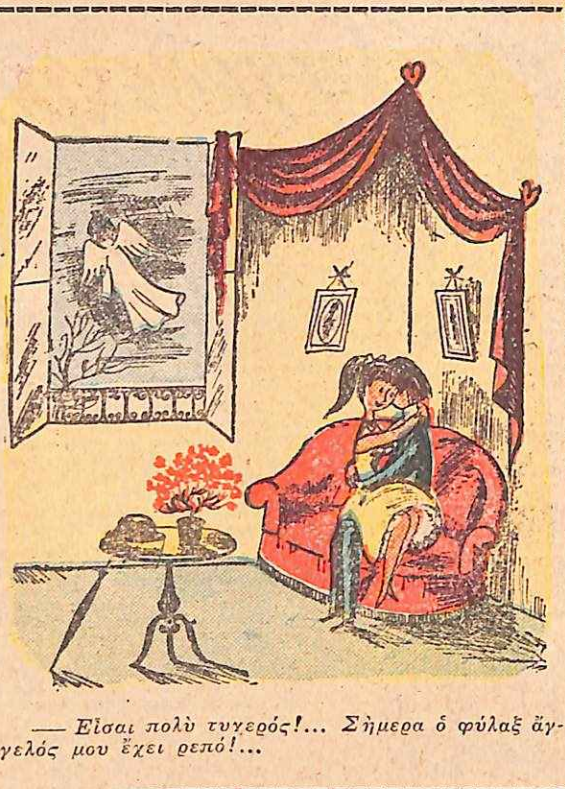
Μόνο τότε ἔμαθε ἡ Μάρθα πὼς ὁ δεύτερος ἄντρας τῆς τῆς εἶχε ἀφίσει ὅλη τὴν περιουσία του: 75 ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα!

Πῆγε ὕστερα στὸ Βερολίνο, μὲ τὸν τρίτο ἄντρα τῆς. Οἱ Ναζὶδες ἀποκτοῦσαν τότε δύναμι καὶ τὸν σύννεφά του σὺν τὸν πόλεμο. Ἦσαν ὁ Μάρθα ἀναγκάσθη Εὐρώπῃς. Ὅταν ἡ Μάρθα ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πὼς ὁ ἄντρας τῆς ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀντιφασιστοὺς χιτλερικούς, πού τοὺς ἀντιπαθούσε, τὸν ἐγκατέλειπε κι' ἔφυγε.

Αὐτὸς τὴν παρακολούθησε. Κοντὰ στὰ γαλλικὰ σύνορα, ἓνας κεραυνὸς χτύπησε τ' αὐτοκίνητό του καὶ τὸν σκότωσε!

Ἡ Μάρθα ἔμεινε κάμποσο καιρὸ στὴ Γαλλία. Ὑστερὰ πῆγε στὴν Ἀγγλία, καὶ ἀπὸ κεῖ γύρισε στὴν πατρίδα τῆς καὶ τὸν πόλεμο. Ἦσαν γοητευτικὴ μετὰ πάντα, 30 χρονῶν μονάχα. Ἐλεγε ὁ μὴς πὼς τὴν τρώμαξε πιά ὁ γάμος.

Ὡστόσο, φαίνεται ὅτι μετάνοιωσε τότε. Κι' ἐλπίζει πὼς ὁ τέταρτος γάμος τῆς θάνα εὐτυχισμένος σὺν τοὺς δυὸ πρώτους, καὶ χωρὶς τραγικὸ τέλος.

—Εἶσαι πολὺ τυχερὸς!... Σήμερα ὁ φύλαξ ἄγγελός μου ἔχει ρεπό!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΡΩΜΑΤΑ

Εἶναι οἱ μπούκλες τῆς χρυσῆς, ἔχει δυὸ μάτια καστανά, ἔχει τὰ χεῖλη κόκκινα πού λές καὶ στάζουν μέλι, τῆς τάπα μιά, τῆς τάπα δυὸ τῆς τάπα πάλι καὶ ξανά, ...μὰ ἐκείνη δὲν με θέλει.

*

Ἐχει νυχάκια ροδαλά ἔχει τὸ δέρμα τῆς λευκὸ κι' ἔχουν τὰ δυὸ τῆς μάγουλα ροδατὰ κοκκινέλι, θέλω νὰ γίνω σκλάβος τῆς καὶ νὰ τὴν κάνω ἀφεντικό, ...μὰ ἐκείνη δὲν με θέλει.

*

Καὶ κάθε μέρ' ἀπ' τὸ πρωῒ μέχρι τὸ βράδυ καρτερῶ μῆπως τυχὸν τὴ γνώμη τῆς γιὰ μιά στιγμὴ ἀλλάξη, κι' οἱ ὥρες μου ἀργοπερνοῦν κι' ἄδικα χάνω τὸν καιρὸ χωρὶς νὰ με κυττάξη.

*

Κόκκινα, μπλὲ καὶ πορδάλὰ τοῦ ἔρωτά μου ἡ καλὴ φοράει καὶ φέρνει μου στὸ νοῦ σφοδρὸ εὐφάνιο τόξο. Μὰ κι' ἂν πολὺ τὴν ἀγαπῶ, μένει ἡ ψυχὴ μου ἡ τροπαὶ ἀπ' τὴν καρδιά τῆς ὁξω...

*

Εἶναι οἱ μπούκλες τῆς χρυσῆς, καὶ τὰ δυὸ μάτια καστανά: Δὲν θ' ἀρνηθῶ γιὰ χάρι τῆς κάθε τρελλῇ θυσίᾳ! Μὰ μέσ' τὰ χρώματα ὅλ' αὐτὰ νοιώθει ἡ ψυχὴ μου ἀληθινά, μὴ μ' αὐτὴν ἀπελπίσαι.

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τὸ μυθιστόρημα ΤΗΣ ΜΕΤΑΞΗΣ

Ὁ ἔρωθς ἔβαλε κι' ἐδῶ τὸ
δαχτυλάκι του

Ἡ μετὰ ἀπὸ ἄλλοτε γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα ὅτι εἶναι σήμερὰ τὸ πετρέλαιο. Ἀντιβλητοὶ ἀνθρώποι διεκδικούσαν τὴν ζωὴ τους γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὸ μυστικὸ τῆς καὶ πολλὰ κυβερνήσεις ἀναγκάστηκαν νὰ πάρουν ἀσκήστρα περιοριστικὰ μέτρα γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἀβρὰ διαρροὴ χρυσοῦ πού γινόταν γιὰ τὴν ἀπόκτησι τοῦ πολυτιμοῦ αὐτοῦ προϊόντος.

Στὴν ὁχλοσύνη, οἱ ἔμποροι πού ἐσκότωναν ἀπὸ τὴ μακρυνή Ἀνατολὴ ἀντήλασαν τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα μὲ ἴσο βάρος χρυσοῦ. Καὶ γι' αὐτὸ πολλὲς πόλεις στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ἀναγκάστηκαν ν' ἀπαγορεύσουν τὸ ἐμπόριο αὐτῶν, πού ἦταν κατ'εστρεπτικὸ τόσο γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ὅσο καὶ γιὰ τὴν κρατικὴ οἰκονομία.

Τὸ ἴδιο ἐγένε ἀργότερα καὶ στὴ Ρώμη. Ὁ αὐτοκράτωρ Τιβέριος ἐξέδωσε ἓνα διάταγμα, μὲ τὸ ὅποιον ἀπαγόρευε τὸ ἐμπόριο τῶν μεταξωτῶν. Στὸ διάταγμα αὐτὸ ἐνέειν ὅτι ἦταν ταπεινωτικὸ γιὰ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ρωμύλου καὶ τοῦ Ρώμου νὰ ντύωνται μὲ τόσο λεπτὰ καὶ θηλυτερὰ ὑφάσματα, πράγμα πού δείχνει ὅτι τὰ μεταξωτὰ εἶχαν μεγάλη διάδοσι καὶ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν.

Ἐπὶ ἄλλος αὐτοκράτωρ, ὁ Μάρκος Ἀυρήλιος, ὥρνασε τὸ 169 μ. Χ. μεγάλη ἐκστρατεία στὴν Ἀνατολὴ γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν πηγὴς τῆς μετὰξης.

Ἡ πατρις τῶν μεταξωτῶν, ὅπως ἔρομε σήμερὰ, ἦταν ἡ Κίνα καὶ οἱ Κινεζοὶ φύλαγαν τὸ μυστικὸ τους καλὰ ἀπὸ ὅτι, στὴν ἐποχὴ μας, οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ οἱ Ράσοι, τὶς ἀτομικὲς βόμβες τους. Ἐκείνοι πού ἐπιχειροῦσαν νὰ πλησιάσουν σὲ μιά ἀπηγορευμένη περιοχή, ὅπου καλλιεργεῖτο ὁ μεταξωτὸς ἦσαν ἡ ἐπεξεργασία καὶ ἡ ὕφανσι τῆς μετὰξης, καθὼς κι' ἐκείνοι πού ἐπρόβλεπον κάποιο μυστικὸ σχετικὸ μ' αὐτὴν, ἐτιμωροῦντο μὲ θάνατο.

Ἀλλὰ κείνο πού ἔρομε σήμερὰ, οἱ Ρωμαῖοι τὸ ἀγνοοῦσαν κι' ἐπειδὴ τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα τὰ πολυούσαν στὴν Εὐρώπῃ Πέρσης ἔμποροι φαντάστηκαν πὼς ἡ πατρις τῆς μετὰξης ἦταν ἡ Περσία. Οἱ ρωμαϊκὲς λεγεῶνες διενέθηκαν, λοιπὸν, πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἀλλ' ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ δὲν ἔφερε τὸ ποδοῦμο ἀποτελέσμα. Ὁ ρωμαϊκὸς στρατὸς, ξαναγύρισε ἀπρακτός. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ξαναγύρισαν οἱ μισοὶ καὶ ἴσως λιγώτεροι ἀπὸ κείνους πού εἶχαν φύγει. Οἱ ἄλλοι σκότωθηκαν στὶς σκληρὲς μάχες μὲ τοὺς Πέρσης ἡ πέθαναν ἀπὸ τὶς κακοχίτες.

Τὸ ἐμπόριο τῆς μετὰξης ἔγινε κατὰ τὸν 5ον αἰὶ μ. Χ. αἰὼνα ἄλκινη μαστί γιὰ τὰ διάφορα κράτη. Τεράστια ποσὰ διαχωρίζονταν στὰ χεῖρα τῶν Περσῶν ἔμπροσθεν πού ἀσχολοῦντο μ' αὐτὸ. Ἡ καταστάσι ἔγινε τόσο ἀφόρητη, ὥστε ὁ Ἰουστινιανὸς συνέστησε μιά ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἐπιστήμονας γιὰ νὰ μελετήσουν τὸ πρόβλημα τῆς μετὰξης. Ἀλλ' ἡ ἐπιτροπὴ, ἔπειτα ἀπὸ ἀτελείωτες συζητήσεις, δὲν κατέληξε σὲ κανένα ἀποτέλεσμα.

Κατὰ τὴν ἴδια ἐποχὴ, ὅμως, τὸ μυστικὸ τῆς μετὰξης προδόθηκε ἀπὸ μιά Κινεζὴ πρηνήσασα, πού ἡ ἱστορία, ἀλλοτρίως, δὲν κατορθοῦσε νὰ διατηρήσῃ οὔτε τ' ὄνομά της. Τὸ μόνο πού ἔρομε γι' αὐτὴν εἶναι ὅτι εἶχε ἀναπτύξῃ τὸ βασίλειό του Κο-σάν. Ἐπειδὴ, ὅμως, ὁ πατέρας τῆς ἀρνοῦνταν νὰ συγκατατεθῇ σ' αὐτὸ τὸ γάμο, ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ παλάτι κι' ἔτρεξε πρὸς ἀγνοημένο της. Φεύγοντας, ὅμως, ἔκοψε ἀνέμεσα στὰ μαλλιά τῆς μερικὸς μεταξωτὸς, πού τοὺς καλλιέργησε κατὸν τὴν καινοῦργα πατρίδα τῆς.

Τὸ γεγονός αὐτὸ τὸ πληροφορήθηκαν, ἀνιωτὰ μὲ ποῖο τρόπο, δυὸ Ἕλληνες μοναχοί, πού παρουσιάστηκαν μιά μέρα στὸν Ἰουστινιανὸ καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς βοηθήσῃ γιὰ νὰ κλέψουν τὸ μυστικὸ τῆς μετὰξης. Ὁ αὐτοκράτωρ τοὺς ἐφώτισε πρό-βλημα μὲ ἀδύνατα χημικά καὶ μὲ συστατικὲς ἐπιστολὲς πρὸς διάφορους ἡγεμόνες ὑποτέλει ἡ συμμάχους τοῦ βυζαντινοῦ κράτους. Οἱ μοναχοὶ αὐτοὶ ξαναγύρισαν ἐπει-τὰ ἀπὸ δυὸ χρόνια φέρνοντας μέσα στὰ καλαμένα μαστοῦνια τοὺς μερικὸς μεταξωτὸς.

Ἐτοί, ἡ Κίνα ἔπαυσε νὰ ἔχη τὸ μονοπώλιο τῆς μετὰξης, πού τὸ εἶχε διατηρήσει ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες καὶ ἴσως χιλιετηρίδες. Γιατί, ἂν πιστέψουμε τὸν Κομφούκι, ὁ πρώτος «προστάτης» τοῦ μεταξωτὸς ἦταν ὁ αὐτοκράτωρ Σιν-Λι-Κι, πού ἔζησε τὸ ἔτος 2500 π. Χ.

Τὴν καλλιέργεια τοῦ μεταξωτὸς καὶ τὴν βιομηχανία τῆς μετὰξης τὴν ἐξέμαθαν ἀργότερα ἀπὸ τοὺς βυζαντινοὺς οἱ Ἀραβες, πού τὴν μετέφεραν κατόπιν στὴν Εὐρώπη.

Ἡ ΝΑ μεγάλο μακρόστενο δωμάτιο καὶ ὀχτὼ γραφεῖα. Καὶ σὲ κάθε γραφεῖο κι' ἓνας γραφεὺς: Ὁ Κώστας, Ὁ Γρηγόρης, Ὁ Στέφανος, Ὁ Ἡρακλῆς, Ὁ Διονύσιος, Ὁ Νίκος, Ὁ Δημήτρης. (Αὐτὸς ἦμουν ἐγὼ). Καὶ ὁ Γιάννης, αὐτὸς ἄκρη-ἀκρη, κοντὰ στὸ παράθυρο. Ὅλοι ἀρρενεῖοι. Οἱ τρεῖς δακτυλογράφες ἦταν στὸ διπλὰνὸν δωμάτιο καὶ πότε-πότε ἀνοίγε ἡ πόρτα, γιὰ νὰ μὴ καὶ λίγο γυναικεῖο, ἀρωματισμένο ἀεράκι.

Ὁ Γιάννης! Πάνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε! Καὶ τὸ πρόσωπό αὐτὸ ξαναῖρε στὸ νοῦ μου κι' ἐφέτος, πού εἴχαμε τοῦ Ἀπ. Γιαννίου. Κἀθε χρόνο, αὐτὴ τὴν ἡμέρα τὸν θυμάμαι, καλὴν τὸν ὥρα, ὅπου κι' ἂν βρίσκεται.

*

Ψῆλος, λιγνός, μελαγχρινός, ἓνα πρόσωπο τριγωνικὸ, κορμιζαρισμένο ἀπὸ πικρὰ μαλλιά. Δυὸ μεγάλα μάτια, πού εἶχαν κάποιον τόνο φλογερῆς ζωηρότητας, μὰ συγχρόνως καὶ μιά ἀπορημένη ἀφέλεια καὶ ἀγαθότητα μικροῦ παιδιοῦ. Μαῦρο κοντὸ μουστακάκι πού ἔκανε νὰ φαίνεται μεγαλύτερο τὸ μεγάλο του στόμα. Λίγο καμπουριασμένος. Καὶ κουτοπόνητος. Ἐτοί, τὸν εἴχαμε στὸ γραφεῖο, ὅλοι ἐμῆς πού περνούσαμε γιὰ ἔξυπνοι— τρώματά μας.

Καὶ πρώτα—πρῶτα ὁ Γιάννης ἦταν εὐπιστός σὺν μαρὸ παιδί. Ὅτι τοῦλεγε, τὸ πίστευε. Καὶ τὸ πρῶτο χάρισμα τοῦ κουτοῦ, εἶναι νὰ πιστεύῃ ὅτι τοῦ λές. Θυμάμαι μιά φορά καὶ πού τοῦ σκαρῶσαν οἱ συνάδελφοι καὶ γελᾶν ἀκόμα. Ἦταν μιά ἐποχὴ πού τὰ κομματικὰ στὸν τόπο μας βρισκόντουσαν στὶς μεγάλες τοὺς ἐξάψεις. Οἱ μισοὶ ἐφημερίδες ἐδρίαν τὴν κυβέ-ρνησι μὲ τρόπο κάθε ἄλλο παρὰ εὐγενικό καὶ οἱ ἄλλες μισοὶ τὴν ὑποστήριζαν, βρίζοντας τὶς πρώτες. Ὁ Γιάννης ἦταν μὲ τὴν κυβένησι. Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γι' αὐτὴν, ἀπαντοῦσε:

—Μ' αὐτὸ τὸ κόμμα ἦταν κι' ὁ πατέρας μου, μ' αὐτὸ καὶ ὁ θεὸς μου ὁ Ἀλέξανδρος. Πὼς μπορὸ ν' ἀλλάξω;

Καὶ φανατιζόνταν μὲ τὴν κυβένησι, ὅπως φανα-τίζονταν ὅλοι οἱ κουτοί. Τότε, δυὸ πρῶνιες ἐφημερί-δες ἦταν δηλωμένες κυβερνητικὲς κι' ἔκαναν τὸν ἄνδρα τοὺς μὲ πάθος καὶ ἀδιαλλαξία. Μὲ τὸ ἴδιο πάθος τάλεσαν... ἀντίθετα, οἱ κυβερνητικὲς. Πρὸ παντός μὴ ἀπὸ τὴς τελευταίας, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς πρώτης. Ὅταν καὶ στὸλῃς τὸ κόμμα πού κυβερνοῦσε μὲ ἐκ-φράσεις πού δὲ συνήθιζαν, σήμερὰ. Μιά μέρα, λοιπὸν, αὐτὴ ἡ ἐφημερίδα εἶχε ἓνα ἀρθρὸ μὲ τὸν τίτλο «Κάτω οἱ προδότες!» Καὶ, φυσικά, προδ-ότες ἦταν ἐκεῖνοι πού κυβερνοῦσαν.

Πρῶι-πρῶι ὁ Ἡρακλῆς, πού πίστευε τὸν ἑαυτὸ του «σπίθω», μὰς ἔκλεισε τὸ μῦτι καὶ μὰς ἐμπ-στεύτηκε:

—Τοῦ σκαρῶνω μιά δουλειὰ σήμερὰ...

Βγῆκε καὶ κανόνισε μὲ τὸν κλητῆρα νὰ πῇ στὸ Γιάννη πὼς κάποιος τὸν γυρεῖ κατὰ. Κι' ὅταν ἔφυγε ὁ Γιάννης, μὰς εἰδείε τὴ φάρακα του. (Ἐξέμνη εἶναι ἀλήθεια). Ἀκούει τί σκαρῶστικε: Εἶχε κόψει τὸν τίτλο τῆς κυβερνητικῆς ἐφημερίδας—ἀς τὴν ποῦμε «Νεοελληνική»—καὶ τὸν εἶχε κολ-λῆσει ἀκριβῶς ἀπάνω στὸν τίτλο τῆς ἀντιθέτης, τόσο τεχνικά, πού μόνο ἐμπειροῦ ἐξεταστικό μῦτι μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τὴν ταχυδακτυλουργία. Κι' ἀπὸ κάτω, φιγουράριζε τὸ ἀρθρὸ «Κάτω οἱ προδότες!».

Θὰ γίνῃ μεγάλο πανηγύρι! εἶπε ὁ Ἡρακλῆς. Ἐτοιμασθῆτε! Ὅταν ἀναγοῦρε ὁ Γιάννης, κανένας δὲν γράφαμε, σωπῆλοι. Τότε ὁ Ἡρακλῆς, στράφηκε πρὸς τὸν Γρηγόρη, πού ἦταν ἐπίσης κυβερνητι-κὸς καὶ μὲ τὸ δίκιο του, ἀφοῦ αὐτὸ τὸ κόμμα τὸν εἶχε διορίσει.

—Γρηγόρη, πὼς σοῦ φάνηκε αὐτὸ μὲ τὴν «Νεοελληνική» σήμερὰ; —Τὴν ἐγὼ μὲ τὴν «Νεοελληνική» σήμερὰ; ὁ Γιάννης ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ στῆθους τ' αὐτῆς.

—Τάσπριε ἐντέλω.

—Σῶπα ἀδερφέ!

—Μὰ δὲν πῆρες εἰδήσι; Ἐδῶ χαλάει ὁ κόσμος.

Συγκεντρωθήκαμε ὅλοι γύρω τοῦ κι' ἐκφράσαμε τὴν κατὰπληξί μας. Φυσικά, σπικώθηκε καὶ ὁ Γιάννης καὶ ἦρθε κοντὰ. Τὰ μάτια του ἔγιναν δ.πλάσια ἀπὸ τὸ ἔσφυικό. Ἐχῶσε τὴ μύτη του στὸ ἀρθρὸ, ἀρπάξε τὴν ἐφημερίδα στὰ χεῖρα του.

—Δὲν εἶναι δυνατόν! εἶπε.

—Πῶς δὲν εἶναι, ἀδερφέ; Δὲν διαβάσεις νὰ ἴδῃς;

Ὁ Γιάννης ἄρχισε νὰ διαδάζῃ. Γρήγορα περῆσε πὼς δὲν τὸν κο-ρδεύσαν. Μάλιστα, ἡ «Νεοελληνική» πού ὡς χτές ἀκόμα λιάνιζε τὸν πρωθυπουργό, σήμερὰ τὸν καταχέριζε μὲ τὸν πῶ βράδυον τρόπο.

—Τέτοια ἀλλαγὴ ἐντὸς 24 ὥρων! εἶπε καὶ τὸ πρόσωπό του πῆρε τὸ χρώμα τῆς ὄχρας. Αἰσχος! Αὐτὴ τὴ φυλλάδα δὲν τὴν ξαναπιάνω στὰ χεῖρα μου.

Γιὰ κάμποση ὥρα αὐτὴ ἡ φάρακα ἦταν τὸ θέμα τῆς κουβέντας.

Κατόπιν αὐτοῦ, ἐγὼ δηλώω ὅτι ἀποσῶρ τὴν ἐμπιστοσύνη μου ἀπὸ τὴν κυβένησι. Γίνομαι ἀντι-πολιτευόμενος! δῆλωσε σ' ἐπίσημο ὕψος ὁ Γρη-γόρης.

—Ἐκεῖ νὰ τὰ λές! εἶπε ὁ Ἡρακλῆς κι' εἰδείε τὸ Γιάννη. Δὲν σπᾶ λέω τόσο καιρὸ βρέ Γιάννη! Ἀλλὰ εἰς ἐκεῖ. Δὲν ἐνοεῖς ν' ἀνοίξεις τὰ μάτια σου. Ἀλλὰ... Γιάννης δὲν εἶσαι;

Ὁ καλμένος ὁ Γιάννης! Μερὶ τις δύο πού φύ-γαμε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ὅλο συλλογιμένος ἦταν. Καὶ κάθε τόσο μονολογοῦσε:

—Ἀπίστευτον!... Ἀπίστευτον!

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγαμε νωρίτερα γιὰ νὰ ὀπο-δεχτοῦμε τὸν Γιάννη πανηγυρικά. Ἐγινε ἓνα γέλιο ἀπερῆραπτο. Ἐκεῖνος σταθερὸς σοφάρος καὶ εἶπε:

—Δὲν παίζουν μὲ τίς πεποιθήσεις τοῦ ἄλλου, κύ-ριοι συνάδελφοι. Ὑποθέτω ὅτι μεταξὺ μας πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ὀλίγος σεβασμός.

*

Τοῦ ἔφταναν πολλὲς δουλειὲς τὸν Γιάννη. Τοῦ κολλοῦσαν τὰ χαρτιά του, τὸν πρῶτον ἀκατάλη-πτες φράσεις στὰ γραφὰ του, τὸν ἔβαζαν κορφίτσες στὴν καρέκλα καὶ τοῦκαναν ἓνα σωρὸ ἀξενιάδων. Ὅλα τὰ δεχόταν ὁ Γιάννης μὲ μιά παραπονεμένη διαμαρτυρία:

—Κύριοι, δὲν ἐπιτρέπονται μετὰξὺ συνάδελφων αὐτὰ τὰ ἀστεία.

Καὶ κόπτιζε πάντα τὸν Ἡρακλῆ, ἔξωθεν ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ κύριος ἔνοχος. Κι' αὐτὸς πάλι, σὺν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα τοῦτα, τὸν ρωτοῦσε κάθε τόσο:

—Μὰ μωρὲ Γιάννη, γιὰτί σὲ λένε Γιάννη;

—Αἴ, αὐτὸ εἶναι τ' ὄνομά μου.

—Ἐχε κι' ἄλλα παιδιὰ ἢ μαμὰ σου;

416 τοοίεζ τῆς ζωῆς

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

—Δυστυχῶς ὄχι. Εἶμαι μοναχάγιος.

—Νὰ τῆς ζήσης.

—Εὐχαριστῶ.

Ἀπαντοῦσε εὐγενικά στὴν τελευταία εὐχὴ.

Μὰ τὸ μεγαλύτερο μαρτύριο τοῦ Γιάννη, ἦταν τὰ δῆθεν ἑρω-τικά κατορθώματα πού διηγόνταν ὁ καθένας μας. Αὐτὸς ἔκανε πὼς δὲν ἀκούει, μὰ εἶναι βέβαιον πὼς δὲν τοῦ ἐξήγαγε λέξι.

—Ὡστε εἶσαι, λοιπὸν. Ντίνα τὴ λένε. Μπράβο Νίκο. Ἐσὺ εἶσαι Δὸν Ζουάν, παιδί μου.

Κι' ἔπειτα ὁ Ἡρακλῆς στρεφόταν πρὸς τὸ θυμὸ.

—Ἐσὺ Γιάννη; Δὲν ἔχεις καμμία κατὰκτησι;

—Αὐτὰ δὲν καυλογοῦνται! ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος, ἀφήνοντας νὰ ὀπονηθῇ πὼς κατὶ ἔφτανε κι' αὐτός, ἀλλὰ κρατοῦσε ἔχε-μῦθε.

Τὸν εἶχαν πάρει στὸ φυλὸ καὶ οἱ κοπέλλες τ

Το άσπρο φόρεμα απαιτεί ένα μακιγιάζ μάλλον έντονο

Δοκιμάστε π.χ. ένα μίγμα από σκούρο ροζ και ρασέλ, για να επιτύχετε μια απόχρωση σαν τού μελιού, που θ' αποτελή τόσο ωραία αντίθεσι με το άσπρο φορέμά σας.

Όσο για κραγιόνι των χειλιών, τέλος, καλύτερα ν' αποφύγετε το ζωηρό κόκκινο της φωτιάς. Το κοραλί είναι ό,τι σας χρειάζεται. Το ίδιο δε χρώμα, άλλ' ελάχιστα ανοιχτότερο, βάχη και το βερνίκι των νυχιών σας — κι επιπλέον θάναυ «περλέ».

Αν το φόρεμά σας είναι κόκκινο

Το κόκκινο θεωρείται ως το χρώμα που προτιμούν οι άντρες. Πάντως, είναι έλκυστικό, θερμό, χαρούμενο, κι επιπλέον είναι της μόδας έφέτος.

Κολακεύει κάθε κοπέλλα, εκτός ίσως από τις κοκκινομάλλες (τις γνήσιες δηλαδή, όχι... τις τεχνητές). Μόνο που πρέπει να μεταχειριστείτε το ανάλογο κραγιόν για τα χείλη σας. Το πιθανώτερο δε είναι ότι δε θα μπορέσετε να το βρήτε έτοιμο, αλλά θα χρειαστεί να το επιτύχετε μ' ένα κατάλληλο συνδυασμό.

Πάρτε διάφορα κραγιόνια: ένα κοραλί, ένα σκούρο κερασσί, ένα κόκκινο της φωτιάς κι ένα ροζ. Δοκιμάστε πρώτα μ' ένα λεπτό στρώμα κοραλί, κι από πάνω ροζ. Σας φαίνεται τ' σύνολο πολύ «χλωμό»; Σκουπίστε το καλά και κάμετε άλλη δοκιμή: Πρώτα κερασσί κι από πάνω κοραλί. Είναι πολύ κιτρινωπό; Έ τότε, θα σας ικανοποιήσει πιθανώτατα ο έξης συνδυασμός: κόκκινο της φωτιάς κι από πάνω ροζ.

Ο συνδυασμός που θα προτιμήσετε, θα εξαρτηθ' από την απόχρωσι του κόκκινου φορέματός σας.

Ένα δέμα με απόχρωσι Ιβουά (φιλντισένιο) είναι συνήθως ό,τι χρειάζεται για ένα φόρεμα κόκκινο. Αν ωστόσο τ' κόκκινο αυτό είναι πολύ ζωηρό, χρειάζεται να τονώσετε κάπως το χρώμα του δέρματός σας με λίγο ροζ. Προσοχή όμως! Μή βάλετε πολύ ροζ, γιατί πρέπει να προβλέψετε ότι το προσωπά-

Καύσιμες ύλες

Μια κι' είναι ή κατάσταση πολύ συγκεκριμένη και αύριο δεν ξέρουμε τ' ό,τι μας περιμένει, οι περιττές σπατάλες μας εγκαίρως εκοπήκανε... και κάτι περιορισμοί στα καύσιμα εμπήκανε... Κατόπιν τούτου σφείλουμε να κάνον' όλοι πλέον, οικονομία βενζινών, μαζούτ και πετρελαίων και φυσικά τα... καύσιμα, σ' αυτήν την παραζάλη μας φωτιάς θα μας ανάφωρουν μεγάλες στο κεφάλι μας!

Θραυμοί, πάντως, εμπήκανε στις καύσιμες τις ύλες κι' οι πάντες αισθανόμεστε λαντάρες και καίλες, γιατί πολλά καλοριφέρ θα' μπουν στην άχρηστία κι' ή ταπεινή συμπίεσα μας θα παθή... άφλογιστία! Κυρίως όμως τάχυνε χαμένα οι σωφρονικές, που δεν μπορούν να τρέχουνε συχνά με λιμουζίνες και τη βενζίνη βλεπόντας να παίρνουν σταλές, στάλες, «πύρ και μανία» είναι οι μ' «κι' έξω φρενές» οι άλλες!

Όσο ειν' αδύνατον να πη κανένας ήδη, πώς, επειδή σπανίζουν τα καύσιμα τα είδη, θα χάση και ο έρωτας τον γνώριμο ρυθμό του και θαχ, έτσι κι' ελάχιστα, τον περιορισμό του! Αυτός που είναι, πάντοτε θα μένη δηλαδή και μειωσιν της δράσεως ούδεποτε θα δη, διότι πάντα οι καρδιές των νέων θα χτυπάνε κι' επ' άπειρον την νέα τους με θερμή θ' αγαπάνε!

Να βλέψη πάντα και παντού ζευγάρια νεαρά να παίρνουν και να δίνουν φιλικία φλογερά, ζευγάρια, που σ' άπομερα παγκάκια ξεφαντώνουν κι' από καύμους έρωτικούς... ανάβουν και φουντώνουν! Θα συναντάς, συνέχεια, δεκάδες ζευγαράκια, που κρύβουνε στα στήθη τους αγιάτρευτα μεράκια, που είναι—αν το θέλετε—από μεσοκία φίσκα και κάθε τόσο φλέγονται κι' ανάβουν σαν την ίσκα!

Και νέους περιορισμούς μπορεί κανείς να δη στα είδη τα λεγόμενα πετρελαιοειδή, αλλά ποτέ δεν πρόκειται οι νέοι να στασιούν, ή την παραμικρότερη να πάθουνε χαλάστρα, διότι την εκείνη τους είν' γάμον θα ζητήσουν και θαχουν την πιο τέλεια κι' ανέξοδη... θερμάστρα! Η μάλλον αναγνώστες μου, μ' αυτή την τακτική την... καύσι πάντα θαχουνε την... έσωτερική!

Ό,τι στο μέλλον κι' αν συμβη και ό,τι και να γίνη κι' αν μη, καθώς εικάζεται, δελτίο στην βενζίνη, όλες τις ώρες—μ' όλ' αυτά—και δη σ' όλα τα μέρη από μπροστά μας θα περνά μια Λέττα, ή μια Μαίρη, που με δυο λαδρες της ματιές, θ' ανάβη γύρω της... φωτιές. κι' ο πιο ψυχρός, στο διάβα της, θαβεί θ' αναστενάξη και «μ' έναφες, μανάρα μου!» με πάθος θα φωνάζη!

Όλες, εν τέλει, τις φορές και τις στιγμές μας όλες θα συναντάμε νεαρές κι' υπάρχεις φλογερόλες, που μ' ένα-δυο σκετσάκια τους, ή μ' ένα-δυο τους βλέμματα παντός δονξουανίζοντας... ανάβουν τα αίματα... Και φυσικά ο νεαρός, αδυνατεί ο... καυερός, μπροστά σε τέτοιες γρήσσες απτόητος να μείνη κι' άμεσως μεταβάλλεται σε άθεστο... καμίνι!

Εκπομπή: Μα Τασέλα

Άσπρο, κόκκινο, κίτρινο

Α σας έχη συμβη πιθανώτατα να ράψετε ή ν' αγοράσετε έτοιμο ένα φόρεμα για ένα πάρτυ, όπου πρόκειται να πάτε, κι' ύστερα ν' αρχίσετε ν' αμφιβάλλετε, αν σας πηγαίνει καλά το χρώμα του.

Το διαλέξατε γιατί έχετε συμπάθεια σε μια ώρισμένη απόχρωσι, ή γιατί την είδατε πάνω σε μια φίλη σας και σας άρεσε. Τώρα όμως σε μια δοκιμάζετε το καινούργιο σας φόρεμα, μπροστά στην καθρέφτη σας, δε σας πολυενθουσιάζει το σύνολο που παρουσιάζετε...

Είναι πολύ πιθανό ωστόσο να φταιή σ' αυτό το μακιγιάζ σας. Ίσως δεν είναι δηλαδή έτοιο που ταιριάζει με το χρώμα του φορέμα-κείνου που διαλέξατε. Ή ίσως ή απόχρωσι της τος που διαλέξατε, ή άλλ' αλλιώς, κάπως έπιδερμίδας σας χρειάζεται ν' αλλάξη κάπως, με τη βοήθεια του μακιγιάζ, ώστε ν' αποτελέ-ση ένα αρμονικό χρωματικό συνδυασμό με τ' όφορέμά σας.

Σε τέτοια περίπτωσι λοιπόν μπορεί να σας προσφέρουν μια πολύτιμη βοήθεια οι παρακάτω συμβουλές, που αφορούν τρία βασικά χρώματα: το άσπρο, το κόκκινο και το κίτρινο.

Αν είναι άσπρο το φόρεμά σας

Δε μπορεί κανείς ν' αμφισβητήσει ότι τ' άσπρο είναι ένα χρώμα ωραίο, αίθεριο, κι ότι κολακεύει ιδιαίτερος μια νέα κοπέλλα. Απαιτεί όμως ένα μακιγιάζ μάλλον έντονο. Αν μακιγιάριστητέ ανάλαφρα, θα φαίνεστε... άνοστη!

Αφού λοιπόν καθαρίσετε καλά κάθε προηγούμενο μακιγιάζ, δοκιμάστε μπροστά στον καθρέφτη σας μια σκούρα κρέμα φόν-ντε-τέν. Απλώστε την κανονικά και ομοιόμορφα στο πρόσωπό σας, φροντίζοντας να «σβύνη» σιγά-σιγά στη βάση του λαιμού.

Αν σας ικανοποίησ' το αποτέλεσμα, προχωρήστε στο ροζ για τα μάγουλα. Προτιμήστε το σε μια απόχρωσι κοραλιού.

Έρχεται ύστερα ή σειρά των ματιών σας. Θα περάσετε τα βλέφαρά σας μ' ένα κραγιόνι κυανοπράσινο — μια απόχρωσι που ταιριάζει ιδίως για τα καστανά μάτια.

Για να μείνη καλά στρωμένο αυτό το κραγιόνι πάνω στα βλέφαρά σας, ακόμα και στη ζεστή ατμόσφαιρα της σάλλας του χορού, πρέπει να τ' μεταχειριστήτε μετά το φόν-ντε-τέν και πριν από την πούντρα σας.

Η πούντρα τώρα θάναυ λίγο σκουρότερη απ' το φόν-ντε-τέν.

Μακιγιάριση

ΑΝΑΛΟΓΑ
ΜΕ ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ
ΣΑΣ

κι σας θ' άναψη και θα κοκκινίση, με το χορό και τη ζέση της σάλλας.

Πάντως, αν κρίνετε εκ των υστέρων πως βάλατε πάρα πολύ ροζ, τ' πράγμα διορθώνεται εύκολα: Τ' σκουπίζετε μ' ένα καθαρό ταίγαρό-χαρτο, ακολουθώντας κατεύθυνσι προς τα πάνω και προς τα έξω. κι' ύστερα ξαναπουντράρεστε.

Αν το φόρεμά σας είναι κίτρινο

Το κίτρινο είναι ένα χρώμα ωραίο, κολακεύει εξαιρετικά μια σκουρομέλαχροινή κοπέλλα, όπως και μια ξαν-θειά με λευκορόδινο δέρμα. Μ' ένα δέρμα χλωμό όμως και με μαλλιά μέτρια καστανά, ο συνδυασμός που αποτελείται δεν είναι τόσο αρμονι-κός.

Σε τέτοιες περιπτώσεις, διορθώνονται τα πράγματα, μ' ένα κατάλληλο φόν-ντε-τέν. Προτιμήστε το υγρό, γιατί δείχνει τό-τε το δέρμα πιο λείο και διαφανές. Αν έχετε έπιδερμίδα στε-γνή εκ φύσεως ή ευαίσθητη, βάλετε προηγουμένως μια άχρωμη μαλακτική λοσιόν.

Αν έχετε μια απόχρωσι έπιδερμίδος προς το χρυσαφί, δια-λέξτε ένα φόν-ντε-τέν στο χρώμα του ροδάκινου, και κραγιόνι των χειλιών σκούρο, προς τ' φούεια.

Το δέρμα σας είναι μέτριο, ούτε πολύ χλωμό ούτε ροζ; Βάλτε τότε φόν-ντε-τέν ροζ και πούντρα λίγο μάγουλα. Αν βάλετε τρεις μή βοθηθήτε το ροζ για τα μάγουλα, κι' ύστερα τις απλώ-σετε και τις στρώσετε παντού ομοιόμορφα και προς τα έξω, θα ζωνρύνη ή φυσιογνωμία σας.

Για τη σκία των βλεφάρων προτιμήστε μια απόχρωσι κυανο-πράσινη. Βάλτε την δε μόνο στ' κατώτερο ήμισυ του επάνω βλεφάρου. Θα φαίνονται έτσι πιο γυαλιστερά τα μάτια σας.

Τέλος, το κατάλληλο κραγιόνι των χειλιών για το κίτρινο χρώ-μα είναι το κοραλί. Πιθανόν όμως να βρήτε στην πράξι πως σας ταιριάζει ακόμα περισσότερο ένα έντονο ροζ. Δοκιμάστε και τ' δυο και διαλέξτε το καλύτερο.

ΕΠΕΙΤΑ από τόσες αλλεπάλληλες και πετυχημένες καταστρώρες, οι σαμποτέρ άρχισαν να μεγαλοπνώνονται. Ήταν καιρός να δώσουν το τελειωτικό χτύπημα στους Γερμανούς. Τό χτύπημα που ή θα τους δόδαε για πάντα ή θα τους έστειλε όλους μαζί στο έκτελεστικό απόσπασμα. Οι σαμποτέρ ήταν άποφασισμένοι να τ'α παίξουν όλα για όλα. Μά δέν ήσαν άκόμη ποιάς θα ήταν ο στόχος τους. Τίς μέρες εκείνες από τή Λευκάδα είχαν έρθει άσχημες ειδήσεις: Καποδίστριας είχε προδώσει στους φασίστες πώς ο ταγματάρχης Άναστάσιος Πολίτης, είχε δημιουργήσει μερικά ομάδες αντίστασας κ' έτοιμαζόταν να τους έπιτεθώ. Κακό μεγάλο στό Μεγανήσι, στό χωριό θλαδήα που είχαν τήν Έβρα τους οι πατριώτες. Ό μόνος τρόπος για να σωθούν ήταν ν' ανέβουν στό βουνό...

Δεν πρόλαβαν όμως. Ή κατάδοξο έγινε τόσο γρήγορα, ώστε οι περισσότεροι πίστεψαν από την Τσιτ Έσσε. Μονάχα ο ναυτικός Γιώργης Βαρνακιώτης μαζί με τρεις άλλους, κατάφεραν να περάσουν μ' ένα καΐκι στην απέναντι στεριά και να φτάσουν στον Άστακ. Κρύφτηκαν προσωρινά στο σπίτι κάποιου «Ελληνα» άλλ' εκεί προδόθηκαν πάλι. Την ίδια νύχτα οι φασίστες τους κύκλωσαν και τους συνέλαβαν. Σα-τόσο ο Γιώργης ο Βαρνακιώτης, βρήκε πάλι την ευκαιρία και κατόπιν δολοφονίας. Φόρεσε γυναικεία χωριστικά ρούχα, πήρε κι' ένα μαρσά στην αγκαλιά και ξεποτίσσε. Ύστερα από πολλές δραματικές περιπέτειες κατόρθωσε να φτάσει στον Πειραιά. Εκεί είχε ένα φίλο και συμπα- τριώτη του, το Θωμά Συκιώτη...

Πήγε και τὸν βρήκε. Ἦταν καπετάνιος σὲ κάποιο ἐπιταγμένο μικρο-κράδαο καὶ τοῦ πρότεινε νὰ πιάσῃ δουλειὰ στὸ Ναύστατο. Ἐτοί κι ἔγινε. Οἱ Γερμανοὶ δόκιμοι στὸ Βαρνακιώτη, εἶδαν πῶς ἦταν καλὸς ναυτικός καὶ τὸν ἔκαναν κυβερνήτη στὴν πετολέρτα «Μ. 21». Γεμίε μαφούρος καπνούς με τὶς ἑξάστιδες τῆς μὴνιχῆς τῆς τὰ ἡμέρα νερά τῆς Σαλαμίνας, καθὼς τριγυρνοῦσε ἀδιόκοπα τὰ μεγάλα πλοία, ποὺ πηγαίνουν νὰ ἐξοστῶσάν το ἀπὸ τοὺς ἐπικίνδυνους πλοῖες τοῦ Αἰγαίου. Ἐφ'ερνε βόλτα τὰ πολεμικά, διπλῶρωνε τὰ υποβρύχια, ρυμολκοῦσε τὰ φορτηγά καὶ πηγαίνερχοτὰν φορτωμένη με ἀξιωματικούς τὸν διαφό-ρουν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ναυαρχείου...

Αργά το βράδυ, έρχονται να δέση κάτω ακριβώς από το κτίριο, που είχε εγκαταστήσει η Εκκλησία, το Ναυστάθιο. Ασφάλεια εκατό τα έκαπε. Κανείς δεν ήλπιζε να τον ενοχλήσει. Όμως το παλληκάρικο, που ευθείαν από τον πρωτοπρεσβύτερο Γεώργιο Βαρνακίλη, από το Βάρνακα της Αιτωλοακαρνανίας—αισθανόταν συχνά μία βροχιά πίκρα στην ψυχή του. Καθώς έλεπε όλον εκείνο τον έθιρικό σπυλίο μπρος στα μάτια του, σκεφτόταν πως με δυο τρία φυτίλια, θα μπορούσε να τον αναδιπλέει στον αέρα. Σε ποιόν όμως ν' απευθυνόταν εκεί να πη τη λοχάρα του; Δέν γνωρίζει κανένα. Κι' ο φίλος που τότε είχε βάλει σ' αυτή τη δουλειά, δεν του είχε μιλήσει ποτέ για κάτι τέτοιο. Έπρεπε, λοιπόν, να προσέχει. Οι κωικοί ήταν πονηροί...
«Έν' απόψεμα όμως τον πείσασσε ο Σουκιώτης.

— Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, τοῦ εἶπε. Ἀπόψε εἶσαι ἐλεύθερος. Ἐλα
στὸ σπίτι νὰ τὰ ποῦμε...

Γιατί όχι; Το ίδιο βράδυ πήγε και τὸν βοήκη. Ὁ Σοκρίτης εἶπε
στὰ Ταμπουράκια, στήν οδὸν «Υπαπαντῆς» 132. «Ήταν καί ποταίοι ἄλλοι
ἐκεῖ, πού τὸν ἐξέλεπε γιὰ πρώτη φορά. Τοῦ αὐστήθηκε. Τὸν ἔλεγαν Βα-
σίληϊ Μπόδοσι καί ᾗτην γραφέας στὸ ἀρχηγεῖο τοῦ Ναυστάθου». Ὁ Συ-
κρίτης ὑπῆκε ἀμέσως στὸ θέμα του: «...τοῦ ἀρχηγιοῦ σπύλινγκ». Ὁ

— Άκουσε, Γιώργη, του είπε. Ξέρω ότι είσαι αληθινό παλληκαρι. Όταν σ' έβαλαν να δουλέψεις στους Γερμανούς, είχα το σκοπό μου. Έγώ και ο φίλος μου, άνηκουμε σε κάποια μυστική οργάνωση που εργάζεται για την πατρίδα. Θέλεις να μάς βοηθήσεις; "Αν δεχθής, θα χαρούμε πολύ. "Αν άρνηθής, δέν θα θυμώσουμε μαζί σου. "Όποια απόφαση όπως θέλεις, άν πάρε, πρέπει να μάς την πής άπόψε...

Ὁ Βαρνακιώτης αισθάνθηκε τὴ συγκίνησι νὰ τὸν πνίγῃ. Νὰ, λοιπὸν, ποῦ ἡ καλὴ τοῦ τύχη τοῦ ἔδινε αὐτὸ ποῦ ὀνειρευόταν τόσο καιρὸ. Ὡς καὶ κανένα δισταγμὸ, δέχτηκε τὴν πρότασι.

— Τὸ ἤξερα! ἀποκρίθηκε ἐνθουσιασμένος ὁ Συκιώτης. Θὰ δουλέψουμε μαζί, Γιώργη. Γνωρίζω καλὰ τὴ δουλειά, γιατί δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά πὺν τὴν κάνω...

Κι' αυτή ήταν η αλήθεια. Ο Σουκίτσες, που όπως είπαμε σούλειε
στον ρυμουλκά καπετάνιος, είχε νιώσει στον άέρα τους λείπτες του
αεροπορικού «ΗΡ 53» να είναι κομμάτι κάρβουνου, που έριξε στην καρδιά
του ανώτα του Άναγούστιατικού μεσημέρι το 1943. Το κάρβουνο στο
ταν μία τρομαχτική έκρηξη βόμβας. Την ίδια μέθοδο έφραρισσε λίγο
πρότερα στο «ΗΡ 48» και σε μερικά άλλα βοηθητικά του λιμανίου.
Ο αρχήσθηκε τελείως. Τα εκπληκτικά τα μεταφέρει στο Γέφυρα ο
αρχιστάλης Μπόσσος από το σπίτι του, όδός Κερασίνου 21, με μια μο-
σοσυλλεκτά της ανατολικής φρουράς, που είχε ειδικό για κυκλο-
ορίας και τα περιόδους χωρίς έλεγχο. Για να τα μπάζει όμως στο Ναύ-
το, ο τολμηρός συμπατριώτης μεταχειρίζεται συχνά τον ίδιο το Γερ-
μο, θυμωμένα που ήταν μπλεξικός.

Ο Μπόσσος πάλι έπαινε μαζί

[illegible][illegible]

την αρχή φόβος να σκεφτείται το Μπόσδα. Ο Βαρνακιώτης τον κάλεσε έτσι ήταν τα μαθήματα από λίγο ήταν έτοιμος να δουλέψει όχι μόνο προσχετικά κι ύστερα από λίγο ήταν έτοιμος να δουλέψει όχι μόνο τις χαλάνες, αλλά και τις δημοτικές φρολογιστικές βόμβες, που έφερναν ένα σωρό, καταστροφές και θ' αναστατώναν τις γερμανικές υπηρεσίες του Ναυστάθμου. Ένας ακόμη σασπηρό είχε προστεθεί στις ραμμένες τους, ένας τουλήμορς άγνωστος που διέθετε τη ζωή του για την πατρίδα. Στις 4 Σεπτεμβρίου 1943, η πετρολέτα «Μ. 21» είχε γίνει το συνηθισμένο της περιπάτου στα νερά της Σαλαμίνας και τώρα άνοιξε στη βάση της. Ήταν περσισμένες ξένη, άπονη. Καθώς όμως γινόνταν στα μουράγια του Ναυστάθμου, η άγνωση του Βαρνακιώτη άρσεν να μεγαλώσει. Στο «σπίτι», στο μικρό διαμέρισμα διπλοσώτ περσιστικά ακριβή ακριβή στην πλήρη της πετρολέτας του, είχε δυο βόμβες. Ήταν δυο τρομερές «φελάνες» που έπρόκειτο να χρησιμοποιηθούν εναντίον του. Τού τις είχε παραδώσει το πρώτο Μπόσδα κι αυτός τις έφερε απαρτηγής στο σκάφος του. Τη μία θα τη χρησιμοποιούσε για την περιφώνη πλωτή μπύλα του Ναυστάθμου, (ένα περσικό βιν-

ται). Ήταν άραγμένη πρὸς τὴν ἔξοδο ποῦ ὀδηγοῦσε στὰ Παλουκίνα. Διπλα τῆς βρισκόταν τὸ «Λήμιος». Ἀπὸ κεῖ σήκωναν τὰ σίδερα οἱ Γερμανοὶ καὶ τὰ φορτώναν στὰ καράβια ποῦ ξεκινούσαν γιὰ τὴ Β. Ἰταλία. Ἐκεῖ τὰ ἔλυωναν καὶ τὰ ἔκαναν ὀβίδες καὶ κανόνια.

Η νύχτα πέρασε χωρίς να συμβεί κανένα πρόβλημα. Κατά το μεσημέρι, πήρε την πετρελέα του και την άραξε κοντά στη μπύλα. Το είδε ο φρουρός από το μουράγιο, μα δεν το έκανε νόημα να φύγει. Χάρηκε ο Βαρνακιώτης που του έρχονταν ένα βολικά κι' όπως ήταν, πήγε να καμώσει τον χώρο. Έβριχε, έβριχε. Απίστευτα, ο στρατηγόσταπο έπεσε ανάσκελα κοντά στη κουστουτί. Ο Γερμανός του γύρισε αδιάφορος την πλάτη κι' απομακρύνθηκε με τα βαριές του βήματα. Στο μουράγιο ήταν όλα ήσυχα κι' η θάλασσα στραφτο κοπούσε κάτω από τον ήλιο του Σεπτεμβρίου.

Αυτήν άκριβώς τήν στιγμήν περίμενε ό "Έλληνας σαμποτέρ Μ' ένδοξη μάχη νά βρέθηκε μέσα στό "αερίστου". Γούνησε γρήγορα, ή έν ήπηρε τήν βόμβα και τήν κούρδισε. "Αφού τήν έδωσε κατόπιν ή έν ήπηρε τήν μάχη μέση του, βγήκε πάλι στό κατάρσιωμα. Κι ύστερα γύρω του ήκανε ή Γλυστούρα, τότε από τά ρέλια, κρεμάστηκε έξω από τήν πετρελότελα κι άφ' όρατος τό κορμί του νά πέλαι αβούρνα στο νερό. Μά δυό άπαλωτές έβρέθηκε τήν άριστερήν πλευράν της μπύτας. "Έκανε μία βουτιά κι έβγαλε τήν βόμβα τώρα στό χέρι, πήγε και τήν κόλλησε όσο μπορούσε πιά βαλόνεια. "Αν βγήκε στην επιφάνεια, άνάσσει μά δυσκολία. "Η δουλειά όμως είχε τελειώσει. Σκαρφάλωσε γρήγορα στην πετρελότελα κι έτοιμάσε πάλι νά ντυθή. Μά καθώς είδε τήν ίδια ήμερία παντού, άρπαξε τήν δεύτερη βόμβα και ξαναακούστηκε.

Σε μικρή απόσταση από εκεί, ήταν αράγμενο το «Μαξ Μ.» το πρώτο «Τιτάς». Ηταν το βερνικωμένο «Εμπρε» να φύγει κι' αυτά άπ' τη μέση. Μια και το τουδινάτο 'η ευκαιρία. 'Αν είχε κι' άλλες βόμβες, θα έβιαστούς πώς θα τα καταστρέφει να τις υποστήσει όλες εκεί που 'Εμπρε έβγαζε θάλασσα ήταν γεμάτη μικρά και μεγάλα καρδέσια. 'Η εχέλων» τουδινάτο δυσκολοεύτηκε αυτή τη φορά να κολλήσει. 'Αγωνίστηκε πολλή ώρα, μα στο τέλος το κατόρθωσε. Οι μοναχίτες ξαναβάρηκαν τη δύναμη τους κι' έπιασαν οτις λαμρινούς, κάτω ακριβώς από την καρφουνιέρα του ρυμουλκού. 'Η πιο μελετημένη θέσι που μπορούσε να γίνει. Κανείς δέν πηρε είδησι κι' όλα έγιναν όπως 'Εμπρε...

Κατά τις πέντε το απόγευμα, πήρε την πετρολέτα για να πάη στο τακτικό άγκυροπλοίο του: Κάτω από το κτίριο της Γκεσταπό, στα Ναύσταθμο. Εκεί, όλα την περνούσε απόψε ο Έβερνακωτής. Αφού θα ξαναυπανοίταν με το Μπάσο, για να το δώση καινούργια εκρηκτικά κι' όβηγες. Υπελδοίς πως ή εκρηκθ' θα γινόταν κοντά τα σημειώματα. Τα πράγματα όμως ήσαν πολύ πιο γρήγορα απ' όσο τα περίμενε. Σ' τις δύο ακριβώς μεσανύχτη, το «μάς» ανατινάχτηκε στον αέρα. Συγκεκριμένα στο Ναύσταθμο! Ο τρομερός ρότος αναστάτωσης τα έπτελεσε κι' ο σειρήνης άρχισαν να ουράλιζος δαιμονισμένα. «Ηρ- θα άρσονται!» Όχι, κανένα ύποπτος βόμβος δεν άκουγόταν από ψηλά. Άδικα έβγχαν οι προβολείς τόν κατασκότεινο ούρανό. Το μεγα-

ΣΑΜΠΟΤΕΡ

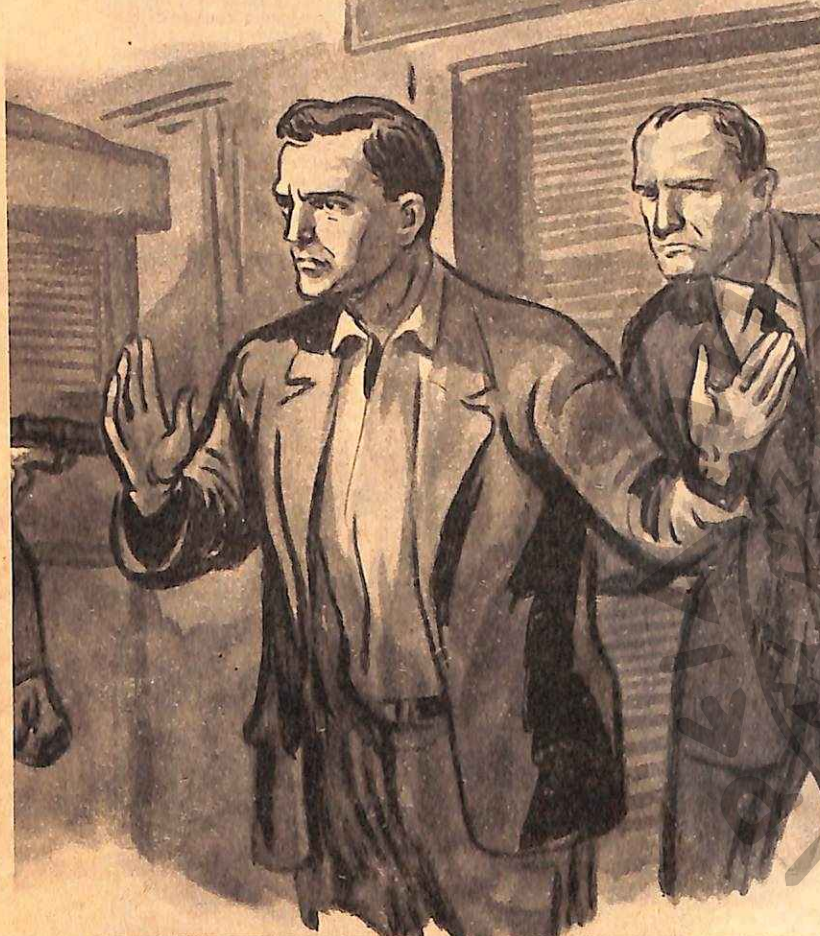
λο ρυμουλκό έγειρε σπάτομα από τη μιά πλευρά. Τρία λεπτά αργότερα, βρισκόταν στο βυθό...

Τὸ «Ἡρακλῆς», ποῦ ἦταν δίπλα του, ἔπαθε ἀντανάθρως ζημιὲς. Πρόλαβε ὥσως ὁ Γερμανὸς καὶ τὸ ἔσωσαν. Μὰ πρὶν καλοσυνεβῇ, εἶπε τὴν πρώτη καταστορφή, ὁ ἀέρας τραντάχτηκε πάλι ἀπὸ μιὰ δευτέρη ἐκρηξή. Ἡ πλωτὴ μπῆκε ἀναποδογυρῶν κι' ἄρχισε νὰ βυθίζεται κατὰ πληκτικὴ ταχύτητα. Ἡ «εὐχλόνη» τοῦ νεαροῦ σαμποτέρ, ἔκανε κι' ἐδῶ θαυμασία τὴ δουλειά της. Ἡ Γκεστάπο τὸ εἶχε χαμένα. «Εἴναι πολλές συλλήψεις, μὰ χωρὶς κανένα ὄφελος. Ὅσους ἐπισთან, τοὺς εἰς φῶσαν σὲ δύο μέρες, ἀφοῦ τοὺς ἔκαναν τὴ σχετικὴ ἀνάκρισι. Φυσικὸν ὁ Γερμανὸς πολλαπλασίασαν τὰ μέτρα ἀσφαλείας καὶ παρακολοῦθουσαν ἀγρυπνὰ τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα. Παράδειον ὅμως. Τὸ Γλύρω. Βαρνακιώτῃ δὲν ὄχι μὲν τὸν υποψιαστικῶν, μὰ καὶ τὸν ἀφῆσαν νὰ συνεχίζῃ τὰ μικροτάξιδα του ἀνάμεσα Πέραμα, Πειραιᾶ, Νάουσθμο καὶ Σκαρμαμαγκά. Κανείς δὲν τὸν ἐνόχλησε σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα καὶ ἀπορούμεν κι' ὁ ἴδιος γιὰ τὴν τυφλὴ ἐμπιστοσύνη ποὺ τοῦ εἶχαν.

“Ετσι περνούσαν οι μέρες. ‘Ο Μπάσδας, ‘ο Σκυιάτης κι ‘ο Βοργακιώτης, κατέστρωναν τώρα καινούρια σχέδια. Τ’ο παλιό τους όνειρό ν’α κάνουν κάτι μεγάλο και σημαντικό, ξαναβγήκε στην επιφάνεια. Αυτή τη φορά έπρόκειτο για τ’Αέρο. Για τ’Ερζούντο εκείνο που βρίσκειται πλάι στ’ο Ναϊσόβατο, προς τ’ό μέρος τ’ορ κορφού της ‘Ελευσίας. Σ’τ’ο βουνό σκαμνίσαν τ’οι τρεις, είχαν όρκο να τ’ο Γερμανικό να π’ο γένειες αεροπλάνης πυροσκόπων τ’ο στόλο τους. Η άνατίνα, τ’ο Αέρο, αν προηλασπούνταν τελικά, θά ήταν τ’ο σπουδαιότερο σαιμπού τ’ο πολέμο σ’ο όλόκληρο τ’ην κατεχόμενη Εύρώπη.

Οι τρεις ήλιοι υπολόγιζαν πώς μιά τέτοια δουλειά, μπορούσε να μισθοδοτήσει το έρπειο, το Νάυσταθο και να προκαλέσει σοδαρές ζημιές στην Πειραιά και στην Αθήνα. Νάρκες, τορπιλλες, βόμβες βυθού, όβες, έκρηκτικές υλκες, φορτώνονται στο νησί και πάνω στις γεωλαστικές ράγες, που όδηγούσαν στα βαθεία ταμεινένια υπόγεια, τους παίρνει γαϊνερχοιτόνισαν χίλιες φορές, την ήμερα τα μικρά βαγονέτια. Έφταναν κι έπαυραν πυρομαχικά. Από τ' αεροπλάνα ήταν απόρροη το νησί. "Οσες βόμβες κι 'άν του έρχιχναν, δέν θα μπορούσαν ποτέ ν' τροπήσουν το γρανιτένιο του βράχου γιά να φτάσουν στο βάθος των αμφοκίων. Μονο με σαρματσάς λοιπόν θα πετύχαιναν το σκοπό τους." Η δουλειά ώς-όσο χρειάζονταν αφάνταστη τόλη. 'Ο Βαρνακιώτης όμως ήταν βέβαιος πώς θα τα καταφέρει. "Από τίς άρχές 'Οκτωβρίου 1942 η πετρολέατα του ανέλαβε κοντά σ' άλλα κι αυτή τη δουλειά: Πήγαυαν κι' έφερνε τόν συνταγματάρχη που έπιτελείου Χάνς Σέφφερ, που είχε την επίβλεψη των πυρομαχικών στη Λέρο.

— Ίδου φορές την ημέρα πηγαίνω ἐκεῖ, εἶπε ὁ Βαρνακιώτης στοὺς φίλους του. Ἀράζω σιμά στὴν προ-
βλήτα καὶ περιμένω τὸ Σέφφερ νὰ
ἐπιστρέψῃ. Ἄλλοτε ἀργεῖ, ἄλλοτε
γυρίζει γρήγορα. Φυσικὰ ἐμένα δὲ
μ' ἀφήνουν νὰ ζυγώσω κοντὰ στὶς

Μ' ένα πήδημα, βρέθηκαν δίπλα του με τὰ περίστροφα στὸ χέρι...

— Ποιός είναι ο τρόπος αυτός; ρώτησε ο Μπόσδας. Πώς μπορεί να γίνει;

— Στην προβλήτα υπάρχουν πάντοτε σχεδόν βουνα δλόκληρα από πυρομαχικά. Κασόνια με βλήματα κι' έγκρητες ύλες. Έκεί κοντά ακόμη υπάρχουν οι λαστινιένιοι άγωγοί που αδειάζουν από τις υπόγειες αποθήκες πετρέλαιο ή βενζίνη στα καράβια τους. Άν λοιπόν τα πυρομαχικά πάρουν φωτιά κι' άναψαχτούν, είναι βέβαιο σχεδόν πώς οι λαστινιένιοι άγωγοί θα διαλυθούν από την πίεση...

«Εμειναν σύμφωνοι για όλα. Στις 17 Οκτωβρίου, λίγο έλειπε από το μεσημέρι, ο Βορνακάκης πήρε από το Ναύσταθμο το 2ο φερόν για να τον μεταφέρει στη Λέρο. Πρώτου ξεκινήσιου έκανε πολλές φορές το σταυρό του και προσευχόθηκε από μέσα του. Γιατί κάτω από το πουκάμισό του, κατόσαρκα, έκρυβε μία εμμηρτική βόμβα. Στην ιεσπή του πανταλονιού του έκρυβε άλλη μία, μικρότερη. Σήμερα έπρόκειτο να πραγματοποιήσει το σαμποτάζ που είχε σχεδιάσει με τούς φίλους του. Τα έπαιζε όλα για όλα.

Ἀκριβῶς στις 15 το απόγευμα, ἡ πετρελὰ «Μ. 21» τῆγχε κ' ἄραζε στὴν προβλήτα μὲ τὰ πυρομαχικά. Ὁ Βαρνακιώτης πῆδηρε ἔξω, ἔκανε μερικὲς βόλτες σὺν μουραγίῳ καὶ ὕστερα ἔξαλλως, ἀφαιμένος δῖθεν πᾶνω σ' ἓνα σωρὸ κασόνια μ' ἐκρηκτικὲς ὕλες. Οἱ φρουροὶ οὐτε τὸν πρόσεξαν, γιὰτὶ τὸν εἶχαν συνήθει. Ὁ τοῖμφορς σμυπτορὶ ἐκλείσει τὰ μάτια του, μὰ τὸ μυαλὸ του δούλευε σὰν ρολοὶ. Ἐκεῖ, ἀμέσως στὰ πυρομαχικά ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ τίς ἐμπρηστικές, ποὺ εἶχε μαζί του. Ἐΐ- ὅγαλε τὴν πρώτη ἀπὸ τὸν κόρφο του καὶ κούταρε ὀλόγυρα. Ὁ φρου- ρὸς ἦταν γυρισμένος πρὸς τὴ θάλασσα. Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε ὁ Βαρ- νακιώτης. Μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα τὴν ἔβαλε εἰς λειτουργία καὶ τὴν ἄφηρε νὰ πᾶσι ὅπο ἵα χέρια του. Ὁ θάσιτος κατακύληρε ἀνάμε- σα στὰ κιώτια μὲ τίς ἐκρηκτικὲς ὕλες. Ἀνέπνευσε...

Τώρα ήταν η σειρά της δεύτερης, που έπρεπε να την τοποθετήσει κάπου άλλο. Σηκώθηκε, προχώρησε λίγα βήματα και ξαίκαθε. 'Ο φρουρός του έριξε ένα βλέμμα, μα 'ο Βαρνακιώτης χαμογρόθηκε τόσο δυνατά, που τόν άφησε 'ο άλλος στήν... τεμπελά του. 'Ολα σήμ-
ρα τού έρχονταν βολικά. 'Η δεύτερη έμπρηστική ήταν τώρα στη
θέσι της, ανάμεσα σε δύο κάσες τρούζιλ. 'Ο Βαρνακιώτης ανατολίχα-
σε δολοκλήρος. Οι βόμβες λειτουργούσαν κανονικά και σε τρεις ώρες
τού πολύ, β' αναθαν μια τερατία! πυρκαχιά από δύο διαφορετικά σημεία.
Γι' αυτό έπρεπε να φύγει τού γρηγορότερο από κεί. Αλλά χωρίς τόν
Χάνς Σέφφερ ήταν άδυνατο να ξεκινήσει. Έπρεπε να τόν περιμένει. 'Η
άγνια τόν έπνιγε...

“Άεσφα φάνηκε νάρχεσαι ε' συνταγματάρχης προς τ'ό μέρος του. Πήδησε στην πετρολέτα κι' ο Βαρνακιώτης τον ακολούθησε με κομμένα πόδια. “Έφτασαν γρήγορα στο Ναύσταθμο κι' ο Γερμανός του είπε να τον περιμένει για να τον μεταφέρει στην Πειραιά. Μά'ωποτα να μη και να βυθ' από τ'ό κτίριο της Γκεστάπο, ή γή' αναράχθηκε από τ'α θεμέλια της. “Ήταν μία τρομαχτική έκρηξη, που έκανε τους Γερμανούς να πεταχθούν εντρομοί στο πόδι. Την πρώτη, τη διαδέχτηκαν κι' άλλες, ακόμη, ή μία πάνω στην άλλη.

— Φωτιά στη Λέρο!

— Ή κραυγή που μεταδόθηκε σαν αστραπή σ' όλες τις άκρες της γερμανικής βάσεως, προκαλέσει τον πανικό. Κοπαΐδια οι εργάτες, άρχισαν να τρέχουν προς τις εξόδους. Μαθρά σύννεφα καπνού σκέπασαν τον ουρανό. Βλητήματα τινάζονταν στον αέρα και τεραστίες φλόγες κύκλωσαν το ξερονήσι. Οι Γερμανοί ήξεραν τον κίνδυνο. Έπρεκτοί βέβαια μόνο το ξερονήσι. Οι Γερμανοί ήξεραν τον κίνδυνο. Έπρεκτοί βέβαια μόνο το ξερονήσι. Οι Γερμανοί ήξεραν τον κίνδυνο. Έπρεκτοί βέβαια μόνο το ξερονήσι.

Αργά τη νύχτα περιωρίστηκε το κακό. Οι απόδοσεις ξεφυγάν τον κινδύνο της φωτιάς. Οι υπολογισμοί του Βαρνακιώτη έβγαιαν στο σημείο αυτό λανθασμένοι. Μα τί σημασία είχε; Τα πυρομαχικά της προμήθειας καταστράφηκαν. Λίγες, Κι' από τη φουράρα του νησιού, ελάχιστα έμειναν ζωντανά. Ευτύχημα όμως ήταν που οι άνθρωποι δεν ανακάλυψαν ότι επρόκειτο για σαμποτάζ. Ίσως αργότερα, για να σκεπαστούν τα πόδια τους οι έρμαιοι, απέδωσαν την καταστροφή σε άπασον ναυαγό. Ή Γκεοτάπο σταύρωσε ανέναντα τα χέρια. Μά από την άλλη μεριά, οι Έλληνες πατριώτες πανηγύρισαν το μεγάλο γεγονός. Δεν ήταν παιδεία να είχα. Είχα πετύχει. Ήδη εκπαικτικό κατόρθωμα. Μανσάα ο Γκίρνης ο αρμυρώτης δεν ήταν ευχάριστος. «Εκανες πρώτης. Δεν έχεις δίκιο, που είπες, μά στιγμή ο Μπόρσας. Έκανες πρώτης. Δεν έχεις δίκιο, που είπες, μά ας υποθέσουμε να γίνει καλύτερη...

τάξουν δουλειά. Δουλειά που δεν υπάρχουν...
Μά ο Βαρνακίουχης λογάριε να ξανακάνει το ταμηνά του... Ήταν
αποστάσιμενος ν' ανατινάξη τη Λερό από τα θεμέλια της και να τη
δοτήσει από το χερί του Σαρανικού. Και θά τη ανατινάζε όπως
ποτέ, αν δεν έφευγε ξαφνικά ένα βράδυ πάνω στον προβόχο που τόν
είχε κοιτάξωσι στους Ήλιους στη Λευκάδα. Τόν είδε εκείνος και τόν
αναγνώρισε... Ο σαμπίτερ προσπάθησε να τόν αποφυγή, μά ο άλλος
τόν άπλωσε... Έγκάρδια το χερί.

— Ὡστε ζῆς; τὸν ρώτησε. Μοῦ εἶπαν ὅτι σ' ἐξετέλεσαν. Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι πῶς μερικοὶ διαδίδουν ὅτι ἐγὼ πρόβωσα ἐσένα καὶ τοὺς συντρόφους σου. Τὸ πιστεύεις ἐὰν αὐτὸ, Γιώργη;

—Τὸ πιστεύω! ἀποκρίθηκε σοβαρὸς ὁ Βαρνακιώτης.
 πῶς θὰ μὲ προδώσης καὶ πάλι...

— Ἀπὸ τοῦ κατάλαδες εἶσαι ἔθνη. Σὲ παρακολουθᾷ πολλὲς μέ-
ρες καὶ ἔρω πᾶς δουλειὰς στὸν Γερμανοῦ. Εἶσαι κυβερνήτης τῆς
πετρολίας (Μ. 21). Περιέρω ὅμως! Σὲ ὅποιον σημεῖο πλευρίδας, πᾶ-
ν ἐν ῥωτά! Δὲν ποὺ κάνει αὐτὸ ἐντόπιον. Γίωργη.

Νεὶ ὥσπερ δὲν δοῦν κῆρυξ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ·
 Τὸ παλιῖον κατακάθε. Κάτι πῆγε νὰ πῇ, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ
 προδοτὴς ἔκανε νόημα μὲ τὰ μάτια σὲ δυὸ ἀνθρώπους ποὺ στεκόνοτου-
 σαν παρῶρα. Μ' ἓνα πῆδημα, βρέθηκαν δίπλα του μὲ τὰ περιστοφὰ
 στα χέρια. Ὁ Γιώργης Βαρνακιώτης, ὁ τοῖσιν ποὺ σμιλοῦντο ποὺ ἀνά-
 στάσει κυριολεκτικὰ τὸ γερμανικὸ ναυασχεῖο, ἔπεσε στὰ νύχια τῆς
 Γκε-τάπο. Τὸν παῖδαν, τὸν Βαρνάνα, τοῖς πέρασαν τὸ σιδερένιο
 στεφάνι στὰ κεφάλι, τὸν ἀπομόνωσαν μὲ ἀλυσίδες στὰ χέρια καὶ στὰ
 πόδια μέσα στὰ ὑπόγεια τὸν θανάτου τὸν φυλακῶν Ἀέροφυ. Τίποτε.
 Δίπλα του δίκو το κελλί, ἦταν ἀπομονωμένος ὁ ταγματάρχης τῆς Χω-
 ροφυλακῆς Βασίλης Χερουδεμίδης καὶ ὁ Γιώργης Εὐτολιτᾶς. Ἀκου-
 γὰ τὰ βουγγιὰ του, αὐθαῶς τὴν ἀντοχὴ του καὶ χαϊρόταν ἡ καρδιά
 του ποὺ δὲν ἔθραζε λέει. Ἦταν Ἕλληνας καὶ ἔμεινε ὡς τὸ τέλος
 Ἕλληνας.

Άλγες μέρες αργότερα τὸν πέρασαν ἀπὸ ἀνάτοιο στρατοβικεῖο. Οἱ δικαστὲς περὶμεναν νὰ ἐμφανισθῇ ὁ μοναχικός μάρτυς κατηγορίας. Ὁ πρόεδρος τῆς Λευκάδας. Ἐκέλευε ὁμως δὲν παρουσιασθῆτε κι' ἔτσι, ἀντὶ νὰ τὸν στείλουν στὸ ἀπώταστο, τὸν ἔστειλαν στὸ στρατόπεδο Βραντσεμπουργκ στὴ Γερμανία. Ἡ ζωὴ του, στὴν ἐπιχείρια αὐτὴ κόλαση, ὑπῆρξε ἀράνστατα μαρτυρική. Μὰ ἔζησε, γιὰ νὰ γυρίσῃ ἐλεύθερος μιά μέρα στὴν Ἑλλάδα...

X. FIONZ

Σύντομες εἰδησοῦλες

ΡΟΚ ΧΑΤΣΟΝ

γύρισε για λογαριασμό της «Φοξ»,
ενώ αυτοί δανειζόντάς τον στην ως
άνω εταιρεία εισέπραξαν 75.000
δολάρια.

του και στο παρελθόν... Το αυτό-κίνητο διασχίζει τους κεντρικούς δρόμους και φτάνει σε μιάν από-

Σαραβάκ, χωρίς να χρειαστή να κάμουν άλλο σταθμό.

Όσο προχωρούσαν, ο ποταμός στενέυει. Ή απόστασι ανάμεσα στις δυο όχθες κυμαίνονταν τώρα γύρω στα πεντακόσια ως εξακόσια μέτρα.

Πολυάριθμα νησάκια, που ήταν σκεπασμένα με μανιόλιες και μεγάλα μπαμπού, διέκοπταν τη μονοτονία αυτού του ταξιδιού. Στις όχθες, ξε άλλου, εμφανίζονταν συχνά βουβάλιοι. Βλέποντας τη βάρκα, στέκονταν μια στιγμή κι' έπειτα έτρεχαν να εξαφανιστούν πίσω από τις καλαμιές.

Το μεσημέρι, την ώρα που ο Φένγκ τους σερβίριζε το φαγητό, ένα καταπληκτικό θέαμα παρουσιάστηκε μπροστά στα μάτια τους.

Ένα κοπάδι από ελέφαντες, που είχαν μαζί τους και κάμποσα μικρά, είχε βγεί από ένα δάσος και τα μεγάλα παχύδερμα που το αποτελούσαν ρίχτηκαν στο ποτάμι κι' άρχισαν να κολυμπάνε για να περάσουν στην απέναντι όχθη. Οι θηλυκές κρατούσαν με τις προσοκίδες τους τα μικρά τους, που, αν τα άφηναν μόνα τους, θα κινδύνευαν να παρασυρθούν από το δυνατό ρεύμα.

Το κοπάδι διασταυρώθηκε στη μέση περιού του ποταμού με τη βάρκα. Οι ελέφαντες σκόρπισαν τότε δεξιά κι' αριστερά, αλλά, μ' όλο τον τρόμο τους, οι θηλυκές δεν άφισαν τα μικρά τους.

Κρίμα που δε μπορούμε να τους κυνηγήσουμε! είπε ο Γεράκης.

Βρισκόμαστε ακόμη πολύ κοντά στην Αζούθια και μπορεί να σας προσδώσουν, απάντησε ο Λάκον-Τάυ, Όπως σας είπα, όλα αυτά τα παχύδερμα ανήκουν στο Βασίλειο. Όταν, όμως, φτάσουμε στα μεγάλα δάση του βορρά, θα σας αφίσω να κυνηγήσετε όσους ελέφαντες θέλετε.

Παραδέχομαι ότι ο νόμος που απαγορεύει το κυνήγι των ελεφάντων είναι σοφός, είπε ο Γεράκης. Τα ζώα αυτά παρέχουν πολύτιμες υπηρεσίες στον άνθρωπο... Δε γίνεται, όμως, το ίδιο παντού.

Τα σκοτώνουν άλλοι: ρώτησε ο Λάκον-Τάυ όχι χωρίς έκπληξη.

Και βέβαια, απάντησε ο γιατρός. Στην Αφρική π.χ. οι ελέφαντες κοντεύουν να εξαφανιστούν. Και πρέπει να ξέρετε πως οι αφρικανικοί ελέφαντες είναι πιο ψηλοί και πιο ρωμαλέοι από εκείνους της Ασίας... Υπολογίζεται ότι οι Ευρωπαίοι κυνηγοί κι' οι ιθαγενείς σκοτώνουν κάθε χρόνο πενήντα ως εξήντα χιλιάδες απ' αυτά τα παχύδερμα.

Σκοτώνουν τους ελέφαντες για να φάνε το κρέας τους;

—Όχι, αλλά για να πάρουν τα δόντια τους. Το ελεφαντόδοντο είναι πολύτιμο είδος στην Ευρώπη. Φτιάχνουν απ' αυτό κοσμήματα, διάφορα κομμοτεχνήματα κλπ. Μόνον η Ευρώπη χρειάζεται δυο περίπου τόνους ελεφαντόδοντο το χρόνο. Γίνεται επίσης εξαγωγή στην Αμερική.

—Εξήντα χιλιάδες ελέφαντες το χρόνο! είπε καταπληκτος ο Λάκον-Τάυ. Οι λαοί των χωρών αυτών δεν ξέρουν, λοιπόν, να τους εξημερώνουν;

—Στα παλιά χρόνια ναι. Οι κάτοικοι της Νουμιδίας και της Καρχηδόνας, που τους χρησιμοποιούσαν στον πόλεμο, στερώναν πάνω στη ράχη τους μεγάλους πύργους με τοξότες. Αλλά, σιγά-σιγά, οι άνθρωποι έμαθαν την τέχνη να εξημερώνουν τους ελέφαντες και σήμερα, σ' όλη την Αφρική, δύσκολα θα βρούσε κανείς ένα απ' αυτά τα παχύδερμα, που να βοηθά τον άνθρωπο στις εργασίες του.

—Κρίμα! είπε ο στρατηγός. Αυτά τα ζώα, όταν εξημερωθούν, μπορούν να προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες στον άνθρωπο... Είναι αγαθάτατα, πειθαρχικά, εύφοστα και έχουν καταπληκτική μνήμη. Στο ζήτημα της εξυπηρέσεως, έρχονται αμέσως έπειτα από τον άνθρωπο και πριν από τους πιθήκους. Θυμάμαι έναν ελέφαντα, που λεγόταν Τόνγκ και που άνηκε σ' ένα φίλο μου, διοικητή μιας επαρχίας προς το μέρος της Βιρμανίας. Μια μέρα, ενώ ο φίλος μου περνούσε από ένα δάσος, το καρβάνι του, που το αποτελούσαν μερικοί ελέφαντες, δέχτηκε την επίθεσι δυο πειρασμένων τίγρεων. Ο Τόνγκ, που είχε εξημερωθεί μόλις πριν από λίγο καιρό, αντί ν' αντιμετωπίσει τα δυο θηρία, άρχισε να τρέχει κι' ήταν τόσο η όρμη του, που πέταξε τον οδηγό του.

—Έπειτα από δέκα όχτω μήνες, ο Τόνγκ συνελήφθη και πάλι. Στο μεταξύ, είχε ξαναγίνει άγριος και κείνοι που τον έπιασαν κουδούχτηκαν πολύ για να τον κάμουν να ήρεμηση.

—Από μια περίεργη σύμπτωση, εξακολούθησε ο Λάκον-Τάυ, ανάμεσα στους κυνηγούς βρισκόταν ο «μαχούτ», ο παλιός οδηγός τους. Ο άνθρωπος αυτός, που τον αναγνώρισε αμέσως, ανέθηκε σε μια ελεφαντίνα, πήγε κοντά του και του φώναξε τ' όνομά του. Ο Τόνγκ, μόλις άκουσε τη φωνή του παλιού του «μαχούτ», σταμάτησε αμέσως κάθε αντίστασι κι' έδειξε τη χαρά του κοινωνώντας δεξιά κι' αριστερά την προσοκίδα του... Έπειτα από μερικές εβδομάδες, εργαζόταν όπως και πριν, χωρίς να έχει ξεχάσει τίποτα από κείνα που του είχαν μάθει άλλοτε.

—Το ζώο αυτό είχε πολύ καλή μνήμη, είπε ο γιατρός.

—Ναι κι' ένα άλλο περιστατικό, που είχε πιο εκπληκτικό από το πρώτο, συνέχισε ο Λάκον-Τάυ. Ένας φίλος μου στρατηγός είχε μάθει έναν ελέφαντα να παίζει με τα τέσσερα παιδιά του, που ήταν ηλικίας 3—6 χρόνων, και το παχύδερμο εύρισκε μεγάλη ευχαρίστησι σ' αυτά τα παιχνίδια. Συνώδεσε τα παιδιά στο στρατιωτικό στα λειβάδια, γονάτιζε, όταν τάβλιπε κουρασμένα, για να μπορούσαν ν' ανεβούν στη ράχη του, τα άφηνε να του τραβάνε τ' αυτιά ή να τουτσιμπάνε την προσοκίδα του χωρίς να δείχνει την παραμικρή δυσανεκία.

—Μια μέρα, ενώ τα παιδιά έπαιζαν κοντά στις όχθες του Με-Νάμ, μια μεγάλη τίγρις πρόβαλε, ξαφνικά, ανάμεσα από τους θάμνους. Ξέρετε, λοιπόν, τι έκαμε σ' αυτή την περίπτωση ο ελέφαντας; Τά έκρυψε και τα τέσσερα κάτω από την κοιλιά του, από φόβο μήπως το τρομερό αιλουροειδές πλησιάσει στη ράχη του κι' άρχισε να υποχωρεί σιγά-σιγά προς το μέρος του ποταμού. Δυο φορές, η τίγρις ώρμησε πάνω στον ελέφαντα, Αλλά το παχύδερμο των πληγώσε και τις δυο φορές με τα δόντια του και την ανάγκασε να υποχωρήσει... Το θηρίο ήταν έτοιμο να όρμησει και πάλι. Αλλά μερικοί άνθρωποι που περνούσαν με μια βάρκα από το ποτάμι, πήδησαν αμέσως στην ξηρά κι' άρχισαν να το χτυπάνε με τα κουπιά τους, ώσπου το ανάγκασαν να φύγει.

—Η ιστορία αυτή δείχνει πως οι ελέφαντες έχουν πολύ περισσότερο μυαλό από ό,τι φανταζόμαστε, είπε ο γιατρός.

—Η μεγάλη ήρεμία τους μας κάνει να νομίζουμε πως ύστερόν τους ζήτημα της εξυπηρέσεως, απάντησε ο στρατηγός. Αξιοθαύμαστη είναι επίσης η ύποταγη αυτών των ζώων στην εξουσία της υπέρτατης τους. Όλα τα άλλα ζώα που ζουν κατά κοπάδια υποκύπτουν στην τυραννία ενός άρσενικού. Τα κοπάδια των ελεφάντων, αντίθετα, υπακούουν στη θέλησι μιας θηλυκής και κανένα από τα ζώα αυτά δεν τολμάει ποτέ να ξεγερωθεί ή να επανατατήση.

—Αντί για βασιλιά, έχουν βασιλίσα, είπε γελώντας ο γιατρός.

—Ενώ συζητούσαν, οι ελέφαντες είχαν περάσει το ποτάμι κι' εξαφανίστηκαν σε λίγο πίσω από τα μεγάλα μπαμπού, που βρισκόταν στην απέναντι όχθη. Ένας μόνον σταμάτησε κοντά στην όχθη για να παρακολουθήσει τη βάρκα. Αλλά, βλέποντας ότι απομακρυνόταν, έφυγε από τη σκοπιά του για να πάη να συναντήσει τους συντρόφους του.

Μερικά λεπτά αργότερα, άκουσθηκαν τρομερά μουγκρήτα, που συνοδεύονταν και από διαπεραστικά σφυρίγματα. Οι καλαμιές σωριάζονταν κάτω σαν ένα γιγαντιόο δρεπάνι να τις είχε κόψει σύρριξα και οι μεγάλοι κορμοί των μπαμπού αναταράσσονταν σαν στάχτια που τα δένει ο άνεμος.

—Τι γίνεται εκεί πάνω; ρώτησε ο γιατρός.

—Ο Λάκον-Τάυ έγενε στον τιμονιέρη να πλησιάσει στην όχθη. Ο θόρυβος είχε γίνει τώρα έκκωφαντικός. Ήταν σαν να πέφταν κεραυνοί ο ένας πίσω από τον άλλον. Κάπου-κάπου, μια προσοκίδα ανασηκωνόταν στον αέρα, έμοια με ρόπαλο και κατόπιν ξανάφευγε με όρμη.

—Φαίνεται πως τα ζώα αυτά έπεσαν πάνω σε κυνηγούς, είπεν η Λέν-Λαί.

—Αδύνατον, απάντησε ο πατέρας της, που είχε τεντώσει τ' αυτιά του για ν' ακούσει καλύτερα. Ποιός θα τολμούσε να κυνηγήσει τους ελέφαντες, που ανήκουν στο Βασίλειο; Α, τώρα κατάλαβα... Άκουτε αυτά τα διαπεραστικά σφυρίγματα... Οι ελέφαντες έπεσαν πάνω σε ρινόκερους... Τα αποκρουστικά αυτά ζώα μισούν θανάσιμα τους ελέφαντες κι' όταν τους δίνεται η ευκαιρία, ρίχνονται πάνω τους για να τους ξεκολλήσουν... Νά, κυττάξετε, οι ελέφαντες διευθύνονται προς την όχθη...

—Φεύγουν, είπε ο γιατρός.

—Η προσπαθούν να παρυσύρουν τους ζυτιπάλους τους σε ανοιχτό πεδίο, για να είναι πιο βέβαιοι για τη νίκη.

—Πραγματικά, οι ελέφαντες δε φαίνονταν

ότι ήθελαν να ξαναπεράσουν το ποτάμι. Μόλις έφτασαν στην όχθη, παρατάχθηκαν όλοι σε μια γραμμή. Μερικοί ήταν τραυματισμένοι στα πλευρά και το αίμα έτρεχε από τις πληγές τους. Ένας απ' αυτούς μούγκριζε λυπημένα και κάθε τόσο πήγαινε κοντά στην όχθη, έπαιρνε νερό με την προσοκίδα του και τάρριχνε στο στόμαχός του.

—Κάποιος ρινόκερος θα τον τρύπησε με τα κέρατά του, είπε ο Λάκον-Τάυ. Οι πληγές που ανοίγουν αυτά τα ζώα, είναι τρομερές... Α, νάτοι!

Δυο κοντόχοντρα ζώα που το σώμα τους ήταν βουτηγμένο στη λάσπη, πρόβαλαν πίσω από τα δέντρα. Είχαν το καθένα δι, κέρατα, ένα μεγάλο ως 60 ή 70 εκατοστά και το άλλο πολύ κοντό.

Τα ζώα αυτά, που το καθένα τους είχε μήκος ως τέσσερα μέτρα, δε φάνηκαν να έπηρεάστηκαν από την αποφασιστική στάσι των ελεφάντων κι' όρμησαν πάνω τους με ταχύτητα κι' έπιβεξίστη αδεσθαύμαστες. Προσπαθούσαν ιδίως να φτάσουν τα μικρά, που είχαν κρυφτεί πίσω από τις μητέρες τους, αλλά δεν κατάφεραν να τα πλησιάσουν. Τα παχύδερμα τους χτυπούσαν αδιάκοπα με τις προσοκίδες τους και τα χτυπήματά τους ήταν τόσο τρομερά, που οι δυο ρινόκεροι ουρλιάζαν από τον πόνο. Ο ένας απ' αυτούς έπεσε, τέλος, κάτω. Οι ελέφαντες ώρμησαν τότε πάνω του κι' άρχισαν να τ'ν χτυπάνε με όρμη, ώσπου τον σκότωσαν. Ο άλλος έφυγε, ουρλιάζοντας προς το μέρος του δάσους.

—Η νίκη είναι πάντα με το μέρος των ελεφάντων, αλλά οι ρινόκεροι δεν απελπίζονται ποτέ, είπε ο Λάκον-Τάυ.

Μέσα στη ζούγκλα

Έπειτα από δυο ημέρες, η βάρκα έφτασε στο Σαραβάκ, που ήταν μια μικρή κομόπολις, στη δεξιά όχθη του ποταμού. Οι λιγοστοί κάτοικοι της έμεναν σε καλύβες από λάσπη και καλάμια, που στήριζονταν πάνω σε χοντρούς πασσάλους.

Η απόστολή έπρεπε ν' αφήσει τώρα το ποτάμι και να χωθή στις άφιλδενες περιοχές του άνω Σιάμ. Οι άγριες φυλές που κατοικούσαν σ' αυτές τις περιοχές, μισούσαν τους Σιαμέζους και δεν είχαν καμιά σχεζήν ξεάοτησι από την κυβέρνησι της Μπαγκόγκ.

Προτού πάρουν μια απόφασι, ο Λάκον-Τάυ, ο γιατρός κι' ο Φένγκ, συσκέθηκαν μαζί. Σ' αυτή τη σύσκεψι, πήρε μέρος κι' ο βαρκάρης, που είχε εκδηλώσει την επιθυμία ν' αφήσει το κουραστικό επάγγελμά του και να τους οδηγήσει στις βορεινές περιοχές, που, όπως βεβαίονε, τις ήξερε καλύτερα από κάθε άλλον, γιατί είχε ζήσει πολλά χρόνια εκεί.

Έπειτα από πολλές συζητήσεις, αποφασίστηκε ν' αφήσουν τους ναύτες στο Σαραβάκ, γιατί φοβήθηκαν ότι, αν τους έπαιοναν μαζί, μπορούσαν να προκαλέσουν τη δυσπιστία των Στιένγκων, και να προχωρήσουν μόνοι τους προς το Κάο-Λαί. Έκείνος που έπαινε περισσότερο να μην πάρουν τους ναύτες, ήταν ο τιμονιέρης. Ενώ δε θα τους όφελουσαν σε τίποτα, είπεν, θα τους δυσχέραιναν με την παρουσία τους.

Κατά τις τέσσερες ημέρες που βρισκόταν μαζί τους, είχε φερθεί τόσο καλά, που είχε κερδίσει την εμπιστοσύνη τόσο του Λάκον-Τάυ, όσο και του γιατρού. Αποφασισαν, λοιπόν, να συμμορφωθούν με τις υποδείξεις του. Κι' ο Φένγκ επίσης επικρότησε αυτή την απόφασι, γιατί φοβόταν πως δε θα βρούσαν τόσα θηράματα, όσα θα χρειαζόνταν για όλον αυτό τ'ν κόσμο.

Αφού πήραν αυτή την απόφασι, άρχισαν να κάνουν τις απαραίτητες προετοιμασίες για το ταξίδι αυτό, που ήταν πιο δύσκολο και πιο επικίνδυνο από τη διαδρομή στο ποτάμι.

Προμηθεύτηκαν, πρώτα-πρώτα, δέκα αλογα. Στα πέντε απ' αυτά θα φόρτωναν τις προμήθειές τους και μερικά εφεδρικά όπλα. Ο Φένγκ φρόντισε για τα τρόφιμα, που τα έκλεισε μέσα σε σάκκους από χοντρό πανί. Αυτό τ'ν πανί το πέραςε προπρηγμένως με ειδικό βερνικί, για να το κάμη αδιάποροστο από το νερό. Γιατί η περίοδος των κατακλυσμιαίων βροχών θ' άρχιζε σε λίγο.

Οι προετοιμασίες αυτές τους άπασχόλησαν δυο ολοκληρές ημέρες. Έφυγαν, τέλος, το απόγευμα της τρίτης ημέρας.

Το βόρειο Σιάμ δεν είναι τίποτα άλλο απ' ένα άπειρο δάσος. Ο βαρκάρης, που δεν ήταν άλλος από τον Κοπόμ, αλλά που γόταν Σιάχ, βάδιζε μπροστά, ενώ ο Φένγκ είχε μείνει πίσω για να παρακολουθή τα ζώα που μετέφεραν τα τρόφιμα, τις σκηνές και τα όπλα.

Τα ζώα αυτά, όπως κι' εκείνα που ήπτευαν τα μέλη της μικρής απόστολής, ήταν διαλεγμένα με μεγάλη προσοχή. Είχαν μικρό ανάστημα, αλλά γερά πόδια, και μπορούσαν να σηκώνουν στη ράχη τους μεγάλα φορτία. Έμοιαζαν με τα Ιρλανδικά «πόνεϊ». Αλλά έτρεχαν πιο γρήγορα κι' είχαν μεγάλη ρώμη. Αξιοθαύμαστη ήταν ιδίως η αντοχή τους στην πείνα.

Έπειτα από τρεις περίπου ώρες, άρχισαν ν' ανεβαίνουν την πλαγιά ενός βουνού. Μεγάλα δέντρα και πυκνοί θάμνοι ύψωνονταν παντού.

Η περιοχή αυτή ήταν γεμάτη από πιθήκους και έρπετα. Σε κάθε βήμα τους έβλεπαν φίδια που σέρνονταν στο έδαφος ή κουλουριαζόνταν πάνω στα δένδρα και τους θάμνους. Αλλά ήταν μικρά όλομυρα, ελάλα ξεπερνούσαν τα έφτα ή όχτω μέτρα και το κορμί τους ήταν χοντρό σαν το μηρό ενός ανθρώπου, άλλων τ' σώμα σχηματιζόταν από πολύχρωμους δακτυλίους.

Βρισκόμαστε στον παράδεισο των φιδιών, είπε ο γιατρός.

Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε ο Λάκον-Τάυ, που δε φαινόταν πως έδινε προσοχή στα αδιαστικά αυτά έρπετα. Τα περισσότερα, όμως, δεν περνούσαν τον άνθρωπο. Τα μόνα που πρέπει να φοβώσαστε είναι οι κόμπρα, που, εύτυχως, σπανίζουν στα δάση μας, οι αμαδουάδες, που το κεφάλι τους μοιάζει μ' εκείνο των σκυλιών κι' οι ύπουλοι νταμπόγια...

—Δε θα ήθελα να κάμω τη γνωριμία τους, είπεν ο γιατρός.

Τα δηλητήριο των ειδών που σας ανέφερα προκαλεί το θάνατο μέσα σ' ελάχιστο διάστημα. Μου κάνει εντύπωσι, ωστόσο, πως σεις, οι Ευρωπαίοι, που έχετε ανακαλύψει τόσα πράγματα, δεν καταρωθήσατε ακόμη να βρείτε ένα αντίδοτο για το δηλητήριο ούτων των φιδιών.

—Η έπιστήμη είναι ανίσχυρη σ' αυτό το κεφάλαιο, είπεν ο γιατρός. Κάθε χρόνο χιλιάδες άνθρωποι πεθαίνουν στις Ίνδies από δηγήματα των κόμπρα. Νομίζω πως διάβασα ότι τα θύματα ανερχόνται σε 16—17 χιλιάδες... Προσθέστε σ' αυτά 3.500—4.000 ανθρώπους που καταδραυθίζονται

κάθε χρόνο από τις τίγρεις και τους πάνθηρες... Αλλά μη νομίζετε πως δεν υπάρχουν θύματα και από το αντίθετο στρατόπεδο. Υπολογίζεται ότι, κάθε χρόνο, οι άνθρωποι σκοτώνουν στις Ίνδies εκατό περίπου χιλιάδες δηλητηριώδη φίδια και είκοσι περίπου χιλιάδες θηρία.

—Κι' εδώ, δυστυχώς, τα θύματα δεν είναι λιγώτερα, είπεν ο Λάκον-Τάυ. Α!... Γιατρέ, προσέξτε!

Χτύπησε ταυτόχρονα το αλογό του, που έκαμε ένα μεγάλο πήδημα προς τα πλάγια. —Φτνήν την γλυτώσαμε! είπεν ο στρατηγός.

Ένα μεγάλο φίδι, που ήταν κουλουριασμένο κάτω από ένα θάμνο, είχε σηκώσει, ξαφνικά, το κεφάλι του κι' είχε πιναχτή για να δαγκώσει το αλογό του στρατηγού στην κοιλιά. Δέν κατάφερε, όμως, να τ'ν φτάσει, γιατί το ζώο πήδησε, ξαφνικά, προς τα πλάγια. Το φίδι χάθηκε κατόπιν πίσω από τους θάμνους.

—Ένας κόμπρα; είπεν ο γιατρός, ενώ έπαινε το αλογό της Λέν-Λαί από τα χαλινάρια.

—Ένας νταμπόγια, γιατρέ, απάντησε ο στρατηγός. Είναι από τα πιο επικίνδυνα φίδια που υπάρχουν... Κάνουν πως κοιμούνται ή πως είναι τώφια, αλλά, στην κατάλληλη στιγμή, τινάζονται σαν σαίτες και δαγκώνουν το θύμα τους, άνθρωπο ή ζώο. Το δηλητήριό τους φέρνει το θάνατο μέσα σε λίγες ώρες.

Συνέχισαν κατόπιν το δρόμο τους. Μια έλαφοι δούχλη απλωνόταν τώρα σε μικρό ύψος από το έδαφος.

—Αν μείνωμε σ' αυτό το μέρος, κινδυνεύουμε να προσβληθούμε από «τέτ», είπεν ο στρατηγός.

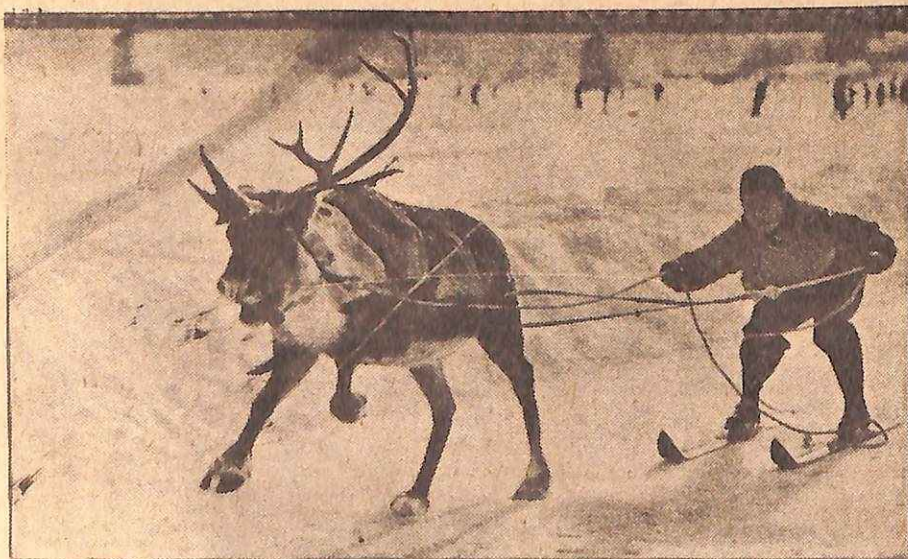
—Τι πράγμα είναι το «τέτ»; ρώτησε ο γιατρός.

—Μια τρομερή αρρώστεια που δημιουργεί κάθε χρόνο πολλά θύματα μεταξύ των πληθυσμών που μένουν στα βουτιά του Σιάμ, απάντησε ο στρατηγός. Το «τέτ» είναι μια παράλυσις, που προσβάλλει πρώτα τα κάτω άκρα και που έπειτα από τέσσερες ή πέντε ημέρες επεκτείνεται και στο θώρακα. Το μυαλό παραμένει ανέπαφο κι' έτσι ο άνθρωπος αισθάνεται πως πεθαίνει στιγμή-προς στιγμή... Ο θάνατος έπέρχεται από ασφουξία, γιατί, όταν προσβληθεί ο θώρας, ο άσπληνης δε μπορεί πιά ν' αναπνεύσει.

—Και δεν υπάρχει φάρμακο, γι' αυτή την ασθένεια;

—Κανένα, γιατρέ.

—Αλλά τί έπαθαν τα αλογά μας;... Κυττάξετε πως πηδάνε δεξιά κι' αριστερά... Θάλεγε πως κάτι τα τσιμπάει...

ΚΟΥΡΣΕΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

Ένα από τα πιο αγαπημένα από των Φινλανδών είναι οι κοούρες με σκι κατά τις οποίες οι διαγωνιζόμενοι σέρνονται από μεγαλώσιμους παράνδους. Στη φωτογραφία μας, ένας νεαρός διαγωνιζόμενος φτάνει πρώτος στο τέμα της διαδρομής αφήνοντας πίσω τους άλλους, πολλοί απ' τους οποίους ήταν μεγαλύτεροι του στα χρόνια. Οι τάρανδοι εξημερώνονται εύκολα και υπακούουν στις διαταγές που τους δίνουν φωναχτά, περισσότερο παρά στα ήνια που τους συγκρατούν.

ΕΝΑ ΜΑΝΑΚΡΙΒΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Με τις εορτές έκανε την εμφάνισι του στο Παρίσι το πρώτο μηχανοκίνητο παιδικό αυτοκινητάκι που δεν καταναίσκε παρά ένα μονάχα λίτρο βενζίνης στα εκατό χιλιόμετρα. Λόγω της μεγάλης έλλειψης βενζίνης στη Γαλλία, η ζήτηση υπήρξε περιωρισμένη και εργοστασίου που το κατασκεύαζε, χωρίς ιδίως στις παραγωγές του εξωτερικού. Το νέο αυτό κομμοτεχνήμα δεν είναι βέβαια προσιτό σε όλα τα βολάντια, δεδομένου ότι η τιμή του παιγνιδιού αυτού είναι 180.000 γαλλικά φράγκα. Η μεγαλύτερη παραγγελία την έδωσε μέχρι στιγμής ο βασιλέας της Αραβίας Ίμπν Σαούντ, ο οποίος παρήγγειλε 20.

— Αυτό ακριβώς είναι, απάντησε ο Σιδάχ, που είχε γυρίσει προς το μέρος του. Βλέπετε αυτά τα μικρά σκουληκάκια, που φεύγουν δεξιά κι αριστερά; Είναι βδέλλες που ρουφάνε τ' αίμα...

— Αυτές οι βδέλλες, είπε ο Λάκον-Τάυ, είναι μία αληθινή μάστιγα για το Σιδάχ. Έπειτα από τις βροχές ιδίως, πολλαπλασιάζονται σε τέτοιο βαθμό, ώστε είναι αδύνατο να περάσει κανείς από ώρισμένες περιοχές... Σε λίγο, όμως, θα βγούμε από το δάσος... Σιδάχ, που βρισκόμαστε;

— Κατεβαίνουμε προς την κοιλάδα του Κόρατ, απάντησε ο ψευτο-Σιδάχ. Εκεί δεν υπάρχουν βδέλλες, αλλά μόνον τίγρεις και πάνθηρες...

— Τα θηρία αυτά είναι προτιμώτερα από τις βδέλλες, είπε γελώντας ο γιατρός. Αυτά τουλάχιστον τα βλέπεις και μπορείς να τ' αντιμετωπίσεις.

— Η κοιλάδα του Κόρατ είναι ένα υπέροχο μέρος για κυνήγι, συνέχισε ο Σιδάχ. Ξέρω μία πηγή, όπου μαζεύονται κάθε βράδυ πολλά αγριογούρουνα και ελάφια...

Όταν ήμουνα παιδί, πήγαινα πολλές φορές εκεί μαζί με τον πατέρα μου... "Αν θέλετε, μπορώ να σας οδηγήσω σ' αυτή την πηγή. Δε θα γυρίσετε μ' αδειανά τα χέρια."

— Δέχομαι από τώρα, απάντησε έμβουσιμαμένος ο Γεράκης.

Τα μάτια του Σιδάχ έλαμψαν για μία στιγμή. "Αλλ' ο γιατρός δεν πρόσεξε αυτή τη λάμψη."

Μόλις πέρασαν την κορυφή του βουνού, φάνηκε στα πόδια τους μία μεγάλη κοιλάδα, που απλωνόταν ανάμεσα από δυο σειρές βουνών.

Η κοιλάδα αυτή είχε πλατύς πολλών χιλιόμετρων. Μεγάλα "τέκ" και μπαμπού, που το ύψος τους ξεπερνούσε τα ξέφνητα βέλη, έφταναν μικρά αλυσίδια εδώ κι εκεί.

Η βλάστηση ήταν πολύ πυκνή. Μικρές ζούγκλες, σαν νησίδες, σχηματίζονταν σε διάφορα μέρη. Στις ζούγκλες αυτές θα βρίσκονταν σίγουρα τίγρεις και πάνθηρες.

— Η κοιλάδα αυτή θα μάς βγάλη στο Κάο-Λάι, είπε ο Σιδάχ.

Έκαμαν μία μικρή στάση, για να φάνε κάτι κι έπειτα εξεκολούθησαν να κατεβαίνουν προς την κοιλάδα.

Ο Σιδάχ τους είχε συστήσει να έχουν τα όπλα τους έτοιμα και να μην πηγαίνουν πολύ κοντά στις νησίδες, για να μην τους έπιτεθη αιφνιδιαστικά καμιά τίγρις ή κανένας πάνθηρ.

Κάπου-κάπου, μέσα από τις πυκνές λόχμες, έρχονταν κάποιο μουγκρητό. "Αλλά κανένα θηρίο δε φαινόταν πουθενά. Κι' οι πίθηκοι, επίσης, που θάπρεπε να ήταν πολυάριθμοι σ' αυτά τα μέρη, δεν είχαν κάμει ακόμη την εμφάνισή τους."

Ο Σιδάχ, που προπορευόταν, σταματούσε κάθε τόσο και τέντωνε τ' αυτιά του, σαν να περίμενε ν' ακούσει κάτι. Ήταν, άρα γε, ο φόβος των θηρίων, που τον έκανε ν' αφοσυγκράτητα με τόσο προσοχή; Η περίμενε ν' ακούσει κάτι άλλο; Προχώρησαν έτσι δύο ως τρία χιλιόμε-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Πέρα βρέχει

Γίνοντ' ενέργειες πολλές και καταθέσεις κεφαλαίων, ή πέφτουν προκαταβολές για διυλίσεις πετρελαίων... Γιατ' η Έλλα η ζηλευτή που τόσα πλούτη συγκεντρώνει πρέπει πετρέλαια κι' αυτή ν' αποστραγγίζει και να σουρώνει!

Υπηρεσίες ειδικές δίνουν ιδέες και συστάσεις και στήνουν τις μηχανικές και σχετικές εγκαταστάσεις... Σκάβουν εδώ, σκάβουν εκεί, σκάβουν μερόνυχτα και μήνες και τη μισή την Άττική την ένεμιαν... σκαλίζουν!

Σήλο της δείχνουν περισσό έργο για να μάς ετοιμάσουν, ή μάλλον έναν κολλοσό που γενεές θα τον θαυμάσουν! Μα κι' αν' εντεινώνται σερί τα έργα τα δραστηριότητά τους ο πόπης αδιαφορεί για τα διυλιστήρια (τους)!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ούτε που λες και (το αυτί) του κρασοπότη (ιδρώνει) για τη σωλήνωση (αυτή) που το πετρέλαιο (σουρώνει)... Διότι πόθος και (και) σκοπός όλων των ταβερνών (θαμώνων) είναι και θάνα! (νελλιώς) το κρασοσούρωμα (και μόνον)!

τοα. Καί, ξαφνικά, ακούστηκε ένας παράξενος ήχος, που δεν έμοιαζε με τη φωνή κανενός θηρίου, αλλά φαινόταν σαν να είχε βγή από κάποιο μεταλλικό όργανο.

Ο Σιδάχ ανατρίχιασε από τον κεφάλι ως τα πόδια, ακούγοντας αυτό τον ήχο.

— Τι φωνή ήταν αυτή; ρώτησε ο γιατρός. Δεν έμοιαζε ούτε με το μουγκρητό του ελέφαντα, ούτε με το ουλιαχτό της τίγρεως.

— Δεν ξέρω απάντησε ο Λάκον-Τάυ, που τ' πρόσωπό του έδειχνε μεγάλη έκπληξη. "Έχεις ακούσει ποτέ τίποτα παρόμοιο, Φένγκ;"

— Όχι, αφέντη, απάντησε ο πιστός υπηρέτης.

— Και σύ, Σιδάχ;

— Μόνο ένας ρινόκερος μπορεί να βγάλει παρόμοιο μουγκρητό, απάντησε ο ψευτο-Σιδάχ.

— Έχω κυνηγήσει πολλές φορές ρινόκερους, αλλά ποτέ δεν τους άκουσα να φωνάζουν μ' αυτό τον τρόπο... είπε ο Λάκον-Τάυ.

Ο Σιδάχ ανασήκωσε τους ώμους.

— Δεν ξέρω τί να πώ... ψιθύρισε.

Σταμάτησαν μερικές στιγμές μήπως τυχόν ξανακούσουν αυτή τη φωνή. "Αλλά δεν άκουσαν τίποτα κι' έπειτα από λίγο συνέχισαν την πορεία τους."

Θα είναι κάποιο πουλί ή κάποιος πίθηκος, που ανήκουν σε άγνωστα σε μάς είδη, συμπέρανε ο Λάκον-Τάυ.

Η βλάστηση γινόταν ολοένα πιο πυκνή και πιο άγρια και τους δυσκόλευε στην πορεία τους.

Ο ήλιος είχε δύσει πιά και τα σκοτάδια είχαν αρχίσει ν' απλώνονται πάνω στη γη. Εξακολούθησαν, ωστόσο, να προχωρούν και μόνο κατά τις έντονες σταματήσεις σ' ένα μέρος, όπου τα δέντρα ήταν ελάχιστα κι' όπου δεν υπήρχαν θάμνοι για να μπορούν να κρυφτούν θηρία.

Το μέρος αυτό τ' είχε διαλέξει ο Σιδάχ, λέγοντας πως η πηγή βρισκόταν εκεί κοντά.

Το δάσος ξανάρχισε έπειτα από τετρακόσια ή πεντακόσια μέτρα. Η κοιλάδα πλάταινε από το σημείο αυτό κι' απλωνόταν σε πολύ μεγάλη έκταση.

Προτού στήσουν τις σκηνές, ο Φένγκ, ωπλισμένος μ' ένα χοντρό ραβδί, εξέτασε προσεκτικά όλο το έδαφος όλόγυρα, για να διώξη τα φίδια, που υπήρχαν τυγχόν εκεί. Αναψαν κατόπιν δυο μεγάλες φωτιές κι' άρχισαν να ετοιμάζουν το φαγητό τους.

Ενώ ο Φένγκ κι' ο Σιδάχ έφτιαχναν το φαγητό, ο Λάκον-Τάυ, η κόρη του κι' ο γιατρός απομακρύνθηκαν για να μαζέψουν μπανάνες από τα δέντρα που βρισκόνταν ολόγυρα.

— Νομίζω, ότι ο Σιδάχ δεν έχει καλή μνήμη, είπε ο γιατρός. Δεν υπάρχουν ζήρματα σ' αυτό το μέρος κι' όσο για τις τίγρεις, είμαι βέβαιος, ότι βρίσκονται μακριά.

— Εγώ δε θα τολμούσα να κυνηγήσω σ' αυτό το δάσος και ιδίως τη νύχτα, απάντησε ο στρατηγός. Οι τίγρεις βγαίνουν από κεί που δεν τις περιμένει κανείς. Είναι ύπουλα ζώα και πρέπει να φυλάγεται κανείς απ' αυτές.

— Αισθάνομαι, ωστόσο, τον πειρασμό να επισκεφθώ αυτή την περίφημη πηγή, μαζί με τον Σιδάχ, είπε ο γιατρός.

— Θέλετε νάρθω μαζί σας, γιατρέ; τον ρώτησε η Λέν-Λάι.

— Ά, όχι, φώναξε ο πατέρας της. Δεν μπορώ να σ' αφίσω, κόρη μου... Το νυχτερινό κυνήγι έχει πολλά απόρροια.

Ο γιατρός συμφώνησε μαζί του.

Όταν γύρισαν στη μικρή κατασκήνωσι, το φαγητό ήταν έτοιμο. Ο γιατρός έφαγε γρήγορα κι' έπειτα σηκώθηκε κι' αφού βεβαιώθηκε πως η καραμπίνα του ήταν γεμάτη, την κρέμασε από τον ώμο του. Έχωσε ακόμη ένα μακρύ μαχαίρι στη ζώνη του.

— Πάμε, είπε στο Σιδάχ.

Ο Σιδάχ ήταν κιόλας έτοιμος.

— Ακολουθήστε με, είπε στο γιατρό.

Μην κάνετε απερισκεψίες, τους φώναξε ο Λάκον-Τάυ. "Αν δεν ήταν τα αλογα, θα σας συνάδευα κι' εγώ... Αλλά φοβάμαι μήπως τα χάσωμε. Θέλετε νάρθω κι' ο Φένγκ μαζί σας;"

— Είναι περιττό, απάντησε ο γιατρός. Κι' άλλωστε, δεν θ' άργήσωμε πολύ.

— Σε περίπτωση κινδύνου, πυροβολήστε δυο φορές στη σειρά.

— Καλά, είπε ο γιατρός.

Χαμογέλασε στη Λέν-Λάι κι' έπειτα απομακρύνθηκε μαζί με τον Σιδάχ, που είχε κρεμάσει στον ώμο του ένα από τα εφεδρικά όπλα που άγγαράσαν στο Σαραβάκ.

Η παγίδα

Έπειτα από μερικά λεπτά, οι δύο κυνηγοί χώθηκαν μέσα στο δάσος.

Ο Σιδάχ, με το σίγουρο ένστικτο του προσανατολισμού που έχουν όλοι οι ιθαγενείς της Ίνδοκίνας, προχωρούσε με την ίδια ευκολία όπως πάνω σ' ένα δρόμο ή σ' ένα μονοπάτι. Κρατούσε την καραμπίνα του στο χέρι, με το δακτύλο στη σκανδάλη.

Ο γιατρός ακολουθούσε μερικά βήματα πίσω.

Το δάσος ήταν σιωπηλό. Η πανέσθληνος σκόρπιζε άσημνες ανταύγειες σ' όλη την άπεραντη έκτασή του. Εκεί που τα φυλ-

λώματα των δέντρων ήταν λιγώτερο πυκνά, έβλεπε κανείς όπως και την ημέρα.

Περπατώντας έτσι μισή ώρα, ώπου έφτασαν σ' ένα μέρος που σκεπαζόταν από μεγάλα μπαμπού. Το έδαφος ήταν υγρό ολόγυρα.

— Φτάσαμε, είπε ο Σιδάχ, σταματώντας. Έδώ είναι η πηγή.

— Αλλά δεν βλέπω κανένα ζωό, απάντησε ο γιατρός. Πού είναι τα ελάφια και τα αγριογούρουνα που μου είπες;

— Κάμετε λίγη υπομονή, του σύστησε ο Σιδάχ. Είναι πολύ νωρίς και τα ζώα δεν βγήκαν ακόμη από τους κρυψώνες τους.

— Έχεις έρθει κι' άλλη φορά εδώ;

— Ναι. Έρχομαι άλλοτε πολύ συχνά. Ο πατέρας μου έφτιαχνε βάρκες και διάλεγε μόνος του τους κορμούς των δέντρων που του χρειαζόνταν. Ήταν μανιακός, έξ' άλλου, για το κυνήγι.

— Ζούστε πάντοτε στο Σαραβάκ;

— Πάντοτε;... Όχι. Έχω γυρίσει όλο το Σιδάχ κι' έχω ταξιδέψει και σ' άλλες χώρες... Ακούτε αυτό το βουητό;

— Ναι.

— Είναι η πηγή... Τα μάτια σας τέσσερα!... Οι μαύροι πάνθηρες κι' οι τίγρεις τριγυρίζουν σ' αυτή την περιοχή.

Έκαμαν το γύρο μίας πυκνής λόχμης κι' έφτασαν σ' ένα τέλειο, που τα νερά του αναδεύονταν σαν νάβραζαν.

— Πού να κρυφτούμε; ρώτησε ο γιατρός.

— Πρέπει να υπάρχουν γούδες εδώ, απάντησε ο Σιδάχ. Τις φτιάχνουν οι κυνηγοί και τις χρησιμοποιούν για παγίδες... Νά μία, που μου φαίνεται άρετα πλατεία, για να μάς χωρέσει και τους δυο.

Πραγματικά, λίγο πιο πέρα, βρισκόταν μία γούδα, που θα είχε βάθος ως ένα μισό μέτρο. Ήταν τόσο πλατιά, που ένας ρινόκερος θα μπορούσε να χωρέσει άνετα μέσα σ' αυτήν.

Πίσω από τη γούδα, ύψωνταν ένας φοίνικας, που ο κορμός του ήταν σκεπασμένος με διάφορα αναρριχητικά φυτά.

— Άς κατεβούμε, είπε ο Σιδάχ.

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκε, ξαφνικά, ένας διαπεραστικός μεταλλικός ήχος. Ήταν όμως μ' εκείνον που είχαν ακούσει μερικές ώρες πρωιύτερα.

Ο Σιδάχ κύτταξε με προσοχή ολόγυρα.

Τι ήχος είναι αυτός; είπε ο γιατρός. Μοιάζει σαν να βγαίνει από κάποιο μεταλλικό όργανο... Είναι η δεύτερη φορά που τον άκουω...

— Αν προέρχεται από ζώο, θα πρέπει να υποθέσω πως αυτό το ζώο μάς παρακολούθησε.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτα, απάντησε ο Σιδάχ.

Καθώς κατέβαινε στην τρύπα, τ' όπλο του έκτυπο σκούρτο.

— Ήταν από τυχαία σύμπτωση ή το είχε κάμει επίτηδες;

— Ο γιατρός έτρεξε άμέσως κοντά του.

— Τραυματίστηκες; τον ρώτησε.

— Εύτυχώς όχι, απάντησε. Είχα καταβασμένη την κάννη κι' η σφαίρα χώθηκε στο χώμα.

— Αυτή η άπροσεξία μπορούσε να σου στοιχίσει ακοίβα.

— Αυτά μαι περισσότερο για σ' αφέντη, είπε ο Σιδάχ. Γιατί τα ζώα που άκουσαν αυτό τον πυροβολισμό δε θα τολμήσουν να πλησιάσουν στην πηγή.

Τη στιγμή εκείνη, σαν για να διασέψω τα λόγια του, ακούστηκε πολύ κοντά ένα τρομερό μουγκρητό, που η ήχη του δάσους τ' έκανε να επαναληφθώ κάμποσες φορές.

— Ένας ελέφας! είπε ο γιατρός, πηδώντας βιαστικά μέσα στη γούδα.

— Ο ελέφας αυτός είναι από κείνους που γυρίζουν μόνοι τους, γιατί τους έχουν διώξει από τα κοπάδια απάντησε ο Σιδάχ.

Τα ζώα αυτά όρμουν σαν μανιασμένα κι' οι σφαίρες δεν τα σταματούν... Είναι καλύτερο να μην τα βάλουμε μ' αυτό τον ελέφαντα...

— Άς τον αφήσουμε να φύγει.

— Ήρθα εδώ για να κυνηγήσω κι' όχι για να βλέπω τα ζώα να περνάνε από μπροστά μου και να καθώμαι με σταυρωμένα τα χέρια, είπε θυμωμένα ο γιατρός.

— Αν πλησιάσει προς τα εδώ, θα του ρίξω κι' ως γύνη, ότι θέλει.

— Προσέξτε μην μετανοιώσετε, απάντησε ο Σιδάχ. Κι' έπειτα, δεν πρέπει να

ξεχνάτε πως οι ελέφαντες ανήκουν στο βασιλιά.

— Ο βασιλιάς βρίσκεται μακριά, είπε ο γιατρός. "Α, νά ο ελέφαντας!... Τι υπέροχο παχύδερμο!"

Ένας κολλοσιαίος ελέφαντας είχε έμφανιστή κοντά στο τέλειο... Φαινόταν ανήσυχος. Κουνούσε αδιάκοπα τ' αυτιά του και χτυπούσε με την προδοσίδα του τον αέρα.

Θα ήταν πριν πίσω από τα δέντρα κι' ο πυροβολισμός θα τον είχε κάμει να βγή από την κρυψώνα του.

— Δεν απέχει περισσότερο από πενήντα μέτρα, είπε ο γιατρός. Θα τον σημαδέψω στην ώμοπλάτη κι' είμαι βέβαιος πως θα τον πετύχω.

— Είναι καλύτερο να τον αφήσετε να συνεχίσει το δρόμο του, αφέντη, απάντησε ο Σιδάχ. Κι' αν ακόμη τον πληγώσετε, θα όρμησι πάνω μας και θα μάς λυώση κάτω από τα πόδια του.

— "Αν φοβάσαι, φύγε, απάντησε ο γιατρός. Εγώ δεν θα τον αφήσω να μου ξεφύγει."

— Σ' ας παρακαλώ για τελευταία φορά...

— Αλλ' ο γιατρός δεν έδωσε προσοχή στην παρακάλησή του. Σήκωσε την καραμπίνα του και στήριξε την κάννη στο χέλιος της γούδας, για να είναι πιο σίγουρος για το χτύπημα.

Ο ελέφας δεν είχε κινηθί από τη θέση του. Ο πελώριος όγκος του ξεχώριζε καθαρά κάτω από το φως της σελήνης.

Ο γιατρός την σημαδέψε με προσοχή κι' έπειτα τράβηξε τη σκανδάλη.

Το παχύδερμο έκαμε δυο-τρία βήματα προς τα πίσω, βγάζοντας ένα τρομερό μουγκρητό.

— Έμπρός, πυροβολήστε και σύ! φώναξε ο γιατρός στον Σιδάχ.

— Αλλ' ο ιθαγενής δεν έκαμε την παραμικρή κίνηση. Ο γιατρός του άρπαξε τότε τα όπλα από τα χέρια του κι' ετοιμάστηκε να ξαναπυροβολήσει.

Ο ελέφας, όμως, δεν στεκόταν πιά ακίνητος, όπως πριν. Διευθυνόταν τώρα προς το μέρος της γούδας, κουνώντας απειλητικά την προδοσίδα του.

— Έπειτα από μία στιγμή, βρισκόταν κιόλας μπροστά στη γούδα.

Εκείνη τη στιγμή, ο γιατρός τράβηξε τη σκανδάλη. Το τεράστιο παχύδερμο, βλέποντας τη φλόγα μπροστά στα μάτια του, σταμάτησε άμέσως. "Έκαμε κατόπιν μια απότομη στροφή κι' απομακρύνθηκε ποδο το μέρος των μπαμπού."

— Είμαι βέβαιος, ότι δεν αστόχησα ούτε την πρώτη, ούτε τη δεύτερη φορά, είπε ο γιατρός. Πιστεύω, μάλιστα, πως τον χτύπησα στο κατάλληλο μέρος...

Ο Σιδάχ έκανε σαν τρελλός από τον τρόμο του.

— Άς φύγωμε, αφέντη, είπε. Ο ελέφαντας θα ξαναγυρίσει.

— Νά φύγωμε; ρώτησε ο γιατρός. Αλλά πού μπορούμε να πάμε;

— Θ' ανεβούμε στο δέντρο.

— "Αλλ' ο ελέφαντας είναι βαρειά κι' ίσως θανάσιμα χτυπημένος. Είμαι βέβαιος γι' αυτό."

— "Όσο βαρειά κι' αν είναι χτυπημένος, θ' άργήσει να πεθάνει, απάντησε ο Σιδάχ. Τα ζώα αυτά είναι πολύ έκδικητικά... Θα ξαναγυρίσει σίγουρα..."

Ο Σιδάχ δεν είχε άδικο.

Ο ελέφας, μ' όλο που ήταν τραυματισμένος, δεν άργησε να ξαναφανή. Ο τεράστιος όγκος του πρόβαλε ανάμεσα από τα δέντρα.

— Μην χάνωμε καιρό! φώναξε ο Σιδάχ. Κι' άρμωσε έξω από τη γούδα.

Ο γιατρός τον ακολουθούσε.

Ο κορμός του φοίνικος, που βρισκόταν πίσω από τη γούδα, ήταν σκεπασμένος με αναρριχητικά φυτά που σχηματίζουν ένα είδος σκάλας. "Ετσι ο Σιδάχ κι' ο γιατρός, δεν δυσκολεύθηκαν ν' ανεβούν."

— Έπειτα από μερικές στιγμές, έφτασε ο ελέφας. Ο πόνος τον είχε κάμει τρελλό. Ρίχτηκε με όλη του την όρμη πάνω στον φοίνικα κι' άρχισε να τον χτυπάει τότε με τα πλευρά του, τότε με τα καπούλια και τότε με τα κεφάλια του.

Το δέντρο, μ' όλο που ήταν πολύ γερό, τρανταζόταν σαν το καλάμι σε κάθε χτύπημα.

— Θα το ξεριζώσω, είπε ο γιατρός.

— Δεν το πιστέψω, απάντησε ο Σιδάχ. Οι φοίνικες έχουν μεγάλη αντοχή.

Ο ελέφας, βλέποντας ότι το δέντρο δεν είχε πέσει με τα πρώτα χτυπήματα, σήκωσε την προδοσίδα του κι' άρχισε να την χώνει ανάμεσα στα πιο χαμηλά κλαδιά, για να μπορέσει να πιάσει εκείνους που του είχαν κάμει κακό.

— Αλλ' ο γιατρός κι' ο Σιδάχ είχαν προφτάσει ν' ανεβούν πιο ψηλά.

Το παχύδερμο απεπλήστηκε, στο τέλος, ότι θα μπορούσε να πιάσει τους κυνηγούς κι' άρχισε να χτυπάει και πάλι το δέντρο, μ' όλο τον όγκο του κορμού του, για να το ξεριζώσει.

Ο γιατρός κι' ο Σιδάχ είχαν την πρόνοια να πάρουν μαζί τους τις καραμπίνες τους.

— Αυτό το καταραμένο ζωό δεν σταματάει μία στιγμή για να μπορέσω να την ξαναγυρίσω, είπε με όργη ο γιατρός.

Ο ελέφας, που οι απότυχίες του τον είχαν έκνευσει, είχε διπλασιάσει τώρα την όρμη του.

Ο γιατρός κι' ο Σιδάχ αναγκάστηκαν ν' αιώσουν τα κλαδιά και να ντύνονται με τα δυο τους χέρια από τον κορμό.

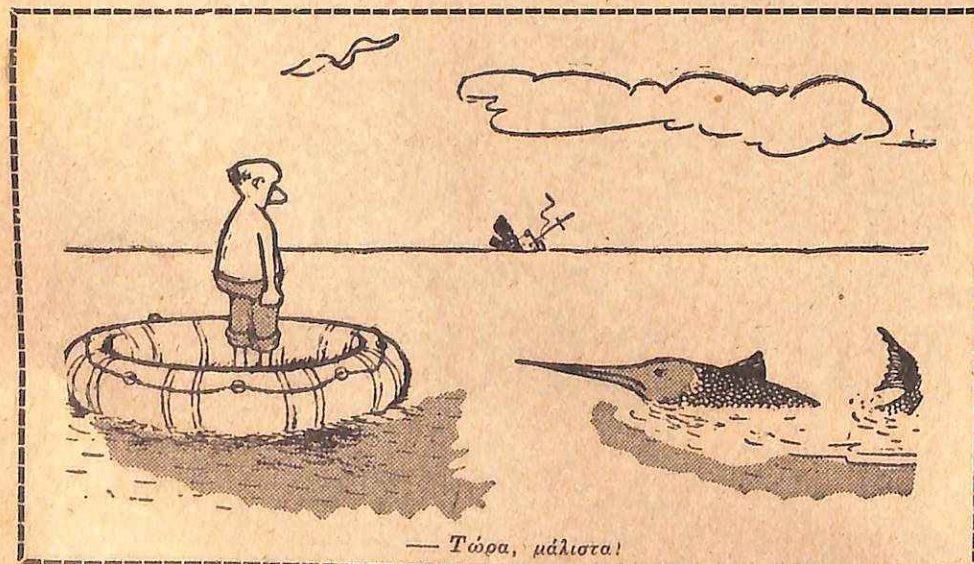
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

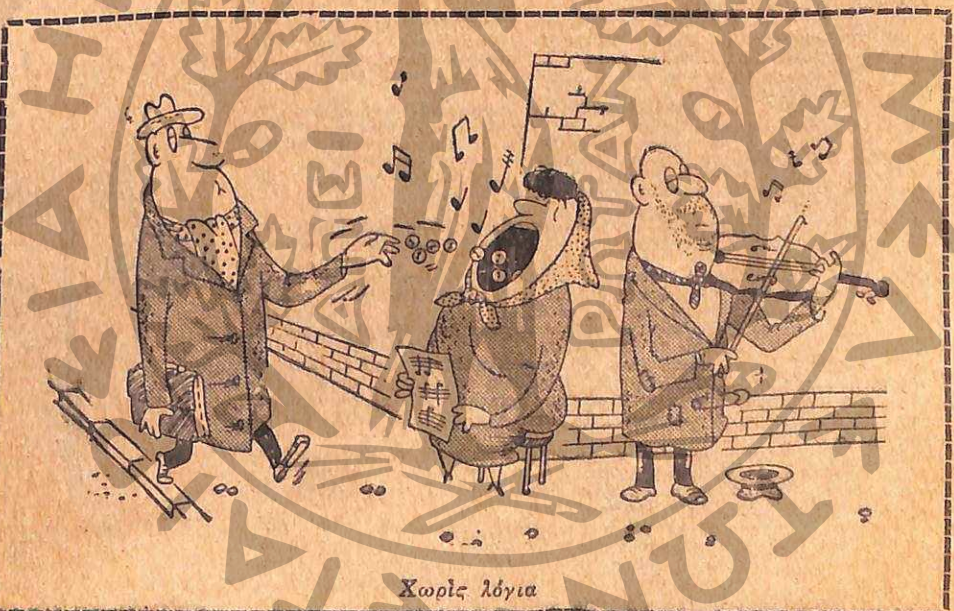
Άρραβόνες

Είς τας 30 Δεκεμβρίου π.ε. ο κ. Σολομός Κ. και η δls Τ. Καραγιάννη ηρασανισθησαν. Τους εύχομαι ταχέαν την στεφν.

ΡΟΥΛΑ ΣΙΔΕΡΗ

— Τώρα, μάλιστα!

Χωρίς λόγια

Πρακτικός οδηγός κηπουρικής και άνθοκομίας

ΤΑ ΜΟΣΧΕΥΜΑΤΑ

Η ΤΑΝ άλληθνα ιστορική και αξιοσημείωτη για τους φιλικούς ή ημέρα που ανακάλυψε κάποιος πώς, κόβοντας ένα κλωνάρι και χώνοντας το μέσα στο έδαφος, μπορούσε να δημιουργήσει ένα καινούργιο φυτό, όμοιο με το αρχικό.

Πραγματικά, η μέθοδος αυτή του πολλαπλασιασμού με μοσχεύματα είναι εύκολη, φτηνή και γρήγορη. Παρουσιάζει δε το σπουδαίο πλεονέκτημα ότι το νέο φυτό είναι ακριβώς όμοιο με εκείνο από όπου προέρχεται το μοσχεύμα (το κλωνάρι), ενώ οι σπόροι δεν μας δίνουν πάντα φυτά ίδια με τα αρχικά. Όταν θέλουμε λοιπόν να διατηρήσουμε ασφαλή μια εκλεκτή ποικιλία ενός φυτού, θα το πολλαπλασιάσουμε με μοσχεύματα.

Εξ άλλου, πολλά φυτά των θερμών χωρών δεν δίνουν σπόρους στο κλίμα μας. Τέλος, το φυτό που προέρχεται από σπόρο, συχνά μεγαλώνει λιγότερο γρήγορα από το προερχόμενο από μοσχεύμα (τριανταφυλλιάς, ντάλιες, κλπ.).

Ο πολλαπλασιασμός με μοσχεύματα μπορεί να εφαρμοσθεί για τα περισσότερα είδη φυτών. Για να επιτύχει όμως, χρειάζεται 1) να διαλέξουμε το κατάλληλο μοσχεύμα, 2) να το κόψουμε όπως πρέπει, 3) να το φυτέψουμε σε ευνοϊκό έδαφος και 4) να του εξασφαλίσουμε τη θερμοκρασία, υγρασία κλπ. που χρειάζεται για να ριζώσει.

1) "Ας αρχίσουμε με την έκλογή του μοσχεύματος.

Το μοσχεύμα μπορεί να είναι τρυφερό κλωνάρι ή ξυλώδες (ανάλογα του φυτού). Προκειμένου για φυτά που σχηματίζουν γρήγορα ρίζες, (χρυσάνθεμο, φλός, δελφίνιο, κλπ.) χρησιμοποιούμε ένα κλωνάρι τρυφερό, που βρίσκεται σ' όλη την ανάπτυξη του. Το κόβουμε δε την άνω, το διαλέγουμε σχεδόν ώριμο. Για ώριμα όμως φυτά, όπως π. χ. τα χρυσάνθεμα ή οι ντάλιες, χρησιμοποιούμε καινούργια βλαστήρια, μικρά ακόμη, και τα κόβουμε λίγο πιο κάτω από την επιφάνεια του εδάφους.

Στην άλλη άκρη βρίσκονται τα ξυλώδη μοσχεύματα. Αυτά είναι κατάλληλα για φυτά που άργούν να βγάλουν ρίζες. Στην περίπτωση αυτή

Αριστερά: Κλωνάρι από γεράνι, κατάλληλο για μοσχεύμα (τρυφερό). Δεξιά: Το ίδιο, ετοιμασμένο για να φυτευτεί.

το μοσχεύμα, ως ότου ριζώσει και βγάλει φύλλα, πρέπει να διατηρηθεί 'γώνταν με τις θρεπτικές ουσίες που περιέχει ήδη αποθηκευμένες. Τέτοια δε παρακαταθήκη θρεπτικών ουσιών έχει μόνο το ώριμο ξύλο. Το ξυλώδες μοσχεύμα λοιπόν θα κοπεί το φθινόπωρο, όταν έχουν αρχίσει πια να πέφτουν τα φύλλα του φυτού. Θα προέρχεται από τη βλαστήρια πια του ίδιου έτους (δχι περυνό). Θα είναι σκούρου χρώματος, κ' όχι τράσινο και γεμάτο χυμούς.

Πολύ καλά για το σκοπό αυτό είναι τα παρακάδια που πετάει το φυτό απ' τη βάση του, κ' ακόμα περισσότερο όσα βρίσκονται προς την πιο σκιερή πλευρά του, που τη βλέπει λιγότερο ο ήλιος.

Με ξυλώδη μοσχεύματα πολλαπλασιάζονται οι τριανταφυλλιάς, οι παχαλιές και διάφοροι άλλοι θάμνοι.

Υπάρχουν, τέλος, φυτά που απαιτούν ένα ενδιάμεσο, ημιξυλώδες μοσχεύμα, δηλαδή κλωνάρι με όλα του τα φύλλα ακόμη, που έχει όμως αρχίσει να γίνεται λίγο σκληρό (ηλιοτρόπιό, κολεός, βερβένα, πετουάρσια, κλπ.). Αυτά κόβονται και φυτεύονται το Σεπτέμβριο.

Πάντως, σ' όλες τις περιπτώσεις, μη μεταχειρισθείτε ποτέ για μόσχευμα ένα κλωνάρι κούφιο εσωτερικώς. Δεν θα πιάσει.

2) Πώς θα κόβουμε το μοσχεύμα; Πού θα μεταχειρισθούμε για μοσχεύμα. Το κομμάτι του κλωναρίου, που θα μεταχειρισθούμε για μοσχεύμα, πρέπει να έχει μήκος 7-8 πόντων για τα τρυφερά και 15-30 πόντων για τα ξυλώδη.

Στις τριανταφυλλιάς, το καλύτερο μήκος μοσχεύματος είναι 22-23 πόντοι. Προτιμάτε ένα κλωνάρι που έχει πολλούς 'κόμπους' ή φύλλα, όσο το δυνατόν πιο κοντά το ένα με το άλλο.

Πάντως, τα τρυφερά μοσχεύματα πρέπει να έχουν 3-5 ζευγάρια φύλλα, τα δε ξυλώδη 5-6 «μάτια».

Οι 'κόμποι' του κλωναρίου είναι τα καταλλήλότερα σημεία του για να σχηματίσουν ρίζες μέσα στη γη. Συνήθως λοιπόν, τα μοσχεύματα κόβονται στο κάτω μέρος τους 1-2 πόντους χαμηλότερα από ένα 'κόμπος' ή από ένα «μάτι». Αυτό γίνεται π. χ. στις γαρφαλιές, αλλά και σε πολλά άλλα φυτά.

Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις που μπορεί να κοπεί το μοσχεύμα και ανάμεσα σε δύο 'κόμπους' (βερβένα, κισσός, μπικνόνια, κλημάτι).

Κατά γενικό κανόνα όμως, το καλύτερο κόψιμο είναι το πρώτο: δηλαδή αμέσως πιο κάτω από ένα 'κόμπος'.

Είναι άλλος τρόπος είναι να κόβουμε ένα παρακάδι, στο σημείο όπου ανώνεται με το χοντρό και παλαιότερο κλαδί, φροντίζοντας να πάρει μαζί του κ' ένα κομμάτι του παλιού αυτού ξύλου που είναι πλούσιο σε θρεπτικές ουσίες. Το κόψιμο, σ' αυτή την περίπτωση (εξωτερικό), γίνεται με κλαδεύτη ή καλύτερα με απλό σπάσιμο.

Το κόψιμο του κλωναρίου θα γίνει, προκειμένου μ' ένα τρυφερό μόσχευμα μ' ένα ξυλώδες, προκειμένου δ' ένα σκληρό και ξυλώδες μ' ένα καλοσυναιμένο μαχαίρι ή κλαδεύτηρι.

Η τομή θα είναι λίγο λοξή.

Σε πολλά φυτά, όπως π. χ. στις γαρφαλιές, το μοσχεύμα ριζώνει ευκολότερα, αν το χαράξετε κατά μήκος του στη μέση, στο κάτω μέρος του. Άλλοι κοπνίζουν λίγο με μία πέτρα την κάτω άκρη.

Αν το κλωνάρι που διαλέξατε, είναι πολύ μακρύ, περισσό-ρο απ' όσο γράφουμε πιο πάνω, το κοντύνετε κόβοντας την κορυφή του, κ' όχι τη βάση του.

Για να ελαττώσουν την εξάτμιση του νερού που περιέχει το μοσχεύμα, όπου να σχηματίζει ρίζες, αφαιρούν τα περισσότερα φύλλα του (αν έχει). Το αφήνουν μόνο τρία ή τέσσερα κάτω δ' τα κόβουν κ' αυτά στη μέση. Πάντως, τα φύλλα που αφήνεται θα είναι τα πιο ψηλά.

Εδώ πρέπει να κάνουμε λόγο και για τις νέες φυτικές όρμονες, που διευκολύνουν το σχηματισμό ριζών. Αν βουτήξετε σ' αυτές τα μοσχεύματα, πριν τα φυτέψετε, θα ριζώσουν καλύτερα και γρηγορότερα. Η δόση και η διάρκεια επιδράσεως αυτών των όρμονων αναφέρονται στην οδηγία χρήσεως που τις συνοδεύει.

3) Το έδαφος όπου θα φυτέψουμε το μοσχεύμα, πρέπει να είναι ελαφρύ και πορώδες, ώστε να σχηματισθούν και ν' απλωθούν ευκολότερα οι ρίζες.

Γ' αυτό το σκοπό συνιστούν συχνά την άμμο. Αυτή, όχι μόνον είναι ελαφριά, αλλά και περιέχει λιγότερους μικροοργανισμούς απ' το χώμα, κ' έτσι δεν υπάρχει φόβος να σπασίη το μοσχεύμα. Φυσικά, όταν ριζώσει το μοσχεύμα, θα το μεταφυτέψετε σε πλουσιότερο έδαφος. Καλό είναι επίσης ένα μίγμα από φυτόχωμα, κοπριά και άμμο, σε ίσα μέρη.

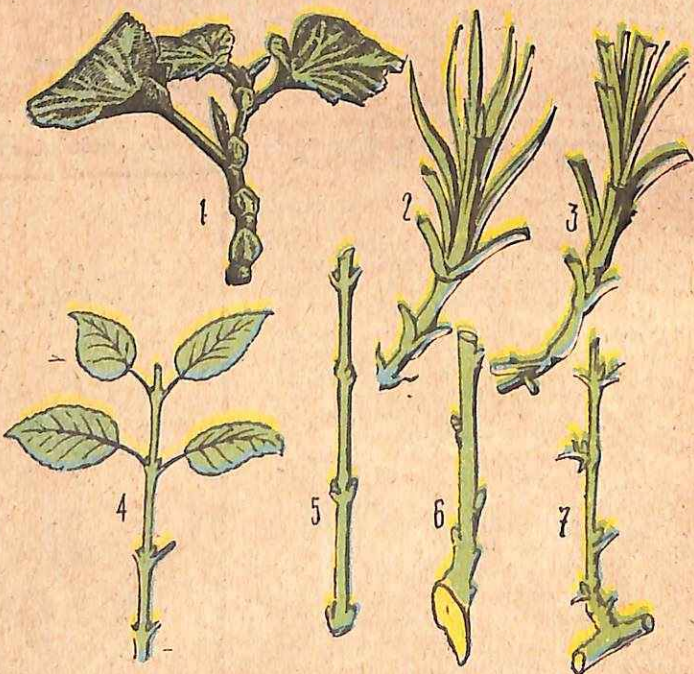
Προκειμένου για τρυφερό μοσχεύμα, πρέπει να χωθούν στη γη οι δύο κατώτεροι 'κόμποι' του. Προκειμένου για ξυλώδες, θα χωθεί στο έδαφος το λιγότερο 10 πόντους απ' αυτό.

Τα τρυφερά μοσχεύματα είναι προτιμότερο να φυτεύονται σε γλάστρες ή σε κασόνια, ώστε να μην υποστούν από τον άνεμο και τη μεγάλη ξηρασία, που μπορεί να τα μαράνουν όσο δεν έχουν ακόμη ρίζες.

Αν τα βάλετε σε γλάστρες, τα φυτεύετε ολόγυρα στο χείλος τους, και κοντά-κοντά, τόσο που ν' αγγίζουν σχεδόν το ένα με το άλλο. Η μόνη περίπτωση που τα φυτά αγαπάνε αυτό... το συνιστούμε είναι όταν γίνονται μοσχεύματα. Πατάτε δυνατά με τα δάχτυλά σας το χώμα γύρω απ' το καθένα τους, γιατί είναι απαραίτητο ναρθή σε πολύ στενή επαφή με την πληγή του κάτω μέρους των. Ύστερα βουτάτε τις γλάστρες στο νερό, ώστε να ποτιστεί καλά όλο το περιεχόμενό τους.

Τα ξυλώδη μοσχεύματα μπορούν να φυτευτούν απ' ευθείας στο έδαφος του κήπου, ιδίως αν είναι δίχως φύλλα και «καυκάμια» (το χειμώνα). Γιατί αυτά αντέχουν καλύτερα στην εξάτμιση του νερού τους. Πάντως, θα διαλέξετε ένα μέρος σκιερό, ιδίως προς τη βόρεια πλευρά ενός τοίχου ή ενός φράχτη.

Σ' αυτή την περίπτωση, το έδαφος πρέπει να είναι καλά σκαμμένο κ' ανακατεμένο με άμμο. Ανοίγετε τα απαιτούμενα αυλάκια. Σκορπίζετε άμμο στο βάθος τους. Σπίνετε μέσα το

1) Τρυφερό μοσχεύμα (πελαργόνιο). 2) Μόσχευμα γαρφαλιές (τρυφερό). 3) Το ίδιο, σκουμένο λίγο στο κάτω μέρος για να ριζώσει ευκολότερα. 4) Ημιξυλώδες μοσχεύμα με φύλλα. 5) Ριζώδες μοσχεύμα δίχως φύλλα. 6 και 7) Μόσχευματα από παλαιό ξύλο, με ένα κομμάτι από παλαιό ξύλο στο κάτω μέρος τους.

μοσχεύματα κατακόρυφα, με τα φύλλα τους ν' αγγίζουν σχεδόν το ένα το άλλο. Τα σκαπίζετε με χώμα, το πατάτε δυνατά ολόγυρά τους και ποτίζετε καλά.

4) Άλλα και μετά το αρχικό πότισμα, τα μοσχεύματα, τόσο τα τρυφερά όσο και τα ξυλώδη, χρειάζεται να έχουν συνεχώς μία μετρία υγρασία. Γ' αυτό, τα ποτίζετε τακτικά. Μην το παρακάνετε όμως, γιατί η υπερβολική υγρασία τους κάνει κακό (εκτός αν πρόκειται για ώριμα φυτά που εύδοκιμούν σε βολτώδη μέρη, όπως π. χ. η μπικνόνια ή το αγγράτον, και που τα μοσχεύματά τους σχηματίζουν ρίζες ακόμα και μέσα στο νερό, δίχως χώμα).

Μερικά τρυφερά και εύαισθητα μοσχεύματα χρειάζεται να φυτευτούν σε γλάστρα και να σκεπαστούν μ' ένα ποτήρι, για να μην εξατμίζεται η υγρασία τους, ώσπου να ριζώσουν.

Εκτός από την υγρασία, παίζει ρόλο και η θερμοκρασία. Γ' αυτό, αν κάνει πολύ κρύο, καλό είναι να υπάρχει ένα στρώμα αχώνευτης κοπριάς κάτω απ' το χώμα όπου φυτεύεται τα μοσχεύματα, ώστε να το διατηρήη κάπως ζεστό με τη θερμότητα που παράγει.

Αφού ριζώσουν τα μοσχεύματα, θα τα μεταφυτέψετε στη μόνιμη θέση τους. Αυτό γίνεται για άλλα είδη γρηγορότερα και γι' άλλα πιο αργά.

Τα ξυλώδη μοσχεύματα που φυτέψατε το φθινόπωρο θαχούν ριζώσει την άνοιξη ή το καλοκαίρι. Μπορεί ωστόσο να πετάξουν προηγουμένως φύλλα και καινούργια βλαστήρια. Να μη σας ξεγελάσει αυτό και βιαστήτε να τα μεταφυτέψετε πρόωρα.

Διάφορα φυτά, όπως τα φλός, οι γκαλάντιες, κλπ., μπορεί να πολλαπλασιασθούν με μοσχεύματα της ρίζας τους, κ' όχι του βλαστού. Αυτό γίνεται μεταξύ Νοεμβρίου και Απριλίου. Κόβετε τη ρίζα σε κομμάτια μήκους 5-7 πόντων, σηματοδοτώντας το κάτω μέρος τους για να το γνωρίζετε. Και τα φυτεύετε κατακόρυφα σε απόστασεις 5-7 πόντων μεταξύ τους. Σε άλλα φυτά (καμυλία, μπικνόνια, κλπ.) μπορεί να χρησιμοποιηθεί για μοσχεύμα ένα φύλλο τους, μαζί με το κοτσάνι του.

ΜΠΟΛΙΑΣΜΑ

Είναι μία δουλειά μάλλον λεπτή και δύσκολη, που πρέπει να γίνεται από ειδικό. Προτιμάτε λοιπόν να την αναθέτετε σ' ένα επαγγελματία κηπουρό. Αν ωστόσο επιμένετε να μάθετε να μπολιάζετε μόνοι σας, σ' ακολουθήστε με ακρίβεια τις οδηγίες που θα σας δώσουμε πιο κάτω. Στην αρχή μπορεί ν' αποτύχετε, σιγά-σιγά όμως θ' αποκτήσετε την απαιτούμενη πείρα.

Το φυτό πάνω στο οποίο γίνεται το μπόλιασμα, λέγεται 'υποκειμενόν'. Είναι δε τέτοιου είδους, ώστε να έχει γερές ρίζες και άφθονους χυμούς, για να διατρέφει καλύτερα το εύαισθητο και εκλεκτικότερο φυτό που θα μπόλιασμε πάνω του. Μ' αυτό τον συνδυασμό επιτυγχάνουμε εκλεκτά και εξευγενισμένα φυτά, αλλά με ριζικό σύστημα πολύ ανεπτυγμένο. Είναι η μέθοδος που εφαρμόζουμε στις τριανταφυλλιάς, ώστε να έχουμε εκλεκτές ράτσες πάνω σε ρίζες άγριας τριανταφυλλιάς με μεγάλη ζωτικότητα.

Επίσης, με το μπόλιασμα πολλαπλασιάζονται πολλά φυτά που δεν μπορούν ν' αναπαράσθουν με σπόρο ούτε με μοσχεύματα.

Κάθε φυτό, ανάμεσα στο φλοιό και στο εσωτερικό ξυλώδες μέρος του, έχει ένα στρώμα από κύτταρα με μεγάλη ζωτικότητα. Μ' αυτό ακριβώς το στρώμα πρέπει να κολλήσουν μεταξύ τους και να ενώσουν το μπόλι και το υποκειμενόν.

Πρώτα απ' όλα λοιπόν, το μπόλιασμα πρέπει να γίνει σε μία εποχή που βρίσκεται σε πλήρη δράση το στρώμα αυτό των κυττάρων, και συγκεκριμένα την άνοιξη ή στις αρχές του φθινοπώρου. Το φθινοπωρινό είναι συνήθως το καλύτερο.

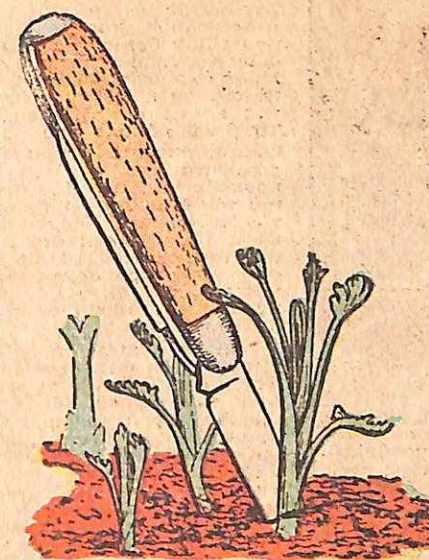
Το υποκειμενόν και το μπόλι πρέπει να συγγενεύουν όσο το δυνατόν, ν' ανήκουν δηλαδή στην ίδια φυτική οικογένεια, ή ακόμα καλύτερα ν' αποτελούν δύο διάφορες ποικιλίες του ίδιου φυτού (π. χ. άγρια τριανταφυλλιά και εξευγενισμένη). Το υποκειμενόν πρέπει να έχει ήδη ζωηρή κυκλοφορία των χυμών του, πράγμα που διακρίνεται απ' το φούσκωμα των «ματιών» του. Αντίθετα, το μπόλι πρέπει να προέρχεται από φυτό με μετριασμένη βλάστηση (γι' αυτό άλλωστε πολλοί ανθοκόμοι κόβουν απ' το χειμώνα τα κλαδιά απ' όπου θα πάρουν μπόλια την άνοιξη, και τα διατηρούν ως τότε μέσα σε άμμο).

Υπάρχουν περί τους 150 τρόποι μπόλιασματος. Ο πιο κοινός όμως απ' αυτούς είναι συγχρόνως και ο πιο απλός και με το μεγαλύτερο ποσοστό επιτυχίας:

Χαρακτηρίζει το φλοιό του υποκειμενόν σε σχήμα T, μ' ένα κατάλληλο μπόλιαστρο. Ύστερα τον ανασπώνουμε, τον ξεκολλάμε απ' το εσωτερικό ξύλο, γύρω απ' την τομή (αυτό το ξεκόλλημα γίνεται εύκολα, αν κυκλοφορούν ζωικά οι χυμοί).

Ύστερα κόβουμε το μπόλι, από ένα κλαδί μετρίου πάχους και αρκετά ώριμο. Το μπόλι αυτό θα είναι το «μάτι» της μασχάλης ενός φύλλου. Πρέπει να είναι καλοσχηματισμένο, όχι όμως πολύ φουσκωμένο. Προτιμάμε συνήθως να το πάρουμε από τη μέση του κλαδιού.

A.— Τομή κλαδιού, που δείχνει το φλοιό (A) και το ξύλο (B). 'Ανάμεσα σ' αυτά ακριβώς βρίσκεται το στρώμα των κυττάρων (Γ) που χρησιμοποιούν για το μπόλιασμα. 2) Ετοιμάζουμε το φλοιό από το ξύλο, για να γίνει το μπόλιασμα. 3) Πως θα κόψετε το μπόλι. 4) Αυτό το σχήμα θα έχει το μπόλι. 5) Μπόλιαστρο. 6) Κλαδί που θα δώσουν μπόλια για την άνοιξη, κομμένα και παραχωμένα. 7) Χειμώνα σ' ένα βορεινό μέρος. B.— 1) Ο φλοιός του υποκειμενόν καθαρίζεται σε σχήμα T. 2) Ανασπώνεται και αποσπάται το ξύλο. 3) Εισάγεται σ' αυτό το μπόλι. 4) Σκεπάζεται με το φλοιό του υποκειμενόν. 5) Δένεται σφιχτά. 6) Αφού «πιση» και πετάξω το κομμάτι του κορμού το δέσιμο. 7) Επίσης κόβεται το κομμάτι που κορμού του υποκειμενόν που είχε μείνει πάνω από το μπόλι. 8) Το καινούργιο βλαστήρι δένεται για να πάρει κα- τακόρυφα κατεύθυνση και να μη σπάση (A), κόβονται δε όλα άλλα θα πετάξω το υποκειμενόν (B).

Τα μοσχεύματα των κουνιά-βειων κόβονται χαμηλότερα από την επιφάνεια του εδάφους.

Το μήκος του θα είναι 2-2½ πόντοι και το πλάτος του μισό πόντο περίπου. Θ' αποτελεσθεί μόνο από φλοιό, χωρίς το ξύλο που υπάρχει από κάτω.

Κόβουμε ύστερα το φύλλο του, αφήνοντας μόνο λίγο απ' το κοτσάνι του, ως ένα πόντο, πάνω στο «μάτι».

Επειτα, δίχως να καθυστερήσουμε, το εφαρμόζουμε στη σχισμή του υποκειμενόν, κάτω απ' το φλοιό. Και το δένουμε σφιχτά, για να έρχεται σε στενή επαφή με το μπόλι με το υποκειμενόν. Το δέσιμο γίνεται με βρεγμένο «ράβισμα» (χόρτο) ή με μαλλί του πλεξιμύτου, ώστε να είναι γερό αλλά και ελαστικό συγχρόνως.

Το σημείο όπου κάναμε το μπόλιασμα, δεν πρέπει να βρέχεται όσο το δυνατόν, για να μη σπασίη.

Μπορούμε να το προφυλάξουμε ακόμη καλλίτερα από κάθε εξωτερική επίδραση, αλείφοντας την πληγή με λάσπη ή πιά καλά με μία ελαστική «μαστιχη» (που πουλιέται στα ειδικά καταστήματα γεωργικών ειδών).

Αν, μετά 8-10 μέρες, το κοτσάνι του φύλλου που προέχει απ' το μάτι, έχει ξεραθεί και πέφτει μόλις τ' αγγίζετε, όπως πέφτουν τα φύλλα το φθινόπωρο, αυτό σημαίνει ότι «έπιασε» το μπόλι.

Θα φροντίσετε τότε να χαλαρώσετε το δέσιμο, ώστε να μην εμποδίζει το υποκειμενόν να χοντρούνει. Αργότερα, όταν δε θα χρειάζεται πια το δέσιμο, θα το κόψετε εντελώς.

Αν μπόλιασατε το Μάιο ή 'Ιούνιο, το μπόλι μπορεί να πετάξω αμέσως, το ίδιο καλοκαίρι. Σ' αυτή την περίπτωση πρέπει, μόλις βεβαιωθείτε πως έπιασε το μπόλι, να κόψετε αμέσως το υποκειμενόν, 10 πόντους ψηλότερα απ' το μπόλι.

Αν το μπόλιασμα γίνει στις αρχές του φθινοπώρου, το μπόλι μένει συνήθως «κλεισμένο» ως την άνοιξη, δε βλασταίνει δηλαδή ως τότε. Στην περίπτωση αυτή, το κόψιμο του υποκειμενόν μέχρι ύψους 10 πόντων θα γίνει το Νοέμβριο.

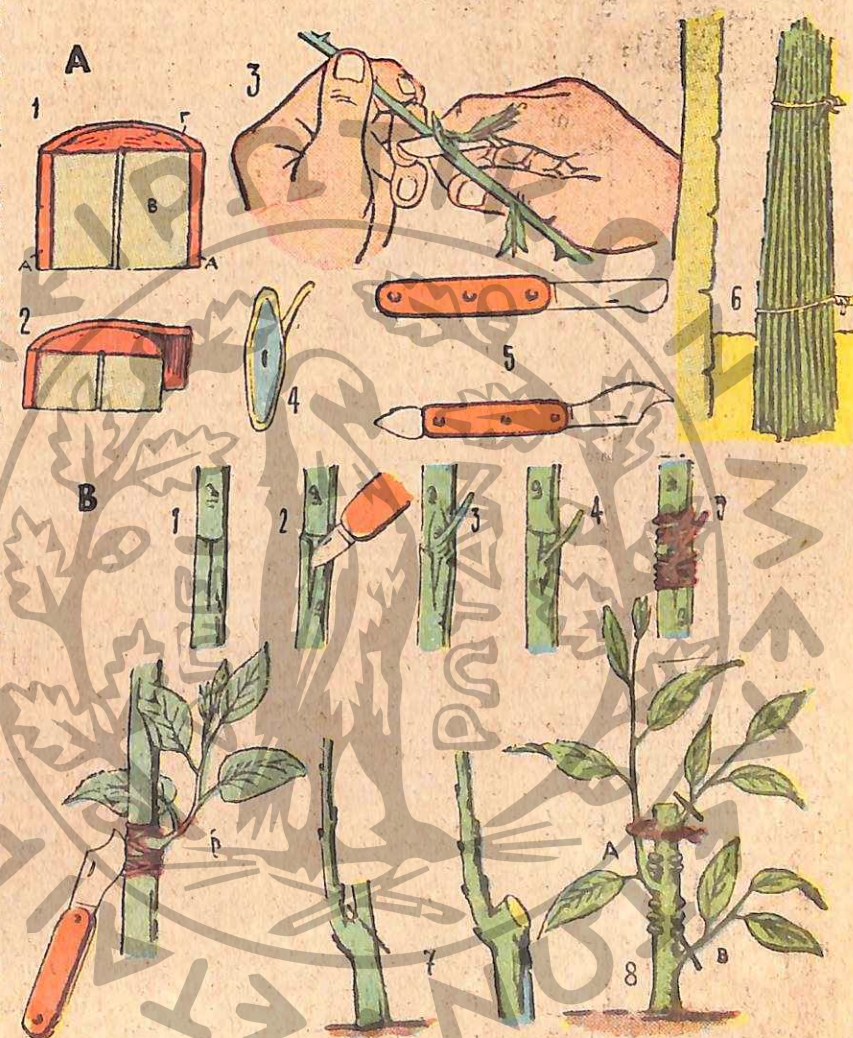
Αφού μεγαλώσει αρκετά και δυναμώσει το βλαστήρι που θα πετάξω το μπόλι, κόβετε λοξά και τους 10 έκινους πόντους του υποκειμενόν, που είχανε άριστη πάνω απ' το μπόλι.

Φροντίζετε επίσης να αφαιρήτε όλα τα βλαστήρια που θα πετάξω το υποκειμενόν, πιο κάτω από το μπόλι, για να μην απορροφούν άδικα τους χυμούς του φυτού.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, υπάρχουν και άλλα μπόλιασματα, ιδίως για άπωσφορα και καλλωπιστικά δέντρα. Αυτά όμως ενδιαφέρουν κυρίως τους ειδικούς κηπουρούς, κ' έτσι δεν πρόκειται να μας απασχολήσουν εδώ.

ΟΘ. ΧΑΛ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πως θα φυτέψετε τα δέντρα και τους θάμνους.

Η αγαπημένη του 'Υβόν δεν ήθελε να τον αφήσει να φύγει...

Ο ΗΡΩΣ ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ!...

Η μητέρα του δεν έμαθε ποτέ ότι επί 27 χρόνια ήταν ζωντανός

Το δίλημμα που αντιμετώπιζε ο 'Αμερικανός συνταγματάρχης Μάρφου από το τέλος του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου ήταν από τα πιο τρομερά. Έπρεπε να πη σε μια γρήνη μητέρα ότι ο γιος της δεν είχε πεθάνει σαν ήρωας, στον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, όπως πίστευαν όλοι; Ότι τότε δεν ήταν παρά ένας ατιμασμένος λιποτάκτης; Και ότι πέθανε πράγματι σαν ήρωας, αλλά ύστερα από 27 ολόκληρα χρόνια;

Γιατί ο άνθρωπος αυτός στ' αλήθεια πέθανε δυο φορές. Την πρώτη, θεωρήθηκε τυπικά νεκρός το 1917 και το όνομά του μπήκε μαζί με πολλά άλλα στο μνημείο των νεκρών του πρώτου πολέμου, σε μια πόλη της Νέας Άγγλιας, στις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Τη δεύτερη σκοτώθηκε πραγματικά σε μια άγρια μάχη στη Γαλλία.

Η συγκλονιστική αυτή ιστορία άρχισε το 1917 στη Γαλλία, με πρωταγωνιστές έναν 'Αμερικανό στρατιώτη, που ο συνταγματάρχης Μάρφου τον παρουσιάζει με το φανταστικό όνομα Τζόννυ Ρίρνταν και μια Γαλλίδα, που μάς δίνει μόνο τα μικρά της όνομα: 'Υβόν.

Ο έρωτας που αναπτύχθηκε ανάμεσα στους δυο νέους, δεν ήταν κάπως ασυνήθιστο. Η εξέλιξή του, όμως, ήταν παράξενη και κινδυνεύει να 'Υβόν δε θέλησε να κινδυνεύσει να χάσει τον αγαπημένο της σε κάποια από τις τρομερές μάχες του πολέμου. Και του το είπε τη βραδιά που πήγε να την αποχαιρετήσει.

Από τότε, οι συνάδελφοι του Τζόννυ δεν τον ξαναείδαν. Το τάγμα του, έλαβε μέρος σε μια φονική μάχη εκείνο το βράδυ, από την οποία γύρισαν πίσω οι μισοί άνδρες. Ο Τζόννυ δεν γύρισε και θεωρήθηκε νεκρός. Ένα πτώμα, χωρίς σημαία άκρως, βεβαιώθηκε ότι ήταν δικό του και αργότερα απεστάλη στην πατρίδα του, όπου έγινε κανονικά η ταφή του.

Την αλήθεια, όμως, για την τύχη του Τζόννυ Ρίρνταν την έμαθε ο συνταγματάρχης Μάρφου κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Πολέμου, όταν αποβιβάστηκε μαζί με τα συμμαχικά στρατεύματα στη Γαλλία. Ένας γεροδεμένος Γάλλος, που

παρουσιάστηκε με το όνομα κ. 'Αλ-λενουάρ, του ζήτησε να τον κρατήσει στη μονάδα του. Ο συνταγματάρχης Μάρφου τον κράτησε, γιατί σαν μόνιμος κάτοικος της περιοχής, ήταν ανεκτίμητος βοηθός. Επί πλέον, είχε γνώσεις χειρουργού και έτρεφε ένα ασβυστο μίσος κατά των Γερμανών.

Ο κ. 'Αλλενουάρ δε μιλούσε για τον εαυτό του και σε όλους έκανε εντύπωση η αμερικανική προφορά που είχαν τα γαλλικά του. Αυτό κίνησε τις υποψίες άρκετων αξιωματικών και του ίδιου του Μάρφου, που αποφάσισε να τον κλείσει στη φυλακή, φοβούμενος μήπως ήταν κατάσκοπος του εχθρού.

Τότε, όμως, ο κ. 'Αλλενουάρ άνοιξε για πρώτη φορά την καρδιά του στον συνταγματάρχη και του διηγήθηκε την απίστευτη ιστορία του.

Απεκάλυψε ότι δεν ήταν Γάλλος, αλλά ο 'Αμερικανός Τζόννυ Ρίρνταν, που το πτώμα του υποτίθεται ότι είχε ταφεί στη Νέα Άγγλια. Ξανάφερε στη μνήμη του τον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και αφηγήθηκε στο συνταγματάρχη πως, όταν πήγε να αποχαιρετήσει την αγαπημένη του 'Υβόν, εκείνη δε θέλησε να τον αφήσει να φύγει με κανένα τρόπο. Όπως του απεκάλυψε η ίδια, του έβαλε ναρκωτικό στο ποτό που τον πρόσφερε και τον κλείδωσε όλη τη νύχτα στο δωμάτιό της.

Έτσι ο Τζόννυ δεν πήγε στη μονάδα του εκείνο το βράδυ και δεν πήρε μέρος στη φονική μάχη. Η απουσία του, ωστόσο, δεν αναφέρθηκε και θεωρήθηκε νεκρός.

Όταν έμαθε τι είχε συμβεί, ο έρωτευμένος στρατιώτης προτίμησε να μη παρουσιαστεί στη μονάδα του. Έμεινε μαζί με την 'Υβόν, που αργότερα την παντρεύτηκε. Πήρε το όνομα 'Αλλενουάρ και παρουσιάζονταν σαν Γάλλος. Στην οικογένειά του στην 'Αμερική, δεν έδωσε κανένα σημείο ζωής και άφισε να τον νομίζουν όλοι νεκρό.

Για πολλά χρόνια, το ζευγάρι γύριζε εδώ κι εκεί στη Γαλλία, όπου εγκαταστάθηκε εκεί που τους βρήκε η είσοδος των Συμμάχων. Όλα αυτά τα χρόνια, ο κ. 'Αλλενουάρ είχε βάρους στη συνείδησή του, τη λιποταξία του. Ο έρχομος των Συμμάχων, λοιπόν, του έδινε την ευκαιρία να ξεπληρώσει ένα μέρος από το χρέος του, προσδίδοντας τις υπηρεσίες του στους συμπατριώτες του.

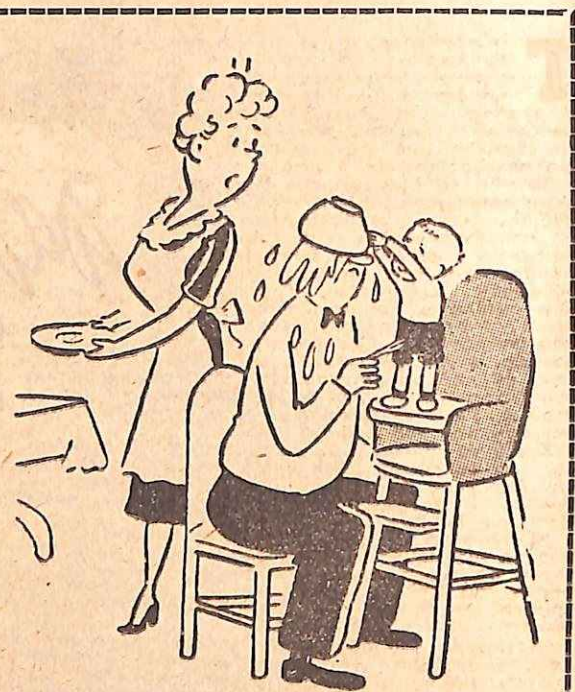
Ο συνταγματάρχης Μάρφου άκουσε προσεκτικά την ιστορία του πρώην λιποτάκτη, μελέτησε τα στοιχεία, που του παρουσίασε και επέτρεψε ότι του έλεγε την αλήθεια. Υποσχέθηκε να κρατήσει μυστική την ιστορία του και τον κράτησε στη μονάδα του.

Στη δεύτερη στρατιωτική θητεία του, ο κ. 'Αλλενουάρ πολέμησε με αφάνταστο ηρωισμό, χωρίς να λογαριάζει κανένα κίνδυνο. Στη μάχη του 'Ααχεν, τον Οκτώβριο του 1944, ώρισε θόρος ποσ τις εχθρικές γραμμές, ενώ γύρω του σφύριζαν οι σφαίρες και έσκαγαν οι όβιδες.

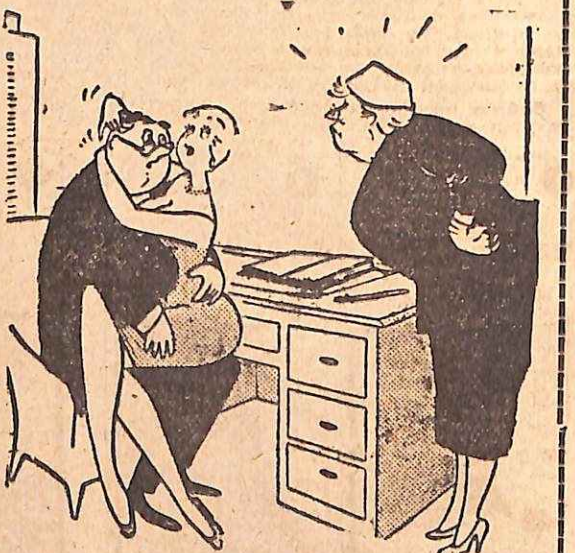
Μια από τις σφαίρες τον πέτυχε κατάστημα και τον έριξε νεκρό, λίγα μέτρα μακρύτερα από το συνταγματάρχη Μάρφου.

Όπως του είχε υποσχεθεί, έσβυσα από τη μνήμη μου την ιστορία του λιποτάκτη του πρώτου Πολέμου, καταλήγει ο συνταγματάρχης Μάρφου. 'Αλλά ποτέ δε θα ξεχάσω τον ήρωα του δεύτερου Πολέμου, που γνώρισα με το όνομα 'Αλλενουάρ!

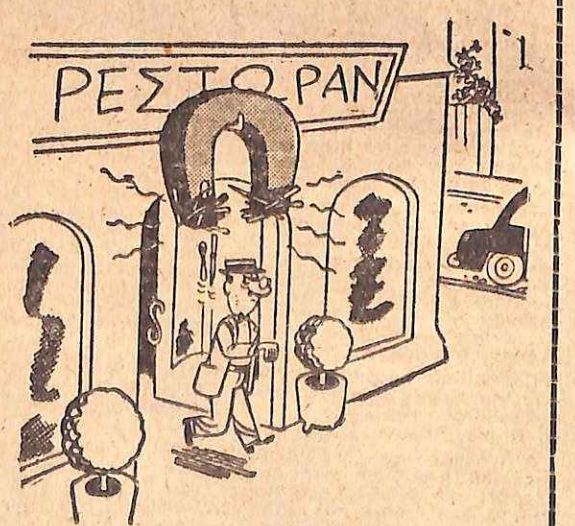
Από τους στενούς συγγενείς του στην 'Αμερική ζή τώρα μόνο η γρήνη μητέρα του. Πολλές φορές σκέφθηκα να της αποκαλύψω την αλήθεια: Να της πω ότι ο τάφος, που πηγαίνει τακτικά να λουλούδια της δεν ανήκει στο γιο της, αλλά σε έναν άγνωστο στρατιώτη. 'Αλλά δε βρήκα το θάρρος. Και είμαι βέβαιος ότι έκανα καλά.

Μη τον αφήσεις να πιστέψει πως το βέσκει άστειο, Γιάννη!...

— Άλλη φορά, Εδύτρη, πριν μπαίνεις να χτυπάς την πόρτα!

Ο ΜΑΓΝΗΤΗΣ

Για όσους κλέβουν μαχαιροπήρουνα...

Ο 'Ανθρωπίνος ΠΟΥ 'ΚΟΝΣΕΡΒΑΡΕΙ' ΤΟΝ ΉΧΟΥΣ

Το πρωτότυπο επάγγελμα του 'Αμερικανού Τσάρλς Μάικλσον

Σε μια εποχή, όπως η δική μας, όπου σχεδόν τα πάντα είναι δυνατόν να μπουν σε κονσέρβες, δεν είναι παράξενο ότι «κονσερβάρουνται» και οι ήχοι! Το κονσερβάρωμα, δηλαδή η διατήρησή τους, γίνεται πάνω σε δίσκους γραμμοφώνου ή σε ταινίες μαγνητοφώνου, που βρίσκονται γάντοτε στη διάθεση όποιου θελήσει να τους χρησιμοποιήσει.

Απορρή στο «κονσερβάρωμα» αυτό έδωσε η καταπληκτική ανάπτυξη που πήραν στα τελευταία χρόνια ο κινηματογράφος, η ραδιοφωνία και η τηλεόραση. Όταν, άς πούμε, άκούτε από το ραδιόφωνο ένα σκέτο όπου, εκτός από την μουσική, την ομιλία και πιθανόν το τραγούδι, ακούγονται και διάφοροι άλλοι ήχοι—όπως βήματα, θραυθοί, χτύποι, κραυγές ζώων κλπ.—τα τελευταία αυτά προέρχονται από κονσερβαρισμένους ήχους, που ο σκηνοθέτης τους ξεδιαλέγει από ένα «άρχειο» και τους μεταδίδει την κατάλληλη στιγμή, για να δημιουργήσει στους ακροατές την εντύπωση που επιδιώκει.

Γιατί, βέβαια, αν πρέπει να μεταδοθεί ή κραυγή ενός θηρίου της ζούγκλας, είναι δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να μεταφερθεί ένα μικρόφωνο στη ζούγκλα, να βρεθεί το θηρίο και, την στιγμή που το θέλει ο σκηνοθέτης, να βγάλει την ωσιμένη κραυγή!

Ενώ με τους κονσερβαρισμένους ήχους ο κάθε ραδιοσκηνοθέτης μπορεί να βρή ότι θέλει, μέσα σε λίγα λεπτά.

Χάρη στο κατάλληλο διάλεγμα διατηρημένων ήχων, ο 'Ορσον Ουέλλες έκανε εκατομμύρια ανθρώπων να πιστεύουν ότι οι κάτοικοι του 'Αρεως είχαν εισβάλει στη γη, ενώ στην πραγματικότητα έπρεπε για ραδιοφωνικό σκέτο!

Στην 'Αμερική, λοιπόν, έχει δημιουργηθεί ένα νέο είδος επαγγελματιών, που αποκλειστική τους δουλειά είναι να βρίσκουν και να «κονσερβάρουν» όσο το δυνατόν περισσότερους ήχους, από τις κραυγές των βατράχων ως την έκρηξη της ατομικής βόμβας.

Οι ραδιοφωνικοί σταθμοί της 'Αμερικής, αγοράζουν κάθε χρόνο παρόμοιο υλικό, αξίας 150-200.000 δολαρίων. Σύνολο, ένας μόνον απάνιος ήχος, μπορεί να πουληθεί ως 250 δολάρια.

Το μεγαλύτερο μέρος από τους ήχους αυτούς τους προμηθεύει ο 'Αμερικανός Τσάρλς Μάικλσον, που η συλλογή του περιλαμβάνει πάνω από δέκα χιλιάδες διαφορετικά δείγματα.

Σ' αυτήν περιέχονται συνηθισμένοι ήχοι από τη ζωή του σπιτιού και του γραφείου—όπως είναι το χτύπημα του τηλεφώνου, βήματα, το άνοιγμα ή κλείσιμο πόρτας ή παραθύρου—ή θόρυβοι του δρόμου, όπως λόγου χάριν το σταμάτημα ή ξεκίνημα αυτοκινήτων, ή σφυρίχτρα του αστυνόμενου κ. ά.

Οι ραδιοσκηνοθέτες, όμως, που αποτελούν το μεγαλύτερο μέρος της πελατείας του Μάικλσον και των συνάδελφων του, έχουν τις πιο παράλογες απαιτήσεις, που ωστόσο πρέπει να ικανοποιηθούν.

Κάποτε, λ. χ., χρειάστηκε για μια έκπομπή ο θόρυβος θημάτων μιας γυναίκας που, όπως έγραφε το κείμενο, κατέβαινε εύλινες σκάλες με οιδερένιο σκελετό, ενώ παράλληλα δυο άν-

θρωποι φόρτωναν σ' ένα φορτηγό αυτοκίνητο γαλοπούλες, που άφιναν τις χαρακτηριστικές τους κραυγές.

Άλλοτε, πάλι, χρειάστηκε ο θόρυβος που έκαναν χιλιάδες μυρμηγκία κατατρώνοντας τις σκάρες ενός πτώματος. Ο Μάικλσον, που ανέλαβε να προμηθεύσει την σχετική «κονσέρβα» διαπίστωσε ότι, μία και ήταν αδύνατο να βρεθεί παρόμοιος ήχος—που είναι αμφίβολο και αν υπάρχει—υποέρυσε να μεταδώσει τον θόρυβο που κάνουν τα λαστικά αυτοκινήτου σε στροφή δρόμου, βάζοντας τον δίσκο του γραμμοφώνου να τρέχει με την μισή ταχύτητα από την κανονική.

Τακτικά, άλλωστε, όταν δε μπορεί να βρεθεί τον αυθεντικό ήχο, καταφεύγει σε παρόμοια τεχνάσματα, που τελικά του αποδίδουν αυτό που χρειάζεται. Είναι, άλλωστε, πιθανόν, ο ήχος που θέλει να καταγράψει, να μη μοιάζει με τον πραγματικό, αν τον πάρη κατευθείαν από την πραγματική του πηγή.

Αυτό συνέβη με τα νερά του καταρράκτη του Νιαγάρα, που όταν κατέγραψαν τον ήχο τους σε δίσκο γραμμοφώνου, διαπίστωσαν ότι δεν έμοιαζε καθόλου με τον πραγματικό. Πέτυχαν όμως να αποδώσουν τον ήχο τους στην εντέλεια, όταν κατέγραψαν σε δίσκο τον θόρυβο που έκανε περτώντας ένα... ρακί!

Συντότερα, όμως, ο Μάικλσον και οι συνάδελφοί του κονσερβάρουν ό,τι τους χρειάζεται κατ' ευθείαν από την πηγή του. Και δε διατάζουν να βάλουν σε κίνδυνο τη ζωή τους, προκειμένου να πετύχουν αυτό που θέλουν. Πριν από καιρό, εξετρεχιάσθη ένα τράινο γεμάτο πυρομαχικά, που άρχισαν να σκάζουν. Ο Μάικλσον βρέθηκε κατά τύχη εκεί με τα μηχανήματά του και, παρ' όλο που κινδύνευε να σκοτωθεί από τις διαδοχικές εκρήξεις, πλησίασε το τράινο και έβαλε σε ενέργεια τα μηχανήματα ηχολήψης. 'Ανταμειφθηκε, όμως, γιατί έτσι απέκτησε την πλουσιότερη συλλογή «κονσερβαρισμένων» εκρήξεων.

Μία συλλογή παρόμοιων εκρήξεων, χρησίμευσε στους Συμμάχους κατά την διάρκεια του πολέμου για να ξεγελάσουν τους Γερμανούς. Σε μία περιοχή, σκεπασμένη από την ομίχλη, μετέφεραν κοντά σε γερμανικά στρατεύματα αρκετά πλοία, που στην πραγματικότητα ήταν ψεύτικα. Πάνω στα πλοία έβαλαν ουσκευές που, στην ώριστη ώρα, άρχισαν να μεταδίδουν συνεχώς κρότους εκρήξεων από δίσκους γραμμοφώνου.

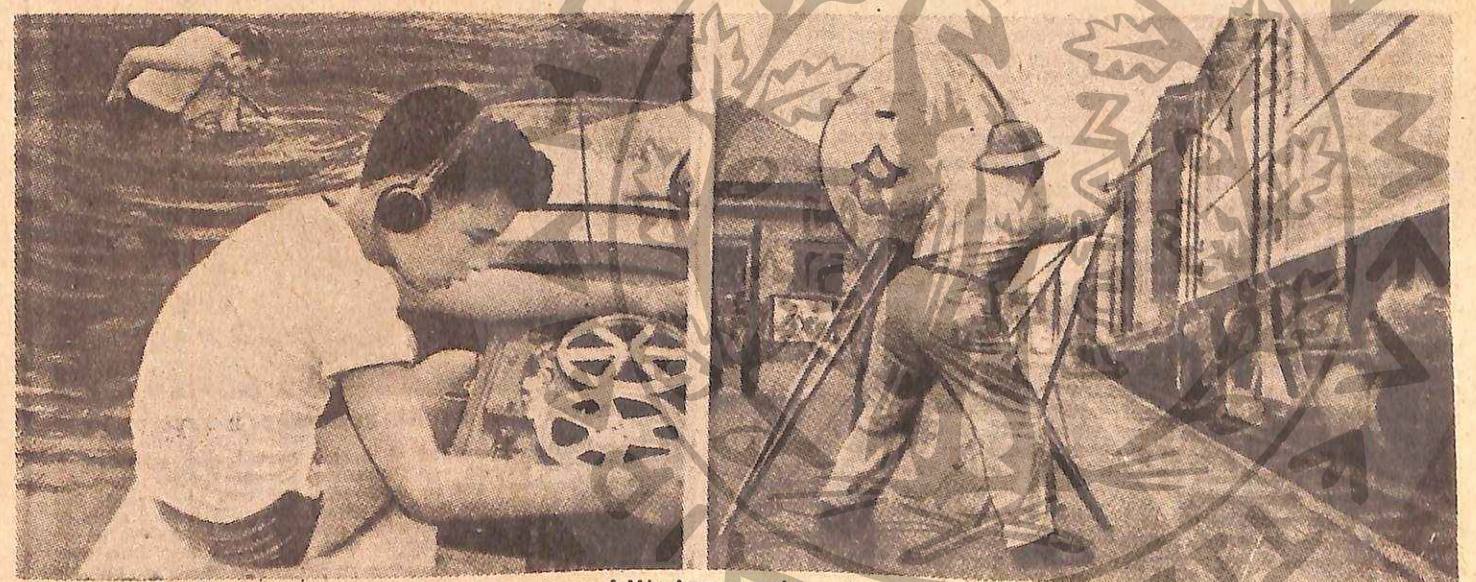
Οι Γερμανοί νόμισαν ότι ισχυρή μοίρα συμμαχικού στόλου είχε έπιτεθεί και έφεραν ενισχύσεις από άλλο σημείο του μερ-ακούπο στην πραγματική επίθεση των Συμμάχων.

Οι κονσερβαρισμένοι ήχοι, έχουν βρή και μία αρκετά πρωτότυπη χρήση: απαλλάσσουν από τους ενοχλητικούς γείτονες, που κάνουν θόρυβο, χωρίς να λογαριάζουν την ησυχία των άλλων. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, το θύμα μπορεί να βάλει στο γραμμόφωνό του ένα δίσκο που περιέχει, αναλόγως, το γρύλλισμα μιας τίγρης, τα ουρλιαχτά ενός λύκου ή τον καλπασμό αλόγων.

Άλλος πάλι βάζει, για ν' αποφυγή τον θόρυβο, ένα δίσκο που μεταδίδει το άγριο γαύγισμα ενός σκύλου!

Στην συλλογή του Μάικλσον, περιλαμβάνονται οι φωνές και τα φτερουγίσματα πουλιών...

Αριστερά: Έφωδιασμένος με τα μηχανήματά του, ο Μάικλσον μπαίνει σε μια λίμνη, για να ηχογραφήσει τη φωνή των βατράχων. Δεξιά: Το τράινο που περνάει, άφινει και αυτό κρότους, που ο Μάικλσον τους κονσερβάρει για το άρχειο του.

Αποτελεσματικό φάρμακο

Ο Πάνος έχει ένα επίμονο λόξυγκα. Καί λέει σ' ένα φίλο του:

— Καύμενε Γιάννη, κάνε μου μία χάρι. Πές μου κάτι για να τρομάξω και να μου περάσει ο λόξυγκας.

— Ευχαρίστως. Δάνεισέ μου όμως πρώτα ένα χιλιάρικο.

— Σ' ευχαριστώ! Μου κόπηκε άμεσα ο λόξυγκας!

— Ένας φίλος λέει σε δυο νεοίπαν-τρους:

— Θα πάτε να μείνετε σ' αυτό το καινούργιο σπίτι; Μα είναι υγρό ακόμα.

— Μπα. Έμεις θα το στεγνώσουμε σε λίγες μέρες... με τη φλόγα της αγάπης μας!

— Η κυρία μαλλώνει με το μουντάρι σύζυγό της:

— Τι κατάσταση είν' αυτή, να κάνεις τόσες τρέλλες κάθε μέρα;

— Μα όχι, Μαρία μου, δεν κάνω τρέλλες την ημέρα. Μονάχα... τη νύχτα!

— Ο σύζυγος: Θυμάσαι, αγάπη μου, την ημέρα που γνωριστήκαμε, σε κάποιο γεύμα;

— Ο σύζυγος: Ναι. Περσεφόνη μου. Καθόμαστε μάλιστα δεκατρείς στο τραπέζι!...

— Καταραμένη η μέρα που σε πήρα! φωνάζει θυμωμένος ο σύζυγος στο τουφερό του ήμισυ.

— Γιατί την καταριέσαι, καύμενε; του άποκρίνεται εκείνη. Ήταν η μόνη εύτυχισμένη ημέρα απ' όσες περάσαμε μαζί!

— Ο λόγος για κάποια νέα που τη ζήτησαν σε γάμο.

— Είναι καλή νύφη; ρωτάει κάποιος.

— Πρωίφημη! του απαντούν. Ή πορ-κα της είναι στην Τράπεζα κι' η υπέ-ρα της στο... νεκροτάφείο!

— Προσέξατε, έλεγε στο φίλο της μία νέα, που φημιζόταν για το πνεύμα της, ότι τα ωραιότερα ονόματα είναι θηλυκά, όπως ωραιότητα, τρυφερότης, ευαισθησία, αγάπη, ευφυΐα...

— Συμφωνώ, αγαπητή μου! της απο-κρίθηκε εκείνος. Μα υπάρχει και η λέξη «άνοησία»...

— Ωστε ο Κριθαρόπουλος χρεωκόπησε;

— Δυστυχώς, ναι!

— Μα είχε τόσο περιουσία!

— Είχε αποθήκες γεμάτες σανό και κριθάρι...

— Καλά, και τάφαγε όλα;

— Η μητέρα δίνει συμβουλές στον κα-νακάρη της ηλικίας δέκα εφτά χρόνων:

— Παιδί μου, καταλαβαίνω ότι σύν-τομα θ' άρχισες και το τσιγάρο. Θέλω, λοιπόν, να μου ύποσχ-θης, ότι όταν θ' άρχισες να καπνίζεις, δεν θα μου το κρύ-αρχισες να καπνίζεις, δεν θα μου το κρύ-αρχισες να καπνίζεις, δεν θα μου το κρύ-αρχισες να καπνίζεις, δεν θα μου το κρύ-

— Μην ανησυχής, μαμά! απαντάει ο νεαρός. Πάει ένας χρόνος που... τόκοψα!

— Φαίνεται πολύ κουρασμένη κι' ά-νήσυχη. Μαίρη!

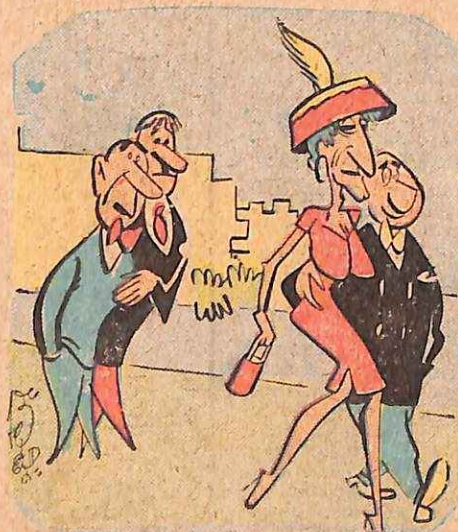
— Είμαι πράγματι. Ή αρώστικα του άντρα μου δεν με αφήνει να κλείσω άτι όλη τη νύχτα.

— Μπα! Μα δεν είχες πη-ότι θα του άρης για τη νύχτα μία νοσοκόμα;

— Ακριδώς γι' αυτό!...

— Το λοιπόν, Κατίνα μου, απ' την ημέρα πουρθε, έχει παχύνει τουλάχιστον πέντε οκάδες!...

— Μπα! Που τη βρήκε αυτή την ξυλόκοττα ο Στέλιος; (Του Άρχελαου)

— Και πριν κερδίσετε στο λαχείο Συν-τακτών σας αγαπούσα, δεσποινίς, αλλά δεν εύρισκε το θάρρος να σας το πω!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Μιλάτε σιγανά

Μάθετε να μιλάτε σιγανά. Έτσι μιλάνε όλες οι γοητευτικές γυναίκες, για να δημιουργούν γύρω τους μία οικειότητα, να φαίνονται διακριτικές και ν' άποκτούν την εμπιστοσύνη των άλλων. Με τη σιγανή φωνή, η γυναίκα μπορεί να χρωματίσει τα λόγια της, να τα μεταβάλλει σ' ένα γοητευτικό σιγοτραγουδίσμα. Δίνει στον άντρα την εντύπωση πως μόνο αυτός τη νοιώθει— και φυσικά το φαίνεται ωραία και έλκυ-στική.

Γελιάστε αν νομίζετε πως η δυνατή φωνή είναι δείγμα νεότητος, ή αν προσπαθή-τε να καταστήσετε έτσι αισθητή την παρου-σία σας, ο μόνο που κατορθώνετε, είναι να γίνεστε αντιπαθητική.

Αν όμως δεν τόχετε φυσικό, πρέπει να εξασκηθώ, να μάθετε να μιλάτε σιγά, αλ-λοώς κινδυνεύετε να πέσετε στο άλλο ά-κρο, δηλαδή να μην ακούγεσθε!

Πρέπει λοιπόν:

1) Να μην αφήνετε να περνάει πολλές αέ-ρας απ' το λαρύγγι σας, όταν μιλάτε. Για να το επιτύχετε αυτό, εξασκηθώτε μιλών-τας μπροστά στη φλόγα ενός κεριού, που δεν πρέπει να τρεμουλιάζει τότε.

2) Μην κάνετε γκριμάτσες, όταν μιλά-τε. Προσπαθήστε να κουνάτε τα χείλη σας όσο το δυνατόν λιγώτερο.

3) Μην μιλάτε πολύ βιαστικά.

4) Μην κάνετε χειρονομίες, ο πολύ-πο-λύ, σκύβετε ελαφρά το κεφάλι σας στην άρχή της όμιλίας σας, ή έστω κουνάτε τους ώμους σας, χωρίς όμως να τους άνα-σηκώνετε περιφρονητικά. Οι χειρονομίες δεν είναι γοητευτικές παρά στο τέλος της όμιλίας σας, και μονάχα αν έχετε μακριά δάχτυλα. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα, τα χέρια σας πρέπει ναχουν ξαναγυρίσει στη φυσική τους θέση.

Μη σταυρώνετε τα πόδια σας

Αν έχετε την κακή συνήθεια να σταυρώ-νετε τα πόδια σας, πρέπει να φροντίσετε να την κόψετε το ταχύτερο. Είναι εξαιρε-τικά επιβλαβής για την κυκλοφορία του αίματος.

Η καλύτερη και πιο υγιεινή στάση των ποδιών είναι να τα κρατάτε ελαφρά τετω-μένα

Για τις γάτες

Το φθινόπωρο και στις άρχές του χειμώ-να, οι γάτες παθαίνουν συχνά μία μορφή τύφου, που εκδηλώνεται με έμετους χολής και φλόγωση των χειλιών και της γλώσσας. Σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι άσπαστητο να πάτε το άρρωστο ζώο στον κτηνίατρο, για να του κάνει αυτεμέδολι.

Εύκολος τρόπος μπουγάδας

Ένας εύκολος και πρακτικός τρόπος να κάνετε τη μπουγάδα σας, είναι ο εξής: Ρίχνετε σ' ένα πιθάρι 20 οκάδες νερό, 1 οκά σαπούνι, ζυμμένο και τρεις μεγάλες κουταλιές νεφτί. Τ' ανακατεύετε όλα καλά και γρήγορα, για να μην κρυώσει το νερό. Ρίχνετε μέσα τα άπλυτα ρούχα και σκε-πάσετε καλά το πιθάρι μ' ένα χοντρό ύ-φασμα.

Σε τρεις ώρες, τα ρούχα θάνα εντελώς καθαρά. Δεν θα μείνη πιά, παρά να τα ξε-πλύνετε με καθαρό νερό.

Για να μη κόβει το γάλα

Τις ημέρες της ζέστης, το γάλα ακό-δειν εύκολα, αν μείνη μερικές ώρες, ή κι' όταν το βράζετε.

Για να το διατηρήσετε λοιπόν, του προσ-θέτετε, μόλις τ' αγοράσετε, λίγη σόδα (2 γραμμάρια στην οκά). Έξουδετερώνεται έτσι το γαλακτικό οξύ που προκαλεί το «κόμμο», και μπορείτε πιά να βράσετε το γάλα ή να το κρατήσετε ως την άλλη μέ-ρα, χωρίς να πάθη καμμία αλλοίωση.

Πρακτικές συμβουλές

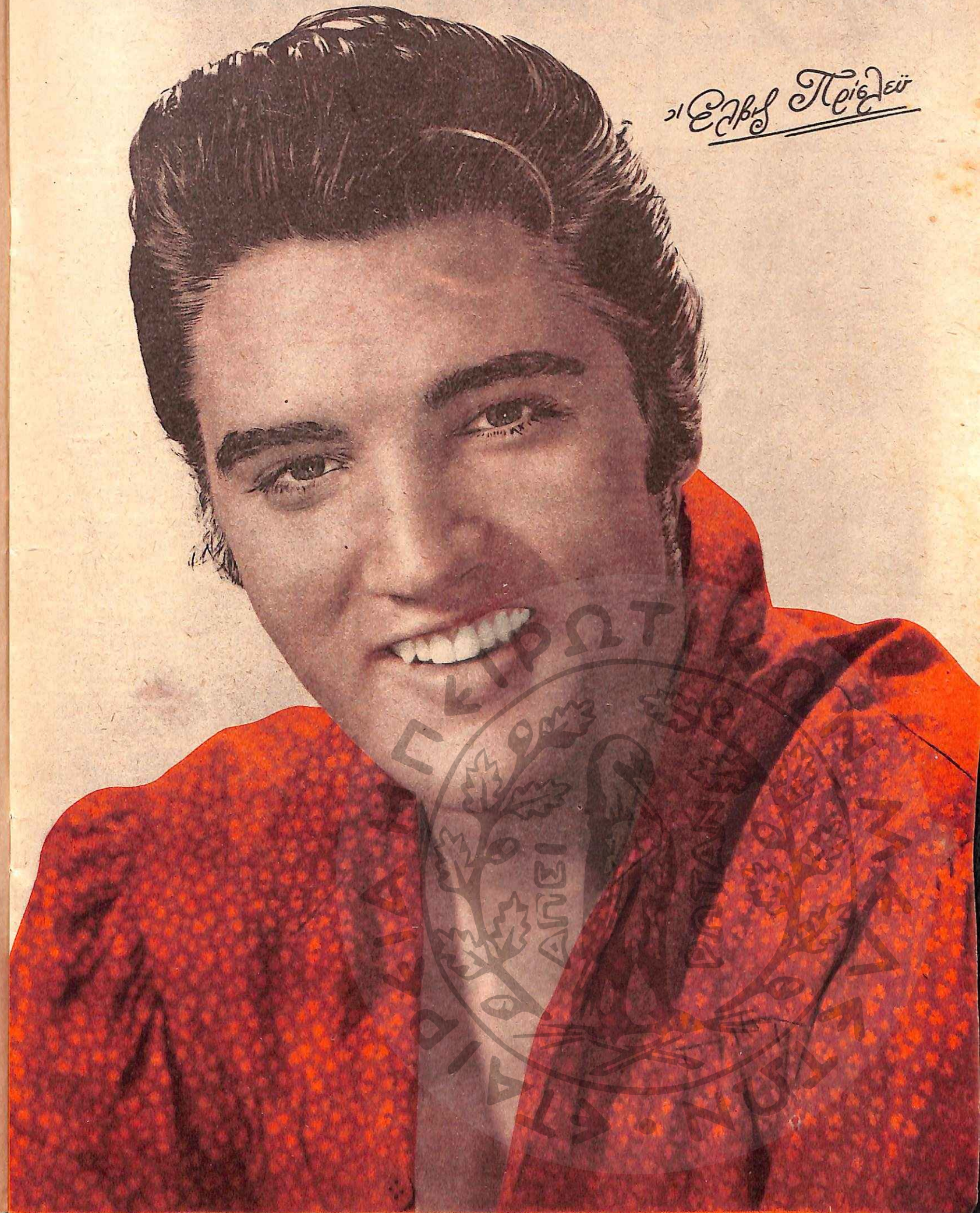
Θέλετε να γλυτώσετε τα παιδιά σας απ' τις χιονίστρες; Αρχίστε να βουτάτε συ-χνά τα πόδια και τα χέρια τους μέσα σε χλιαρό κόκκινο κρασί, πριν ακόμα φανού-νε τα όχληρά αυτά δώρα του κρύου.

Για να βγάλετε λεκέδες λίπους από ά-σπρα ύφασματα, θα τα πλύνετε με σαπου-νι ή με ποτάσσα.

Για χρωματιστά βαμπακερά, θα μετα-χειρισθώτε χλιαρή σαπουνάδα.

Τα ζωματιστά μάλλινα τα πλένετε με σαπουνάδα ή μεταχειρίζεστε μία ελαφρά διάλυση αμμωνίας.

Προκειμένου, τέλος, για μεταξωτά, χρ-σιμοποιείτε βενζίνη ή αιθέρα ή τάλκ ή κι-μωλία.

1. Ελβίς Πρίντλεϊ

"Νά γιατί τόν σκοτώνει!"

ΤΟ δράμα έγινε γιατί ο κ. Βιτρεζέν είχε φορέσει, το πρωί εκείνο, καινούργια παπούτσια... Ο Βιτρεζέν ήταν ένας πλούσιος βιομήχανος. Έμενε σε μια χαριτωμένη βίλλιστα, σε κάποιο ήσυχο προάστιο.

Το πρωί εκείνο, βγήκε με τ' αυτοκίνητό του απ' το σπίτι του, κάνοντας «όπισθεν». Παραγουμένως κορνάρισε κανονικά — όπως βεβαίως κανόνι — ο Βιτρεζέν. Δέν αντέληψε το κορνάρισμα, ή ίσως τ' άκουσε πολύ αργά...

Την ίδια στιγμή, έφτανε έξω απ' την καγκελόπορτα της βίλλας ο Πιέρ Πορτάν. Δέν αντέληψε το κορνάρισμα, ή ίσως τ' άκουσε πολύ αργά...

Βλέποντάς τον ξαφνικά πίσω του, ο Βιτρεζέν έπιχείρησε να φρενάρε με δύναμη. Δυστυχώς, φρενάρσε ολοκαίνουργια παπούτσια. Η σόλα του, πολύ γυαλιστερή ακόμα, γλίστρησε πάνω στο πεντάλ του φρένου. Τ' αυτοκίνητο δέν σταμάτησε.

Ο Πιέρ Πορτάν τινάχτηκε ανάσκελα στην αντίκρυνή μεριά του δρόμου, και δέν ξανασηκώθηκε πιά...

Ο Βιτρεζέν ήταν καλός άνθρωπος. Μπροστά στο ακίνητο εκείνο σώμα, έμεινε σάν απολιθωμένος απ' την απελπισία. Το πρόσωπό του είχε προσρινίσει, το μέτωπό του είχε βραχή από κρύον ιδρώτα.

Γονάτισε στο δρόμο κι άγγιξε δισταχτικά, τρομαγμένα, τον Πορτάν. Δέν ήθελε να πιστέψει στα μάτια του... Δέν έβλεπε άλλοστε διόλου αίμα. Ο άνθρωπος εκείνος, ξαπλωμένος χάρω, φαινόταν σάν μεθυσμένος, που είχε αποκοιμηθ' μέσ' στο δρόμο. Μά — αλλοίμονο! — ήταν νεκρός!

Ο Βιτρεζέν τόν ήξερε εξ όψεως. Ήταν ό άντρας μιάς μοδιστρούλας, που έμνε εκεί κοντά.

Έπρεπε τώρα να είδοποίηση τη γυναίκα του. Του φάνηκε άναυδα να τ' αναθέσει σε άλλον. Έπέβαλε σ'όν έαυτό του το λεπτό και δυσάρεστο εκείνο διάδημα, σάν μιά τιμωρία για να έλαφρώσει κάπως τ' σφάλμα του.

Είχε να κάνει πενήντα βήματα μόνο. Μά πόσο δύσκολα ήταν! Πόσο βαρεία ένοιωθε τ' πόδια του!...

Πρίν να χτύπησε την πόρτα του σπιτιού του θύματός του, άνάβανε βαθεία. Άκουγε από κεί μέσα τ' όδυμο της ραπτομηχανής της μοδιστρας, που σταμάτησε άμέσως μόλις χτύπησε τ' κουδούνι της πόρτας.

Η κ. Πορτάν ήρθε ν' άνοιξη. Ήταν μιά νέα και ξανθή γυναίκα-κούλα.

Όταν είδε τ' Βιτρεζέν, τ' χαμογέλασε. Τόν ήξερε καλά. Βλέποντάς τον, θά φαντάσθηκε σίγουρα π'ώς είχε πάει να της άναθέσει καμιά δουλειά, κανένα διόρθωμα φορέματος της γυναίκας του ή της κόρης του.

Περάστε μέσα, παρακαλώ, τ' εί-
πε εύγενικά. Με συγχωρείτε για τήν ά-
καταστασία...

Εκείνος δέ μπόρεσε πιά ν' άνέξη. Κι' ένώ ήθελε να της άναγγείλη τ' δυσ-
τύχημα με χίλιες προφράσεις, της τ'ό
είπε μειάς, ώμά... Μόλις κατάλαβε ή
δυστυχ' γυναίκα χλώμιασε! Με μάτια
γουρλωμένα, άνοιξε τήν πόρτα, ώρμησε
έξω κι' έτρεξε πρ'ς τ' ακίνητο κορμί...

Η μοδίστρα τόν πυρο-
δόλησε τρεις φορές...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο βιομήχανος έστειλε ένα θαυμάσιο στε-
φάνι στην κηδεία του Πορτάν. Μά και πάλι δέ
βρήκε τήν ήσυχία της ψυχής του. Πηγαίνοντας και γυρίζοντας κάθε
μέρα απ' τη δουλειά του, περνούσε άναγκαστικά έξω απ' τ' όπτι
της μοδιστρας, κι' ένοιωθε πάντα τήν ίδια άμηχανία.

Ένα βράδυ, χτύπησε πάλι τήν πόρτα της. Η χήρα δέν τόν
δέχτηκε άσχημα. Είχε ένα χαμόγελο θλίψεως και ύποταγής στο
μοιραίο.

Ο Βιτρεζέν ήταν συγκινημένος. Δέν εϋρίσκε λόγια...

— Θάθελα να μάθετε... είπε, π'ώς είμαι... πολύ... ήταν γραφτό...
— Τό ξέρω, άπάντησε εκείνη δέν φταίτε σεις. Μά είναι φριχτό
για μένα, γιατί τόν λάτρευα!

Κουβέντιασαν πολλή ώρα, σιγανά, σάν να βρίσκονταν σε έκ-
κλησία. Φεύγοντας, ο Βιτρεζέν της είπε:

— Μόλις τελειώσουν οι διατυπώσεις, θά σας πληρώσει ή ασφάλ-
εια. Άν χρειάζεστε σ'τό μεταξ' καμιά χρηματική βοήθεια...

Η χήρα κούνησε τ' όκεφάλι της κι' άπάντησε, μ' ένα θλιμένο
χαμόγελο:

— Σας εύχαριστώ, αλλά δέν έχω άνάγκη από τίποτε... Δέν με
πειράζει, άλλωστε, οικονομικώς τ' δυστύχημα. Πάντα τάδγαζα πέ-
ρα μόνη μου...

Ναί, τότε μάθει ο Βιτρεζέν: ο μακαρίτης ήταν χρόνιος τεμπέλης
και ζούσε με τη δουλειά της γυναίκας του. Όστόσο, αυτό δέν έμ-
πόδιζε εκείνη να τόν αγαπάει. Τό είχε π'ή και σ'τό Βιτρεζέν: Τόν
λάτρευε!...

Τέσσερες φορές τήν ήμέρα, ο βιομήχανος περνούσε έξω απ' τ'ό
σπίτι της. Ήταν καλοκαίρι. Τά παράθυρα έμεναν άνοιχτά. Ο Βι-
τρεζέν χαιρετούσε βγάζοντας τ' ό κεφάλι του, κι' ή μοδιστρούλα
του άπαντούσε με τ' συνηθισμένο μελαγχολικό χαμόγελό της.

Αυτό κράτησε μερικούς μήνες. Ύστερα βγήκε ή άπόφαση τ'ό
δικαστηρίου: Ο Βιτρεζέν καταδικάστηκε να πληρώσει 200 χιλιά-
δες φράγκα σ'τή χήρα. Η ασφάλεια της μέτρησε τ'ό ποσόν.

Πέρασαν άλλοι δύο μήνες. Μία μέρα, καθώς ο Βιτρεζέν περ-
νούσε μπροστά απ' τ'ό σπίτι της μοδιστρας, τ'ό φάνηκε π'ώς
του γυρίζει έπίτιδες τήν πλάτη της.

Μία βδομάδα άργότερα, γυρίζοντας ένα βράδυ σ'τή βίλλα του,
είδε τή χήρα όρθια κι' ακίνητη σ'τή μέση τ'ό δρόμου. Φρενάρισε
άμέσως κι' έβγαλε τ'ό κεφάλι του από τ' αυτοκίνητο.

Η μοδίστρα σήκωσε τότε τ'ό χέρι της, που κρατούσε ένα ρε-
δόλδρο, και τόν πυροδόλησε τρεις φορές!...

— Μά εξηγήστε μου έπιτέλους! της είπε ο συνήγορός της.
— Ός τώρα, μέναιτε άμίλητη. Σε μένα όμως μπορείτε να π'ήτε γιατί
σκοτώσατε τ'ό Βιτρεζέν... Βέβαια, ήταν ο αίτιος τ'ό θανάτου τ'ό
άντρας σας. Μετά τ'ό δυστύχημα όμως, τόν δεχθήκατε επανειλημ-
μένως σ'τό σπίτι σας, τ'ό μίλησατε δίχως μίσος, τ'ό σφίξατε τ'ό
χέρι...

— Ήταν καλός άνθρωπος... πρέπει δέ ν' άναγνωρίσουμε π'ώς δέν
είχε όλη τήν ευθύνη για τ'ό δυστύχημα. Όστόσο, δέν άμύνθηκε πολ-
ύ, σ'τό δικαστήριο. Τόκανε ίσως για σας, για να θεωρηθ' ένοχος
και να σας έπίδικαστ' μεγαλύτερη άποζημίωση!...

— Γι' αυτό ακριβώς τόν σκότωσα!... Ξέσπασε ξαφνικά ή νέα
γυναίκα. Λάτρευα τόν άντρα μου. Μ'ό τόν σκότωσε. Ήταν ένα
δυστύχημα. Τόν συχώρεσα...

— Μά αυτές οι 200 χιλιάδες!... Ένοιωσα μιά μέρα π'ώς ήμουν
κατευχαριστήμένη π'ό τις είχα! Δοκίμασα τήν ευτυχία π'ώς δέν
θάχα πιά να κουράζωμαι, να ύποφέρω από στερησεις. Ήταν μιά
άνακομφισι για μένα. Άρχισε μιά καινούργια ζωή... Με λίγα λό-
για, ήμουν ευτυχισμένη, δίχως να τ'ό θέλω! Καί χρωστούσα
τ'ήν ευτυχία μου σ'τό θάνατο τ'ό υ λ α τ ρ ε υ τ ο υ
μ ο υ Π ι ε ρ !...

— Ω, ήταν άσυγχώρητο αυτό!... Η ποταπή χαρά μου δέν κρά-
τησε παρά μόνο ένα λεπτό τ'ής ώρας. Ύστερα με κυριέψε τέτοια
αβία, ώστε άρχισα να μισώ τόν άνθρωπο που είχε λερώσει έτσι
τόν πόνο μου!... Καί τόν σκότωσα!...

Α. ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΕΚΛΕΨΕ 160.000 ΔΟΛΛΑΡΙΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΚΟΠΕΙΟ!...

Η τολμηρότερη κλοπή στίς Ήνωμένες
Πολιτείες

ΟΙ πύλες τ'ων φυλακ'ών Λόρτον, κοντά
στην Ουάσιγκτον, άνοιξαν πρίν λί-
γες έβδομάδες, για να άφίσουν έ-
λεύθερο τόν Τζέιμς Λάντις, τ'ό μόνο
άνθρωπο, που κατώρθωσε να κλέψ' 160.
000 δολλάρια σε χαρτονομίσματα, μέσα
από τ'ό αυστηρά επιτηρούμενο κτίριο τ'ό
Άμερικανικό Νομισματοκοπείο, όπου τυ-
πώνονται όλα τα χαρτονομίσματα τ'ων Ή-
νωμένων Πολιτειών.

Ο Λάντις εργαζόταν δέκα χρόνια σ'τό
Νομισματοκοπείο και έφερε μόνος του σε
πέρασ τ'ό τολμηρό σχέδιό του για τή με-
γαλύτερη κλοπή τ'ων τελευταίων δεκαετηρί-
δων. Μία από τ'ς δουλειές του, ήταν να με-
ταφέρει σωρούς χαρτονομισμάτων από τ'ά
μεγάλα χρηματοκιβώτια, στίς μηχανές, που
τά τακτοποιούσαν σε δέσμες.

Στίς μηχανές, τα χαρτονομίσματα τ'ων
20 δολλαρίων, τοποθετούνται κατά 4.000
τεμάχια, άνάμεσα σε δύο έπίπεδες πλάκες
ξύλου και μπαίνουν κάτω από μιά πρέσ-
σα, που τυλίγει όλο τ'ό δέμα με άσταλί-
να σύρματα. Σε μιά άλλη μηχανή, τ'ό δέ-
μα τυλίγεται αυτόμάτως σε ειδικό χαρτί.
Από τή μιά πλευρά έπικολλάται ή τυπω-
μένη σφραγίδα τ'ό Νομισματοκοπείου και
από τήν άλλη μιά έτικέτα με τούς αριθ-
μούς τ'ων χαρτονομισμάτων, που περιέχει
τ'ό δέμα, τήν ήμερομηνία της συσκευασίας
και τ'ό όνομα τ'ό υπαλλήλου που έφτιαξε
τ'ό δέμα αυτό.

Καθώς τα δέματα πηγαίνουν από τ'ό ένα
τμήμα σ'τό άλλο, για να καταλήθουν σε με-
γάλα χρηματοκιβώτια-άποθήκες, οι έλεγ-
κτές παίρνουν στήν τύχη μερικά, τα άνοι-
γουν, κάνουν τόν απαραίτητο έλεγχο και
τά έπιστρέφουν στήν πρέσσα, για να έα-
ναγινή ή συσκευασία τ'ους από τήν άρχή.
Τά δέματα αυτά δέν έλέγχονται για δέυ-
τερη φορά.

Ο Λάντις, λοιπόν, μελέτησε καλά τόν
τρόπο εργασίας τ'ό Νομισματοκοπείου και
σκέφθηκε ό,τι, αν έπαιρνε δύο δέματα και
τά αντικαταστούσε με ψεύτικα, πάνω σ'τά
όποια θά είχε βάλε σφραγίδες ειλεγμένων
δεμάτων, θά έκανε τήν τύχη του.

Με παραπεταμένα, λοιπόν, υλικά τ'ό
Νομισματοκοπείου, που μάζευε ύπομονη-
κά, κατώρθωσε να φτιάξ' δύο δέματα, που
τά γέμισε με χαρτιά, κομμένα σ'τό μέγε-
θος τ'ων χαρτονομισμάτων τ'ων 20 δολλα-
ρίων. Ήταν, μάλιστα, φτιαγμένα τόσο τέ-
λεια, ώστε δέν διέφεραν από δύο κανονικά
δέματα, που τράβηξε από τ'ό σωρό, όταν
ήρθε ή ώρα.

Για τήν έπιτυχία τ'ό σχεδίου του ο Λάν-
τις βασίζ'όταν σ'τό γεγονός, ό,τι, μετά τ'όν
έλεγχο, οι ποσότητες τ'ων χαρτονομισμά-
των κλείνοναι, για δύο τούλάχιστον μήνες,
σ'τά χρηματοκιβώτια τ'ό Νομισματοκο-
πείου. Ύστερα μεταφέρονται σε μεγάλες
Τράπεζες, όπου συνήθως μένουν σ'τά χρη-
ματοκιβώτια για άλλους δύο μήνες, πρίν
άποσταλούν σε έπαρχιακές Τράπεζες ή ύ-
ποκαταστήματα, όπου και πάλι θά περάσ'ή
άοκετός καιρός, ώσπου να άνοιχθ'ό.

Ο Λάντις, λοιπόν, θά είχε ξ'ή μήνες
σ'τή διάθεσή του, για να διαβέσει τ'ά κλεμ-
μένα χαρτονομίσματα.

Είχε μελετήσει έπίσης καλά τ'ς λεπτο-
μέρειες και έτσι, όταν έκανε τήν άντικα-
τάσταση, μπόρεσε να κρύψ'ή κάπου τα δύο
δέματα και να βάλλ'ή σ'τή θέσι τους τα δι-
κά του. Έπειτα, πρίν φύγ'ή τ'ό μεσημέρι
έσκισε τ'ά κλεμμένα δέματα, τ'ά άνοιξε και
έβαλε σ'τό βάθος ενός σάκκου όσα χαρτο-
νομίσματα ύπορούσε, άφίνοντας τ'ά υπόλοι-
πα σ'τήν κρυψώνα που είχε βρ'ή. Σκέπασε
κατόπιν τα λεπτά με μιά παλιά φόρμα
της δουλειάς και έσκέπινσε για τ'ό πιό δύ-
σκολο μέρος της άποστολής του: να περά-
σ'ή τα κλοπιμαία από τ'όν έλεγχο, που γι-
νόταν σ'τήν πύλη, όταν οι έκατοντάδες ύ-
παλλήλοι έφευγαν από τή δουλειά τους.

Μία διαβολική τύχη, μαζί με τήν τόλ-
μη του, τόν βοήθησαν. Ένας φρουρός τόν
ρώτησε τί είχε μέσα σ'όν σάκκο και φά-
νηκε έτοιμος να τ'ό ξετάσ'ή. Χωρίς να τ'ό

χάσει, ο Λάντις τράβηξε έξω ένα μέρος από
τήν παλιά φόρμα και τ'ό έδειξε, χωρίς δ-
μως να σταματήσει. Πρίν ο φρουρός προλά-
β'ή να τ'ό ξετάσ'ή, οι άλλοι υπάλληλοι που
άκολουθούσαν, τόν έσπρωξαν πρ'ς τήν έ-
ξοδο και ο Λάντις βρέθηκε σ'τό δρόμο, με
128.000 δολλάρια σ'τήν τσάντα του.

Σ'τό διάστημα τ'ων ξ'ή μηνών, που θά
περνούσαν, ώσπου να άνακαλυφθ'ή ή άντι-
κατάσταση, ο Λάντις είχε τήν δυνατότητα
να εξαργυρώσει ένα μεγάλο μέρος από τ'ά
κλοπιμαία, χάρις σε μιά άπλη μέθοδο που
βρήκε: Διάλεξε πέντε συνενόχους και τούς
ύποσχέθηκε ένα γερό μερίδιο, άρκεί να τόν
βοηθούσαν. Τούς έδωσε μεγάλα ποσά από
τά κλεμμένα χαρτονομίσματα τ'ων 20 δολ-
λαρίων και αυτοί έμπαιναν σε διάφορα κα-
ταστήματα, από όπου αγοράζαν διάφορα
πράγματα μικρής αξίας. Κρατούσαν τ'ά ρέ-
στα που τούς έδιναν και έτσι, όταν θά ά-
νακαλυπτόταν ή κλοπή, δέν θά είχαν σ'τά
χέρια τους τα κλεμμένα χαρτονομίσματα,
που θά άναζητούσε ή άστυνομία.

Τ'ς πρώτες τέσσερις ήμέρες, τ'ά πράγ-
ματα πήγαν καλά για τόν Λάντις και τούς
συνενόχους του. Καί θά συνέβαινε τ'ό ίδιο
και τ'ς άλλες ήμέρες, αν ένα παιχνίδι της
Τύχης — που βοήθησε σκανδαλωδώς τ'όν
Λάντις σ'τήν κλοπή — δέν συνέτελ'όσε σ'τό
να άποκαλυφθ'ή!

Ένας εργάτης, που φόρτωνε τα χρημα-
τοδέματα δύο-δύο μέσα σε χρηματοκιβώ-
τια, έτυχε να πιάσει ένα κανονικό δέμα, σ'τό
ένα χέρι, ενώ με τ'ό άλλο έπιασε ένα δέμα
τ'ό Λάντις. Τα ψεύτικα δέματα, όμως, ή-
ταν κατά 150 δρώμια έλαφρότερα από τ'ά
κανονικά, ενώ σε όγκο και εμφάνισι δέν δι-
έφεραν καθόλου.

Ο εργάτης πρόσεξε τή διαφορά τ'ό βά-
ρους, είδοποίησε τούς προϊστάμενους του
και ή κλοπή άνακαλύφθηκε. Οι άστυνομικοί
τότε έψαξαν να βρ'ούν ποιοι άνθρωποι έδ-
δαν χαρτονομίσματα τ'ων 20 δολλαρίων,
με γνωστούς αριθμούς και άνεκάλυψαν τόν
Λάντις και τούς συνενόχους του.

Χάρις στίς όμολογίες τους, ή άστυνομία
βρήκε όλα σχεδόν τ'ά κλεμμένα χαρτονομι-
σματα, εκτός από 14.800 δολλάρια. Κι' ο
Λάντις καταδικάστηκε σε φυλάκιση 2 έτών
και οι συνενόχοί του σε μικρότερες ποινές.
Η ποινή τ'ό Λάντις τελείωσε εδώ και με-
ρικές έβδομάδες, όπότε και βγήκε από τή
φυλακή.

Η άστυνομία ύποθέτει, ό,τι έχει κρυμ-
μένα κάπου τ'ς 14.800 δολλάρια — ή ένα
μέρος τους — και ό,τι περιμένει τήν κα-
τάλληλη εύκαιρία για να τ'ά χαλάσ'ή. Γι'
αυτό και τόν παρακολουθεί συστηματικά.

1 Η Μινού Ντρούε, τ'ό παιδί-θαύμα του
Παρισιού που παρουσιάζει μιά καταπλη-
κτική πρόωρη εξέλιξη σε όλους τούς τομείς,
άρχισε τώρα να άσכולείται και με τόν...έ-
ρωτα. Ένιά μ'όλις χρόνια, ή Μινού φέρε-
ται έρωτευμένη με ένα άλλο παιδί-φαινόμε-
νο, τόν μικρό Ιταλό Μπαλού Ζορζίν, γιού
ένος Ιταλού ζωγράφου και μιάς Γαλλικής.
Ο Μπαλού είναι τ'ής ίδιας περίπου ηλικίας με
τή Μινού και παίζει τ'ήν ίδιας ηλικίας με
ή Μινού έπίστευσε από τ'ό Λονδίνο, όπου έμ-
φανίστηκε σ'τή τηλεόρασι, ζήτησε να δ'ή
μικρό της φίλο. Οι γονείς όμως τ'ων δύο
παιδιών έχουν συνεννοηθ'ή να τ'ά κρατήσουν,
για κάθε ένδεχόμενο, μακριά τ'ό ένα από
τ'ό άλλο.

2 Η μοτοσυκλέτα αυτή είναι ό,πως βλέπε-
τε έφοδιασμένη με ένα πρακτικό προστα-
τευτικό κάλυμμα που έπιτρέπει σ'όν άναβά-
τη της να κυκλοφορ'ή με τ'ς χειρότερες και-
ρικές συνθήκες και άδιαφορώντας για τ'ς
καιρικές μεταβολές. Τ'ό κάλυμμα είναι γε-
ρανικής κατασκευής και μπορεί εύκολάτα
να έφαρμοστ'ή σε οποιοδήποτε τύπο μοτοσυ-
κλεττας.

3 Η Ροσσάνα Ρόρυ και ο Έρρολ Φλόνν
γυρίζουν τώρα ένα φίλμ σ'τήν Κούβα, ό-
που έπικρατεί διαρκές καλοκαίρι. Οι δύο φί-
λοι καλλιτέχνες άφιερώνουν όλες τ'ς έ-
λεύθερες ώρες τους σ'τά άγαπημένα τους σπόρ-
και ιδίως σ'τό ψάρεμα. Ο Έρρολ Φλόνν εί-
και κατενθουσιασμένος με τή Ροσσάνα και
δηλώνει ό,τι ποτέ του μέχρι σήμερα δέν εί-
χε σε καμιά ταινία τόσο συμπληγάτικ'ή και
εύχारीστη συνεργάτιδα.

4 Σε μιά έκθεσι μικροσφειρέσεων που έ-
γινε πρ'ό ήμερών σ'τό Παρίσι, έντύπωσι έ-
κανε τ'ό πρακτικό και κομψό αυτό σταμα-
τοχείο, που προορίζεται για γραφεία μεγά-
λων καπνιστών. Είκοτος τ'ό ότι δέχεται ή
στάχτη, έχει τήν ιδιότητα να άπορροφά και
τούς καπνούς τ'ό τσιγάρου, που τοποθετείται
σ'τό στόμιό του.

Γεμάτη αξιοπρέπεια, τότε, γεμάτη πληγωμένη περηφάνεια, η Έλλη έπαψε να του γράφει — χωρίς, βέβαια, και να πάψει να τον συλλογίζεται...
Φυσικά, μαζί με τα γράμματά του, έπαψε ναρχεται και κάθε βοήθεια από την ξενιτειά... Μπροστά στον αίσθηματικό πόνο της, όμως, τί σημασία είχε κι' η υλική στέρηση;... Η Έλλη δόθηκε με ηρωισμό, με αυτοθυσία, στη καθηκόν της: Ο Γιωργάκης δεν έπρεπε να στερηθεί τίποτα και δε στερήθηκε... Αδιάφορο αν τα δικά της τα φτωχά τα μάτια, καίκανε από την προσήλωσή τους άπάνω στη βελόνα — κι' από τα δάκρυα...

...Και πέρασαν βαρεία τα χρόνια... Ο Γιωργάκης ήτανε τώρα ένα χαρούμενο ροδοκόκκινο παιδάκι, που πήγαινε στο σχολείο· η Έλλη όμως ήτανε σχεδόν μια γριά! Πρόωρες ρυτίδες σκάβανε τα μάγουλά της, άσημα ανακατευόντουσαν με το χρυσάφι των μαλλιών της... Και, βεβαί, μέσα στην καρδιά της, είχε κατακάψει η πίκρα... Δεν παραπονιότανε πιά, δεν έκλαιγε. Στα μάτια της είχε στερέψει η πηγή των δακρύων... Ο Γιωργάκης όμως γελούσε και ήταν ευτυχισμένος... Αυτό της έφτανε. Έπρεπε να της φτάει... Κάθε μεσημέρι τον περίμενε νάρθη από το σχολείο, για να ξεκουράσει τη σιωπηλή μόνωσή της με λίγη χαρούμενη φλυαρία του...

Νά, όπως σήμερα! Κόντευε μία και, κάθε λίγο, η Έλλη κύτταζε το ρολόι του τοίχου, που οι δείχτες του προχωρούσαν άργα προς την ευλογημένη ώρα που θα την έσμιγε με το λατρεμένο της παιδάκι...

Χτύπησε μία. Και, σχεδόν άμέσως, άκούστηκε ευθύμ: η φωνή του Γιωργάκη απ' έξω, σε χαρούμενο κελάιδημα: — Μαμά... Μαμάκα... Άνοιξε να δής...

Παράτησε τη δουλειά της η γυναίκα και, μ' ένα άνεξήγητο καρδιοχτύπι, έτρεξε στην πόρτα και την άνοιξε.

Μπροστά της έβλε το Γιώργο, με το στοματάκι του πασαλειμένο σοκολάτες και, δίπλα του, έναν κύριο... Ήτανε ψηλός, γκριζός, καλοντυμένος. Την κύτταζε με μάτια λυπημένα...

— Μαμά... είπε ο Γιωργάκης μπουκωμένος. Ο κύριος με σταμάτησε στο δρόμο, για να με ρωτήσει αν η κυρία Σταυρίδη καθότανε ακόμα στην ίδια γειτονιά, στο ίδιο σπίτι... Δεν είναι άστειο να ρωτήσει έμένα για την κυρία Σταυρίδη, τη μαμά μου;... Όταν του είπα ότι είσαι μαμά μου — δεν είναι παράξενο;... πές μου... — με άσπαξε στα χέρια του, με φίλησε, μου πήρε σοκολάτες —

νά, δές!... Κι' ύστερα τον έφερα εδώ... Καλά δεν έκανα, μαμάκα...

Πελιδνά τα χείλια της Έλλης από τη δυνατή συγκίνηση, κουνιθήκανε για να προφέρουνε το όνομά του: — Σωτήρη!

Απότομα, ο άντρας την άσπαξε στην άγκαλιά του δυνατά και την έσφιξε... την έσφιξε... ενώ τη φιλούσε στα μάγουλα, στα μαλλιά, παντού!...

— Συχώρεσέ με... μουρμούριζε η φωνή του. Βραχνή από τη συγκίνηση.

Εκείνη, για ώρα, δεν μπορούσε να μιλήσει...

Ύστερα, όταν κόπασε κάπως και των δυό τους η τόσο δικαιολογημένη ταραχή, η γυναίκα ξέφυγε για λίγο από την άγκαλιά του άντρα, για να ψιθυρίσει στο παιδάκι, που τόσην ώρα τους κύτταζε παραξεμένο να φιλιούνται και να κλαίνει: — Έλα, Γιωργάκη, να φιλήσεις και συ τον μπαμπά σου...

— Α... Είν' ο μπαμπάς μου... μουρμούρισε, πολύ εύχαρισμένος ο μικρός. Καλά, το κατάλαβα εγώ...

Άσπαξε στην άγκαλιά του ο άντρας και το παιδάκι και το έσφιξε, το φίλησε, γεμάτος λατρεία και μετάνοια...

— Πόσο μεγάλωσε!... ψιθύρισε με θαυμασμό κι' ευγνωμοσύνη. Τί ροδοκόκκινο που είναι! Τί καλοντυμένο!

Η δική της πρόωγη παρακμή του δικαιολόγησε την ολοφάνερη καλοπέρασή του Γιωργάκη, που γινότανε με θυσία δική της...

— Έννοια σου, της είπε σιγά, αισιόδοξα. Είμαστε πλούσιοι πιά!... Δεν έχεις ανάγκη να δουλέψεις άλλο... Θα ξεκουραστής, φτωχιά μου, που κουράστηκες τόσο...

Έσφιξε εκείνη σπασμωδικά με το χέρι της το δικό του: — Καί... δε θα ξαναφύγης... τον ξαναρώτησε με τη φωνή της, στραγγαλισμένη από την αγωνία...

Την κύτταζε παραξεμένος: — Τί είν' αυτά που λές;... μουρμούρισε. Έγώ ήρθα πιά στην πατρίδα μου, για να ζήσω με τη γυναίκα μου, με το γιο μου...

— για πάντα! Πρέπει να ξενιτευτή καθένας και να τραβήξει όσα τράβηξα εγώ τόσα χρόνια, ώσπου να προκόψω, για να μάθω πόσο πικρό είναι το ψωμί έξω και μακριά από τα γλυκά χώματα της πατρίδας του, από τα αγαπημένα του πόσωπα, και πόσες παγίδες στήνει η ζωή στους ξένους τόπους, ανάμεσα στο άγέλαστο και σκληρό ξενικό περιβάλλον... Τότε δε νοιάζει άλλο πόδο παρά πώς να γυρίσει ξανά στον τόπο του και στους δικούς του...

— Η νέα γραμματέυσ μας, Γιάννη, δεν έχει ιδέα από στενογραφία, ούτε από γραφομηχανή... — Δεν πειράζει, Κώστα, θα της πάρουμε μία στενοδακτυλογράφο!

Ο Σωτήρης

Είχανε και πιά τα φτωχά τα μάτια της, από τη δουλειά κι' από τα δάκρυα!... Τόσα χρόνια τώρα, σκυμμένα, προσηλωμένα άπάνω στη βελόνα, για να βγάλουν το μεροκάματο, είχανε κουρασθή, είχανε θαμψώσει, είχανε γεράσει!... Έρχονταν και τα δάκρυα, που ξεχειλίζανε μέσα από τη βαρυφορτωμένη της καρδιά και κλείνανε το δειλό φως της ύστατης έλπίδας πίσω από την πυκνή αούλεια του αγιάτρευτου πόνου...

Βέβαια, κάπου-κάπου, χαμογελούσε μια άναμική εύτυχία, με τα χείλη του παιδιού της, του Γιωργάκη... Ήταν όμως ο Γιωργάκης πιά λίγο εύτυχια, και πιά πολύ εύθυνη, μπλεάς: Πώς να φάει, πώς να ντυθή, πώς να μορφωθή, πώς να μην του λείπει τίποτα... Από την πικρή εκείνη μέρα, που ο Σωτήρης είχε φύγει για τη μακρινή ξενιτειά, άφίνοντας πικραμένη τη γυναίκα του, μωρό το παιδάκι του, η Έλλη είχε παλέψει με κάθε τρόπο για να μη λείψει το παραμικρό από το λατρεμένο αυτό πλάσματάκι, που το είχε άφισει ξαφνικά άπάνω της ένα σκληρό γύρισμα της μοίρας...

Ο Σωτήρης είχε ξενιτευτή γιατί καταλάβαινε, ότι δεν ήτανε δυνατό στάν τόπο του να τα βγάλει πέρα. Πήγαινε μακριά, σε άλλους κόσμους, σε άλλους ανθρώπους, για να βοηθήσει αυτό που δεν εύρισκε στην πατρίδα του... Ριχνότανε, πρόθυμα, με παλληκαριά, στην παράτολμη περιπέτεια, για να εξασφαλίσει το ψωμί της Έλλης, το αύγό και το βούτυρο του Γιωργάκη.

Κάτω από τη σκληρή κι' άδυσώπητη ανάγκη, η φτωχιά γυναίκα έσκυψε το κεφάλι της και δέχτηκε τη μεγάλη θυσία... Και η θυσία της αυτή, στην αρχή τουλάχιστο, δεν πήγε χαμένη: Ο Σωτήρης άρχισε να στέλνει από τη μακρινή ξενιτειά του, πράματα, λεφτά... Η δουλειά του πήγαινε καλά: μπορούσε να έλπισει αύριο στο καλύτερο... Τα γράμματά του πλημμύριζαν από μια ολοζώντανη αισιοδοξία, πούκανε και την Έλλη να υπομένει με κάπως περισσότερο βάρος τη στέρησή του...

Ξαφνικά, όμως, τα γράμματά του άρχισαν να άραιώνουνε, ώσπου σταμάτησαν έντελώς! Ξετρελλαμένη από την άνησυχία, η Έλλη του έγραψε και του ξανάγραψε... Απάντησι όμως καμιά δεν πήρε από αυτόν! Κάποιος γνωστός τους, που γύριζε από το ίδιο μέρος που είχε πάει ο Σωτήρης, την πληροφορήσε, ότι ο άντρας της είχε μπλέξει με μιάν άλλη γυναίκα, κι' έτσι, ευτυχισμένος στο πλάι της, ξεχνούσε την άλλη, πούμενε δυστυχισμένη, μακριά του...

— Έννοια σου... της είπε, σιγά, αισιόδοξα. Είμαστε πλούσιοι πιά...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

της Ελληνικής ΖΩΗΣ

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ...

“Ένα «λαντώ» στον Πειραιά

Δυό επιφανείς Γάλλοι συγγραφείς, ο Μάξιμος Ντυκάν και ο Γουσταύος Φλωμπέρ—που γι' αυτούς γράψαμε και άλλοτε, αναφέροντας τις έντυπώσεις τους από την Αθήνα της εποχής εκείνης—έφτασαν στον Πειραιά ένα πρωινό του 1850, προερχόμενοι από την Κωνσταντινούπολη και τη Σμύρνη, που τις έμαστιζε την εποχή εκείνη η χολέρα. Η ιδιότητά τους δεν ήταν αρκετή για να τους απαλλάξει από τη διαδικασία της καραντίνας, η οποία γινόταν σ' ένα ανεκδιήγητο δωμάτιο, που είχε ονομαστή για το επίσημο του πράγματος «λοιμοκαθαρτήριο».

Μέσα σ' αυτό το δωμάτιο έμειναν τέσσερες ολόκληρες μέρες οι δυο συγγραφείς. Η υγειονομική υπηρεσία τους υποχρέωνε κάθε πρωί να γυμνώνονται και τους έκαιγε με θειάφι, το μόνο μέσο που έθεωρείτο τότε κατάλληλο για την εξόντωση του μικροβίου της χολέρας. Έν τούτοις αντιμετώπισαν με καρτερία και χωρίς μεμψιμοιρίες την περιπέτειά τους. Ήσαν και οι δυο τόσο θερμοί φίλοι της Ελλάδας και τόσο φανατικοί θιασώτες της ιστορίας της, ώστε υπέμεναν τα πάντα με μόνη τη σκέψη ότι βρίσκονταν κοντά στην Ακρόπολη, έστω και καθηλωμένοι μέσα σ' ένα γυμνό και πνιγμένο στις αναθυμιάσεις του θειαφίου, δωμάτιο.

Πόσο μεγάλοι ήταν οι ένθουςισμοί του Φλωμπέρ, μαρτυρούν οι επιστολές που έστειλε από το λοιμοκαθαρτήριο σ' φίλους του στο Παρίσι. «Ήρθάνην χαράν αληθινή—γράφει σε μια απ' αυτές, κατά τη μεταφοράς της εποχής—δταν διέκοινα την Ακρόπολην, ήτις έλαμπε λευκή, φωτιζομένη εκ των ήλιακων ακτίνων υπό αύραν νεφελώδη. Διηροκίμεθα πρό το Σουνίου, έχοντες την Αίγινα πρός άριστεράν και την Σαλαμίνα άπέναντί μας. Ο Μάξιμος (ο Ντυκάν), πάσχων εκ ναυτίας, έγύγγυεν εξηπλωμένος εις την καμπίναν του. Ο καιρός ήτο άσχημος. Ιστάμην παρά την πύραν με τας διόπτρας καρφωμένας εις τους οφθαλμούς μου, βυθισμένος εις τας σκέψεις μου. Σε διαβεβαιώ χωρίς καμμίαν προσποίησην ότι ήσθονόμην συγκίνησιν σφοδροτέραν παρ' όσπιν έδοκίμασα έν Ιερουσαλήμ, ή τουλάχιστον ή συγκίνησιν μου αύτή ήτο περισσότερο άδολος και περισσότερο άπληγαμένη της προκαταλήψεως. Έδώ εύρισκόμην έγγύτερον του έαυτού μου, έγγύτερον των οικείων μου».

Ποιά εικόνα παρουσιάζει την εποχή εκείνη ο Πειραιάς; Ο Φλωμπέρ και ο Ντυκάν ασχολούνται ελάχιστα σχετικά, επειδή τη σκέψη και το ενδιαφέρον τους συνεκέντρωναν τα άρχαία μνημεία των Αθηνών. Άλλοι όμως Γάλλοι συγγραφείς δίνουν ενδιαφέροντες περιγραφές του Πειραιώς. Ένας απ' αυτούς, ο μυθιστοριογράφος Άνρι Ριβιέρ, γράφει σχετικά ότι το πρώτο πράγμα που του έκανε έντύπωση ήταν δυο, τρεις πέτρες που άποτελούσαν έναν λεγόμενον τάφον του Θεμιστοκλέους. Και συνεχίζει: «Έκείνος που αποβιβάζεται στην Ήρα

άντικρύζει με πολλή έκπληξι και περιέργεια τους κατοίκους του Πειραιώς με τις βράκες ή τις φουτανέλες τους, με την κεντητή φέρμελη, την τριχωτή κάπα, τη μελαχροινή όψη και τα άρειμάνια μoustάκια. Έχει την αίσθηση πως βρίσκεται ανάμεσα σε λαό παλαιμάχων πολεμιστών. Πολλοί όμως από τους βλουςρούς και ήλιοκαμένους αυτούς άνδρες είναι άμαξάδες και κρατούν στα χέρια το μαστίγιο, αντί δ-πλου.

Μόλις αποβιβάσθι ο ταξιδιώτης, βρίσκει άρκετά όχηματα κάθε ρυθμού και κάθε εποχής που τα σέρνουν άλογα κοκκαλιασμένα, άλλα άκούραστα. Άνέβηκα σ' ένα «λαντώ», του οποίου η ιερότης είχε περάσει τουλάχιστον από τέσσαρακαταετίες και γι' αυτό στο δρόμο έτρεξε κατά τρόπο άδυνόρο.

Το «λαντώ» ήταν εκείνη την εποχή το άριστοκρατικότερο από τα έν χρήσει άμάξια. Το έσωτερικό του ήταν συνήθως στρωμένο με βελούδο και ή έξωτερική του επιφάνεια είχε διάφορες διακοσμήσεις. Φαντάζεται, βέβαια, ο άναγνώστης τη γενική όψη που παρούσασε όταν άριθμούσε ζωή σαράντα έτών.

Ο Άνρι Ριβιέρ αποβιβάσθηκε στην άκτι Τσελέππ, ή οποία διατρεί ακόμα ως τις ήμέρες μας την άκμή της και πήρε το όνομά της από τον πρώτο οικιστή. Το βεβαιώνει άλλωστε και το έπιτάφιο:

Έδώ, ώ άνθρωπε, σ' αυτό το μνήμα όπου βλέπεις, κοιμάται, αναπαύεται ο Γιαννακός Τσελέππ, ή Αφήςας την πατρίδα του Βετταλμα (γυναικα), πρώτος αυτός άνήγειρεν εις Πειραιά ο-κίαν.

Πήρε, λοιπόν, το «λαντώ» ο Ριβιέρ και άφού εστάθμισε στις παράγκες, όπου έφαγε το πατροπαράδοτο λουκουμά και ήπιε νερό από το πηγάδι, έφτασε ύστερα από ένα μάλλον περιπετειώδες, λόγω της άπειρηγράφου καταστάσεως των δρόμων, ταξίδι, στην Αθήνα, ή οποία ήταν μεν ή έδωξη πρωτεύουσας της Ελλάδας, αλλά δεν διέφερε και πάρα πολύ από ένα μεγάλο χωριό.

Ένας άλλος Γάλλος, ο διπλωμάτης Ντυκάν, που όπως είπαμε έπεσκέσθηκε την Αθήνα την ίδια άκριβώς εποχή, μαζί με τον Φλωμπέρ, δίνει στις έντυπώσεις του ένδιαφέρουσες πληροφορίες για τον τρόπο κατά τον οποίο ή πρωτεύουσα και ο Πειραιεύς αντιμετώπιζαν το συγκοινωνιακό πρόβλημα. Το 1850 το άμάξι ήταν το μοναδικό μέσον με το οποίο μπορούσε κανείς να κινηθεί μέσα στις δυο μεγαλύτερες πόλεις της Ελλάδας και έδώ απ' αυτές. Οι ντόπιοι δεν έκαναν συχνά χρήση του πολυτελούς αυτού μέσου που έξυπηρετούσε μάλλον τους ξένους περιηγητές και τους διπλωμάτες. Οι έλάχιστοι πλούσιοι Έλληνες της Αθήνας διέθεταν όλοι δικά τους άμάξια.

Κεντρικός σταθμός των άμαξιών ήταν ή γωνία των δδών Έρμού και Αθηνών, που ήταν γνωστή με το όνομα «οι καρότσες». Οι περισσότεροι από τους άμαξάδες φορούσαν την ήρωική φουτανέλλα, πράγμα που προσέθετε ένα ιδιαίτερο γραφικό τόπο στην εμφάνισι της πρωτεύουσας. Άργότερα στην εμφάνισι και οι άμαξάδες της συγχρονίζονται και να αντικαθίστουν τη φουτανέλλα όχι άπλως με εύρωπαϊκά ρούχα, αλλά με... λιβρέα και ψηλά καπέλλα, κατά τα ισχύοντα στις μεγάλες πόλεις της Ευρώπης. Άς μη νομισθώ πάντως ότι αύτά τα ψηλά καπέλλα και τα άλλα εξαρτήματα έφταναν κατ' εύθειαν από τη Βιέννη ή το Παρίσι. Άπλωςάστα, οι ένδιαφερόμενοι τα προμηθεύονταν από τις έντες πρα-νοβείες από τις οποίες μπορούσε κανείς να προμηθευθί και καπέλλα παληά, και λι-βορές ακόμα και παράσημα, από εκείνα που δεν ήσαν πιά έν χρήσει.

Οι περισσότεροι από τους άμαξάδες της εποχής εκείνης ήταν γνωστοί σ' όλους τους Αθηναίους με τα μικρά τους όνόμα-τα, ή με τα παρατσούκλια τους. Έναν που ήμικανε μεταξύ 1845 και 1860 τον ώνόμα-ζαν... Ζέρην, άγνωστα γιατί. Έναν άλλο Μεγαλέξαντρο. Οι ίδιοι, πάντως, ήσαν ύ-περήφανοι για τους χαρακτηρισμούς.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Πώς να ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΕΙΤΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΑΣ

Ο γάμος μέσον κι' όχι σκοπός

Έχει ειπωθή πολλές φορές πως ή γυναίκα κάτω από τον έρωτα, κρύβει την ύστεροβουλία του γάμου. Κι' αυτό είναι αλήθεια. Αλλά δεν φταίει ή γυναίκα. Γιατί εκείνος που την αναγκάζει να σκέφτεται έτσι, είναι ο άντρας. Αυτός ώργάνωσε την κοινωνία με τέτοιο τρόπο, ώστε ή γυναίκα να μην μπορεί να βρή τη θέση της μέσα σ' αυτήν παρά μόνο κάτω από τη σκέπη του γάμου. Οι νόμοι που καθώρισε ο άντρίκιος έγωισμός σχετικά με αυτό το ζήτημα, είναι άσπληροί και άτεγκτοι. Ακόμη και σήμερα, μ' όλη τη θρη-λουμένη εξέλιξι, ή γυναίκα δεν έχει την εύ-χέρεια να διαλέξει τη ζωή της. Γιατί, έπειτα από μια ώρισμένη ηλικία, ή μόνη φυσιο-λογική κοινωνική ζωή για τη γυναίκα είναι ή έγγαμη.

Ο γάμος, λοιπόν, άποτελεί μια κοινωνική ανάγκη για τη γυναίκα. Αλλά δεν είναι σωστό, ότι ή γυναίκα άγαπάει για να παντρευθί. Πιο πολύ σωστό είναι, ότι παν-τρεύεται για ν' άγαπηθί.

Αν βελθώμε, να καλοεξετάσωμε τα πράγματα, θα δούμε, ότι το βασικό αίτημα κάθε γυναίκας δεν είναι ο γάμος, αλλά ο έρωας. Με το γάμο και μέσα στο γάμο, ή γυναίκα ζητάει να βρή τον έρωτα.

Σκενιάμενός απ' αύτή την αντίληψη, ή γυναίκα πιστεύει, ότι την πραγματική έρωτική χαρά θα την βρή στο γάμο κι' έχει ζήλ την καλή διαθεσι να μην είναι, και ως σύ-ζυγος ακόμη, τίποτα άλλο από μια τυοφε-ρή και πλημμελιωμένη από περιπάθεια έρωτευμένη. Αλλά ο άντρας σκέφτεται δια-φορετικά. Και την κάνει να καταλάβη πως, μετά το γάμο, δεν υπάρχει θέσις για την έρωτευμένη, αλλά μόνο για τη σύζυγο.

Σε μερικές περιπτώσεις, μάλιστα, ο άν-τρας βιάζεται να εκκαθαρίσει τα πράγματα και ποιν από το γάμο. Αισθανόμενος την έπιθυμία να παραθέσωμε έδώ το γράμμα που μας έστειλε μια ύποψηφία σύζυγος, ποιν από λίγο καιρό:

«Ήμουν έξι πρην από δυο μήνες πολύ εύ-τυχισμένη—γράφει. Τον άγαπούσα και μ' άγαπούσε. Ούτε εκείνος, ούτε έγώ σκεφτό-μαστε τίποτ' άλλο. Δεν αισθανόμαστε την ανάγκη να σκεφτούμε τίποτ' άλλο. Μεθού-σαμε με τα λόγια, με τα φιλήματα, με τα χίλια-δυο πράγματα που λέγαμε και έανα-λάγαμε άκατάπαυστα, χωρίς να καταλα-βαινώμε πως ήταν πάντοτε τα ίδια. Μεθού-γαμε με το όνειρό μας, που μας γυότευαν, γιατί ήταν παράλογα και θεότρελλα. Ο παραλογισμός κι' ή τρέλλα τους έδιναν όλη την όμορφιά τους.

«Αλλά, κάποτε, σαν όλους τους έρωτευ-μένους, σκεφτήκαμε να παντρευτούμε. Για τη στιγμή, με τις εύχες των γονέων μας και τα συγχαρητήρια των συγγενών και φίλων μας, άσραδωνιαστήκαμε. Και έαφνικά, έσδυσε όλη ή προηγούμενη φα-τασμογραφία. Πιστέψτε με, δεν φταίω σε τί-ποτα. Αλλά ο μέλλον σύζυγός μου και πρός το παρὸν μνηστήρας μου, άσχιζε να βλέπει τα πράγματα τελείως διαφορετικά.

«Όταν περπατάμε σε κανένα δρόμο και κάμω με το πιάσω το χέρι, με αυτοοικου-τάζει και μου λέει: «Αφήςε τα αύτά τά-τάζει και μίς γίνης πιο σοβαρή». Κι' αν τύχη κανένα βραδάκι, καθώς περιόινε από κάποιο έρημικό δρομάκι, να του προσφέ-ρω

τα χείλη μου, με αποπαίρνει άμέσως, λέ-γοντάς μου πως τρελλάθηκα. Άλλοτε, πη-γαίναμε, κάπου-κάπου, στην έξοχή, τρέχα-με, κυνηγιόμαστε, έαπλωνόμαστε στα πρά-σινα χορτάρια και ξεχνούσαμε την ώρα. (Είναι αλήθεια πως με καταβάδιαν όταν γύριζα στο σπίτι, αλλά έγώ ήμουν εύτυχι-σμένη). Τώρα αντικαταστήσαμε την έξοχή με τον κινηματογράφο και το κοσμικό ζα-χαροπλαστείο. Διάβολε, είμαστε μνηστευ-μένοι, δεν ύπάρχει λόγος να κρυδώμαστε από κανένα! Και στεκόμαστε πάντα με το ρολόγι στο χέρι. Απλά, όχι έγώ, αλλά ο μνηστήρας μου.

«Κάθε φορά που βγαίνομε έξω, μου ύ-πενθυμίζει διαρκώς πως είναι ώρα να γυ-ρίσωμε στο σπίτι. Άλλοτε, προτού να μνηστευτούμε, όταν έρχότανε στο σπίτι, κυττάξαμε να ξεφύγαμε από τα μάτια των δικών μου, για ν' ανταλλάξωμε κλεφτά κά-ποιο φιλή. Τώρα, όμως, που άραδωνιαστή-καμε και θα γίνωμε αύριο σύζυγοι, τα κλε-φτά φιλήματα άπαγορεύονται. Καθώμαστε φο-βήμα στο σαλόνι, παίζωμε χαρτιά, συζητού-με για την κατάσταση του καιρού, για τις τιμές των τροφίμων και κάθε τόσο φέρνομε το χέρι μπροστά στο στόμα μας, για να κρύψωμε τα χασιμούρια μας».

Κι' ή άναγνώστριά μου, άφού λέει και πολλά άλλα ένδιαφέροντα πράγματα, κα-ταλήγει: «Αν αύτός είναι ο γάμος, τότε προτιμώ τον έρωτα, ακόμη και χωρίς το γάμο».

Έχει άδικο να σκέφτεται μ' αύτό τον τρόπο. Κάθε άλλο! Με τον ίδιο τρόπο, άλλωστε, σκέφτονται κι' όλες οι νέες. Έ-κείνο που θέλουν είναι όχι να παντρευτούν, δηλαδή ν' άποκατασταθούν κοινωνικά, αλλά ν' άγαπηθούν. Και πιστεύουν πως ο γάμος είναι ή μεγάλη λεωφόρος που οδηγεί άλάν-θα στα στον έρωτα.

Αλλά ή πραγματικότητα είναι όλότελα διαφορετική. Οι άνδρες, μέσα στο βάθος της σκέψης τους, ξεχωρίζουν τη γυναίκα που άγαπούν από εκείνη που κάνουν σύζυγό τους. Κι' όταν δίνουν στην πρώτη το ρόλο της δεύτερης, άπαιτούν απ' αύτήν να γίνη σοβαρή, άξιόπρεπής και, πρό παντός, να μην φτιάχνι όνειρα. Της ζητάνε ακόμη να περιορίσει την τρυφερότητά της και της προδιογράφουν ένα είδος τυπικού για τις έρωτικές εκδηλώσεις της. Αλλοίμονό της αν ξεφύγη απ' αύτό το τυπικό! Είναι έτοιμοι να την κεραυνοβολήσουν άμέσως και να της φωνάξουν με άγανάκτησι, ότι δεν σέβεται το συζυγική ρόλο της. Κι' όταν δεν πο-δέκται για ένα γάμο από συνοικέσιο, όλα αυτά και πολλά άλλα υποείναι να είναι κα-λά. Όταν πρόκειται όμως, για ένα γάμο από έρωτα, πως θα είναι δυνατόν ν' άπαι-τήσωμε από τη γυναίκα να έσχάση το ρό-λο της έρωτευμένης για να περιορισθί μόνο σ' έκείνον της σύζυγος;

Οι άντρες, δυστυχώς, καταλαβαίνουν τη γυναίκα—και μάλιστα με το παραπά-νω—ως τη στιγμή που θα την παντρευτούν. Αλλά από τη στιγμή εκείνη, όχι μόνο δεν την καταλαβαίνουν, αλλά ακόμη παρεξηγούν και παρερμηνεύουν τις εκδηλώσεις της. «Ε-τσι, κάνουν μόνοι τους το γάμο τάφο του έρωτος. Και κατόπιν—ώ τραγική ελω-νεία!—παραπονούνται για τζ θάνατο της αγάπης τους και θεωρούν ύπευθυνη γι' αύ-τή τη γυναίκα. Αλλά ή γυναίκα συνήθως εί-ναι ή μόνη που δεν έφταίει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η ψυχική σκληρότητα.

Η Κοντοστά φιλαμόρε την ήμέρα του γά-μου της.

ΕΝΑ ΝΕΙΟΠΑΝΤΡΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

ΠΟΥ ΤΟ ΛΥΠΗΘΗΚΕ Η ΜΟΙΡΑ

Πως σώθηκαν ένας Ιταλός και μια Ιταλίδα από το αεροπορικό δυστύχημα του Όρλυ

Όσοσο, αν ή ζωή τους δεν διατρέχη πιά κίνδυνο, ο Νικόντεμο και ή Κοντοστά δεν θα μπορούσαν ποτέ στο μέλλον να ά-ναγνώρισουν ο ένας τον άλλον όπως ή-ταν πριν από το δυστύχημα, όταν, μεθυσ-μένοι από εύτυχία, έδωγαν από την μικρή έκκλησία του δραττόκιε, του χωρι-ού τους, όπου είχαν παντρευθί.

Η Κοντοστά καταγόταν και αύτή από το ίδιο χωριό, αλλά ήταν από χρόνια έγ-κατασπινμένη μαζί με τους γονείς της σ' ένα άλλο, γεγονικό, το Σάντα Μαρία ντε-λα Νόλε. Με τον Νικόντεμο, είχε γνωρι-σθί σ' έναν χορό, μόλις εκείνος γύρισε στην πατρίδα του με άδεια, από το αερο-δρόμιο του Σάννον της Ιρλανδίας, όπου ήταν τοποθετημένος από το 1950.

Ο μηχανικός γοντεύτηκε από την πρώ-τη στιγμή που την είδε. Η Κοντοστά ή-ταν όμορφη, εύθυμη, χαριτωμένη. Η ζωή του—σκέφτηκε—θ' άλλαζε έντελώς στη μακρινή Ιρλανδία, αν κατάφερνε να την πάρη μαζί του.

Αύτή, όμως, γέλασε, όταν ο Νικόντεμο της πρωτομίλησε για τον έρωτά του. —Είσαι πολύ νέρος για μένα! του άπο-κρίθηκε.

Το «πολύ», τουλάχιστον, ήταν ύπερβο-λή! Δεν τους χωρίζαν παρά έννια χρό-νια: Ο Νικόντεμο ήταν 33 έτών και ή Κοντοστά 24. Αλλά αύτός το πήρε κατά-καρδιά. Δεν της είπε τίποτα και ούτε της ζήτησε να ξαναδώδου.

Όμως, σ' ένα μικρό χωριό, οι άνθρω-ποι δεν χάνονται εύκολα μεταξύ τους. Ο Νικόντεμο και ή Κοντοστά ξαναδώδη-κανε τυχαία μια μέρα, που εκείνη είχε έρρει από το Σάντα Μαρία ντελα Νόλε στο δραττόκιε για να έπισκεφθί μια ζα-δέραφ της.

—Πότε φεύγεις; τον ρώτησε. —Μου μένουν ακόμη δεκαέντε μέρες. Αλλά ίσως ν' άποφασίσω να φύγω ακόμη πιο γρήγορα. Δεν έχω πιά τίποτα να κά-νω έδώ...

Η Κοντοστά γέλασε άνοικτόκαρδα. —Νομίζω, που είπες, πως αν θέλας ά-κόμην να με πάρης μαζί σου, κάτι θα βρούμε να κάνωμε!

Έκείνη, που «βρίκαν να κάνουν», ή-ταν, καθώς καταλαβαίνετε, να παντρευ-τούν και να φύγουν από γαμήλιο τα-ξίδι στη Βενετία και τη λίμνη του Κόμο! Αλλά ή τραγική συνέχισι του έπόμε-νου ταξιδιού τους, για το Σάννον, έκανε τον Νικόντεμο να μετανοήσθι που «πήρε στον λαίμο του» την άτυχη Κοντοστά. Και δεν ήσυχασε παρά όταν του μεταδώσανε το μήνυμα, που του έστειλε, από το κρε-βάτι του πόνου, η γυναίκα του.

(Να του ππτε, ζήτησε από τους νοσο-κόμους, πως θα γιαντρευτούμε κι' οι δυο γρήγορα και θα φύγωμε για το Σάννον. Και ήπτε του ακόμη πως δε θα φοβηθί να ξαναμηνί σ' αεροπλάνο και πως είμαι περιήφανη που παντρευτήκα έναν μηχανι-κό της αεροπορίας)!

Ήθελος για τον υπαυδείο

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΟ στίτι έκεινο τής Μαρσίης, πού τὰ τζάμια του καθρέφτιζαν τ' άσημένια νερά τής θάλασσας, έμενε ή "Άννα Κλαδέρ, μιά φτωχή κοπέλλα πούπλεκε νταντέλλα.

Δούλευε τόσο, όλη μέρα, ώστε μόλις τής έμενε καιρός νά ρίξη τώ βράδυ μιά γρήγορη ματιά στό κανάλια, πού ήταν σπαρμένα με μώδ και χρυσές άντανακλάσεις, σαν δρόμοι πρós τόν παράδεισο.

Κοντά στό φτωχικό της βρισκότανε τώ μέγαρο τού τραπέζιτη Βάν Μπούκ. Ζούσαν χαρούμενα εκεί μέσα ό ίδιος, ή γυναίκα του κι ή κόρη του — πού λέγανε πώς ήταν πολύ κοκέτα κι επιπόλαιη, παρ' όλο τώ σεμνότηφο ύφος της. Ήταν οι καλύτεροι πελάτες τής Άννας, οι μοναδικοί κάποτε. Τής παραγγέλλανε εργάχειρα πού χρειαζόνταν πολλές μέρες δουλειά.

Τά δάχτυλα τής Άννας πηγαίνερχονταν γοργά... Οι δυο άδερφές της είχαν παντρευτή κι είχαν άποτύχει στό γάμο τους. Γι' αυτό ή Άννα είχε τάξει στόν έαυτό της νά μνή άκούση ποτέ μιά πλανεύτσα άντρική φωνή...

Τις Κυριακές και τις γιορτές, πού δέ δούλευε, πήγαινε στην έκκλησία, κι ύστερα κλεινότανε στην κάμαρά της και διάβαζε θρησκευτικά βιβλία. χωρίς νά κυττάξη ποτέ τὰ πράσινα κανάλια...

— Άχ, κόρη μου, ποτέ θά σέ δώ παντρεμένη; τής έλεγε κάπου-κάπου ή μητέρα της.

— Δεν τώ σκέπτομαι καθόλου, μητέρα, άπαντούσε ή κοπέλλα.

Και δέν πρόσθετε τίποτ' άλλο. Ή μητέρα της άναστενάζε. Μά πώς νά την κατηγορήσει γιατί ήταν υπερβολικά φρόνιμη και ντροπαλή...

Κι' άλλωστε, θά προτιμούσε, κατά βάθος, νά την έχη πάντα κοντά της, γιατί τὰ κέρδη απ' τή δουλειά της ήταν άπαραίτητα για τώ σπιτικό της...

Έπεφετε τώ βράδυ, όταν ή Άννα χτύπησε την πόρτα των Βάν Μπούκ κι έδωσε στην καμαριέρα μιά νταντέλλα για τή δεσποινίδα Έλισάβετ. Έκείνη ζήτησε τότε νά την δή. Την πήρε στην κάμαρά της και τής είπε:

— Έχω κάτι νά σου ζητήσω... Μά νά τώ κρατήσης κρυφό!... Μου τώ ύπόσχεσαι;... Μένεις συχνά μονάχη στό στίτι;

— Κάθε άπόγευμα, δεσποινίς. Ο πατέρας μου δουλεύει όλη την ήμέρα στό ξεφóρτωμα των καραβιών. Ή μητέρα μου ξενοπλένει...

— Ωραία! Άκουσέ με, λοιπόν, Άννα. Θάρθώ αύριο, μετά τώ φαγητό, νά σου εξηγήσω ένα σχέδιο πού σκέφθηκα για γαρνιτούρα... Μά δέ θέλω νά μάς ένοχλήση κανείς... Ούτε και σ' μου χρειάζονται!

Ή Άννα κόκκινισε. Δεν ήταν δύσκολο νά καταλάβη: Ή Έλισάβετ ήθελε νά μεταχειριστή τώ στίτι της για κάποιο έρωτικό ραντεβού. Δεν σκεπτότανε καν πώς θά εξέθετε έτσι την ύπόληψή της. Πιότανε καν πώς θά φαινόταν ίσως πώς την απεναντίας, μάλιστα, τής φαινόταν ίσως πώς την τιμούσε, κάνοντάς την έμπιστη... ή μάλλον συννόχο της!

Ή Άννα γύρισε στό σπιτάκι της καταταραγμένη.

Πώς νά βγή απ' τή δύσκολη θέση της; Άνδυσαρεστούσε την Έλισάβετ, θάχανε πιά τις παραγγέλσεις πού έπαιρνε απ' τώ στίτι της. Απ' τώ σαγγελίες πού έπαιρνε απ' τήν άκροθαλασσιά τέτοια άλλο μέρος όμως, ή λεπτή ψυχή της προσβαλλόταν απ' τή σκέψη πώς μπορούσε νά δεχτή την πρότασή της...

Άποφάσισε στό τέλος νά κάνει ό,τι θά της ύπαγόρευε ό Θεός. Ύστερα, ήσυχασμένη κάπως, πλάγιασε και προσπάθησε νά κοιμηθώ... Μά τί περνούσε απ' τήν άκροθαλασσιά τέτοια ώρα; Ποιός τραγουδούσε ένα παλιό τραγούδι, με την έσπευση και τρυφερά φωνή του...

Ή Άννα είδε πώς κατέβαινε απ' τώ στίτι της, από μιά άσημένια σκάλα, κι έμπαινε σ' ένα πλοίο παράξενο, άμορφο, με ράξ πανιά.

Εκεί την περίμενε ένα ώραίο παλληκάρι, όμοιο

με τούς άγγέλους πούδλεπε στις εικόνες, στην έκκλησία...

Ή άκρογιαλιά είχε χρώματα παραμυθένια... Ή Άννα σκεπτότανε πώς βρισκόταν στόν παράδεισο...

Όταν έύπνησε, δέν ήξερε από πού άκριβώς άρχιζε τ' όνειρό της... Είχε άκούσει, αληθινά εκείνο τώ γλυκό τραγούδι, ή τόχε όνειρευτή, όπως και τή συνέχεια: Κάτι παράξενο είχε συμβή μέσ' στην ψυχή της... Μά όχι, όχι, δέν θ' άγαπούσε εκείνο τόν άγνωστο! Άλλωστε, τὰ πράσινα κανάλια δέν βγάζανε στην παράδεισο...

Όσο για τήν άπαίτησή της Έλισάβετ, είχε πάρει πιά την άπόφασή της ή Άννα: Θά την είδοποιούσε πώς ή ύπόληψή της άξίζει γι' αυτήν περισσότερο κι απ' τώ ψωμί...

Ή καμαριέρα τής Έλισάβετ τής γέλασε κατάνουτρα. Μεταβίβασε ύστερα τὰ λόγια της στην δεσποινίδα και ξαναγύρισε για νά της άναγγείλη πώς δέν θάπαιρνε πιά στό έξης κομμάτι παραγγελία από κείνο τώ στίτι.

— Σέ βλέπω μελαγχολική, κόρη μου, τής είπε ή μητέρα της, τώ ίδιο βράδυ. Τί σου συμβαίνει;

Ή κοπέλλα δέν μπορούσε νά πη ψέμματα. Τής τά μαρτύρησε όλα.

Δέν περίμενε ποτέ τέτοια θέλλα! Οι δική της τής φωνάανε πώς ήθελε νά τούς κάνει νά πεινάσουνε, με την ήλιθια σεμνοτυφία της. Ο πατέρας της σήκωσε τώ χέρι του νά τή χτυπήσει.

Τρομαγμένη έκείνη, έτρεξε νά βγή απ' τώ στίτι, ενώ πίσω της άντηχούσανε φωνές και κατάρες.

Τί θά γινόταν τώρα; Ιού! θάβρισκε άσυλο, τέτοια ώρα!

Κάθησε στην προκυμαία, πίσω από κάτι άδεια βαρέλια, κι έβαλε τὰ κλάματα.

Κούωνε, ένοιωθε τόν έαυτό της άδύνατο και δυστυχισμένο...

Ξαφνικά, άκούστηκε και πάλι τώ παλιό τραγούδι τού χτεσινού όνειρου της! Σηκώθηκε άμέσως όρθια, στό φώς τού φεγγαριού...

Ο τραγουδιστής πλεύρισε κοντά της.

Ή βάρκα του ήταν ταπεινή ψαράδικη. Μά τώ φεγγάρι την έδειχνε άσημένια, σαν και τὰ ούρα του βαρκάρη. Με τὰ ξανθά μαλλιά του και τὰ γαλανά λαμπερά του μάτια, ό νέος ήταν όμορφος σαν άγγελος.

Άπλωσε τὰ χέρια του στην Άννα. Κι' έκείνη, πού φοβόταν ως τότε τόν έρωτα, ένοιωσε μιά άκατανίκητη έπιθυμία νά ξεκουραστή, άκουμπώντας στό στήθος του...

Μπήκε στη βάρκα του, ανάλαφρη, σαν νεράιδα.

— Άννα!... Έπιτέλους!... μουρμούρισε με έκστασι ό έρωτευμένος νέος. Σ' έβλεπα σκυμένη όλοένα πάνω απ' τὰ εργάχειρά σου, με τὰ μαλλιά σου πού λάμπανε σαν χρυσάφι, τὰ μάγουλά σου χλωμά σαν τήν άνεμόνα, τώ στόμα σου πού δέν ήξερε νά χαμογελώ...

Δέν έσπكانε ποτέ τώ κεφάλι σου... Ποτέ δέν περπατούσες τὰ βράδια στην προκυμαία... Δεν ήξερα τώ χρώμα των ματιών σου! Τώρα βλέπω, για πρώτη φορά, πώς είναι γαλανά σαν άνοιξιάτικος ούρανός. Τώρα πρωτογνωρίζω έπιτέλους τώ χαμόγελό σου...

— Ό, κράτησέ με κοντά σου... κράτησέ με για πάντα! τού είπε ίκετευτικά ή κοπέλλα.

Τής φαινόταν πώς ξαναβρίσκει ένα φίλο χαμένο από πολύ καιρό... πώς θά έκκινούσε μαζί του για τόν παράδεισο, για τή μαγική άκρογιαλιά πού είχε όνειρευτή...

— Ναι, θά σέ κρατήσω για πάντα, γλυκειά μου άραβωνιαστικιά! τής απάντησε εκείνος.

Κι' ενώ ή βάρκα ταλαντευόταν έλαφρά πάνω στο νερό, άλλαξε οι δυο τους τώ πρώτο τους φιλή...

Ή Άννα ένοιωσε μιά άκτανίκητη έπιθυμία νά ξεκουραστή άκουμπώντας στό στήθος του...

Ἡ «ὥραία
Ξιφομάχος»

Finances

ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΡΕΣ

Μέρα με την ημέρα οι καυγάδες τους χειροτέρευαν. Και μία νύχτα, ενώ η Ρινάλδα κοιμόταν όμορφη, η Λασουρένα τη ζύγωνε έρποντας και τη χτύπησε προδοτικά με το μαχαίρι της. Ή πληγή ήταν σφοδρή, μα η Ρινάλδα τινάχτηκε πάνω, άρπασε στα στήθια της χέρια την ανάσχη συντροφούσα της και την πέταξε πάνω από ένα ψηλό βράχο. Από το τραύμα της το αίμα άρχισε τώρα να τρέχει άσθονο. Κι' επειδή προαισθανόταν πως

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

— Πῶς εἶναι δυνατόν, τοὺς εἶπε, τὰ χέριοις αὐτὰ νὰ σηκώσουν
τὰ βαρεῖα ἄρματα;...

Τὸν σκότωσε μ' ἓνα βουρί

βαίνει τὴ σκάλα. Ὑστερα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, ἡ Ἄλμα ἔμπηξε ἓνα οὐρλιασμό.

Ἡ Ἄλμα ἔτρεξε καὶ τὴ βρῆκε στὴν κάμαρα τοῦ ἀνδρός της νὰ κυττάζει μὲ γοιργλόμενα μάτια ἓνα θέαμα φριχτό: τὸ Ρατερμπούρου σωριασμένο χάμω, μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος, πού εἶχε τρέξει ἀπὸ ἓνα κάταγμα στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ του!

Ἦταν ἀναισθητός, ἀλλὰ ζοῦσε ἀκόμη. Οἱ δύο γυναῖκες τηλεφώνησαν στὸ γιαντὸ καὶ στὴν ἀστυνομία. Στὸ μεταξύ, κατέβηκε κι ὁ Στόνερ, ὁ σωφὲρ, ντυμένος πρόχειρα καὶ καταταραγμένος.

Ὁ Ο' Ντόνελ βρῆκε τὸν ἀρχιτέκτονα σὲ ἀπελπιστική κατάστασι. Κάποιος τὸν εἶχε χτυπήσει ἀπὸ πίσω μ' ἓνα βαρὺ ἀντικείμενο.

Ἡ ἀνοιχτὴ μπαλκονόπορτα, μ' ἓνα τζάμι τῆς σπασμένο, εἰδειχνε πὼς ὁ δρᾶστης εἶχε μὴ ἀπ' ἔξω, ἀπὸ τὴν βεράντα.

Ὁ Ρατερμπούρου μεταφέρθηκε σ' ἓνα νοσοκομεῖο, ὅπου ξεψύχησε ἀμέσως. Ἡ Ἄλμα εἶχε πάθει νευρική κρίσι, καὶ γιὰ νὰ τὴν καταπραῖνι ὁ γιαντὸς τῆς ἔδωσε λίγη μορφίνη.

Οἱ ἀστυνομικοὶ Μίλς καὶ Κάρτερ, πού εἶχαν ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσι, ἀρχισαν ἀμέσως τὶς ἀνακρίσεις. Ἡ Ἄλμα ὑποστήριξε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ληστεία καὶ βεβαίωσε πὼς εἶχε ἰδῇ κάποιον ἀλήτη νὰ τριγυροῖ ἐξω ἀπ' τὸ σπίτι.

Μὰ οἱ ἀστυνομικοὶ τὸ ἀποκλείσανε, γιὰτὶ τὸ πορτοφῶλι τοῦ θύματος βρέθηκε ἀθικτο πάλω στὸ κομμοδίνω. Ρώτησαν, λοιπόν, ἐπίμονα τὴν Ἄλμα ἂν εἶχε καμμιὰ ὑπόνοια γιὰ τὸ δολοφόνω.

Ἐκείνη ἀρνήθηκε στὴν ἀρχή. Ὑστερα τὰ νευρά της, ἐμπρασμένα ἀπ' τὴ μορφίνη, δὲν μπόρεσαν πιά ν' ἀνθῆξουν.

— Ἐγὼ τὸν σκότωσα! φώναξε ξαφνικά. Ἐγώ... γιὰτὶ ἦταν γέρος κι' ἤθελα ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτόν! Τὸν χτύπησα μ' ἓνα σφυρὶ στὸ κεφάλι.

Κι' ἔβαλε τὰ κλάματα... Ὅταν τὴ ρώτησαν οἱ ἀστυνομικοὶ πού εἶχε βάλεи τὸ σφυρὶ, ἀπάντησε πὼς δὲν θυμότανε. Ὑστερα ἀποκοιμήθηκε, ναρκωμένη ἀπ' τὴ μορφίνη.

Ἡ ὑπρέτρια ὥστόσο ἀπέκλεισε πὼς μποροῦσε νὰ κάνει τὸ ἐγκλημα ἡ Ἄλμα. Βεβαίωσε πὼς δὲν εἶχαν συμβῇ ποτὲ σοβαρὲς σκηνὲς ἀνάμεσα στ' ἀντρίγγονο.

— Ἀλλωστε, πρόσθεσε, πὼς μπορεῖ νὰ τὸν σκότωσε αὐτὴ, ἀφοῦ κατέβηκε ἀπ' τὴν κάμαρά της μετὰ τὶς 11, ἐνὼ ὁ γιαντὸς λέει πὼς τὸ ἐγκλημα ἐγένεε κατὰ τὶς 10 1/2.

Κι' ὁ σωφὲρ ἐπίσης ὑπερασπίσθηκε ὅσο μποροῦσε τὴν ἀθωότητα τῆς κυρίας του. Ὅταν τὸν ρώτησαν οἱ ἀστυνομικοὶ ἂν ἡ Ἄλμα εἶχε κανένα φίλο, διαμαρτυρήθηκε μ' ἀγανάκτησι.

Τὰ ὄργανα τοῦ ἐγκλήματος — ἓνα σφυρὶ — βρέθηκε πεταγμένο στὸν κήπο. Τὰ ματωμένα ἀκτυλιὰ ἀποτυπώματα πού ὑπῆρχαν ἀπάνω του, ἦταν πολὺ μπερδεμένα καὶ δὲν ἐξεχώριζαν.

Πὼς ὅμως ἡ Ἄλμα ἤξερε, ὅτι τὸ ἐγκλημα εἶχε γίνει μὲ σφυρὶ;... Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, τὴν προφυλάκισαν.

Εἶχαν μάθει στὸ μεταξύ ἀπ' τὴν ὑπρέτρια γιὰ τὸ ταξίδι της στὸ Λονδίνο. Μὰ ὁ δόκτωρ Ο' Ντόνελ δήλωσε μ' ἀπορία πὼς δὲν τῆς εἶχε συστήσει ποτὲ νὰ ἐξετασθῇ ἀπὸ ψυχιατρίστο.

Ὁ Μίλς κι' ὁ Κάρτερ ἔφυγαν γιὰ τὸ Λονδίνο. Βρῆκαν τὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου εἶχε μείνει ἡ Ἄλμα, κι' ἔμαθαν ὅτι τὴ συνάδνεε ἓνας ὠραίος νεαρός, πού τὸν παρουσίαζε γιὰ ἀδελφὸς της. Ἐξακριβώσαν ἐπίσης, ὅτι τὸν ἔλεγε «Τζῶρτζ» κι' ὅτι τοῦ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ ἓνα μεγάλο κατάστημα διάφορα εἶδη ρουχισμοῦ. Τὰ μαντῆλια του εἶχαν τὸ ἀρχικὸ «Σ».

Δὲν χρειάζονταν περισσότερα οἱ δύο ἀστυνομικοὶ, γιὰ νὰ μαρτυρῶν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὸ Τζῶρτζ Στόνερ, τὸ σωφὲρ. Γύρισαν ἀμέσως πρὸς τὸ Μπουρνεμάουθ, ψάξανε στὴν κάμαρά του καὶ βρῆκαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ εἶδη ρουχισμοῦ.

Τὸν κατηγοροῦσαν τότε, ὅτι εἶχε δολοφονήσει τὸ Ρατερμπούρου, γιὰτὶ ἦταν φίλος τῆς γυναίκας του. Αφοῦ τὸν συλλάβανε, πήγαν ὕστερα ν' ἀνακρίνουν τὴν Ἄλμα, στὴν κελλί της. Ὅταν τῆς ἀναγγεῖλανε τὴ σύλληψι τοῦ Στόνερ, ἐκείνη τὰ ὠμολόγησε ὅλα.

Εἶχε σχετισθῇ ἐρωτικά μαζί του, ἐδῶ καὶ πολλοὺς μῆνες, καὶ εἶχε φροντίσει νὰ γίνῃ σωφὲρ τους γιὰ νὰ τὸν ἔχῃ διαρκῶς κοντὰ της. Ἐκείνος ὅμως τὴν εἶχε ἐρωτηθῇ τρελλά καὶ ζήλευε ἄγρια τὸν ἄντρα της. Τὴν κατηγοροῦσε, ὅτι... τὸν δεχόταν στὸ δωμάτιό της καὶ δὲν πίστευε στοὺς ὁρκους καὶ στὶς διαβεβαιώσεις τῆς πὼς εἶχε πάμει ἀπὸ πολὺν καιρὸ νάχη κάθε ἐπάφῃ μαζί του!

Ἡ ζήλεια τοῦ τὸν ἐσπώρξε στὸ τέλος νὰ τὸν σκότωσῇ μὲ τὸ σφυρὶ. Ὑστερα ἀνέβηκε στὴν κάμαρα τῆς Ἄλμας, σκαρφαλώνοντας σ' ἓνα ξύλινο κογκελωτὸ γιὰ ἀναρριχητικὰ φυτὰ, πού ὑπῆρχε κατὰ τὸν πρὸ τοῦ παραθύρου τῆς. Τῆς ὠμολόγησε τὸ ἐγκλήμα του. Ἐκείνη κατέβηκε τότε καὶ βρῆκε τὸν ἄντρα της νὰ πλῆνι στὸ αἷμα του...

Ἡ Ἄλμα προσπάθησε νὰ πείσῃ τοὺς ἀστυνομικοὺς πὼς δὲν ἔφταινε καθόλου ὁ Στόνερ, ἓνα ἀνήλικο καὶ ἀμαλὸ παιδί. Ἡ υπεύθυνη ἦταν αὐτὴ — εἶπε — πού τὸν εἶχε ξεμαλίσσει. Μὰ κι' ὁ Στόνερ ζήτησε νὰ πάρῃ ὅλο τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς καὶ δοκίμησε πὼς ἡ Ἄλμα ἦταν ἐντελὸς ἀθά.

Τὴν ἴδια στάσι κράτησαν καὶ στὴ δίκη τους: Καθένας τους ζήτησε νὰ βυσιασθῇ γιὰ τὸν ἄλλον.

Ὁ Στόνερ καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Ἡ Ἄλμα ἀθωώθηκε, ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἀποκρίθηκε.

Ἡ ἀπλὴ ζωὴ

ΤΟΥ ΟΔΥΣ. ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ

Οἱ ἀδυναμίες του ἦταν τ' ἄλογα, τὰ σκυλιὰ καὶ τὸ κυνήγι

Ὁ Οδυσσεὺς Ἀνδρούτσος, ὁ ἀρχιστρατήγος τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος στὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1821, ντυνότανε πολὺ ἀπλά. Ἐκείνες οἱ χτυπητὲς στολὲς μὲ τ' ἀσημύπλεχτα μείντανόγλεκα, τὰ μεγάλα χρυσὰ κουμπιά, τὰ τοσπράζια (ἀλυσίδωτοί θώρακες), τὰ γαντζούδια καὶ τὰ τόσα ἄλλα διακριτικὰ τῶν στρατηγῶν, πού πάντα τὰ φρόντιζαν καὶ τ' ἀγαποῦσαν οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς σύγχρονούς του στρατιωτικούς, στὸν ἴδιο τὸν Οδυσσεά, δὲν ἄρεσαν. Καὶ γνώμη πάνω σ' αὐτὸ δὲν ἄλλαξε ποτέ. Κι' ἂς τὸ εἶχε αὐτὸ παράπονο ἡ Ἀνδρούτσα, ἡ πανέμορφη Ἑλένη ἀπὸ τὰ Καλάβρυτα, πού ἐνὼ τοῦ εἶχε φτιάξει ἀπὸ τὴν ἀτράνταχτη προίκα της, μιὰ μεγαλοπρεπεστάτη στολὴ στραταρχική, δὲν τὴν φόρεσε ὥστόσο παρὰ μόναν μιὰ φορά, τότε, πού καλεσμένος ἀπὸ τοὺς προχόνους Ἀθηναίους καὶ τὴν δημογεροντίαν τους, ἄφησε τὸ σπῆλαιό του, στὸν Παρνασσὸ γιὰ νὰ ἐρθῇ μαζί μὲ τὴν γυναῖκα του, στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ παραλάβῃ τὸ φρούριο τῆς Ἀκροπόλεως.

Οἱ ἀδυναμίες τοῦ Ἀνδρούτσου ἦταν ἄλλες: Τὰ ἄλογα, τὰ σκυλιὰ καὶ τὸ κυνήγι.

Στὴ Γραβιά κάποτε πετάχτηκε ἓνας λαγὸς ἀπὸ τὸ γύρω χαμόδετρα. Οἱ στρατιῶτες του, καθὼς τὸν εἶδαν, θέλησαν νὰ τοῦ ρίξουν. Ὁ Ἀνδρούτσος ὅμως τοὺς φώναξε:

— Μὴ χαλάτε τὰ φυσέκια σας!...

Ἐβαλε ὕστερα τὸ λαγὸς τὸ κυνήγι καὶ τὸν ἔπιασε — λένε — ζωντανό. Μὰ βέβαια ὁ Ἀνδρούτσος δὲν κυνηγοῦσε ἐστὶ, ὅσο κι' ἂν εἶχε «φετερά» στὰ πόδια. Σὲ μιὰ ἀνάμνησί του, ὁ γραμματικὸς τοῦ Ἀνδρούτσου ὁ Α. Γεωργαντὰς γράφει τὰ ἑξῆς γιὰ τὸ στρατηγὸν του:

«Ὁ Οδυσσεὺς ἀγαποῦσε τὸ κυνήγι καὶ ἦταν ἐπιτηδεϊότατος νὰ κυτῶ καὶ τὰ ἄγρια πτηνὰ, ὅταν πετοῦσαν. Καὶ σὲ μιὰ ἄλλῃ σημείωσί του ὁ ἴδιος ὁ Γεωργαντὰς, ἀναφέρει ὅτι κάθε φορὰ πού θὰ ἔβγαίνε στὸ κυνήγι ὁ Ἀνδρούτσος, τὰ παλληκάρια του, πού τὸν ἀκολουθοῦσαν, μάζευαν κι' ἔρριχναν σωρῶν μὲσα στὸ σακκιδίον τους τὰ χτυπημένα ἀπὸ τὸ ντουφεκί τοῦ ἀντρίγγου τους, τρυγόνια καὶ τρυγονοκράχτες, μελισσοουργοὺς καὶ τσιχλές, συκοφάνους καὶ σιταριῖθρες, ὀρτύκια καὶ ψαρόνια, κεφαλάδες καὶ ἀγριοπερίστερα, ἀνάλογα μὲ τὴν ἐποχὴ τους.

Τὰ σκυλιὰ του, λαγωνικά τὸ περισσότερα, ἦσαν ὅλα 14. Τὰ γυνάρκα ὁ ἴδιος καὶ τὸ εἶχε κάνει «ξεφτέρια» στὸ φερμαρίσμα καὶ τὴν ἀνίχνευσι. Σεχωριστά, ἀγαποῦσε ἓνα λίγν πιὲ μικρῶσμο ἀπὸ τὰ ἄλλα, μὰ ζωρῶ, δραστήριον, ἀκούραστο καὶ μὲ θάρρος ἀδάμαστο. Τὸ φώναζε Σπιθα. Στὴ σκυλίτσα, λοιπόν, μὲ τὰ μικρὰ ζωρὰ μάτια, εἰδείε ὁ Ἀνδρούτσος κάποτε, ὅταν βρισκόταν κοντὰ στὴ Στυλίδι, δύο κατσικὰ πού εἶχαν ξεμοναχισθῇ σὲ κατὶ βράχια κοντὰ στὴ θάλασσα. Τὸ σκυλί, μὲ τὸ σύνθημά του, τοὺς ρίχτηκε καὶ μ' ὅλη τὴν εὐκίνησίαν τῶν κατσικῶν πού πηδοῦσαν ἀπὸ βράχο σὲ βράχο, ἔφτασε τὸ ἓνα, τὸ δάγκωσε στὸ πόδι καὶ τ' ἄφησε ἐκεῖ πεσμένο κι' ἀνήμερο πιά νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ προφτάσῃ τὸ δεύτερο, πού βλέποντας τὸ ἀδιέξοδο, ἔπεσε στὴ θάλασσα νὰ γλυτώσῃ κολυμπώντας. Ἡ Σπιθα ὅμως ἀπὸ πίσω του! Κολυμπώντας ἀπ' τὸ πλάγιον βγήκε μπροστὰ στὸ δεύτερο κατσικί, τοῦ ἔκλεισε τὸ δρόμο καὶ τὸ ἀνάγκασε νὰ βγῇ στὴν ἀμμουδιὰ ἀκριβὰς μπρὸς στὰ πόδια τοῦ Ἀνδρούτσου, πού περίμενε.

Τὸ τελευταῖον κυνήγι τῆς ζωῆς του τὸ ἔκανε ὁ Οδυσσεὺς τὴν ἀνοιξὶ τοῦ 1825. Τότε πού «καταδιώκοντες» ἀπὸ μαύρας κασιδιὰς — καθὼς γράφει ὁ Κ. Σάβας — ὡς προδότης αὐτὸς ὁ ἠρωικώτατος καὶ εὐλικρινέστατος τῶν πατριωτῶν παραδόθηκε στὸν στρατηγὸν Γ. Γκούρα μὲ τὴν πεποίθησι πὼς ὁ τελευταῖος δὲν θὰ καταδεχόταν νὰ γίνῃ τυφλὸ ὄργανο τῆς ἀνομῆς ἐκδικητικότητος τῶν ἐχθρῶν του.

Ἐνῶ λοιπόν, θεληματικὰ παραδομένος ὁ Ἀνδρούτσος προχώρησε μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Γκούρα ἀπὸ τὶς Λιβάδες, κατὰ τὴν πεδιάδα τῆς Ἑλατιᾶς, τὰ σκυλιὰ του

πού τὸν ἀκολουθοῦσαν πάντοτε, ἔδωκαν μιὰ ἀλεπού καὶ ἀρχισαν τὸ κυνήγι της.

Ὁ Οδυσσεὺς ἀκολούθησε τὰ σκυλιὰ μὲ τὴν γρήγορὰ ἀλογό του. Ἐτσί ἀποχωρήθηκε, ἀπ' ὅλη τὴ συνοδεία καὶ βρέθηκε διὰ ὥρες μακριὰ τους. Ἀπέναντι ἀκριβὰς διὰ ἐκεῖ πού στάθηκε ἦταν ἡ σπηλιά του, στὸν Παρνασσὸ. Κι' εὐκολώτατα, καθὼς ἦταν μόνος, μποροῦσε ν' ἀνέβῃ ἐκεῖ καὶ νὰ γλυτώσῃ τὴν βρόχη πού τοῦ πέρασαν στὴν Ἀκρόπολι. Δὲν τὸ ἔκανε ὅμως, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὸν Γκούρα. Γύρισε κι' ἐνώθηκε πάλι μὲ τοὺς δημίους του. Ἐτσί μ' αὐτοὺς προχώρησε στὸ θάνατο.

Ποῖος θὲ ν' ἀκούσῃ κλάμματα, δάκρυα καὶ μοιρολόγια. Διαβῇ ἀπὸ τὴ Βελιθεῖα καὶ οὔρτε στὴ Βελιθεῖα κι' ἐκεῖ ν' ἀκούσῃ κλάμματα, δάκρυα καὶ μοιρολόγια. Ν' ἀκούσῃ τὴν Ἀντρούτσα νὰ τὴ μάνα τοῦ Δυσσεά πὼς ἀκούζει καὶ μοιρολογᾷ καὶ σὺν τρυγόνι κλαίει. Σὺν περδικούλῃ θλιβεταὶ καὶ σὺν παπὶ μαδιέται. Σὺν τοῦ κοράκου τὰ φτερά μαυρίζ' ἡ φορεσιά της: — Δὲν στάπα γώ, Δυσσεά μου, δὲν στάπα γώ, παιδί μου; Μὲ τὴν Βουλὴ μὴν πιάνεσαι, μὲ τοὺς καλαμαράδες. Κάνουν τὸν Γκούρα κεχαγιά καὶ τὸν Νικόλα πρώτο.

Ν. Γ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

□ □

Ἀμερικανικοὶ ἐξωφρενισμοὶ

Οἱ Ἀμερικανοὶ κομμῶται λανσάρουν διὰ νέους τύπους χτενισμάτων, τὰ δίχρωμα καὶ τὸ τρίχρωμα. Τὰ μαλλιά χωρίζονται σὲ τρία μέρη. Τὰ δύο πλάγια εἶναι διαφορετικοῦ χρώματος ἀπὸ τὸ κέντρον, πού διατηρεῖ τὸ φυσικὸ τοῦ χρώμα. Αὐτὸ εἶναι τὸ δίχρωμο χτένισμα. Στὸ τρίχρωμο, καθένα ἀπὸ τὰ τρία μέρη (ἀριστερὸ, κέντρον, δεξιὸ) ἔχουν διαφορετικὸ χρώμα... Σὲ λίγο, θὰ λανσαρισθῇ πιθανόν καὶ τὸ χτένισμα-μωσαϊκὸ, στὸ ὁποῖον κάθε τούφα μαλλίων θὰ ἔχῃ διαφορετικὸ χρώμα. Ποῖος εἶπε, ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ κομμῶται δὲν εἶναι μπίζνες-μάν; Ἀν αὐτὴ ἡ μόδα ἐπιβληθῇ, θὰ κάμουν ὅλοι χρυσὲς δουλειές.

1 Τὸ ἰταλικὸ περιοδικὸ «Τέμπο» μᾶς πληροφορεῖ πὼς ἡ Ἀθηνὰ Γρίμπλα, μιὰ χαριτωμένη Ἑλληνίδα 26 χρόνων, ἐγένεε ἡ πρώτη γυναῖκα πλοίαρχος τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ. Ἡ ὠραία καπετάνισσα ἀνέλαβε ἀμέσως ὑπηρεσίαν ὡς τρίτος πλοίαρχος ἐπὶ τοῦ φορτηγοῦ «Μυρτῶ» 2.500 τόνων καὶ ἔκανε τὸ πρῶτό της μεγάλο καὶ δύσκολο ταξίδι ἀπὸ τὴ Γλασκώη στὴν Ἰγκάρκα τῆς Β. Σιέθ-ρίας. Τὸ ταξίδι αὐτὸ ἦταν συγχρόνως γιὰ τὴ νεορὰ καπετάνισσα καὶ τὸ γαμήλιον ταξίδι τῆς δεσφένου ὅτι παντρεύτηκε τὸν πλοίαρχο τοῦ ἴδιου φορτηγοῦ καὶ ἔμεινε κοντὰ του. Στὴ φωτογραφίᾳ μᾶς οἱ δύο νεοπαντρεῖς πλοίαρχοι πᾶν στὴ γέφυρα τοῦ πλοίου τους.

2 Ἡ Γαλλίδα ἡθοποιὸς κινηματογράφου ἔπεσε ὡς ἀστὴρ πρῶτον μεγέθους φωτογραφίζεται γιὰ πρῶτὴ φορὰ μαζί μὲ τὸ γυιὸ της Ρόμην Τζῶν, ὁ ὁποῖος εἶναι σήμερὰ 9 μηνῶν. Ἡ Κόριν ἀποκάλυψε πὼς δὲν θὰ εἶναι τὴ φωτογραφία αὐτὴ στὴ δημοσιότητα, ἀν δὲν ἐπρόκειτο ὁ μικρὸς Ρόμην νὰ ἐμφανισθῇ μαζί της στὸ προσεχές της φιλμ παιζιτάς τὸ ὅλο τοῦ... γυιοῦ της.

3 Στὴ Σιγκαπούρη, ἡ ὁδὸς Σάγκο Λένιν ἐπονυμῶδες καὶ ὁδὸς τῶν «Σπιτιῶν τοῦ θανάτου», ἐπειδὴ σὲ μερικά σπίτια τοῦ δρόμου αὐτοῦ μεταφέρουν οἱ ἰθαγενεῖς, σύμφωνα μ' ἓνα παλαιὸ ἔθιμο, τοὺς ἐτοιμοθάνατους συγγενεῖς τους. Στὸ δρόμο αὐτὸ γεννιέθηκε πρὶν ἀπὸ 6 χρόνια ὁ Λη Παν Χόν. Σὲ ἡλικία δύο χρόνων, ὁ μικρὸς αὐτὸς τραγουδοῦσε μὲ καλαπληκτικὴ ἀκρίβεια μιὰ μελωδίαν, πού μὲ ἀκούσει μιὰ μονάχα φορὰ. Ὁ πατέρας εἶχε ἐκτίσει τότε ἓνα πρόχειρο βιολί μ' τοῦ μικροῦ ἐξυλιν κινῶν καὶ ὁ Λη Παν Χόν ἓνα κάρβουνο ἀπὸ τὸ κατασκεύασμα αὐτὸ νὰ κατάρθωνε ὡς νότες. Σήμερὰ ὁ μικρὸς μου-βιολὶ τῆς Σιγκαπούρης θεωρεῖται ἓνα μουσικὸ φαινόμενο καὶ ἐμφανίστηκε τελευταῖα σὲ ἓνα θέατρο τῆς πόλεως προκαλώντας τὰ ἐνθουσιασμὸν ἀγῶλια τῶν κριτικῶν.

4 Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία φωτογραφία τῆς Τζέννυ Ἀν Λιντντρομ, κόρης τῆς Ἰνγκριντ Μπέργκμαν, πού εἶναι σήμερὰ 17 χρόνων καὶ φοιτῆτρια τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Κε-γὼν καὶ ὡσεὶ ἡ γένε, τῆς ὁποίας ἡ ὁμοιότης μὲ τὴν διάσημη μητέρα της εἶναι καταπληκτικὴ. Ἡ διάσημη Πία. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ὄνομα αὐτὸ τῆς τὸ ἔδωσε ἡ Μπέργκμαν, τὸ ἄλλαξε γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ τίποτα πού θὰ τῆς θυμίζῃ τὴν μητέρα τὴν ὁποία ὁ πατέρας της κατάρ-θωσε νὰ τὴν κάνει νὰ μοιήσῃ θανάσιμα.

Ἡ ἐρωτικὴ τραγωδία τῆς Ἄλμα Κλάρκ

ΑΠΟ πολὺ νέα ἀκόμη, ἡ ξανθὴ κι' ὁμορφὴ Ἄλμα Κλάρκ, ἐκδήλωσε ἓνα ζωρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ἄντρες. Εἶχε γυνήθη στὸν Καναδᾶ, στὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος. Ἐδεῖξε μιὰ πρῶτη κλίσι στὸ τραγοῦδι, στὸ χορὸ καὶ στὴ μουσική. Παντρεύτηκε πρὶν ἀκόμα ἐνηλικιωθῇ, χήρεψε, ξενοπαντρεύτηκε καὶ πῆρε διαζύγιο. Στὸ μεταξύ, ἐπαίξει στὸ θέατρο καὶ τραγουδοῦσε στὸ ραδιόφωνο.

Ὑστερα σχετίσθηκε μὲ τὸν ἀρχιτέκτονα Φράνσις Ρατερμπούρου, διπλάσιον ἀπ' αὐτὴν στὰ χρόνια καὶ παντρεμένο. Τὴν κατέφ' οὐ δὲ νὰ πάρῃ διαζύγιο, τὸ 1928, καὶ νὰ τὴν παντρεύτῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἱστορία τους εἶχε προκαλέσει σκάνδαλο στοὺς συντηρητικὸς κύκλους τοῦ Καναδᾶ, πῆγαν κι' ἐγκαταστάθηκαν στὴν Ἀγγλίαν, σὲ μιὰ διάροφη βίλλα, πού ἀγόρασε ὁ Ρατερμπούρου στὴ μικρὴ πόλι Μπουρνεμάουθ. Μιὰ μεσόκοπη ὑπρέτρια, ἡ Ἄλρεν Ρίγκς, ἀέλαζε τὸ νοικοκυριὸ τους.

Γιὰ κάμποσα χρόνια ἔζησαν ἡσυχᾶ — κι' ὅσο εὐτυχισμένα μποροῦσαν νὰ ζήσουν διὰ σύζυγοι πού τοὺς χωρίζαν 29 ὀλόκληρα χρόνια. Ὑστερα, νοιώθοντας πιά πὼς εἶχε γεράσει κι' εἶχε χάσει τὶς ἀνδρικές δυνάμεις του, ὁ Ρατερμπούρου ἐγενε νευρικός καὶ δύστροπος. Πρσαυέλθηκε τὴ δουλειὰ του κι' ἀρχισε νὰ πίνῃ. Ἐπαψε νὰ κοιμάται μαζί μὲ τὴν γυναῖκα του, στὸ ἀπάνω πάτωμα τῆς βίλλας, κι' ἐγκαταστάθηκε μόνος σὲ μιὰ κομαρούλα τοῦ ἰσογείου.

Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1934, ἦταν ἓνας γέρος 66 χρόνων, διαρκῶς ἀσθενὴς καὶ κακὸκεφός, ἐνῶ ἡ Ἄλμα ἦταν 37 χρόνων μονάχα, γεμάτη ὁμορφιὰ καὶ ζωτικότητα.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, ἀποφάσισε νὰ προσλάβῃ ἓνα σωφὲρ, γιὰτὶ δὲν μποροῦσε πιά νὰ ὀδηγᾷ μόνος του τ' αὐτοκίνητό του. Πραγματικὰ, πῆρε στὴν ὑπηρεσίαν του ἓνα νεαρό 18 χρόνων, τὸ Τζῶρτζ Στόνερ, ὁμορφὸ καὶ γερό παλληκάρι. Τοῦ ἔδωσε μιὰ κάμαρα στὸ ἀπάνω πάτωμα τῆς βίλλας, ὅπου βῆκε τὸν διαδρόμου.

Στὶς 18 Μαρτίου, ἡ Ἄλμα ζήτησε 250 λίρες ἀπ' τὸν ἄντρα της, γιὰ νὰ πάῃ στὸ Λονδίνο καὶ νὰ ἐξετασθῇ ἀπὸ ἓνα εἰδικὸ ψυχιατρίστο. Τὸν βεβαίωσε ὅτι τῆς τὸ εἶχε συστήσει ὁ οἰκογενειακὸς της γιαντὸς, ὁ δόκτωρ Ο' Ντόνελ, γιὰτὶ ὑποπευδοῦν ὑποτροπὴ μιᾶς παληᾶς ἀρρώστιας της. Ὁ Ρατερμπούρου γκρίνιασε, ἀλλὰ τῆς ἔδωσε τὰ λεφτά.

Ἡ Ἄλμα ἔφυγε μὲ τ' αὐτοκίνητο γιὰ τὸ Λονδίνο. Ὅταν γύρισε, σὲ 3 ἡμέρες, ἀνήγγειλε στὸν ἄντρα της πὼς ἦταν καλὰ εὐτυχῶς. Πέρασαν διὰ μέρες ἀκόμη.

Ἐνα βράδυ, κατὰ τὶς 10, ὅλο τὸ σπίτι εἶχε ἡσυχίαν. Καθένας εἶχε ἀποπραβηχθῇ στὴν κάμαρά του. Ἡ ὑπρέτρια ἔρασε κι' εἶχε ἀφίσει τὴν πόρτα τῆς ἀνοιχτή.

Λίγο μ.τ.α τὶς 11, ἀκούσε τὰ βήματα τῆς κυρίας της πού κατέ-

Για Την αγαπή του Σελήμ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ οι Μιλανέζοι πληροφορήθηκαν το πρωί της 14ης Ιουλίου 1805 ότι η δημοφιλής πατριώτισσα τους κοντεσσίνα 'Αντονιέττα Φράνκο είχε επιβιβαστεί στη Γένοβα σ' ένα τραμπάκολο μαζί με πέντ' εξη νεαρούς για να πάει να κυνηγήσουν στην Κορσική, δεν αισθάνθηκαν την παραμικρή έκπληξη. Γιατί η δημοφιλής κοντεσσίνα τους είχε συνηθίσει στα πιο περίεργα πράγματα. Όρφανε από πατέρα και μητέρα, κληρονόμος μιας μεγάλης περιουσίας, ατίθαση από χαρακτήρα κι' εκκεντρική από πεποιθήσι — γιατί πάρα οι δικές της πράξεις θάπρεπε να μοιάζουν με των άλλων ανθρώπων; — Έκανε πάντα του κεφαλιού της, διαφέροντας για τα σχόλια που γίνονταν γύρω της. Αυτά τα σχόλια, άλλωστε, σταμάτησαν με πόν καιρο. Κι' οι συμπατριώτες της δέχονταν πιά κάθε τι που προερχόταν απ' αυτήν σαν κάτι το όλοτετα φυσικό και που δεν μπορούσε ή δεν έπρεπε να ήταν διαφορετικό.

Έτσι έγινε και με αυτή την εγείσει που δημοσιεύθηκε στον «Ταχυδρόμο του Μιλάνου».

Αλλά το τραμπάκολο δεν έφτασε ποτέ στην Κορσική. Γιατί να τί έγινε; Σ' τ' άνοιχτά του νησιού, το μικρό πλοίο βρέθηκε μέσα σε μεγάλη τρικυμία κι' εκινδύνευε από στιγμή σε στιγμή να βουλιάξει. Οι επιβάτες του ήταν έτοιμοι κιόλας να πηδήσουν στις βάρκες, όταν φάνηκε, ξαφνικά, ένα άλλο καράβι που διευθυνόταν προς το μέρος τους.

— Σωθήκαμε! φώναξαν όλοι με χαρά.

Αλλά το πλοίο αυτό ήταν ένα αλγερινικό πειρατικό. Οι πειρατές μετέφεραν αμέσως τους επιβάτες και το πλοίο τους γενονόζικου από δικό τους καράβι, άδειασαν τα αμπάρια του από ό,τι πολύτιμο βρισκόταν σ' αυτά κι' έπειτα το βούλιαξαν.

Στο μεταξύ, η τρικυμία είχε κοπάσει και το πειρατικό άρχισε ν' απομακρύνεται από τις ακτές της Κορσικής.

Ο καπετάνιος του πειρατικού ήταν ένας νεαρός Άλγερινός, με μελαψό πρόσωπο και άδρα χαρακτηριστικά, που λεγόταν Σελήμ. Συγκέντρωσε έπειτα από κάμποση ώρα τους επιβάτες στο κατάστρωμα κι' άρνού τους κύτταξε έναν-έναν, τους είπε:

— Ας δούμε τι αξίζει η ζωή σας!...

— Όλοι αυτοί οι νέοι κατόντων από πλούσιες οικογένειες. Πρόσφεραν άλλους χίλια, άλλους δυο χιλιάδες κι' άλλους πέντε χιλιάδες δουκάτα.

— Ας βάλουμε σαράντα χιλιάδες φοβήνι για όλους, είπε ο Σελήμ, κόδοντας τις συζητήσεις. Αυτό το ποσό ζητάω εγώ! Κανονίστε στους σας πόσα θα δώσω ο καθένας και γράψτε γρήγορα τα γράμματα στους γονείς σας.

Το πειρατικό άραξε σε μία έρημη ακτή. Τρείς από τους πειρατές μαζί μ' έναν από τους νέους βγήκαν στην ξηρά.

— Τα χρήματα πρέπει να βρίσκονται ως αύριο το βράδυ στα χέρια μου, είπε ο Σελήμ σ' αυτό το νέο. Διαφορετικά, θα στείλω την άλλη μέρα τα κεφάλια των συντρόφων σου στους γονείς τους. Κι' όσο για το δικό σου, ξέρω που θα σε βρω. Δε θα χάσεις τίποτα αν περιμένεις λίγο.

Ο νέος ξαναγύρισε την άλλη μέρα με τις 40.000 φοβήνι.

— Σωστά, είπε ο Σελήμ αφού τα μέτρησε. Οι σύντροφοί σου και σύ είσαστε ελεύθεροι.

— Κι' η κοντεσσίνα;

— Δεν ήταν στο λογαριασμό.

— Όχι, μόνο σου την τιμή!

— Δεν την δίνω ούτε για όλους τους θησαυρούς του κόσμου!

Ο νέος που είχε φέρει τα χρήματα ήταν ο κόμης Γαλεάτσο Μανφρεντίνι, που έχανόσε κρυφά την 'Αντονιέττα, αλλά που τίποτα στη στάσι της νέας δεν έδειχνε πως συμμερίζονταν το αίσθημά του.

Σου προσφέρω γι' ανταλλάγμα τη ζωή μου, είπε ο Μανφρεντίνι. Σκότωσε με ή πάρε με για σκλάβο σου... 'Αλλ' άφισε ελεύθερη την κοντεσσίνα!

— Ποτέ! απάντησε ο Σελήμ.

Η 'Αντονιέττα στεκόταν παράμερα και παρακολουθούσε σιωπηλή αυτή τη συζήτηση. Είδε, ξαφνικά, τον Μανφρεντίνι να βγάει ένα πιστόλι και να διεύθυνε την κάννη του προς το μέρος του Σελήμ.

Η νέα βρέθηκε μ' ένα πηδημα μπροστά του.

— Δεν θέλω να τον σκοτώσεις! του είπε.

Γύρισε κατόπιν στον Σελήμ.

— Συγχώρησέ τον και άστον να φύγει, τον παρακάλεσε.

Ο άρχιπαιρτής διατάσσε κάμποσες στιγμές. Πρό- νά τον κατεβάσουν από το πλοίο.

— Έπειτα από λίγο, το πειρατικό άνοιχτο στο πέλαος.

Το ίδιο βράδυ, ο Σελήμ επισκέφτηκε την 'Αντονιέττα στην καμπίνα της.

— Μου έωσες τη ζωή, της είπε. Δεν μπορώ να σε ανταμείψω παρά μόνο δίνοντάς σου την ελευθερία σου. Και πρέπει να ξέρεις πως η θυσία αυτή είναι για μένα πολύ μεγάλη... Το πλοίο μας διευθύνεται προς τη Νεάπολι, όπου έλπιζω να φτάσω πριν από τα ημερώματα. Μπορείς ν' αποδιδαστής εκεί... Οι άνθρωποι μου έχουν εντολή να εκτελέσουν κάθε διαταγή σου.

Έφυγε κατόπιν και πήγε να κλειστή στην καμπίνα του, από όπου δεν βγήκε παρά το άλλο βράδυ. Κάλεσε τότε τον υπαρχηγό του Ταχίρ.

— Πού βρισκόμαστε; τον ρώτησε.

— Σ' τ' άνοιχτά της Σακελλας.

— Τα πράγματα έγιναν καλά στη Νεάπολι;

— Δεν έγινε τίποτα στη Νεάπολι.

— Πώς δεν έγινε τίποτα;... 'Η κοντεσσίνα έφτασε καλά στην ξηρά;

— Η κοντεσσίνα δεν βγήκε στην ξηρά.

— Ο Σελήμ έφερε το χέρι στη ζωή του.

— Σκύλε! βρυχήθηκε. Δε σου είχα πη να εκτελέσης κάθε διαταγή της;

— Η κοντεσσίνα, μόλις της είπα ότι όλα ήταν έτοιμα για να βγεί στην ξηρά, με διάταξε ν' ανεβάσωμε τη βάρκα και να συνεχίσωμε το ταξίδι.

Ο Σελήμ έφυγε τρέχοντας, αναποδούρισε δυο-τρείς ναύτες που βρέθηκαν μπροστά του κι' έφτασε στην καμπίνα της 'Αντονιέττας.

— Σου είχα πη ότι μπορούσες να φύγεις! της φώναξε.

— Μου είχες πη ότι ήμουν ελεύθερη, απάντησε η κοντεσσίνα.

— Δεν ήταν το ίδιο;

— Όχι. Γιατί από τη στιγμή που ήμουν ελεύθερη, μπορούσα να πάρω όποια απόφαση ήθελα.

— Και ποιά απόφασι πήρες;

— Να μείνω!

Ο Σελήμ ήην έσφιξε σαν τρελλός στην άγκαλιά του.

— Αν έφευγες, θα ήμουν ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος της είπε.

— Και τώρα; τον ρώτησε μ' ένα χαμόγελο.

— Δεν συγκρίνω την ευτυχία μου με κανενός άλλου.

Πέρασαν μία εύτυχισμένη νύχτα.

Αλλά, κατά τα ημερώματα, κάποιος χτύπησε δυνατά στην πόρτα.

Ο Σελήμ τραβήχτηκε από την άγκαλιά της αγαπημένης του 'Αντονιέττας κι' άρπαξε το κυρτό σπαθί που για να τιμωρήσει τον αναίδη που είχε τολμήσει να τον ενοχλήσει. 'Αλλ' άκουσε, τη φωνή του Ταχίρ.

— Απέντη, δυο πλοία μας έχουν κόψει από μπροστά το δρόμο κι' άλλα τρία μας κυνηγάνε από πίσω, του είπε.

— Κατάρα! βρυχήθηκε ο Σελήμ που ώρμησε έξω από την καμπίνα.

Έπαι από μερικές στιγμές, βεβαιώθηκε με τα ίδια του τα μάτια πως δυο του είχε πη ο Ταχίρ ήταν σωστά.

Ο κόμης Μανφρεντίνι δεν είχε χάσει τον καιρό του. Μόλις βγήκε στη ξηρά, έτρεξε στη Νεάπολι και κατάφερε να πείσει το βασιλιά Φερδινάνδο να στείλει μία μοίρα του στόλου του για να καταδιώξει τον ταλμυρό πειρατή. Ο Σελήμ κατάλαβε με την πρώτη ματιά πως θα ήταν άδύνατο να ξεφύγει. Και το μυαλό του έτρεξε στην 'Αντονιέττα.

Μόνο ένα θαύμα μπορεί να μας σώσει, της είπε. 'Αλλά το πιθανώτερο είναι πως δεν θα γλυτώσωμε. Έτοιμάσου να φύγεις... Μία βάρκα θα σε φέρη σ' ένα απ' αυτά τα πλοία.

— Έκαμα μία φορά την έκλογή μου, απάντησε η νέα.

— Κι' άλλωστε, ήταν πιά σργά. Τα δυο μπροστινά πλοία είχαν πλησιάσει αρκετά κι' άρχισαν το κανονίδι.

Το πειρατικό προσπάθησε τρείς φορές να περάσει ανάμεσά τους για να ξεφύγει. 'Αλλά δεν το κατάφερε. Και, σε λίγο, δέχτηκε την επίθεσι και των άλλων πριών καραβιών, που έρχόντανε από πίσω.

Η πάλη ήταν άνηση. Μέσα σε λίγα λεπτά, το αλγερινικό πειρατικό έχασε τα κατάρτια του και τα περισσότερα από τα κανόνια του άχρηστεύθηκαν. Η αντίλασι ήταν πιά περιττή.

Ο Σελήμ ξανασκέφτηκε την 'Αντονιέττα. 'Αν παραδινόταν, η νεαρή κοντεσσίνα θα σωζόταν.

— Υψώστε λευκή σημαία! πρόταξε.

Η 'Αντονιέττα άναίρθηκε ακούγοντας αυτή τη διαταγή. Γιατί ήξερε καλά τι θα γινόταν μόλις παραδινόταν. Θα τους πηγαίνουν στη Νεάπολι και θα τους κρεμόσαν στα δέντρα της προκυμαίας.

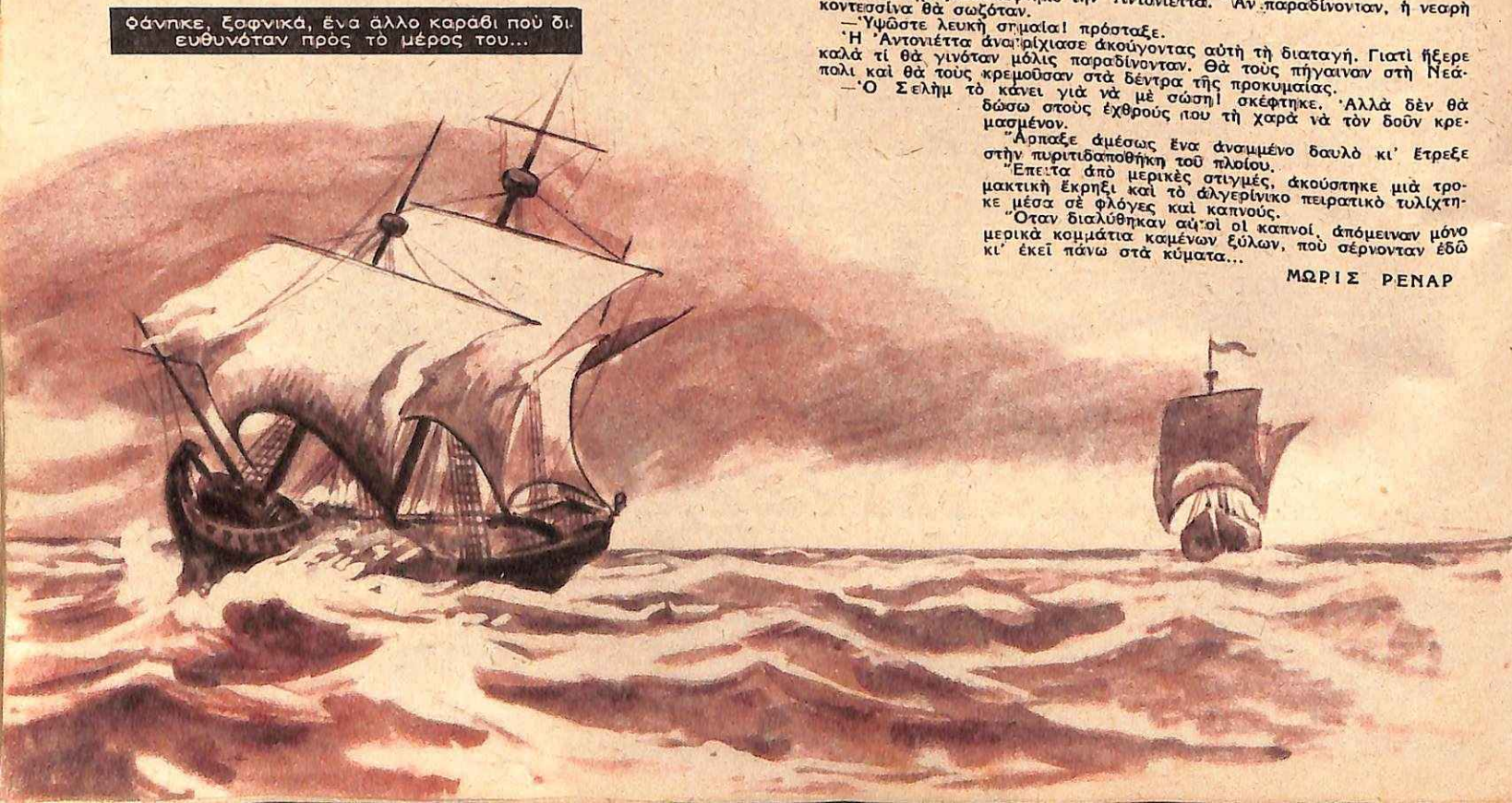
— Ο Σελήμ το κάνει για να με σώσει! σκέφτηκε. 'Αλλά δεν θα δώσω στους έχθρους που τη χαρά να τον δούν κρεμασμένο.

— Άρπαξε αμέσως ένα άναμμένο δαυλό κι' έτρεξε στην πυριτιδαποθήκη του πλοίου.

— Έπειτα από μερικές στιγμές, άκούστηκε μία τρομακτική έκρηξι και το αλγερινικό πειρατικό τυλίχτηκε μέσα σε φλόγες και καπνούς.

Όταν διαλύθηκαν αί' οι οι καπνοί, απόμειναν μόνο μερικά κομμάτια καμένων ξύλων, που σέρνονταν εδώ κι' εκεί πάνω στα κύματα...

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό ΜΑΞΙΜ ΒΙΛΜΕΡ

Θυσία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Το φτάσιμο του Μισέλ στην καλύβα διακόπτεται την ερωτική συνομιλία της Φερνάνδης και του Ζύστ. Ο Μισέλ προσέχει πως η αδελφή του έχει μία παρξενή έκφρασι και βεβαιώνεται πως άγασται το Ζύστ. Ο Βαλωρί πηγαίνει στο Παρίσι, στο σπίτι του πεθερού του, και του παραπονιέται για τη συμπεριφορά της κόρης του. Μα εκείνος του απαντάει ότι ήξερε προκαταβολικά πως η Φερνάνδη αγαπούσε άλλον, φευγόντας από κεί, ο Βαλωρί συναντάει τυχαίως στο δρόμο τη διευθύντρια του οικτροφείου με την Κολινέτ. Αποφασίζει όμως να της δώσει περισσότερες πληροφορίες για τη μικρή, παρ' όλες τις έπιμονες ερωτήσεις της. 'Υστερα ο Βαλωρί απευθύνεται στον ιδιωτικό πρακτορείο παρακολουθήσεων 'Αρλέφ και ζητάει να μάθω το μυοτικό της γυναικας του. Ο Μισέλ πιέζει την αδελφή του να του εξηγήσει γιατί παντρεύτηκε, αφού δεν αγαπάει τον άντρα της. Αυτή αποφεύγει να του απαντήσει.

8ον Βγήκε απ' την τουαλέττα της αδελφής του, συλλογισμένος. Στη σκάλα, διασταυρώθηκε με τον πατέρα του.

— Ο Μέσμερ φαίνεται άνησυχος — κι' ο Μισέλ το πρόσεξε.

— Ά, εδω είσαι, παιδί μου; του είπε.

— Ναι, ήμουν μαζί με τη Φερνάνδη.

— Είναι μονάχη τώρα η αδελφή σου;

— Ολομόναχη. Σ' αυτήν πηγαίνετε;

— Δεν πρόφτασα να τη δω καλά-καλά χτές... Είπε ο Μέσμερ, με φωνή κάπως τρεμουλιαστή. Μ' έχει παραμελήσει τελείως η κόρη μου...

— Μά, πατέρα, έχει τώρα τον άντρα της...

— Τον άντρα της... τον άντρα της... ψιθύρισε ο Μέσμερ, ανασπώνοντας τους ώμους του.

Και προχώρησε, δίχως να θελήσει να πη περισσότερα πράγματα.

Ο Μισέλ, ακόμα πιο άνησυχος, βγήκε στο βουλεβάρτο.

Ένοιωσε την ανάγκη ν' απομονωθεί, να ξεχάσει τη στενωχρή κουβέντα του με τη Φερνάνδη. Και στο Παρίσι μπορεί κανείς να βρη αυτή τη μοναξιά, καλύτερα από παντού άλλου...

Ο Μισέλ κάθισε στη βεράντα ενός μεγάλου καφενείου, παράγγειλε ένα ποτό και το ήπιε σιγά-σιγά, παρακολουθώντας συγχρόνως μ' ευχαρίστησι τις μοδιτρούλες που περνούσανε.

Όλες εκείνες οι μοδιτρούλες φαίνονταν εύτυχισμένες, το γέλιο τους άνηχούσε σαν άσημενιο στα βουλεβάρτα, όπου έμοιαζαν σαν στο σπίτι τους...

Τέλος, ο Μισέλ σηκώθηκε κι' άρχισε να παρακολουθι μηχανικά μία απ' αυτές τις όμορφες Παρισινές νεαρίδες, μία κοπέλλα που φαίνονταν ως 16 χρονών.

Αυτή δε γελούσε σαν τις άλλες. Το πρόσωπό της, φωτισμένο απ' δυο μεγάλα μαύρα μάτια, είχε τη σφραγίδα μιας κουφής θλίψεως. Το μικρό και κοκκίτικο καπέλλάκι που φορούσε, έδειχνε άκόμη έλκυστικώτερο το χαλκόδαθο χρώμα των μαλλιών της. Ο λαιμός της ήταν άσπρος σαν το κόνινο.

Καθώς την κύτταξε, σαν γοητευμένος απ' τη γλυκειά της έκφρασι και τη δειλία της, ο Μισέλ σκεπτότανε:

« Αλήθεια, είναι πολύ όμορφη! Μα γιατί δε γελάει κι' αυτή, σαν τις άλλες; »

Η κοπέλλα σταμάτησε μπροστά σε μία πάροδο κι' άφησε πάνω στο πεζοδρόμιο ένα μεγάλο χαστονέμιο κουτί.

— Δεν θάρρης να φας μαζί μας; της φώναξε κάποια περαστική συντρόφισσά της.

Η άγνωστη κούνησε άρνητικά το κεφάλι της. 'Η άλλη έπέμεινε:

— Μα έλα λοιπόν! Θα σπάσης κέφι με κάτι νεαρούς που μας κλείνουμε διακοώς το ματάκι απ' το τραπέζι τους... Κάνουμε πως δεν τούς δίνουμε σημασία, μα διασκεδάουμε όσο δεν φαντάζεσαι.

Η νεαρή μοδιτρούλα — αυτή που ενδιέφερε τόσο το Μισέλ — έδειξε ένα πακετάκι, που κατούσε:

— Να τ' φαγητό μας, το δικό μου και του Ριγκολό, είπε.

— Θα φας μαζί του, στον κήπο του Κεραμεικού;

— 'Ακριδώς!

— Θα ξεπαγιάσετε εκεί πέρα... με τέτοιο κρύο που κάνει σήμερα! Και την καπελλέρα σου γιατί την πήρες μαζί; Θα τη μεταχειριστήτε για τραπέζι;

— Έχω να τελειώσω μία δουλειά; να πάω δυο κατέλλα στην κυρία Βαλωρί, μία άριστοκρατίσα, νεόπαντη.

— Σ' άφινω, λοιπόν. Γειά σου, Μισέλ! Καλή διασκέδασι...

Η Μισέλ ξαναπηρε την καπελλέρα, διέσχισε τα βουλεβάρτα και κατέβηκε την οδό Ρουαγιάλ. Ο Μισέλ την παρακολουθούσε, δίχως να ξερη κι' ο ίδιος το γιατί. Μπήκαν στον κήπο του Κεραμεικού.

Η κοπέλλα περπατούσε γρήγορα τώρα. Κάθε τόσο σταματούσε κι' άφηνε χάνω τε μεγάλο χαστονέμιο κουτί, που την ενοχλούσε. 'Υστερα το ξαναπαίρνε και συνέχιζε το δρόμο της κάτω απ' τα πλατάνια του άπεραντου κήπου.

Όταν έφτασε σ' ένα σημείο, στάθηκε και κύτταξε γύρω της, τους πάγκους που μικροκρούονταν μες στη βλάστησι. 'Υστερα έτρεξε κοντά σ' ένα απ' αυτούς

τους πάγκους, απ' όπου την είχε προσκαλέσει μία γλυκειά παιδιαστική φωνίτσα:

— Από δω, Μισέλ... από δω.

— Είναι πολλή ώρα που με περιμένεις; ρώτησε, λαχανιασμένη, αφήνοντας χάμω τη καπελλέρα.

— Μπα, όχι.

— Έρεϊς, έχω μέσα σ' αυτό το κουτί κάτι θαυμασία καπέλλα, για μία κυρία που μένει στο βουλεβάρτο Μαλέριμ. Μπορούμε να τ' πάρμε μαζί ως εκεί.

— Και το σχολείο μου; παρατήρησε ο Ριγκολό.

— Ά, αλήθεια, έχασα πως εσύ δεν έννοιεις να χάσεις το σχολείο σου, ούτε για το καλύτερο γλέντι! Κι, ωστόσο θα περνούσαμε υπέροχα την ώρα μας, θα τρώγαμε κρουασάν στο γυρισμό. Έχω εδω, στην τσέπη μου, ένα φράγκο δικό μου, κατάδικό μου.

Η κοπέλλα σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό της και πρόσθεσε:

— Ουφ, έσκασα! Έτρεχα στο δρόμο, για να φτάσω στην ώρα μου. Οι συντρόφισσές μου, θέλανε να με πάρουνε μαζί τους στο ρεστωράν... σαν ναχα έγω τα μέσα να φάω σε ρεστωράν!... 'Αλλωστε ήξερα πως με περιμένεις εδω και βιαζόμουν να νάρθω να σε βωθ.

»Κοντεύει μεσημέρι τώρα. Ο πατέρας θα βρίσκεται στο σταθμό και θα περιμένη το φαί του. Δεν υπάρχουνε πολλά πράγματα σήμερα: δυο αυγά πηχτά και λίγο σαλάμι, αυτό είν' όλο. Τι τα θέλεις, μικρό μου Ριγκολό, πρέπει να βολέυεται κανείς μ' εκείνα που έχει... Τα βγάζουμε πέρασ πολύ δύσκολα στο σπίτι. 'Εγώ δεν συνεισφέρω ακόμα τίποτε. Ο Μαρτιάλ, ο μεγάλος μας αδελφός, πάει σχολείο. Όσο για σένα, καυμένο μου Ριγκολό...

Γα δυο αδελφια σε λίγο χωρίστηκαν...

Τὸ παιδί δὲ διαμαρτυρήθηκε, δὲν εἶπε λέξι, τὸ πρόσωπό του ὅμως σκοτεινίωσε ξαφνικά ἀπ' τὴ λύπη.

Ἦταν δέκα χρόνων, ἀλλὰ φαινόταν ὁχτώ μονάχα — τόσο ἦταν ἀδύνατος. Μία παραμόρφωσι τοῦ γοφῶ εἶχε καθυστερήσει τὴν ἀνάπτυξί του, κι ὁ γυατρός εἶχε δηλώσει πὼς θάμενε πάντα ἀσθενικό καὶ ζαρωμένο, πὼς δὲ θὰ ψήλωνε περισσότερο.

Τὸ παιδί ἤξερε αὐτὴ τὴ γνωμάτευσι τοῦ γυατροῦ. Στὴν ἀρχή, καὶ γιὰ ἀρετὸν καιρὸ, τοῦ εἶχε κοστίσει πολὺ, τόσο πού φοβήθηκαν ὅλοι μὴν ἀρρωστήσῃ.

Τώρα ὅμως φαινόταν πὼς τὸ εἶχε πάρει πιά ἀπόφασι. Ὡστόσο δὲ γελοῦσε ποτέ.

Οἱ συμμαθηταὶ του τοῦ εἶχαν βγάλει τὸ παρατσούκλι Ριγκολό. Τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦταν Ἀνρί.

Ἐκεῖνο πού ἔκανε ἐντύπωσι σ' ὅσους τὸν ἐβλεπαν, ἦταν τὸ δυσανάλογο μέγεθος τοῦ κεφαλιοῦ του, πού στηριζότανε πάνω σ' ἕνα λαϊμὸ μακρὸ καὶ φοβερὰ ἀδύνατο. Τὰ μέγιστα γαλανὰ του μάτια εἶχαν μιά ξεχωριστὴ ἐκφρασι, γλυκεῖα, χαϊδευτικὴ καὶ βαθεῖα μαζί.

Ἡ Μιρέλ τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν χαϊδεύει, σὰν νάταν μωρό.

— Ἀδερφούλη μου, τοῦ εἶπε, ἀφοῦ εἶχες τὴν τὴν καλωσύνη νάρθῃς νὰ μὲ περιμένῃς ἐδῶ, θ' ἀναλάβῃς νὰ πᾶς στὸν πατέρα τὸ φαγητό του. Ξέρεις πού βρίσκεται;

— Ναί, στὸ σταθμὸ τοῦ Σαιν-Ζερμαίν-λ' Ὠξερουά.

— Μπράβο. Πήγαινε, λοιπόν, μικρέ μου. Μὴ χασομερήσεις ὅμως στὸ δρόμο, γιατί θὰ πεινᾷ ὁ πατέρας.

Ἡ Μιρέλ εἶχε σταθῇ μερικὰ βήματα πρὶ πέρα, ἀθέατος πρὶν ἀπὸ ἕνα δέντρο, καὶ δὲν εἶχε χάσει οὔτε λέξι ἀπ' αὐτὸ τὸ διάλογο.

Ἡ κοπελλίτσα, πού εἶχε μόλις ἀφίσει τὴν παιδικὴ ἡλικία, τὸν ἐνδιέφερε ἰδιαίτε-
ως.

Γιατί τὴν εἶχε παρακολουθήσει: Δὲν θά-
ξερε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ... Μὲ τὴν καρδιά προ-
νεμένη ὕστερα ἀπ' τὴν κουβέντα του μὲ τὴν
ἀδελφή του, εἶχε πάρει μηχανικά ἀπὸ πί-
σω τὴ Μιρέλ. Τὸν τραβοῦσε τὸ τίμιο πρό-
σωπό της, τὰ βελούδινα μάτια της, κομ-
μένα κιόλας ἀπ' τὴν ἀγρύπνεια.

Στὸ τέλος ὅμως, σκέφτηκε πὼς εἶχε φα-
νὴ ἀδιὰκριτος. Γύρισε τότε πίσω, στὰ βου-
λεβάττα, ἐνῶ ὁ Ριγκολό πῆγαινε στὸν πα-
τέρα του τὸ λιτὸ φαγητό του, τυλιγμένο
σὲ μιά ἐφημερίδα.

Ἡ κοπελλίτσα, πού ἔμεινε μόνη, ετοίμαζε
πάνω στὸν πάγκο ἐκεῖνα πού θάτρωναν
ὁ Ριγκολό κι' αὐτή.

Ὁ Ριγκολό περπατοῦσε γρήγορα. Σὲ
λίγο ἔφτασε, λαχανιασμένος, στὴν πλατεῖα
τοῦ Σαιν-Ζερμαίν λ' Ὠξερουά.

— Ἀπὸ δῶ, μικρέ! Ἀπὸ δῶ! τοῦ φώ-
ναξε κάποιος.

Τὸ παιδί ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὁ πατέ-
ρας του τὸ πῆρε στὰ χέρια του, τὸ σή-
κωσε ψηλά.

— Δὲ θέλω νὰ τρέχῃς ἔτσι καὶ νὰ ἰ-
δρώνῃς! τοῦ εἶπε. Δὲν εἶναι καθόλου λο-
γικὴ ἡ Μιρέλ, πού σὲ βάζει νὰ κῆνῃς τόσο
δρόμο... Κι' ὅμως τὴς ἔχω δώσει ὁδηγίες
γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα...

Κι' ὁ Κλώντ Μαρτέλ — ὁ σωφὸρ πού εἶ-
χε ρωτήσῃ ἄλλοτε στὸ γκαράζ ὁ Βαλωρί,
ὁ ἴδιος πού εἶχε πει τὴ Φερνάνδη στὸ
σταθμὸ Σαιν-Λαζάρ — φίλησε τὸ μικρὸ
στὰ δύο μάγουλα.

— Ὄχι, δὲν πρέπει νὰ τρέχῃς ἔτσι, γιὰ-
τί θὰ σὲ μαλλώσῃ ἡ μαμά, πρόσθεσε.

— Ὡστερὰ συμπλήρωσε μὲ φαιδρὸ τόνος:

— Τί γίνεται λοιπόν; Τί φαί μούφες;

— Αὐγὰ καὶ σαλάμι. Αὐτὰ μονάχα μού-
δωσε ἡ Μιρέλ.

— Φτάνουν, καὶ μὲ τὸ παραπάνω... Ἀλ-
λ' ὥστε, ὅταν ἔχῃ κανεὶς τὴν ὑγεία του, προ-
επι ν' ἀρκῆται καὶ στὰ λίγα... Ἀχ, ἂς ἦ-
ταν δυνατό νὰ μεγαλώσῃς καὶ σὺ καὶ νὰ
δυναμώσῃς σὰν τ' ἄλλα παιδιά, καὶ θὰ δε-
χόμουν εὐχαρίστως νὰ μὴν ἐξαφανώ ποτέ
τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ξερὸ ψωμί...

Τὸ παιδί ἀψήφισε τὸ δέμα κι' ἔφυγε. Ὁ
πατέρας τὸ παρακολούθησε μὲ φαιδρὸ τόνο:

— Ὡστερὰ ἀρχισε νὰ καταβροχθίζει μὲ ὀρε-
ξὴ τὸ φαγητό του.

Ἦταν ἕνας ἄντρας 40 χρόνων, γερός καὶ
δυνατός. Ὡστόσο τὸ καλὸ καὶ πρόσχαρο
πρόσωπό του διατηροῦσε τὰ ἴχνη κάποιας
ὀδυνηρῆς ἀναμνήσεως. Καὶ στὰ μανίκι του
φοροῦσε ἀκόμα πένθος.

Πραγματικά, εἶχε χάσει πρὸ 2 ἐτῶν ἕνα
ἀπ' τὰ παιδιά του, ἕνα ἀειδιότατο κο-
ριτσάκι. Τὸ εἶχε θερσίει ἡ θυματοῖσι, ἡ κα-
ταραμένη αὐτὴ ἀρρώστια πού διαλύει ἰδί-
ως τὰ παιδιά τῶν φτωχῶν.

Ἡ μικρούλα καὶ χαριτωμένη Κολινέτ —
συνώνυμη μὲ τὴν κόρη τῆς Σουζάν — εἶχε
ζήσει τρία χρόνια μονάχα. Μὲ τὸ θάνατό
της, φάνηκε πὼς ἔσθισε γιὰ πάντα ἡ ἡλια-
χτίδα πού φωτίζει τὸ ταπεινὸ σπιτάκι, βυ-
θισμένο τώρα πιά στὸ πένθος καὶ τὴν ἀπελ-
πισία.

Ἡ μητέρα, πληγωμένη κατάκαρδα, δὲν
παρηγορήθηκε ποτέ πιά. Τὸ τόσο εὐτυχι-
σμένο ἄλλοτε σπιτί, πῆρε ἀπὸ τότε τὴν
ὀψι φυλακὴς, τᾶφου... σὰν νάχε πάρει μαζί
της ἡ Κολινέτ ὅλη τὴ χαρά!

Ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή, ἡ Μιρέλ, πόνεσε
βαθεῖα. Τὸ μεγάλο ἐκεῖνο πένθος ἄφησε τὴ
σφραγίδα του στὰ νεύρα της.

Τώρα ὥστόσο, καθισμένη δίπλα στὸ
Ριγκολό, ἀπολαμβάνει λίγη ξεκούρασι, μὲ
στὴ γαλήνη τοῦ μεγάλου κήπου, ἐρημου
αὐτὴ τὴν ὥρα. Καθὼς ἔτρωγε, οἱ ματιές
της πλανιόνταν στὰ μεγάλα δέντρα, στὶς
πελούδες, πού εἶχαν ξεαναπρασινίσει... καί,
μακριὰ στὸν ὀρίζοντα, στὰ ὑψώματα τοῦ
Σέβρ καὶ τοῦ Σαιν-Κλου, πού τάλουζε ὁ ἥ-
λιος...

— Τί εὐτυχισμένοι πού θάναυ αὐτοὶ πού
μένουν ἐκεῖ κάτω! μουρμούρισε. Μακριὰ
ἀπ' τὸ Παρίσι, μὲς' στὰ δάση καὶ στὸν κα-
θαρὸ ἀέρα!

Ἐνας λυγμὸς συνώδεψε αὐτὸ τὸ παρά-
πνὸς της.

Ὁ Ριγκολό τὴν κύτταξε, ἀπορώνας γιὰ
τὴ δὲν ἦταν εὐτυχισμένη, αὐτὴ, ἡ τόσο νέα
κι' ὁμορφὴ, πού εἶχε γίγει μεγάλη κοπελ-
λά — αὐτὴ πού ἦταν φτιαγμένη σὰν ὅλο
τὸν κόσμο, κι' ὅχι ἀδύνατη καὶ κακοσχημα-
τισμένη σὰν τὴν ἀδελφὸ της...

Μὲ μιά κουρασμένη χειρονομία, τὴς ἐδει-
ξε τὸ μεγάλο κήπο, τὴν ἔρημη ἀκόμη δεν-
δροστοιχία μὲ τὴς ψηλὲς καστανιές.

— Κύτταξε... τὴς εἶπε. Αὐτὸς ὅλος ὁ
κήπος, εἶναι δικός μας! Κανεὶς δὲν ἔχει
τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς διώξῃ ἀπὸ δῶ. Ἀνῆ-
κει σ' ὅλο τὸν κόσμο, σὲ παιδιά καὶ σὲ γέ-
ρους, στὸν ἐρωτευμένο, στὴν μοδιστρού-
λες... Καθένας μπορεῖ νάρθῃ ἐδῶ, ὅταν θέ-
λῃ, ν' ἀκούσῃ τὰ πουλιὰ πού κελαϊδᾶνε...

Ἡ Μιρέλ, λίγη γροπιασμένη γιὰ τὸ πα-
ράπανο πού εἶχε διατυπώσει, πῆρε στὰ μι-
κρά της χέρια τὸ χοντρὸ κεφάλι τοῦ Ριγκο-
λό, τ' ἀκούμπησε στὸ στήθος της καὶ τὸν
φίλησε στοργικά στὸ μέτωπο, στὰ δύο τοῦ
μάτια πού τὴν κύτταζαν...

Τὸ παιδί ψιθύρισε, εὐτυχισμένο καὶ με-
θυμένο ἀπ' αὐτὸ τὸ τρυφερὸ χάδι:

— Εἰσαι καλὴ, ἀδελφούλα μου... καὶ σ'
ἀγαπᾷ!

— Ἦρθε ὅμως ἡ ὥρα νὰ χωρίσουμε,
μικρούλη μου. Πού θὰ πᾶς τώρα;

— Στὸ σχολεῖο. Καὶ σὺ;

— Ἐγὼ θὰ πάω τὴν καπελλίερα καὶ
θὰ τὴν πᾶω στὸ σπιτί πού σοῦ εἶπα.

Πραγματικά, τὰ δύο ἀδελφὰ χωρίστη-
καν.

Κατὰ τὴς 2, ἡ Μιρέλ μῆκε στὸ μέγαρο
Μέσμερ.

Ὁ Μισέλ τὴν ξαναεἶδε τότε, δίχως νὰ τὸ
περιμένῃ... κι' ἐνοίωσε τὴν καρδιά του ν'
ἀναστατώνεται.

— Τί ὁμορφὴ πού εἶναι! μουρμούρισε,
θαμπωμένος. Καὶ τί ἀγνή φυσιογνωμία πού
ἔχει!... Πόσο ἀπλὴ καὶ ταπεινὴ εἶναι ἡ ἐκ-
φρασι τῶν γαλανῶν ματιῶν της!

Ὅπως θὰ δοῦμε πρὶς κάτω, ἡ γλυκεῖα
ἐκεῖνη ἀνάμνησι δὲ σβύστηκε πιά ποτέ ἀπ'
τὴ σκέψι καὶ τὴν καρδιά τοῦ Μισέλ Μέσ-
μερ...

ΙΑ.

Τὰ δύο κομψὰ κοπελλὰ πού εἶχε φέρε
πρὸ ὀλίγου ἡ κόρη τοῦ Κλώντ Μαρτέλ,
βρίσκονταν ἐκεῖ, πάνω στὸ τραπέζι. Κι' ὁ
μωρὸς, ἡ Φερνάνδη δὲν τὰ κύτταξε καν. Ὅποτε
καὶ τὴς εἶχε ἔρθῃ καθόλου ἡ σκέψι νὰ τὰ
δοκιμάσῃ.

Εἶχε ὑποφέρει τόσο γιὰ τὴν ἀναγκάστηκε
νὰ πῇ ψέματα στὸν πατέρα της, νὰ προ-
φασιστῇ μιά εὐτυχία πού δὲν τὴν ἐνοίωθε
καθόλου, ὥστε, ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Μέσμερ, βυ-
θίστηκε σὲ μιά κατάπτωση. Ἐνοίωσε νὰ τὴν
πνίγουν οἱ ψευτιές πού εἶχε πῇ στὸν πατέ-
ρα της, μαντεύοντας τὴν ἀγωνία του —
γιατί ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν εἶχε καταλά-
βῃ τὴν ἀπελπισία καὶ τὴ θλίψι της...

Ἐχοντας ὅμως καρδιά καὶ συναίσθησι
τοῦ καθήκοντος, βρήκε τὸ θάρρος ν' ἀκούσῃ
τὴς ἐρωτήσεις τοῦ Μέσμερ καὶ νὰ τοῦ ἀ-
παντήσῃ καθυστασιαστικά. Κι' ἔτσι ἐκεῖνος
γύρισε στὸ γραφεῖο του, ξελαφρωμένος
ἀπ' τὰ καλὰ τὰ λόγια.

Ὅταν ἔμεινε ἐπιτέλους μόνη, ἡ Φερνάν-
δη χτύπησε τὸ κουδούνι κι' εἶπε στὴ Λουί-
ζα πού ἔτρεξε ἀμέσως:

— Θὰ βγῶ ἐξῶ. Ἐτοίμασέ μου, σὲ πα-
ρακαλῶ. ἕνα σκούρο φόρεμα.

Ἡ Λουίζα πέρασε στὴν τουαλέττα καὶ
ξεαναγύρισε ἀμέσως, κρατώντας διάφορα
ροῦχα, πού τ' ἄφησε μὲ προσοχὴ πάνω σὲ
μιά πολυθρόνα.

Μιά ὥρα ἀργότερα, ἡ Φερνάνδη εἶχε ντυ-
θῇ μ' ἕνα κομψὸ φόρεμα μπλε μαρέν κι'
ἕνα ἀπ' τὰ καπέλλα πού τὴς εἶχε φέρε ἡ
Μιρέλ, καὶ ξεκινούσε ἀπ' τὸ μέγαρο τοῦ
πατέρα της.

Ἦταν τόσο ἀπορροφημένη ἀπ' τὴς σκέ-
ψεις της, ὥστε δὲν πρόσθεξε καθόλου τὸ
ἀνθρώπου πού ἀρχισαν νὰ τὴν παρακολου-
θοῦν, ἀπὸ τὴ στιγμή πού βγῆκε ἀπ' τὸ
σπιτί. Ἦσαν ὑπάλληλοι τοῦ Οἴκου Ἀρ-
λέφ καὶ Σία.

Πῆρε ἕνα ταξί ἀπ' τὸν κοντινότερο σταθ-
μὸ. Οἱ δύο ἄγνωστοι ἔκαναν τὸ ἴδιο.

Τὸ ταξί τῆς Φερνάνδης ἔφτασε στὸ σταθ-
μὸ τῆς Βαστίλλης. Τὸ ἴδιο καὶ τ' ἄλλο αὐ-
τοκίνητο.

Ὑστερὰ ἀπὸ μερικὰ λεπτά, οἱ δύο ἄν-
τρες κάθισαν ἀντίκρου στὴ Φερνάνδη, στὸ
ἴδιο θαγόνι πρῶτης θέσεως. Φαινόταν ὅ-

πασχολημένοι μὲ τὸ διάβασμα τῆς ἐφημε-
ρίδας τους. Οὔτε μιά στιγμὴ δὲν πέρασε
ἀπ' τὸ νοῦ τῆς Φερνάνδης ἡ σκέψι πὼς τὴν
παρακολουθοῦσαν.

Ὅταν κατέβηκε στὸ σταθμὸ τῆς Βασί-
λλης, δὲν τὸς ἔδωσαν καὶ πάλι καμμιὰ προσοχή.

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ... Κύτ-
ταξε γύρω της, λαχταρώντας ν' ἀντικρούσῃ
κάποιο ἀγαπημένο πρόσωπο...

Ξαφνικά, σταμάτησε, καὶ τὸ καρδιοχτύ-
πι της συνάμεινε. Εἶχε δῇ, ἔξω ἀπ' τὸ σταθ-
μὸ, τὴ Μαντελὴν καὶ τὸ Μπερτί.

Εἶχαν σταθῇ ἐκεῖ κι' οἱ δύο, λαχανιασμέ-
νοι. Τὸ παιδί ἤθελε νὰ μῇ στοὶ σταθμῷ,
ἀλλ' ἡ Μαντελὴν ἔφερνε ἀντίρροψι καὶ τὸ
μᾶλλωνε:

— Ἐτοί πού μ' ἔκανες νὰ τρέξω, δὲν
μποροῦ πιά νὰ κάνω βῆμα!

— Μὰ ἤθε ἡ καλὴ κυρία... Νὰ τὴν!
φώναξε ὁ Μπερτί.

Κι' ἔτρεξε νὰ πῆσῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς
Φερνάνδης.

— Τί καλὰ πού ἔκανες νάρθῃς στὸ σταθ-
μὸ, μικρούλη μου! τοῦ εἶπε ἐκεῖνη μὲ συγ-
κίνησι.

Ἡ Μαντελὴν πλησίασε κι' αὐτὴ καὶ εἶπε:

— Λάβετε σήμερὰ τὸ πρῶτὸ τὸ γράμμα
πού μᾶς ἀνέγγελλε τὴν ἐπισκεψί σας γιὰ
σήμερὰ, κι' ἀποφασίσανε ἀμέσως νάρθουμε
νὰ σᾶς περιμένουμε στὸ σταθμὸ. Καταλα-
βαίνετε τὴ χαρὰ μας!... Ὁ Μπερτί δὲν ἤ-
θελε νὰ φᾶ τίποτε... τόσο ἦταν εὐτυχισμέ-
νος πού θὰ σᾶς ἐξανάβει! Ὁ καὶ μὲν ὅ-
λην νόμιζε πὼς εἶχε τελειώσει πιά, πὼς
δὲν θὰ ἔναρξόμαστε ποτέ στὸ Σενεδιό!

— Τὰ κακὰ προαισθήματα τῶν παιδιῶν
εἶναι συχνὰ δικαιολογημένα... πρόφερε ἡ
Φερνάνδη μὲ πικρία, πού τὴν πρόσζεε ἡ
Μαντελὴν. Ποῖος ἔρεξε... ἴσως νὰ μὴ μπο-
ρέσω νὰ ἐξανάρθω, γιὰ πολλὸν καιρὸ. Πάν-
τως, βαθαί ἀναγκασμένη ν' ἀραιώσω τὴς ἐ-
πισκέψεις μου. Τελειώσαν πιά οἱ ὥραιες ἐ-
κείνες μέρες μας!...

— Αὐτὸς ὁ καταραμένος γάμος!...
— Ἀλλοίμονο! Ἀναγκάστηκε νὰ θυσια-
σῶ. Καὶ παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ μὴν πᾶν
χαμένη αὐτὴ ἡ θυσία μου!

Δίχως νὰ προσθέσουν ἄλλη λέξι, πῆγαν
κι' οἱ τρεῖς τὸ δρόμο γιὰ τὸ χωριό.

Τὸ παιδί ἔτρεχε μπροστὰ, καὶ κάθε τόσο
ξεαναγύριζε γιὰ νὰ ζητιανέψῃ ἕνα χάδι τῆς
ἀγαπημένης «κυρίας», πού ἔσκυβε πάνω
του κι' ἀγγίζει μὲ τὰ χεῖλιά της τὸ πρόσωπό
του.

Οἱ δύο ἀπεσταλμένοι τοῦ ἀστυνομικοῦ
πρακτορείου εἶχαν κρατήσει σημειώσεις κι'
εἶχαν σχηματίσει πιά τὴν πεποίθησι τους.

«Τὸ παιδί εἶναι ἀσφαλὲς υἱὸς τῆς κ.
Βαλωρί — σκέπτονταν. Καλὴ ἀνακάλυψι,
αὐτὴ! Θὰ μᾶς χρησιμεύῃ πολὺ, τώρα καὶ
στὸ μέλλον!... Καὶ τὸ ἀφεντικό θὰ μείνῃ
κατευχασιστὴμένο».

Κι' ἐξακολουθοῦσαν νὰ παρακολουθοῦν
διακριτικά τὴς δύο γυναῖκες καὶ τὸ παιδί.

Δὲ μπορούσε πιά νὰ τοὺς ξεφύγῃ ἡ
Φερνάνδη! Ἦξεραν τώρα τὸ μυστικό της,
καὶ τὸ βράδυ θὰ τὸ μάθαινε κι' ὁ Βαλωρί!

— Τί γλυκεῖα μέρα σήμερα! ψιθύρισε
ἡ Φερνάνδη.

Στὸν ἔρημο καὶ ἡλιόλουστο ἐκεῖνο δρόμο,
τῆς φαινόταν σὰν νάτανε στὴν ἄκρη τοῦ
κόσμου. Ἡ καρδιά της φούσκωνε ἀπὸ βα-
θεῖα γὰρ — πού ἔγινε ἀκόμα μεγαλύτερη,
ὅταν μῆκε ἐπιτέλους στὸ ὁμορφο σπιτάκι,
πού τόχε στολίσῃ ἡ Μαντελὴν μὲ λουλού-
δια.

Οἱ δύο ἄντρες εἶχαν σταματήσει μερικὰ
βήματα πρὶς πέρα.

— Νὰ κι' ἡ φωνὴ τοῦ πουλιοῦ μας! εἶ-
πε ὁ ἕνας τους.

Μῆλکان ὕστερα κι' οἱ δύο σὲ μιά ἀντι-
κρινὴ ταβερνούλα, πού εἶχε τὴν ἐπιγραφή:
«Ὁ ἀσπὸς ποντικός». Ἐκεῖ θὰ μπορού-
σαν ἀσφαλὲς νὰ πάρουν θετικὲς πληροφο-
ρίες γιὰ τοὺς ἐνοίους τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ.

Μιά κοπελλίτσα ἔτρεξε νὰ τοὺς σερβίρῃ.

— Φέρε μας ψωμί, σαλάμι καὶ μιά υπο-
τίλια κρασί, τῆς παραγγέλλανε.

— Θα καθίστε ἐδῶ, στὴ σάλλα;

— Προτιμοῦμε ἀπ' ἐξῶ. Θὰ περάσῃ ἔ-
τσι καλύτερα ἡ ὥρα μας... μολονότι δὲν
βάχῃ πολλὴ κίνησι αὐτὸς ὁ δρόμος... δὲν
εἶν' ἔτσι:

— Τὴν Κυριακὴ ὁ κόσμος πάει κι' ἔρ-
χεται διασκῶς, ὡς τὴ νύχτα.

Οἱ δύο ἄντρες κάθισαν σ' ἕνα τραπέ-
ζάκι, ἔξω ἀπ' τὴν ταβέρνα, κι' ἡ σερβιτό-

ρα τοὺς ἔφερε ὅ,τι εἶχαν ζητήσει.

— Ποῖος μένει ἐκεῖ ἀπέναντι; τὴ ρώτη-
σε τότε ὁ ἕνας.

— Πού; Στὴ «Βίλλα μὲ τὰ τριαντά-
φυλλα».

— Ναί.

— Μιά καλὴ γυναῖκα μ' ἕνα παιδί.

— Δέχεται συχνὰ ἐπισκέψεις;

— Ἀ, ὄχι! Μόνο μιά κομψὴ κυρία ἀπ'
τὴ Παρίσι ἔρχεται σχεδὸν κάθε βδομάδα.
Γιοιὰ εἶναι: Πὼς τὴ λένε... Κανεὶς δὲν τὸ
ξέρει. Ἡ γειτονιάς μας δὲν μιλάει σὲ κα-
νένα γιὰ τὴς δουλειές της...

— Γιὰ νὰ μὴν ἔτσι ἀποτραβηγμένη καὶ
κρυμμένη, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάποιο μυ-
στήριο στὴ ζωὴ της... παρατήρησε ὁ ἕνας
ἀπ' τοὺς ἄντρες, κοδώντας μιά καινούργια
φέτα σαλάμι.

Ἡ σερβιτόρα στάθηκε τώρα ἀντίκρου τους,
μὲ τὰ χέρια στὴ μέση.

— Ἀ, μὰ γιὰ νὰ σᾶς πῶ! διαμαρτυρή-
θηκε. Θάλεγε κανεὶς πὼς εἰσάστε ἀστυνο-
μικοὶ κι' ἤρθατε νὰ μοῦ πᾶτε λόγια!

— Κανεὶς λάθος, ὁμορφούλα μου. Οὔτε
μὲ τὴν ἀστυνομία ἔχομε σχέση, οὔτε παίρ-
νομε λόγια ἀπὸ κανένα. Ἄν ἦμασταν ἀστυ-
νομικοὶ, ὅπως τὸ λές, θὰ σὲ κλείναμε τώ-
ρα στὸ φρέσκο, γιὰ νὰ μᾶς ἔνας μι-
λὰς μὲ περισσότερο σεβασμό...

— Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ κάνετε
τίποτα! Οἱ τίμιοι ἄνθρωποι δὲν φοβούνται
τὴν ἀστυνομία...

Ἡ κοπελλίτσα σταμάτησε ξαφνικά, ἔδγαλε
μιά φωνὴ καὶ πρόσθεξε ζωηρά:

— Ἀ, νὰ τος πάλι!

Κύτταξε ἕνα λοχαγὸ τῶν κυνηγῶν, πού
προχωροῦσε μὲ γρήγορο βῆμα πρὸς τὸ
σπιτί τῆς Μαντελίν.

— Ποῖος εἶν' αὐτός; Τὸν γνωρίζετε;

— Πολὺ λίγο... Εἶναι ἡ δευτέρη φορὰ
πού τὸν βλέπω.

— Ἄ, ἐτοίμ...

— Εἶχε ἐξανάρθει καὶ χτές. Εἶδατε τί
ὁμορφο παλληκάρι!...

Ἡ σερβιτόρα δὲν ἔβλεπε νὰ πῇ περισ-
σότερα πράγματα. Απομακρύνθηκε καὶ
μῆκε στὴν ταβέρνα.

Οἱ δύο ἄντρες ἔμειναν ἀμίλητοι μερικὲς
στιγμές, μὲ τὰ μάτια κορμωμένα στὸ ἀν-
τικρινὸ σπιτάκι, πού εἶχε δεχτὴ τὸ μυστη-
ριώδη ἐπισκέπτη.

Σίγουρα, εἶν' ἕνα ἐ

«Ο λοχαγός έμεινε ακίνητος μέσα απ' τὸ παράθυρο καὶ κύτταζε ἀφηρημένα τὸν ἔρημο δρόμο, τὰ χωράφια ποὺ πρασινίζανε, τὸν ἥλιο ποὺ ἔγινε σιγα-σιγα πῶς τὴ δύσι του, τίς βίλλες ποὺ ἦσαν σκορπισμένες πάνω στὸ λόφο ἀνάμεσα στὴν πρασινάδα. Ἦ Φερνάνδης στεκόταν κοντὰ του καὶ τοῦ ψιθύριζε, μὲ ραγιαμένη φωνή:

— Γιατί νὰ μὴν εἴμαστε τώρα εὐτυχισμένοι, μὲ τὸ παιδί μας, στὸ σπιτάκι ἐκεῖνο τοῦ δάσους τοῦ Λουβιέρ, στὸ «σπίτι τῆς εὐτυχίας»;

Εἰκόνες δὲν ἀπάντησε. Φαίνονταν πὼς εἶχε χάσει τὴ συνείδησιν τοῦ χρόνου καὶ τῆς πραγματικότητος. Δὲν ἔβλεπε καθόλου τὸ θαύμασιό τοῦ ποὺ ἀπλωνότανε μπροστὰ στὰ μάτια του. Δὲν ἀκούγε καν τὴ φωνὴ τῆς Φερνάνδης. Θάλεγε κανεὶς πὼς εἶχαν σταματήσει οἱ χτύποι τῆς καρδιᾶς του, πὼς εἶχε φύγει γιὰ πάντα ἡ ζωὴ απ' τὸ σῶμα του...

Φερνάνδης!... ψιθύρισε. Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ προσθέσῃ τίποτ' ἄλλο απ' αὐτὸ τὸ ὄνομα — σὰν μακρινὴ ἐπικλῆσι ἐνὸς ἐτοιμθανάτου, ποὺ δὲν θέλει νὰ ἀφίση τὴ ζωὴ δίχως νάχη ξαναθί τὸ πλάσμα ποὺ ἀγαπάει...

Φερνάνδης!... Φερνάνδης!... Ὅπου κι' ἂν πᾶς, θὰ βρίσκωμαι πάντα κοντὰ σου, μὲ τὴ σκέψιν, τοῦ εἶπε ἐκεῖνη σιγανά. Θὰ ζῶ διαρκῶς μὲ τὴν αἰώνια ἀνάμνησιν τῆς ἀγάπης μας, μὲ τὴ σκέψιν καὶ τὴ φροντίδα τοῦ Μπερτί μας, τοῦ παιδιοῦ μας! Θάρχωμαι κάθε βδομάδα νὰ τὸν βλέπω... κι' αὐτὸ τὸ γλυκὸ καθήκον θάναί ἐνα Βάλαριο γιὰ τὴν πληγωμένη καρδιά μου!

Φερνάνδης!... Φερνάνδης!... Ὁ Ζυστ ἐξακολουθοῦσε νὰ μουρμουρίζῃ μονάχα αὐτὸ τὸ ὄνομα, ποὺ ἀντηχοῦσε βροντερὸ στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του. Καὶ τὰ μάτια τοῦ γενναίου αὐτοῦ ἀξιωματικοῦ, ποὺ δὲν εἶχε δεiliάσει ποτέ μπροστὰ στὸν ἔχθρο, εἶχαν βουρκώσει τώρα.

Σὲ τρεῖς μέρες θὰ φύγω απ' τὸ Παρίσι... εἶπε σὲ λίγο. Θὰ πάω στὴ Μασσαλία, κι' ἀπὸ κεῖ θὰ πάω τὸ πλοῖο γιὰ τὴν Ἀφρική... Σίγουρα, δὲ θὰ ξαναθῶμαι πὼς πιά στὴ Γαλλία, γιατί προαισθάνομαι πὼς θὰ πεθάνω γρήγορα! Σοῦ ἐμπιστεύομαι τὸ παιδί μας, Φερνάνδης!

Αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ πρόφερε, στὸ σπιτάκι ἐκεῖνο, ποὺ δὲ θὰ τὰ ξανάβλεπε ποτέ πιά.

Πῆγε κοντὰ στὴ Μαντελίν, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ παρηγορήσῃ τὸ Μπερτί. Ἀνασῆκωσε μαλακὰ τὸ κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ φίλησε στὰ δύο μάγουλα.

Ὁ σορόπης

Εἶχα μπλέξει μιὰ φορὰ μὲ μιὰ Μαρίνα καὶ τὴ δάγκωσα καλὰ τὴ λαορίνα. Μ' εἶχε σκλάβο, κάτσε-κάτσε, σῆκω-σῆκω, καὶ μαλάκωνα καὶ μέλωνα σὰ σῆκο. Κι' ὅταν γνῶρισα μετὰ μιὰ Πολυζένη, μὲ συχάθηκα κι' οἱ φίλοι μου κι' οἱ ξένοι, ἐπειδὴ, μέσα στοῦ πάθους τὴν κραυγὴν, κατακούτελα τὴν φωνισα καὶ πάλι. Λίγο ἀργότερα μοῦ σύστησαν μιὰ Νόρα καὶ τὴ ζήτησα σὲ γάμο σὲ μιὰν ὥρα, καὶ σχεδὸν πρὶν πῇ τὸ «ναί», πρὶν τὴν τοῦ- (πάρω, εἶχα ψάξει κι' εἶχα βρῇ καὶ τὸν κουμπάρο. Ἐσιμνήθηκα κατόπιν μὲ μιὰ Καίτη, ποὺ μοῦ τάφαγε δα, μέχρι μαυικέτι. Καὶ ἐμεῖς εἶχα πάθει ἕνα κάρρο, γιατί ἔφτασα κι' ἀγνώστους νὰ τρακάρω. Ἐκακόμπλεξα μετὰ μὲ κάποιον Ἄννα καὶ τὴν πάτησα τὴ φλούδα απ' τὴ μπακάνα, δηλαδή, ξανά-μανά μὲ περιφάνεια. Ἐτοιμάστηκα γιὰ γάμους καὶ στεφάνια. Τελευταίως πάλι λυώνω γιὰ μιὰ Σόνια, πιστοῖκα μὲ ποδιά καὶ μὲ σοσόνια, καὶ προβλέπω, μάγκες, μ' ὅλα μου τὰ δίκια, νέους γάμους καὶ καινούργια ρεζιλίκια.

Ἐγεννήθηκα σορόπης! — Τί νὰ κάνω; Καὶ σορόπης κι' ἐρωτῆρης θὰ πεθάνω! Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἦστερα ἔφυγε, δίχως νὰ ρίξῃ μιὰ ματιά στὴ Φερνάνδην, ποὺ ἔμεινε πάντα ἀκίνητη κοντὰ στὸ παράθυρο, σὰν ἀπολιθωμένη. Διέσχισε γρήγορα τὸ περιβολάκι, βγήκε στὸ δρόμο καὶ τραβήξε πρὸς τὸ σταθμό. Οἱ δύο ἄνθρωποι τοῦ Ἀρλέφ τὸν παρακολούθησαν ἀπὸ μακριά, ὡς τίς Βερσαλλίες, ὡς τὸ σπῆτι ὅπου θάμνε μιὰ νύχτα ἀκόμη. Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Βαλωρί πήρε ἕνα σημείωμα απ' τὸν Ἀρλέφ:

«Κύριε. Ἐχω νὰ σὰς δώσω πολὺ σπουδαῖες πληροφορίες. Σὰς περιμένω ἀπόψε, 10 ὡς 11, στὸ γραφεῖο μου. Ὁ Ἀρλέφ».

«Ἐπιτέλους, καὶ μάθω!...», σκεφθῆκε μὲ ἔξωψιν.

Ἀνέβηκε ἀμέσως στὸ διαμέρισμά τῆς

Φερνάνδης. Τὴ βρῆκε μονάχη.

— Δὲν θὰ βγῆτε ἀπόψε; τὴ ρώτησε.

— Ὁχι.

— Παίξω ὡστόσο καινούργιο ἔργο στὴν Κομεντί-Φρανσαίζ.

— Λίγο μὲ νοιάζει...

— Θάναί κι' ἀπόψε κλειστὴ ἡ πόρτα σας γιὰ μένα...

Ἦ νέα γυναίκα ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους τῆς καὶ γέλασε νευρικά.

— Σὰς ἀγαπᾷ πάντα βαθεῖά! πρόσθεσε ὁ Βαλωρί, ἐνῶ καθόταν κοντὰ τῆς, σ' ἕνα χαμηλὸ ντιβάνι. Μά, ἂν ἐπιμένετε νὰ μὲ κρατᾶτε σ' ἀπόστασι, πρέπει νὰ φοβόσαστε τὸ κάθε τι απ' τὸ μῖσος μου! Καμμιὰ ἀγάπη δὲν μπορεῖ ν' ἀνθεῖξῃ σὲ τέτοια περιφρόνησι, σὲ τόση ἀδιαφορία...

— Δὲν εἶμαι ἄνθρωπος ποὺ μπορῶ ν' ἀνέχωμαι γιὰ πολὺ τὴ ζωὴ αὐτὴ ποὺ περνᾶω κοντὰ σας, ἐξ αἰτίας σας! Ἦ καρδιά μου, ὅπου βασίλευε ἀκόμη σὰν λατρετὸ εἶδωλο, θὰ κλειστὴ γιὰ σας!

— Καὶ τότε θὰ γίνετε κτήμα μου, σκλαβὰ σ' ὅλες τίς θελήσεις μου, καὶ θ' ἀναγκαστῇτε νὰ ὑποταχτῇτε σ' ὅλα τὰ καπιτῆσια μου!

— Βγῆκατε ἔξω σήμερα. Πρὸ πῆγατε; Δὲν τὸ ξέρω... Ρώτησα τὸν πατέρα σας, τὸν ἀδελφὸ σας. Κανείς τους ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ μὲ πληροφορήσῃ.

— Ἀλλὰ στὸ Μέσμερ δὲν ἔχει κατὰ οὔτε διάθεσιν ν' ἀσχοληθῇ μαζί μας! Εἶναι ἀπορροφημένος απ' τίς ὑποπτες «ἐπιχειρήσεις» του. Προσπαθεῖ νὰ γδάρῃ κι' ἄλλους εὐσταχιμένους, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ἑκατομύριο ποὺ σὰς ἔδωσε γιὰ τίς τουαλέτες σας καὶ τὰ διαμαντικά σας...

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε!... διαμαυρήθηκε ἡ Φερνάνδη.

Μὰ ὁ Βαλωρί συνέχισε σαρκαστικά, παί- ζοντας μὲ τὴ γυναικεῖα καρδιά τῆς ὅπως ἡ γάτα μὲ τὸν ποντικόν:

— Πόσο θὰ γελᾶνε μαζί μου ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, αὐτοὶ οἱ ὑπέρβτες, ποὺ τοὺς πληρώνετε γιὰ νὰ μοῦ ἀπαγορεύουν νὰ περάσω τὸ κατώφλι τῆς κάμαρας σας! Ὅπως στὸ Λουβιέρ, ἔτσι κι' ἐδῶ, ἡ Λουίζα κοιμάται δίπλα στὸ δωμάτιό σας. Ἐτοιμὴ νὰ τρέξῃ μόλις τὴ φωνάξετε!

— Μὰ πιστεύετε, λοιπόν, πὼς θὰ δέχωμαι συνεχῶς νὰ παίζω αὐτὸ τὸν ἡλίθιο ρόλο; Δὲν φοβόσθε μήπως ἐξοπάσῃ ἐπιτέλους ἡ ὀργή μου, ὅταν μὲ σπρώξετε στὰ ἄκρα...

Ἦ Φερνάνδης τοῦρριξε μιὰ ματιά ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ, κι' ἀπάντησε ὕστερα κοφτά:

— Εἴσατε καὶ θὰ μείνετε πάντα γιὰ μένα ἕνας ἀδιάφορος, ἕνας ἱεροσῶλος. Σὰς προειδοποίησα ἄλλοτε πὼς ἡ καρδιά μου δὲν ἦταν πιά ἐλεύθερη, πὼς τὴν εἶχα δώσει σὲ ἄλλον... καὶ πὼς δὲ θὰ τὴν ἐπαί- να ποτέ πίσω.

— Φυλαχτῆτε!...

— Τὸ ξέρω, εἰσατε ἱκανὸς γιὰ ὅλα...

— Ἀ, μὲ φοβάστε τώρα:

Ἦ νέα γυναίκα δὲν ἀπάντησε. Πλησίασε ὅμως σ' ἕνα κουμπὶ ἡλεκτρικοῦ κουδουνιῦ καὶ τὸ πίεσε.

— Γιατί χτυπήσατε τὸ κουδούνι; τὴ ρώτησε ὁ Βαλωρί.

— Γιατί ἐπιθυμῶ νὰ μείνω μόνη. Ἀρκετὰ κράτησε αὐτὴ ἡ συνομιλία!

— Ἀ, θέλετε νὰ μείνετε μόνη;... γιὰ νὰ ὀνειροπολεῖτε καλύτερα τοὺς ἐρωτῆς σας;

— Πιθανόν, ἀπάντησε σαρκαστικά ἡ Φερνάνδη.

— Ἄν ἦξερες τί σοῦ ἐτοιμάζω! σκέφτη- κε ἐκεῖνος. Μὰ δὲν ἔξερες, δὲν μπορεῖς νὰ τὸ φανταστῇς!

Ἀνοίξε ὀρμητικὰ τὴν πόρτα κι' ἔφυγε, πνιγμένος απ' τὸ θυμὸ.

Κατέβηκε τὸ βουλευτάρικο Ὁσμάν καὶ τραβήξε πρὸς τὴν ὁδὸ Μοντοργκέιν.

Στὶς 9 ἀκριβῶς, εἶχε φτάει μπροστὰ στὸ σπῆτι ποὺ ἔμεινε ὁ Ἀρλέφ.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς δὲν εἶχε γυρίσει ἀ- κόμη. Ὁ Βαλωρί ἀποφάσισε νὰ τὸν περι- μένῃ, κάνοντας βόλτες στὸ δρόμο, μέσα στὸν κόσμο ποὺ πηγαινοερχότανε πολυά- σχολος.

Κι' αὐτὸς, ὁ πλούσιος, ποὺ δὲν ἔκανε καμμιὰ δουλειά, ἐνοίωσε φθόνον γιὰ ὅλους ἐκεῖνους τοὺς φτωχοὺς καὶ ἐργατικούς ἄν- θρώπους, ποὺ ἀγνοοῦσαν τοὺς σκληροὺς πόνοους τῆς καρδιᾶς καὶ δὲν εἶχαν ἄλλη φροντίδα απ' τὸ καθημερινὸν βωμὶ τους.

Στὶς 9½, ξαναγύρισε καὶ ρώτησε τὴ Βε- ρνάνδη:

— Μήπως γύρισε ὁ κ. Ἀρλέφ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Μπορεῖτε ν' ἀνεβῆτε.

Ὁ Βαλωρί ἀνέβηκε τοῦροντας τὴ σκάλα καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι. Τοῦ ἀνοίξε καὶ πάλι ὁ ἴδιος ὁ Ἀρλέφ.

Ὁ Λωρὰν προχώρησε, ἀμίλητος, καὶ μπήκε στὸ γραφεῖο. Ὑστερα ρώτησε, μὲ φωνὴ ἐλαφρὰ τρεμουλιαστή:

— Ὡστε, λοιπόν, ἔχετε νὰ μοῦ ἀνακοι- νώσετε κατὶ σοβαροῦ;

— Σοβαρώτατο, κύριε, ἀπάντησε ὁ Ἀρ- λέφ. Μὰ καθήστε, λοιπόν... Ἐχομε νὰ κου- δεινιάσωμε πολλὰ ὥρα... Προσπαθεῖτε προπάντων νὰ συνελθετε! Ἐχετε γίνει κα- τάλκιμος... Εἴν' ἡ ἀλήθεια πὼς ἀγαπάτε τὴ γυναίκα σας... Σὰς λυπάμαι εἰλικρινῶς!

— Ἀφήστε τὰ προοίμια κι' ἔλατε στὸ κύριο θέμα, τὸν διέκρινε ἔξω ὁ Βαλωρί.

Ὑποβέτω πὼς θὰ βάλατε νὰ παρακολουθῇ- σουν τὴ γυναίκα μου. Τί ἀνακαλύψατε λοι- πόν;

— Πολλὰ καὶ σοβαρὰ πράγματα.

Ὁ Ἀρλέφ ἀνέβη ἕνα ταῖνδο καὶ συνέ- γισε:

— Πράγματα περίεργα καὶ ἐκπληκτικά, ποὺ ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὰ περιμένετε καθό- λου, ἀγαπητὴ μου κύριε. Ἦ γυναίκα σας ἔχει φίλο... καὶ μάλιστα ἕνα σοστὸ λε- βέντη!

Ὁ Βαλωρί ἀνασκήρτησε, τὰ μάτια του πέταξαν φωτιές.

— Ἐστὶ μοῦ εἶπαν τοῦλάχιστον οἱ ἄν- θρωποι μου, πρόσθεσε ὁ Ἀρλέφ. Κι' ἐμ- πνεύομαι, ξέρετε, στὸ γούστο του... Ὁ λεγόμενος εἶναι ἕνα δυσόμοιο παλληκάρι, καμμιὰ τριανταριά χρονῶν, λοχαγὸς τῶν κυνηγῶν τῆς Ἀφρικής.

Ὁ Βαλωρί πετάχτηκε ὀρθιος, τρίζοντας τὰ δόντια του.

— Τ' ὄνομά του! φώναξε ἄγρια. Τ' ὄ- νομά του!

— Λέγεται Μαρτινύ. Οἱ ἄνθρωποι μοῦ τὸν παρακολούθησαν ὡς τίς Βερσαλλίες κι' ἔμαθαν εὐκόλα τ' ὄνομά του.

— Μαρτινύ! οὐλίσασε ὁ Βαλωρί. Ὁ Ζυστ Μαρτινύ, ὁ γιουὸς τοῦ δασοφύλακα τοῦ Λουβιέρ!... Ἐπρεπε νὰ τὸ φανταστώ... Ἀ, τώρα καταλαβαίνω! Συναγνιόνταν ἄλλοτε οἱ δύο του στὶς Βερσαλλίες. Ἐκεῖ πῆγαί- νε ἡ Φερνάνδη, τὴν ἡμέρα ποὺ πήρε τὸ τραῖνο απ' τὸ σταθμὸ τοῦ Σαιν-Λαζάρ... ἔτρεχε σ' ἕνα ἐρωτικό ραντεβού.

Μὰ δὲν πρέπει νὰ παίονε τὸ πρᾶγ- μα τραγικά, κύριε Βαλωρί! Τί διάβολο, δὲν εἰσατέ ὁ μόνος ποὺ τὸν βοήκε τέτοια ἄ- τυχία. Εἶναι ἀμέτρητοι οἱ ἀπατημένοι σύ- ζυγοι... εὐτυχῶς γιὰ μένα, γιατί ἄλλοις θάπρεπε ν' ἀλλάξω ἐπάγγελμα, ἔλλειψαι πελατῆς!

— Ἀφήστε τίς ἐξυπνάδες, κύριε, κι' ἄς ἔρθουμε στὸ θέμα μας!

— Ὅπως σὰς εἶπα, ἡ γυναίκα σας ἔχει φίλο, ἕνα γόνιμα, καρδιοκλέφτη...

— Φτάνουν οἱ εἰρωνεῖες, εἶπα! διέκρινε ὁ Βαλωρί. Τελειώνετε πιά, ἂν ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε καὶ καμμιὰ ἄλλη πληροφορία. Ἀρ- κετὰ ἔχω ἐκνευριστῇ!

— Τὸ καταλαβαίνω, κύριε μου. Θ' ἀνυ- πομονήτε ἀσφαλῶς νὰ μάθετε τὸ μέρος ποὺ συναγνιόνται τώρα ἡ γυναίκα σας κι' ὁ φί- λος τῆς. Δὲν δίνουν πιά τὰ ραντεβού τους στὶς Βερσαλλίες.

— Ἀλλὰ πού;

— Στὸ Σενεδιέρ, σ' ἕνα χαριτωμένο σπιτάκι, μιὰ ἀληθινὰ ἐρωτικὴ φωλιά. Οἱ ἄνθρωποι μοῦ παρακολούθησαν ὡς ἐκεῖ τὴν κ. Βαλωρί κι' εἶδαν σὲ λίγο νὰ μπαῖνι κι' ὁ λοχαγός... Ἀ, διάλεξαν ὥραια τὸ ἀσυλ- τοῦς! Ἄν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ αὐ- τοῦ μοιάζῃ μὲ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ, θάναί ἕνας μικρὸς σοφιστιστῇ!

Ὁ Βαλωρί ἔμεινε σκυθρωπός, μὲ τὸ κε- φάλι του γυρμένο στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας του. Κύτταξε μπροστὰ του, ἀφηρημένα, χω- ρὶς νὰ βλέπῃ τίποτα. Εἶχε χάσει τὴ συνεί- σθησιν τῆς πραγματικότητος. Ἦ ἀποκάλυψι ποὺ εἶχε ἀκούσει, τὸν εἶχε χτυπήσει κατὰ- κασὰ.

Κύτταξε μηχανικὰ τὸ ρολόι του. Ἦταν μόλις 10. Εἶχε περάσει μισὴ ὥρα μονάχα ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε μπῆ σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι. Κι' ὅμως τοῦ φαίνονταν πὼς εἶχε κυλῆσει ἕ- νας ὀλόκληρος αἰώνας...

Ἐμεινε ἀκίνητος, ἀμίλητος... Ὁ Ἀρλέφ, λίγο τρομαγμένος, τὸν ἀγγίζει στὸν ὤμο.

— Τί διάβολο! τοῦ εἶπε, Κάνετε κου-

ράγιο, λοιπόν. Φανῆτε ἄντρας! Θάπρεπε νὰ περιμένετε τίς ἀποκαλύψεις ποὺ σὰς ἔκανα. Κι' ἡ σκέψι πὼς ὑπάρχουν τόσοι καὶ τόσοι ὁμοιοπαθεῖς σας, θάπρεπε νὰ σὰς κάνῃ λί- γο φιλόσοφο.

Ἄλλως τε, ὁ φίλος τῆς γυναίκας σας εἶ- ναι ἀπλῶς περαστικός απ' τὸ Παρίσι. Ἐ- φυγε ἀπ' τὴ μονάδα του, ἀπ' τὴν Ἀφρική, μὲ ἄδεια τοῖων μνηνῶν, καὶ δὲ μπορεῖ νὰ μείνῃ στὸ Παρίσι περισσότερο ἀπὸ μερικὲς μέρες ἀκόμη. Γρήγορα θ' ἀπαλλαγῇτε, λοι- πόν, ἀπ' αὐτόν.

Ἄν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς πῶ τὴ γνώ- μη μου, θὰ σὰς συμβουλεύω εἰλικρινῶς νὰ ἐγκαταλείψετε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν. Ὅταν φύ- γῃ πιά ὁ φίλος, δὲ θάχετε νὰ φοβηθῇτε τί- ποτε.

Ἐἶναι ἡ ἀλήθεια, ὅτι διατήρησε τὴν κά- μαρά ποὺ εἶχε νοικιασμένη ἄλλοτε στὶς Βερ- σαλλίες, τὸν καιρὸ ποὺ ὑπηρετοῦσε σ' αὐτὴ τὴν πόλιν. Μὰ μὴ σὰς νοιάζῃ γι' αὐτό, γιατί εἶναι ἀπίθανον νὰ ξαναγυρίσῃ ποτέ στὴ Γαλ- λία. Ὅπως βλέπετε, πῆσα ὅλες μου τίς πληροφορίες.

Κι' ὕστερα... ὕστερα...

— Τελειώστε! εἶπε νευρικά ὁ Λωρὰν.

— Πιστεύω, ἀγαπητὴ μου κύριε Βαλωρί... πιστεύω, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος... ὅτι ὑ- πάρχει ἕνα παιδί!

— Ἐνα παιδί!... φώναξε ὁ Λωρὰν, φέ- ροντας τὴ χεὶρ του στὸ μέτωπό του.

Δὲν μπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω. Πάντως, ὅμως, στὸ σπῆτι ποὺ σὰς ἔλεγα, στὸ Σενε- διέρ, μένει μιὰ κάποια Μαντελίν Μορέν, μα- ζὶ μ' ἕνα ἀγοράκι. Ἦ κ. Βαλωρί πηγαίνει ἐκεῖ κάθε βδομάδα, ὅπως ἐξακριβώσαν οἱ ἄνθρωποι μου, ρωτώντας μὲ τρόπο τοῦς γείτονες. Χτέ, συνηθίστηκε ἐκεῖ μὲ τὸ λο- χαγὸ Μαρτινύ.

— Πολὺ καλὰ. Εἶμαι τώρα κατατοπισμέ- νος... εἶπε ὁ Βαλωρί, ποὺ φαίνονταν πὼς εἶ- χε ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμία του. Δὲν μένει παρὰ νὰ μοῦ ὑποδείξετε ποὺ βρίσκεται αὐ- τὸ τὸ σπῆτι.

— Ἐξω απ' τὸ χωριὸ, στὸ δρόμο ποὺ πηγαίνει στὸ Ὀρμεσόν, ἀντίκρου στὴν τα- βέρνα τοῦ «Ἀστροῦ ποντικίου». Τὸ ξέρου- ὅλοι μὲ τὴν ὀνομασία «Ἦ βίλλα μὲ τὰ τρι- αντάφυλλα».

Ὁ Βαλωρί σημείωσε γρήγορα ὅλες αὐ- τὲς τίς πληροφορίες στὰ καρνέ του. Ὑστε- ρα σπύκωσε νὰ φύγῃ. Ὁ Ἀρλέφ τὸν συν- ὄδεψε φιλοφρονητικά ὡς τὴν πόρτα.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ὁ Βαλωρί ἔμπαινε σ' ἕνα καφενεῖο, στὰ Βουλεβάρτα, γιὰ νὰ ἐτοι-

μάσῃ ἕνα τηλεγράφημα γιὰ τὸν ἀδελφὸ του Πασκάλ:

«Σὲ χρειάζομαι δίχως ἄλλο. Πάρε ἀμέ- σως τὸ τραῖνο καὶ πῆγαίτε κατ' εὐθείαν στὴν ὁδὸν Μπρετί. Ἐχω κρατήσῃ αὐτὸ τὸ δια- μέρισμά γιὰ σένα».

Ἦταν ὅμως πολὺ ἀργά πιά γιὰ νὰ τὸ στείλῃ, κι' ἔτσι τὸ ἀνέβαλε γιὰ τὴν ἄλλη μέρα.

Ἀφοῦ περιπλανήθηκε ἄσκοπα ὡς τίς 11, πῆγε ἐπιτέλους στὴ λέσχην τῆς ὁδοῦ Ρουα- γιάλ, ὅπου εἶχε νὰ ἐμφανιστῇ βδομάδες ὀ- λόκληρες.

Ὁ πρόεδρος τῆς λέσχης, ὁ κόμης Πα- τόσκι, ἔσπευσε νὰ τοῦ σφίξῃ τὸ χεῖρ.

— Ἐπιτέλους, σὰς ξαναβλέπομε, ἀγαπη- τέ μου φίλε! τοῦ εἶπε.

— Εἴν' ἐδῶ ὁ ντ' Ἀδράνς;

— Μόλις ἔφτασε.

Κι' ὁ κόμης πρόσθεσε, μισοσαστεῖα, μι- σοσοδορά:

— Μά, ἀγαπητὴ μου Βαλωρί, θάλεγε κανεὶς πὼς ὁ μῆνας τοῦ μέλιτος σ' ἔκανε ἄλλον ἄνθρωπο. Ἀπόψε μοῦ φαίνεται ἐντε- λῶς ἀλλοιωτικός...

— Προέκυψε νὰ μονομαχήσω.

— Ἀ, μπᾶ: Καὶ τὴ γυναικούλα σας δὲν τὴ σκέπτεσθε;

— Ἀγαπητὴ μου φίλε, εἶπε ὁ Βαλωρί, πιάνοντας ἀπ' τὸ μπράτσο τὸν κόμην, ἦ- θα νὰ σὰς ζητήσω νὰ γίνετε μάρτυς μου. Μοῦ χρειάζονται δύο ἄνθρωποι ποὺ νὰ τοὺς ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Βασίζομαι, λοι- πόν, σὲ σας καὶ στὸν ντ' Ἀδράνς.

Εἶμαι στὴν ἀπόλυτη διάθεσί σας, ἀ- γαπητὴ μου.

— Εὐχαριστῶ. Πρέπει ὅμως νὰ μοῦ ὀρ- κισθῇτε, ὅτι κανεὶς — κανεὶς ἀπολύτως! — δὲ θὰ μάθῃ ποτέ τὰ αἰτία αὐτῆς τῆς μονομαχίας, ποὺ θὰ τελειώσῃ μὲ τὸ θάνατο τοῦ ἐνὸς απ' τοὺς ἀντιπάλους... Ἦ ἴσως καὶ τῶν δύο!

— Σὰς τὰ ὀρκίζομαι.

Ἀφοῦ κουβέντισε λίγες στιγμὲς μὲ τὸν ὀμηντ Πατόσκι, ὁ Λωρὰν ἀναζήτησε στὰ εἰσωνικά σαλόνια τὸν ντ' Ἀδράνς. Τὸν βρῆ- ε νὰ παίζῃ μπακαρὰ.

Ὁ ντ' Ἀδράνς ἦταν ἕνας ἄντρας 30 χρο- νῶν, ἀπ' τοὺς γνωστότερους σπιδόστους τοῦ Παρισίου, ἀλλὰ κουρασμένος πρόωρα απ' τὴ «μεγάλῃ ζωῇ» ποὺ ἔκανε.

Ὁ Λωρὰ

μο κρύσταλλο είχε γίνει χίλια κομμάτια.
Φαντάζεστε τη κλωμάδα μου και τη φάτσα που κανέ ο φρέντ. Κυτταχίκαμε μερικά δευτερόλεπτα αφωνοί κι ύστερα-εγώ είπα:

—Με συγχωρείς, φίλε μου, με συγχωρείς. Θέλω να πω, πως είμαι έτοιμος να σου το πληρώσω...

Τόν κύτταξα στα μάτια, με την έλπιδα πως θ' αρνιόταν τη προσφορά μου.

Εκείνος όμως δεν αρνήθηκε. —Κοιτίξε τριακόσια δολάρια, μου είπε. Μπορείς να το δώσεις στην έκθεση του «Κρυστάλλου», έρευνας του γνωστού οίκου πολυτελών επίπλων. Άλλα θα πετύχω κάποια έκπτωση. Δός μου μονάχα διακόσια πενήντα. Τού υπέγραψα ένα τσέκ. Αφού το τσέπωσε, ο φρέντ λάντον μου λέει:

—Θέλω να μου δώσεις και τον λόγο σου, πως δε θα πιάς σε κανένα τι συνέβηκε. Γιατί αυτό που έσπασες είναι κάπως ακριβότερο από το όμοιο του, που θ' αγοράσω. Δε θέλω να αντιληφτούν τη διαφορά.

Τού υποσχέθηκα, πως δε θα-λέγα αέ κανένα τίποτα, κι' έφυγα προφέροντας κατάρες επί όλα τα κρυστάλλινα τραπεζάκια του κόσμου.

★
Λοιπόν, τώρα, ύστερα από αρκετά χρόνια, εγώ κι' άλλοι αρκετοί φίλοι και γνωστοί του φρέντ λάντον, μάθαμε επί τέλους πως αυτός ο άνθρωπος τάχα καταφέρει ν' αποκτήσει σπιτι με τέτοιο λούσο. Τό μάθαμε, αλλοτελικά, γιατί έ-νας, από μας, ξεκινώντας, πως τουσε δώσει το λόγο του, ότι θα σ'ωπαινε, απεναντίας μίλησε. Κι' έτσι ανακαλύψαμε, πως καθένας από μας είχε σπείσει και πληρώσει, με τη σειρά του, το περιήφωμο κρύσταλλινο τραπεζάκι.

Κάναμε τις σχετικές έρευνες και διαπιστώσαμε πως τ... πανάκριβο έπιπλο του φρέντ λάντον δεν ήταν από κρύσταλλο, αλλά από κοινότοπο γυαλί, πως ήταν δεμένο ελαφρά έτσι που μόλις το άγγιζε κανείς, διαλυόταν και σωριαζόταν σε συντρίμια, στο δάπεδο και πως μ' αυτή τη μηχανή ο φίλος μας ταπεινώ, από το κά-θε θύμα του, από 250 δολάρια. Βρήκαμε ακόμα και τόν, έπιπλοποιό, που είχε εκτελέσει τις σχετικές παραγγελίες του φρέντ λάντον, με τα τραπεζάκια, που «έκρηπε» να τα σπάζ-νε, οι απρόσεχτοι επισκέπτες του.

Ύστερα απ' αυτή την ανα-κάλυψη, πήγαμε να του κάνου-με ομαδική επίσκεψη κομμιά δε-καριά από μας. Μόλις μπήκα-με στο πρώτο σαλόνι, χωρίς να μιλήσουμε καθόλου, άρχισαμε το έργο μας. Εγώ άρπαξα ένα τεράστιο κινεζικό βάζο, το σή-κωσα ψηλά και τόκανα θρύψα-λα στο τοίχο, σπάζοντας και μια περιήφωη απλικά. Ένας άλλος πήδησε σε μια πολυθρό-να και τα πόδια του βρέθηκαν από κάτω, ξεκοιλιάζοντάς την. Ένας τρίτος, με τόν άγκωνα του έδωσε μια σκουντιά στην κρυστάλλινη βιτρίνα, που βρι-σκόταν στη μέση του σαλονιού και την έσπασε.

Οι υπόλοιποι είχαν πρόχωρή-σει στο δεύτερο σαλόνι, απ' ο-που άκούσθηκαν ανάλογοι...πά-ταγοι.

Σαφνικά, το μάτι μου έπε-σε στο κρυστάλλινο τραπεζάκι. Τού έδωσα μια κλωτσοά και τό-κανα κι' αυτό θρύψαλλα.

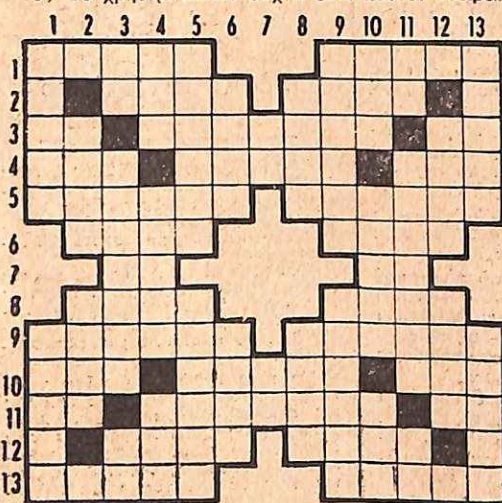
Ύστερα άφηνε τον φρέντ λάντον να τραβά τα μουλιά του χωρίς να κατορθώνη ν' αρ-θρώσει λέξη. Κι' όπως πληροφο-ρηθήκαμε αργότερα, η απελπι-α του ήταν πιο μενάλη για-τί, μη έχοντας πιά άλλους γνωστούς και φίλους για να τού σπάνε (κατά λέξος) το ψευτι-κό τραπεζάκι, είχε αγοράσει ένα αληθινό κρύσταλλο: εκεί-νο, που τό κανε εγώ θράυ-φαλλα με μια κλωτσοά.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Οριζοντίως και καθέτως

Στο σταυρόλεξο αυτό οι λέξεις που θα τοποθετήσετε οριζοντίως, θα σχηματισθούν και κα-θέτως στις ίδιες ακριβώς θέσεις.

- 1) Έπιθυμία. — Μάσκα αυτοκινήτων.
- 2) ... Ταμείωφ: ήθοποιός του Χόλλυγουντ. — Στρίφωμα.
- 3) Το χρησιμοποιούν συχνά όσοι κάνουν όνειρα.

—Επιτρέπει σ' ένα στρατιώτη να έρθη σ' έπαφή με τους ανώτερους του. — Χαρακτηρίζουν τμήμα του 24ώρου.

4) Μονάς βάρους. — Δεν είναι πυκνά. — Αρ-χικά γνωστά στους φιλάθλους.

5) Πόλις της Ρουμανίας, πάνω στα Καρπάθια. — Έτσι ονόμαζαν οι Βυζαντινοί ένα μουσουλμάνο ηγεμόνα.

6) Ένας από τους πρωταγωνιστές της γαλλικής επανάστασης. — Αρχαιοτάτη πόλις της Ασίας, κοντά στις πηγές του ποταμού Αμφρύσου.

7) Νότα. — Δηλώνει συγκατάβαση.

8) Καρποφόρο δέντρο. — Χαρακτηρισμός ενός ρόβε.

9) Τμήμα της πειραϊκής άκτής. — Δεν είναι λείος, ούτε άπαλός.

10) Γαλλικό τροπικό επίρρημα, αλλά και έπι-φώνημα που συνηθίζουν οι με-θυσμένοι. — Αρρώστια που προ-τιμά τα παιδιά. — Παπαγαλίζει.

11) Σύνδεσμος (μπροστά σε φωνήεν). — Γυμναστικό παρά-γελμα. — Αναφορική αντίω-μια (θελ.).

12) Γερμανός... Γερμανός φιλόλογος. Ένα από τα έργα του οποίου είναι και «οι μυ-στικές έορτές των αρχαίων». — Τα λαχεία υποδοθούν το έργο της.

13) Ένας από τους ιδρυτές της Ρώμης. — Κρασί που κον-τεύει να τελειώσει.

Μαγικό γράμμα

Αλλάζοντας ένα γράμμα σε καθεμιά των κατωθι λέξεων μ' ένα άλλο, πάντοτε το ίδιο, θα σχηματίσετε χωρίς κανένα α-ναγραμματισμό ισάριθμες νέες λέξεις.

Βάτος — Λόφος — Πάφος — Μάιος — Άξιον — Κάλλος — Πράσα — Άρτος — Κλάσσα

— Έριον.

Οι υπόλοιποι είχαν πρόχωρή-σει στο δεύτερο σαλόνι, απ' ο-που άκούσθηκαν ανάλογοι...πά-ταγοι.

Σωστό — Λάθος

Από τις δυο λέξεις ΣΩ-ΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ που συνοδεύουν την καθεμιά από τις κατωθίω φράσεις, διαγράψτε εκείνη που δεν ταιριάζει.

1) ... «Άρης έχει δορυφόρους: ΣΩΣΤΟ — ΛΑ-ΘΟΣ».

2) Η αυτοκράτειρα Μαρία-Θηρεσία της Αυστρίας απέκτη-σε πολλά παιδιά: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

3) Ο Βόσπορος έώνει τη θάλασσα του Μαρμαρά με την Προποντίδα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑ-ΘΟΣ.

4) Δεν υπάρχουν νησιά στη θάλασσα του Μαρ-μαρά: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

5) Υπάρχουν σήμερα λαοί, στους οποίους επι-τρέπεται ο γάμος μεταξύ αδελφού και αδελφής: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

6) Υπάρχουν πουλιά που γεννούν πράσινα αβ-γά: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

7) Ο Μάρκο Πόλο είναι ο πρώτος λευκός που έφτασε στο Τίβητ: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

8) Η Μαδρίτη έχει το ωραιότερο κλίμα απ' ό-λες τις πόλεις της Ισπανίας: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

9) Ο Έρμαν Σομπέρτ ήταν διάσημος μου-σικιστής: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

10) Στο ανθρώπινο αίμα τα λευκά και τα έ-ρυθρά αιμοσφαίρια είναι ισάριθμα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Μυστικές ερωτήσεις

1) Πότε γεννήθηκε ο Μέγας...: — Το 1712.

2) Πότε έγινε η περίφημη μάχη του...: — Στις 18 Ιουνίου 1815.

3) Πότε άρχισαν να χιτώνται τα περίφημα α-νάκτορα του...: — Το 498 μ. Χ.

4) Ποιό χρόνο ο... άνακάλυψε την...: — Το 1492.

5) Πότε οι Ένωμένες Πολιτείες άγόρασαν την... από τους Ρώσους; — Το 1867.

Στοιχειόγραφος

Μία πόλι της Ελλάδος με ίδια τη φορτώνω και φοδερή Έριννιά αμέσως σου σκαρώνω.

Συλλαβόγραφος

Ο σύνδεσμος με σύνδεσμο και ποταμό έδεθη και χώρας της Ελλάδος μας ο κατοικος ευρέθη.

Επινόημα

ΛΑ ΚΑΙ ΚΑ
ΓΑ ΛΙ
ΓΕ ΛΕ

Ζητείται η άνάγνωσις της έπιγραφής αυτής.

Μικρά προβλήματα

1) Μέσα σ' ένα κιβώτιο υπάρχουν αυγά που ο αριθμός τους είναι μεγαλύτερος από 100 και πιο μικρός από 200. Έάν τα μετρήσουμε κατά δεκά-δες, στο τέλος δεν θα μας περισσέψη ούτε έ-α αυγό, αν όμως 9 τότε η τελευ-ταία ομάδα θα έχη μόνο 7 αυγά. Μπορείτε να βρείτε πό-σα αυγά υπάρχουν μέσα στο κιβώτιο;

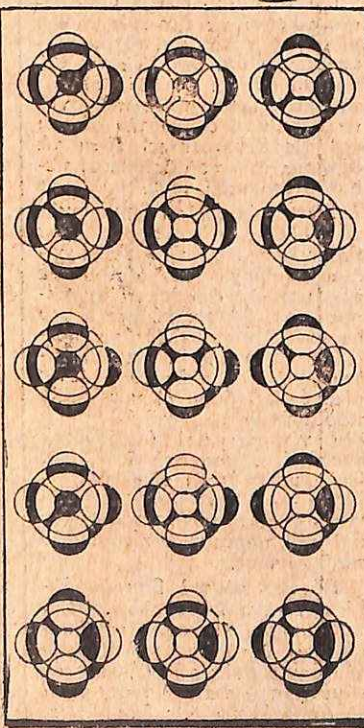
2) Τέσσερα ανδρόγυνα μοι-ράζονται 64 μίλα και παίρ-νουν: Η Άννα 8, η Έλσα 6, η Βίκυ 4 και η Μαρία 2. Από τους άνδρες, ο Παύ-λος πήρε όσα και η γυναίκα του, ο Ανδρέας τα διπλάσια, ο Μιχάλης τα τριπλάσια και ο Κάρολος τα τετραπλάσια μίλα. Μπορείτε με τις πληρο-φορίες αυτές να βρείτε ποιά πρόσωπα άποτελούν το καθένα από τα 4 ανδρόγυνα;

3) «Είμαστε τρία αδελφια λέει ο Παύλος και άγοράζωμε κάθε μέρα τρία πακέττα των 20 σιγαρέτων. Εγώ, θα έ-πρεπε να καπνίζω 7 τσιγάρα παραπάνω για να μπορώ να πω πως καπνίζω όσα και ο Κώστας. Αν ήθελα όμως να καπνίζω όσα και ο Λεωνόρας θα έπρεπε να τα λιγοστέψω κατά ένα».

Πόσα τσιγάρα καπνίζει κά-θε μέρα ο καθένας από τους τρεις αδελφούς;

4) «Έξη φίλοι συναντώνται σ' ένα καφενείο και έπειδή έ-χουν να ιδωθούν καιρό, ανταλ-λάσσουν χειραφίτες. Πόσες χει-ραφίτες ανταλλάξαν εν συνόλω;

Το πρώτο μου, ζυγός ειν' α- (ριθμός).
Φιτού, το δεύτερό μου μέρος.
Με τ' όλο μου στολίζονται συ- (χνα).
ή κόρη, το παιδί, ο νιος κι' ο (γέρος).
Οι λύσεις στη σελ. 98

Τα δυο όμοια σχέδια

Από τα 15 αυτά πολύπλοκα σχέδια δυο μόνο είναι έντελώς όμοια, ακόμα και στην παραμικρότερη λεπτομέρεια. Πρέπει να τα βρείτε μέσα σε ένα λεπτό της ώρας, αν θέλετε να σας συγχαρού-με για την παρατηρητικότητα σας.

Λτα' σύντομα της θυσίας

ΑΚΟΥΟΝΤΑΣ τη συζήτηση να ζωηρεύη στη διάδρομο, ο Πιέρ Ντυμόν άποφά-σισε να πείσει το κουδούνι του γραφείου του.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε τόν κλητήρα.

—Κύριε διευθυντά, είν' έξω ένας απ' αυτούς τους ευπόλητους που επιμένουν να ζητούν δουλειά, παρ' όλο που έχουν την ταμ-πέλλα έξω από την πόρτα: «Δεν γίνονται προσλήψεις».

—Γιά φέρε τόν μέσα!

Όταν σε λίγο ο αλήτης σκεκόταν μπροστά του με το πρόσωπο αζύριστο, ο Πιέρ Ντυμόν νόμισε πως ξανάβλεπε τόν εαυτό του... «Άλλοτε, έτσι είχε ζητήσει δουλειά σ' αυτό το ίδιο γραφείο, που τώρα ήταν διευθυντής του... Άλήθεια, τα πρώτα του βήματα ήταν τόσο δύσκολα!»

Έτσι, μόλις ο επισκέπτης του τόν ρώτησε: «Μπορείτε, κύριε, να μου δώσετε μια οποιαδήποτε δουλειά στο εργοστάσιό σας; Πρέ-πει με κάθε τρόπο να ξελασπώσω...» δεν τού έκανε καμμία αδιά-κριτη ερώτηση.

—Έχω ακριβώς μια θέσι νυχτοφύλακα, που μένει ελεύθερη από αύριο. Δέχεσαι; τού είπε.

Πέρασαν κάπου έξη μήνες από τότε που ο νεοφερμένος έκ-τελούσε την υπηρεσία του. Ο Πιέρ Ντυμόν δεν είχε κανένα λόγο για να μετανοιώσει για την έκλογή του. Απεναντίας μάλιστα. Ο άνθρωπος εκείνος ήταν τυπικός, σοβαρός, και ο εργοστασιάρχης ένοιωσε συχνά την ευχαρίστηση να φλυαρή μαζί του. Ο φύλακας έμενε πάντα σιωπηλός και άπέφευγε διακριτικά να κάνει λόγο για το παρελθόν του, τόσο, που ο Ντυμόν δεν έπεμνε να του κάνει συγκεκριμένες ερωτήσεις.

Ένα βράδυ, ο διευθυντής άποφάσισε να κοιμηθί στο εργοστά-σιο, σ' ένα δωματάκι που συγκοινωνούσε με το γραφείο του. Μία φορά κάθε δεκα-πέντε μέρες, που είχε πληρώσει, έμενε εκεί για να φυλάη ο ίδιος το χρηματοκιβώτιο που περιείχε πάντα κάπου ένα εκατομμύριο σε ρευστό χρήμα.

Κατά τις 3 μετά τα μεσάνυχτα, ξύ-πνησε κι' άκουσε βήματα μέσα στο γρα-φείο... Ο Πιέρ Ντυμόν ήταν παλληκάρι θαρραλέο και ψύχραιμο. Πήρε το πιστόλι και το κλεφτοφάνaro, που τα είχε έτοιμα για κάθε ένδεχόμενο από πριν, και μπήκε αδόρυβα στο διπλανό δωμάτιο. Τρεις άν-τρες ήταν σκυμμένοι πάνω από την κλει-δαριά του χρηματοκιβωτίου, ψάχνοντας προ-φανώς για να βρουν τόν συνδυασμό που τó άνοιγε. Ο εργοστασιάρχης σήκωσε τó πι-στόλι του και άνοψε άπτόματα τó κλεφτο-φάνaro. Άλλά, την ίδια στιγμή, σκόταψε σε κάτι που βρισκόταν χάμα—προφανώς στην επαγγελματική βαλίτσα τών κακοποιώ-ων. Αντήχησε μία πιστολιά και ο Ντυμόν ένοιωσε έναν πόνο στόν ώμο.

Τότε, με τó πιστόλι, που δεν τόχε άφίσει από τó χέρι του, πυροδότησε, αλλά, καθώς ανάμεσα στις τρεις σιλουέττες που έφευ-γαν, άναγνώρισε τó νυχτοφύλακά του, πρό-λαβε και σημάδεψε τó πάτωμα...

Ο Πιέρ Ντυμόν, ελαφρά πληγωμένος, πήγε, μόλις ξημέρωσε, στην αστυνομία, ο-που έγινε δεκτός από ένα άστυνόμο φίλο του.

—Μπράβο σου, αγαπητέ! τού είπε έ-κείνος. Η ψυχραιμία σου έκανε τó θαύμα της. Τα λεφτά τών εργατών σου είναι άνε-παφα. Τη γλύτωσες με δυο-τρεις γρατσου-νιές... Κι' έτι πλέον μία άστυνομική πε-ρίπτωση, που ώδηγήθηκε από τις πιστολιές, μπόρεσε να φτάση εγκαίρως επί τόπου και να συλλάβη αυτούς που σου έπετέθησαν. Δηλαδή έπιτυχία σ' όλη τη γραμμή!

«Και τώρα κύτταξε καλά αυτές τις φωτογραφίες. Μπορείς απ' αυτές να μου καθάρσεις ποιος σε πυροδότησε;

—Γιά νάμαι ειλικρινής, απάντησε ο Ντυμόν, δεν άναγνωρίζω παρ'ά μόνο αυτόν εδώ, τó νυχτοφύλακά μου! Άλλά μπορώ να σε βεβαιώσω...

Ο άστυνόμος τόν διέκοψε:

—Όχι, φίλε μου, ο νυχτοφύλακάς σου δεν ήταν άλλος απ' τόν Μαρσέλ Τιγιό, έναν έπικίνδυνο γάνιμο της δικαιοσύνης, που από καιρό τόν καταδιώκουν όλες οι άστυνομίες της Γαλλίας για τού κόσμου τις ληστείες που είχε κάνει στην επαρχία... Άλλά πώ: διάβολο, φίλε μου, άποφάσισε να προσλάβη αυτόν τόν ά θρωπο, χωρίς να φροντίσες να πάρης πληροφορίες για τó παρελθόν του;

—Μά την πίστι μου, μου άρσε! έπε ο Ντυμόν. Ήμουν βέ-βαιος, ότι προσπαθούσε να ξεαναγορίση σ' ένα περιβάλλον, που τού ήταν εχθρικό. Και γι' αυτό θέλησα να τόν βοηθήσω, να ξε-λασπώση», όπως σ'ού είχε ο ίδιος!

Ο άστυνόμος ξεόινισε στα γέλια

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Ένώ έσυ φανταζόσουν, ότι ο φιλαράκος ήθελε σ' αλήθεια ν' αλλάξει ζωή, αυτός με όλη την ησυχία του, μελετούσε τα κατατόπια και τις συνήθειες του εργοστασιού σου, έτοιμος να τόν υποδεσεί τού Μαρσέλ Τιγιό. Πέθανε κάμμερα τó πρωί στις έξη.

Ο Πιέρ Ντυμόν έχασε τó χρώμα του. Δεν μπορούσε να πι-στέψη αυτά που άκούγε. Με ένα ύφος απελπισίας είπε τότε, σαν μετανοιωμένος ένοχος:

—Μά τότε εγώ τόν χτύπησα!... Έγώ τόν...

—Σκότωσες; Κι' αν αυτό ήταν αλήθεια: Ένα κάθαρμα λι-γάτερο στην κοινωνία και μία καλή πράξη παραπάνω στο ένεργη-τικό σου! Μη νοιάζεσαι... Όστόσο, συγκράτησε τις πρώρες τύ-ψεις σου, γιατί δεν είσαι καθόλου υπεύθυνος. Άκουσε, λοιπόν, τί έγινε. Ή άνακρισι κατάφερε ν' άναπαράσση τη σκηνή: Ο-ταν ο γκάγκστερ, που σε είδε πρώτος, σε σημάδεψε, ο νυχτοφύ-

λκάς σου και σεσημα-σμένος κακοποιός Μαρ-σέλ Τιγιό, πάνω στην ταραχή του, πήγε και στάθηκε ανάμεσα σ' αυτόν που σε σκόπευε και σ' έσένα, την ίδια στιγμή ακριβώς που εκείνος τραβούσε τη σκανδάλη. Και ή σφαίρα που προωριζόταν για σένα, διαπέρασε πρώτα τó κομμά του κι' ύστερα ήρθε και έξυσε τόν ώμο σου. Φτηνά, λοιπόν, τη γλύτωσες... Μ' άλλα λόγια, ο άχρείς αυτός σου έσωσε τή ζωή!

Ο άστυνόμος, βέβαια, μίλαγε με την προκατάληψη τού επαγ-γέλματος εναντίον όλων τών κακοποιών. Δεν ήξερε, ώστόσο, τι έ-λεγε! Ο Πιέρ Ντυμόν είχε τότε την πεποίθησι πως ο νυχτοφύλα-κάς του είχε βάλει βεληματικά μπροστά τó σώμα του και τού έ-σωσε τή ζωή, θυσιάζοντας τή δική του.

Πιστός στο νόμο του συναφίου του, ο Μαρσέλ Τιγιό είχε όδη-γήσει τούτε παλπούς συντρόφους του ως τó χρηματοκιβώτιο. Άλλά εκεί, που ο νόμος αυτός δεν είχε πιά πέρασι, στα σύνορα της θυ-σίας, πλήρως ελεύθερα τó χρέος της εύγνωμοσύνης στόν ευερ-γέτη του, τόν εργοστασιάρχη Πιέρ Ντυμόν. Και, κατά ένα τρόπο, είχε «ξελασπώσει» μία για πάντα, όπως τó έπιθυμούσε από καιρό...

Αυτή τή θλιβερή διαπίστωση έκανε ο Πιέρ Ντυμόν.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Την ίδια στιγμή ο Ντυμόν σκόταψε σε κάτι, που βρι-σκόταν χάμα...

λακάς σου και σεσημα-σμένος κακοποιός Μαρ-σέλ Τιγιό, πάνω στην ταραχή του, πήγε και στάθηκε ανάμεσα σ' αυτόν που σε σκόπευε και σ' έσένα, την ίδια στιγμή ακριβώς που εκείνος τραβούσε τη σκανδάλη. Και ή σφαίρα που προωριζόταν για σένα, διαπέρασε πρώτα τó κομμά του κι' ύστερα ήρθε και έξυσε τόν ώμο σου. Φτηνά, λοιπόν, τη γλύτωσες... Μ' άλλα λόγια, ο άχρείς αυτός σου έσωσε τή ζωή!

Ο άστυνόμος, βέβαια, μίλαγε με την προκατάληψη τού επαγ-γέλματος εναντίον όλων τών κακοποιών. Δεν ήξερε, ώστόσο, τι έ-λεγε! Ο Πιέρ Ντυμόν είχε τότε την πεποίθησι πως ο νυχτοφύλα-κάς του είχε βάλει βεληματικά μπροστά τó σώμα του και τού έ-σωσε τή ζωή, θυσιάζοντας τή δική του.

Πιστός στο νόμο του συναφίου του, ο Μαρσέλ Τιγιό είχε όδη-γήσει τούτε παλπούς συντρόφους του ως τó χρηματοκιβώτιο. Άλλά εκεί, που ο νόμος αυτός δεν είχε πιά πέρασι, στα σύνορα της θυ-σίας, πλήρως ελεύθερα τó χρέος της εύγνωμοσύνης στόν ευερ-γέτη του, τόν εργοστασιάρχη Πιέρ Ντυμόν. Και, κατά ένα τρόπο, είχε «ξελασπώσει» μία για πάντα, όπως τó έπιθυμούσε από καιρό...

Αυτή τή θλιβερή διαπίστωση έκανε ο Πιέρ Ντυμόν.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Μαζί με τις ώμες σαλάτες, ο δόκτωρ Χάουζερ απαγορεύει και τα τυριά...

ΕΡΩΤΕΥΘΗΤΕ ΓΙΑ Ν' ΑΔΥΝΑΤΙΣΤΕ!

Η επαναστατική δίαιτα που προτείνει ο Άγγλος δικτολόγος δόκτωρ Χάουζερ

«Μονάχα ο έρωτας δέν σάς δώση την κομψή σιλουέττα που αναζητείστε. Αυτό είναι το σύνθημα του δόκτορος Άλμπερτ Χάουζερ, του διασημού Λονδρέζου διατολόγου, που έχει κάνει ως τώρα αναρίθμητες πρώην... φάλαγγες να γίνουν ντελικόσες!

Ο δόκτωρ Χάουζερ, έχει λανσάρει μια δολοτέλα επαναστατική δίαιτα αδυνατίσματος.

Η βάση αυτής της δίαιτας είναι το σύνθημα που αναφέραμε στην αρχή: ο έρωτας! Φυσικά δέν πρόκειται καθόλου για τον ρομαντικό έρωτα, που κόβει την όρεξη κι οδηγεί στα... δέκατα. Ο έρωτας, που συμβουλεύει ο δόκτωρ Χάουζερ, είναι το αμοιβαίο, υγιές και προσηγυμένο αίσθημα, που έχει τόση δυναμική και δυναμικότητα, ώστε να κάνει τον οργανισμό της έρωτευμένης γυναίκας να δουλεύει τέλεια και σε ύψιστο βαθμό αποδόσεως. Σ' ένα τέτοιο... τυχερό οργανισμό, οι καύσεις επιταχύνονται κι' η απορροίωσι των τροφών γίνεται κατά ικανό τρόπο.

Απεινώνει, οι έρωτικές απογοητεύσεις, κατά το δόκτωρ Χάουζερ, προκαλούν περιττά λίπη στις γυναίκες. Η κομψή σιλουέττα εξασφαλίζεται μονάχα στην περίπτωση, που υπάρχει ένα αίσθημα ειλικρινές κι' αδιόρητο, χωρίς παρεξηγήσεις και στενωπές.

Για τους άντρες, ο διάσημος Άγγλος διατολόγος λέει πως το φάρμακο που προτείνει στο φάρμακο φύλο, είναι μάλλον εχρηστό. Ο έρωτας δέν καταρδώνει πολλά πράγματα, δέν κατεβάει το βάρος του ισχυρού φύλου. Γι' αυτό οι εύσκαροι άντρες πρέπει να περιοριστούν στις καθαυτές διατροφικές συμβουλές που δίνει ο δόκτωρ Χάουζερ και που φυσικά είναι απαραίτητες και για τις γυναίκες.

Άλλωστε στον έρωτα δέν μπορούν να καταφεύγουν όλοι. Υπάρχουν οι πολύ νεαρές κι' οι πολύ ηλικιωμένες υπέρ-ξεις, καθώς κι' άλλες άτυχες σ' αυτόν.

Υπάρχει, λοιπόν, η καθαυτή δίαιτα που προτείνει ο δόκτωρ Χάουζερ. Μη τρομάζεστε. Αυτή η δίαιτα διαφέρει απ' όλες τις άλλες γνωστές ως τώρα, γιατί ελλείπει σχεδόν λουκούλας. Δέν έχει τους να κλασσικούς περιορισμούς, γιατί δέν απαγορεύει τη ζάχαρη, φυσικά, δέ θα ήταν τα παχεία κρέατα. Φυσικά, δέ θα ήταν δίαιτα, αν δέν αποκρίθως εκείνο που δέν θα περιμένατε. Από εδώ και πέρα, δέν πρέπει να τρώτε ώμες σαλάτες! Η αλήθεια είναι πως ως τώρα έχετε ότι έπρεπε να τις προτιμάτε για ν' αδυνατίσετε, αλλά οι νεώτερες διαπιστώσεις της διατολογίας έχουν οδηγήσει στο ενδεχόμενο αντίθετο συμπέρασμα. Οι ώμες σαλάτες κι' ώριμα φρούτα περιέχουν ουσίες που δημιουργούν περιττά λίπη.

Το σώμα μας -λέει ο Άγγλος επιστήμονας- είναι πυλμένο πρώτα με το λεπτό στρώμα της επιδερμίδος, ύστερα με ένα στρώμα λίπους και μωών και τέλος με ένα δεύτερο στρώμα λίπους, που είναι πιο πυκνό από το πρώτο. Ο σκοπός της αποσπαστικής δίαιτας είναι να λυγιστεί το λίπος αυτού του δεύτερου, εσωτερικού στρώματος.

Μαζί με τις ώμες σαλάτες κι' ώριμα φρούτα, ο δόκτωρ Χάουζερ απαγορεύει και τα τυριά, γιατί εύνοον και

πα τη γνώμη του ιδιαίτερα την ανάπτυξη λίπους στο εσωτερικό αυτό στρώμα.

Η βάση της καινούργιας δίαιτας περιέχει τροφές πλούσιες σε πρωτεΐνες, όπως είναι το κρέας, τ' αυγά και τα ψάρια. Τα μανού που συμβουλεύει κι' υποδεικνύει ο δόκτωρ Χάουζερ, είναι πλούσια σε ποσότητες και ποικιλία, ώστε να σχηματίσει κανείς την εντύπωση ότι προορίζονται όχι γι' αυτούς κι' αυτές που επιδιώκουν ν' αδυνατίσουν, αλλά είτε για λιχουδιές είτε για άτομα που σπατάλησαν από κάποια εξαντλητική άρρωστη κι' έχουν ανάγκη από καλό κι' υγιεινό φαί.

Το κοινό ελάττωμα, που παρουσιάζουν όλες οι αποσπαστικές δίαιτες, είναι ότι δημιουργούν μια υπερβολική πείνα που αγγίζει τα όρια της βουlimίας. Πάνω σ' αυτό το ζήτημα κάτι έχουν να πούν οι ηρώτες εκείνες κυρίες και δεσποινίδες, που προσάδωσαν ν' ακολουθήσουν την περίφημη «σοφιστική γαλακτοδίαιτα». Σ' ύμνους γέ της δίαιτας αυτής, μια μέρα τη βόλευσε τρέφοντάς μονάχα με γάλα. Αλλά αυτή η μέρα της ημηνότητας έτοιμάει για την επόμενη μέρα μια άγρια όρεξη, που αποζημιώνει για όλες τις απώλειες της προηγούμενης μέρας.

Απεναντίας, η καινούργια δίαιτα ικανοποιεί τόσο τη φυσιολογική όρεξη της κάθε μέρας, ώστε δέν προκαλεί ποτέ μια μέρα εξαιρετική.

Θέλετε το πρώτο να κοιτάξετε κάπως γερά; Κανείς δέ σάς εμπόδιζε να φάτε ένα μπιφτέκι ή δυο βραστά αυγά. Μπορείτε να προσθέσετε και μια μεγάλη φρυγανιά αλειμμένη με φρέσκο καυτερό και να πιείτε κατόπιν τσάι ή καφέ με μια λογική δόση ζάχαρης μέσα. Για το μεσημεριώτικο και για το βραδινό φαγητό σας, σερβίριστε με μια καλή μερίδα κρέατος, ψαριού ή κοτόπουλου και μη διστάσετε να αλείψετε πάλι το ψωμί σας με βούτυρο. Το μεσημέρι, μπορείτε να προσθέσετε στο μενού σας κι' ένα πορτοκάλι και το βράδυ δυο τρία κουτάλια μιλκέικ ή δυο ντομάτες. Ορκιστήτε, όμως, πως δέν θα φάτε άλλο φρούτο κι' άλλη ωμή σαλάτα.

Νά τώρα και το μενού μιας εβδομάδας, ανάμεσα στα τόσα που σάς προτείνει ο δόκτωρ Χάουζερ:

Δευτέρα: Το πρωί, ένα μπιφτέκι της οχάρας και μια φρυγανιά με βούτυρο. Μεσημέρι, ψάρι ψητό ή βραστό με μαγιονέζα και για φρούτο ένα πορτοκάλι. Απόγεμα, τσάι με δυο φέτες ψωμί αλειμμένο με βούτυρο. Βράδυ, τσάι με δυο φέτες χοιρινό ψητό, δυο ντομάτες, ψωμί με βούτυρο και ένα κομμάτι γλυκό του παριού.

Τρίτη: Το πρωί, δυο αυγά βραστά (προτιμώτερα είναι τα μελάτα), ένα φλυτζάνι καφέ και δυο φέτες φρυγανιά με βούτυρο. Μεσημέρι, μοσχάρι ψητό, δυο τρεις κουτάλιες μιλκέικ, ένα μήλο, ψωμί στο βέλτε. Απόγεμα, δυο φλυτζάνια τσάι με σοκολατάκια. Βράδυ, ψάρι βραστό ή ψητό, δυο ντομάτες, λίγο ψωμί. Γλυκό οποιου είδους προτιμάτε.

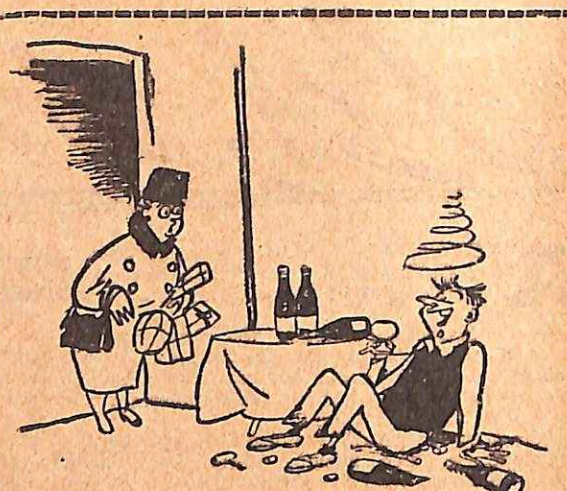
Τετάρτη: Το πρωί, αυγά τηγανητά με μορταβέλλα, δυο φλυτζάνια τσάι και ψωμί μαύρο με βούτυρο και μέλι. Μεσημέρι, όσπρια, σαρόβλες στο λάδι, ένα πορτοκάλι. Απόγεμα, τσάι και γλυκό του παριού. Βράδυ, πατάτες τηγανητές, ψάρι παστό, ένα μήλο και για ψωμί φρυγανιά.

Πέμπτη: Το πρωί, ένα φλυτζάνι καφέ ή σοκολάτα ή κακάο, δυο φρυγανιές με βούτυρο και μέλι. Μεσημέρι, μοσχάρι ψητό, μιλκέικ, ντοματοσαλάτα, γλυκό του παριού. Απόγεμα, οτιδήποτε σας τραβάει ή όρεξη για ένα μάλλον ελαφρύ κοκταϊλ. Βράδυ, γλώσσες ή άλλο ελαφρύ ψάρι, μορδύλι για σαλάτα, φρυγανιές και γλυκό του παριού.

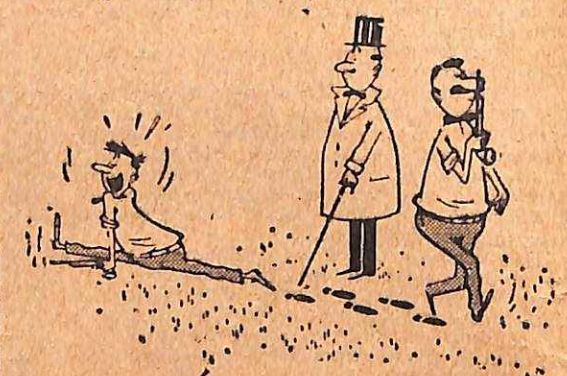
Παρασκευή: Το πρωί, δυο αυγά τηγανητά με βούτυρο ή και με λάδι, καφές και φρυγανιές χωρίς βούτυρο. Μεσημέρι, ψάρι βραστό με λαδολέμονο, κριτίνη κι' ένα πορτοκάλι. Απόγεμα, γλυκό του παριού ή μορμελάδα με φρυγανιές. Βράδυ, κομμάτι ψάρι, πατάτες τηγανητές και μια ομελέτα. Για ψωμί φρυγανιά.

Σάββατο: Το πρωί, ένα φλυτζάνι καφέ, αυγά τηγανητά με μορταβέλλα, φρυγανιά με βούτυρο. Μεσημέρι, σηκώτοια με πιλάφι, ζωμός, ένα πορτοκάλι. Ψωμί άσπρο, βράδυ, σαλάτα κομμάτι, ντοματοσαλάτα, ελαφρύ γλυκό.

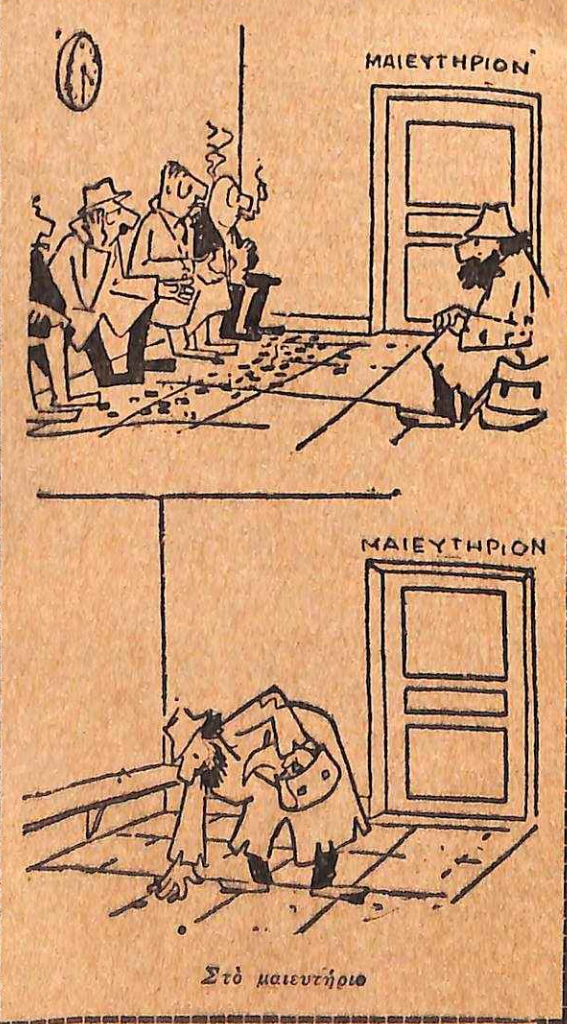
Κυριακή: Το πρωί, ένα φλυτζάνι καφέ, γιορτί (μη παραξενευτείτε, γιατί το γιορτί το πρωί είναι μια ιδιαίτερη ουσία του δόκτορος Χάουζερ) και φρυγανιά. Μεσημέρι, κοτόπουλο βραστό ή ένα κομμάτι κατσάρλας, πιλάφι ή σούπα. Απόγεμα, γλυκίσματα που κι' οποία σάς αρέσουν. Βράδυ, τηγανητά αυγά με ντοματοσαλάτα, σαλάτα από κρέας με κρόκο κι' ένα ελαφρύ γλυκίσμα.

— Αποφάσεις ποιό κρασί θα παραγγείλουμε για την εορτή μας;
— Οχι. Ακόμα τὰ δοκιμάζω!

— Εμπρός! Έξη βήματα ο καθένας σας!

Στο μαγειντήριο

ΣΤΟ ΧΕΙΛΟΣ ΤΟΥ ΥΚΡΕΜΟΥ

Κρήτη: Για να γκρινιάζει σημαίνει ότι κάτι της φταίει, ότι κάποιος την πειράζει, ότι κάτι της λείπει. Στην προκειμένη περίπτωση της λείπει η αγάπη γι' αυτήν και για τα τρία παιδιά της. Το αισθάνεται, κι' ως μὴν το βλέπει ότι κινηγάτε τις μικρούλες, τις οποίες προτιμάτε από τη σύζυγο και από τα παιδιά, τόσο... που φθάνετε στο σημείο να πάρετε τις πιο ταπεινότητες αποφάσεις για την οικογένειά σας; Νά τους εγκαταλείψετε και να πάρετε την κοπέλα... που σάς αγαπά. Δέν σάς αγαπά η κοπέλα! Έσεις την ξεμυαλίσατε! Έσεις την ξεμυαλίσατε! Έσεις την ξεμυαλίσατε!

Ο έρωτας νικά: Παρ' όλα τα έκτροπα και τις κακοεφαλίες που δημιουργήσατε με τον έρωτα της νεάς αυτής, είστε ώστόσο ένας τιμός και ειλικρινής νέος. Μάλιστα αγανακτείτε που οι γονείς σας θέλουν να σας δώσουν μια άλλη. Δέν λέω να φιλονικήσετε με τους γονείς σας, αλλά πρέπει και σεις να επιμένετε να τους πείσετε, ότι η κοπέλα αυτή δέν έφταιγε τίποτα να εκτεθεί μαζί σας. Επομένως σάν τιμός άνθρωπος και χρήσιμος στην κοινωνία έχετε ιερών καθκον να μη την αφήσετε εκτεθειμένη στα μάτια του κόσμου. Προσπαθήστε και θα υπερηδύσετε όλα τα εμπόδια.

Η φτώχεια είναι εγκλημα: Με λήπνε πάρα πολύ το γράμμα σας, δίχως να συμμερίζομαι όμως τη γνώμη σας. Η φτώχεια δέν είναι ελάττωμα, ούτε «έγκλημα» όπως το λέτε έσεις. Είναι απλώς μια κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι περισσότεροι άνθρωποι, κι' ένα σωρό κοπέλες σάν κι' εσάς. Κι' όμως, όλος αυτός ο κόσμος με τη δουλειά του τα καταφέρνει να ζή καλά, να παντρευτεί και να περνά χαρούμενος κι' εύχυστο μένος. Επομένως δέν φταίει η φτώχεια που έκανε εκείνον αγάριστο και κακό. Ήταν κακός! Οχι και να συνέβαινε, την ίδια συμπεριφορά θα έδειχνε, τις ίδιες προθέσεις θα είχε. Μη στενοχωριέστε λοιπόν, γιατί θα άρρωσάτε. Και σάς βεβαιώ, δέν αξίζει αυτός ο άνθρωπος να στενοχωριέται κανείς γι' αυτόν. Περιφροήστε τον κυττάχτε τη δουλειά σας, το σπίτι σας και θεωρήστε δλ' αυτά, που κάνουν γι' αυτόν, σάν να τα κάνατε σάς και σ' αυτόν, φτωχό άνθρωπο, από τον οποίο δέν περιμένετε καμιά αμοιβή, προσφέρντας τα φιλανθρωπικά σας αισθήματα.

Λίλιαν: Στην ηλικία των 18 ετών, που βρίσκεστε, δέν μπορείτε να έχετε την απαιτούμενη πείρα για να κερδίζετε στην Αθήνα τόσα, όσα κερδίζετε στο χωριό σας. Επομένως, αν έχετε έδω, δά πρέπει να έσκαρθητε δωρεά, ή με πολύ μικρά μεροκάματά.

Σκιά: Είχε γράψει κι' άλλοτε η «Σκιά», μετά την έρωτική της απογοήτευσι, αν θα έπρεπε να παη να κλειστή στο μοναστήρι. Τη συμβούλεψαμε τότε να μην αφήσει την ζωή μόνο και μόνο, γιατί βρήκε ένας άσυνεχιστος στο δρόμο της. Εκείνη όμως δέν άδρασε και πήγε. Και τώρα γράφει: «Βρίσκομαι σήμερα στη δύση: Είμαι πολύ ευτυχισμένη, γιατί σ' αγαπώ και σ' αγαπώ. Η δα να σώσω την ψυχή μου. Τώρα όμως που βλέπω πως είναι τόσο δύσκολο, σκέφτηκα να φύγω από δώ και να

κλειστώ στο σπίτι μου. Σεις, τί με συμβουλεύετε;» Αυτή ήταν πάντοτε η γνώμη μας. Υπάρχουν δράατα που φοβρά, και όμως όλοι αυτοί οι άνθρωποι που υποφέρουν δέν σκέπτονται ν' άπαρηθούν τη ζωή. Γυρίστε, λοιπόν, στο σπίτι σας άσκληρή με τις δουλειές σας, ζητήστε κάποια χαρά στις καλές σχέσεις και μην άρνηθήτε αν κανένας νέος εκτιμώντας τα προσεχήματά σας, σάς ζητήσει σε γάμο.

Ρέθυμνο: Πριν άρραβωνάσθι κανείς, εξέταζε, και βεβαιώνεται αν η νέα την οποία άποφασίζετε να κάνη συντροφο της ζωής του είναι αξία αυτή της τιμής. Πώς συμβαίνει, λοιπόν, αφού σάς αγαπά να σάς φέρει άσχημα; Αν είχε κακή άνατροφή πως δέν μπορούσατε να το διαπιστώσατε, πριν την άρραβωνάσθι; Επομένως κάτι άλλο θα συμβαίνει. Μήπως την κάνατε να άγανακτίζει σε τέτοιο σημείο ώστε να χάση την αυτοκυριαρχία της; Σας συμβουλεύω να κάνατε έλεγχο του έαυτού σας και να διακρίνετε με καλή πίστι τα ελαττώματά σας. Νά της εμπνεύσετε εμπιστοσύνη, να της δείξετε ότι την αγαπάτε και όλα θα επανέλθουν στην προτέρα τους κατάσταση.

Ξένη: Η θέσι σας είναι πολύ δύσκολη και λυπώμαι πολύ για την κατάσταση που βρίσκεστε. Μπορεί να είστε φτωχή και να ξενοδουλεύετε, αλλά πάντοτε υπάρχει ένας γιατρός για να δη τη μητέρα σας κι' ένας πρόεδρος κοινότητας, που να φροντίζει για σάς, αφού δέν έχετε κανένα. Αποταθήστε σ' αυτούς, και να είστε βέβαιη ότι θα φροντίσουν, χωρίς να είναι ανάγκη να ζητιανεύετε.

Ντίτον Μ. Μ.: Το έρωτά σας και οι φόδοι σας είναι δικαιολογημένοι. Θα έπιθυμούσα πολύ κι' οι άλλοι νέοι της ηλικίας σας να έκαναν την ίδια έρωτική. Μπορώ να παντρευτώ σε ηλικία 23 ετών; Μπορείτε βέβαια, αν έχετε συμπληρώσει όλες τις προϋποθέσεις, που επιτρέπουν σ' ένα άντρα να δημιουργήσει οικογένεια. Αλλά, αν έχετε μια σταθερή δουλειά, αν έχετε τη συγκατάθεσι

των γονέων σας, αν δέν έχετε άπομεινόμενα. Γιατί δλ' αυτά μαζί συμβάλλουν σ' ένα εύτυχισμένο γάμο, πολύ δέ περισσότερα, αν τα ίδια πλεονεκτήματα βρίσκονται και από την άλλη πλευρά, της κοπέλας, που θα πάρετε.

MIPANTA

Χρειάζεται ύπομονη

Ντενίξ: Βέβαια, δέν μπορού να πω πως τα οικογενειακά σας, όπως μου τα περιγράφετε, είναι τόσο ρόδινα για να επαυασέστε, καρτερώντας τον νυμφίο να σάς οδηγήσει στον έωρο του έμεναίου. Αλλά όπωσδήποτε δέν τὰ βρίσκω τόσο δύσκολα, ώστε να δικαιολογήται αυτή η βαθεία απογοήτευσι που φαίνεται σ' όλοκληρο το γράμμα σας. Οσοδήποτε και αν τα οικονομικά σας μέσα δέν είναι άπορρη, νομίζω ότι δέν θα πρέπει μόνον απ' αυτό να εξαρτήστε την προσωπική σας ευτυχία, ενόσω άπάρχει το κυριώτερο, ή αγάπη άνάμεσα σε σάς και στο φιλότιμο και αξιοπληκρά. Και άκριβώς γι' αυτήν την αγάπη, που θα φέρη τη δικαίωσι των ευγενικών σάς πόθων, πρέπει να κάνατε ύπομονη για λίγο καιρό, ώσπου να αϊθρήσουν κάπως τα πράγματα του περιβάλλοντός σας. Μην άποκαρδύνετε, έστω και αν οι περιστάσεις έρχονται άνομοδες. Και πρό πάντων, μην πάρετε τοίς μετρητοίς αυτά που με επιφυλακτικότητα σας λείει η μητέρα σας. Αλλά, μην δυσιστάτε τελικά στις ύποχρεώσεις σας άπέναντι του σπιτιού σας. Οι άλλοι έχουν και αυτοί καθκον να ενδισαφερθούν επί τέλους για τον έαυτό τους και να εξασφαλίσουν μόνον τους τόν τρόπο που και τα μέσα της ζωής τους και όχι να περιμένουν τα πάντα από τον κόπο τόν δικό σας! Στό ζήτημα αυτό να σκεφτήτε κάπως ρεαλιστικά, έστω και αν παρεξηγήσουν. Είστε και σεις άνθρωπος, που έχετε κάθε δικαίωμα να ζητήσετε τη ζωή σας και ακόμα και να κάνατε όνειρα και μάλιστα, είστε σε θέσι και να τα πραγματοποιήσετε. Βάλτε αυτό σκοπό και μείνετε πιστή στην αγάπη

ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΜΙΤΕΧΝΩΝ

Η Ρίτα Χαίρηγιορθ πέρασε στο Χόλλυγουντ τις γιορτές των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς, μαζί με τις δυο κόρες της. Ένα βράδυ όμως η Ρίτα έθεώρη σ' ένα νυχτερινό κέντρο της κινηματογραφούπολης συνοδευόμενη από το συνάδελφό της Τζέσσελ Τζέσσελ με τον οποίο χόρευε κατ' επανάληψη και πέρασε γενικά μαζί του μια πολύ ευθυμική βραδυά. Το γεγονός αυτό στάθηκε όρεκτο για να θεωρηθή ο Τζέσσελ από πολλούς δημοσιογράφους ως ο μελλοντικός και πέμπτος κατά σειράν σύζυγος της Ρίτας. Η στήλη είναι σήμερα 37 ετών, ενώ ο Τζέσσελ που είναι κι' αυτός τρεις φορές παντρεμένος και χωρισμένος, είναι πολύ μεγαλύτερός της.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
"ΒΕΑΥΤΕ"
ΑΙΟΛΟΥ 53, ΤΗΛ. 29.647
Συμβουλαι δι' ελληνογραφίας
ΑΣΡΕΑΝ

O patros *gas*

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

ЕРН

79

△ △

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥ.
ΝΙΛΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ

ἀκόμη ὠραιότερες

Τό περιποιημένο δέρμα

λάμπει ἀπὸ νεότητος

**NIVEA
CREME**

ΕΝΗΨΙΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΒΕΙΕΡΣΔΟΡΦ, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Η μεγάλη θυσία

Τόν καιρό που ο Ναστραβίν ήταν μικρός ακόμη, είχε γίνει σωστό βάσανο για τον γέρο πατέρα του. Όλο σε φασαρίες και σε τσακωμούς βρισκόταν με τους νέους του χωριού. Και μόνο όταν τον έπιαναν οι ζαπτιέδες, θυμότανε το σπίτι του και ζητούσε απ' τον πατέρα του βοήθεια για να ξεμπελέσει.

— Αυτό το παιδί μας βάζει σε μεγάλους μπελάδες και να δούμε τι θ' απογίνει, όταν θα μεγαλώσει!... Έλεγε κάθε τόσο ο Καδής στον πατέρα του Χότζα.

— Για τ' όνομα του 'Αλλάχ, Καδή εφέντη! παρακαλούσε έκκενος. Παιδί είναι ακόμη κι' οι τρέλλες είναι για τους νέους. Άστον να γυρίσει στο σπίτι και θα στρώσει.

Μα ο Ναστραβίν, όσο περνούσε ο καιρός, αντί να στρώνει, γινότανε ακόμη χειρότερος κι' όλο το χωριό είχε να το κάνει για τον κακό δρόμο που είχε πάρει...

Μια μέρα δώδεκο είδε κι' άπείδε ο πατέρας του. Κάλεσε κοντά του το Χότζα και του είπε αυστηρά:

— Παιδί μου, μεγαλώνεις πιά και μυαλάδες ακόμη! Σε πήρα με το μαλακό, τιποτά! Σε πήρα με το άγριο, ακόμη χειρότερα! Σε φέτχηκα, λοιπόν, για να μη γίνεσαι ρεζίλι στο χωριό, να σου δώσω κάμποσα φλουριά και την ευχή μου και να πάς να ζήσης, όπου σ' αρέσει...

Ο Ναστραβίν άλλο που δεν ήθελε! Τσέπωσε τους παράδες και το ίδιο βράδυ αποχώρησε να ξεκινήσει για το 'Εσκή Σεχρή. — Και τί θα κάνει εκεί, μαρέ; άρχισαν να τον ρωτούν οι φίλοι του.

— Έσας να μη σάς νοιάζει τί θα κάνει ο Ναστραβίν! τους έλεγε, ενώ έτοιμαζε το γαϊδάρο του.

Και μ' αυτά τα λόγια πήρε το δρόμο για τη πολιτεία.

Μα δεν πέρασε πολύς καιρός κι' ο Ναστραβίν μάζεψε τα μπαγαλόκια του κι' αποχώρησε να ξαναγυρίσει στο χωριό του. Τά είχε βρή πολλή δύσκολα στο 'Εσκή Σεχρή κι' όταν τελειώσανε και οι παράδες του πατέρα του, δεν που έμνε τίποτ' άλλο, παρά ο γυρισμός στο πατρικό σπίτι.

— Ος γκελντινί, (Καλώς ήρθες) Ναστραβίν εφέντη! 'Ηρθεσ με βούλα του Σουλτάνου στο χωριό ή μήπως έγινες Καδής; τον ρωτούσαν κοροϊδευτικά οι συγχωριανοί του.

Τέτοια, λοιπόν, ύποδοξη βρήκε ο Ναστραβίν γυρνώντας στο χωριό του. Μα κι' όταν έφτασε στο πατρικό κονάκι, τα πράγματα δεν ήταν καλλίτερα.

— Μαρέ τί βλέπω; φώναξε ο πατέρας του ειρωνικά. 'Ηρθε ο γιός μας ή γελιέμαι;

— Σωστά βλέπεις... του αποκρίθηκε με πείσμα ο Ναστραβίν.

Κόπιασε λοιπόν να φας κάτι και μόλις ξεποστάσης τρέσας στο χωράφι να σκάψης και να πατίσης...

Μα ο Ναστραβίν, αφού χόρτασε για καλά, γύρισε και είπε στον πατέρα του:

— Έγω έκει που πήγα έμαθα γράμματα κι' ήρθα στο χωριό μου να γίνω χότζας!...

— Μαρέ ζαβέ και ποιος θα σου έμπιστευτεί εδώ πέρα τα παιδιά του για να τους μάθης γράμματα; του είπε θυμωμένος ο πατέρας του.

Ο Ναστραβίν όμως χωρίς να δώσει σημασία σ' αυτά λόγια του πατέρα του, τράβηξε για την πλατεία του χωριού κι' έβαλε ένα τελάλη να φωνάζει:

— 'Ηρθε απ' το 'Εσκή Σεχρή ο Ναστραβίν Χότζας, γεμάτος σοφία και γνώση μεγάλη. Όποιος θέλει να μάθω γράμματα στα παιδιά του, να τρέξει άμέσως!...

Κι' αλήθεια, από την ίδια μέρα πολλοί κα παιδιά με τους γονείς τους ήρθαν στο Ναστραβίν για να τους μάθω γράμματα.

Κι' ο Χότζας τότε γεμάτος υπερηφάνεια γύρισε και είπε στον πατέρα του:

— Τα βλέπεις πως όλο το χωριό κατάντασε τη θυσία μου;

— Ποιά θυσία σου μαρέ;

— Ν' αφήσω τα πλούτη μου και τα καλά μου στο 'Εσκή Σεχρή και γάρθω εδώ στο χωριό, να πανταχού, μόνο και μόνο για να μάθουν γράμματα τα παιδιά των συγχωριανών μου!... αποκρίθηκε ο Χότζας, κομψώνοντας σαν γούρτο σκεπάρνι.

Τα βάσανα του Καραμπέτ

ΔΟΣΑΤΖΗΔΕΣ

Κουζούμ ντέν ηξέρω πως είναι το δικός σας το ύναικες άμα το δικός μου το Σουρπουίτσα, τρελλά ύναϊκα ένεταί! Τά άλλα χίτς ντέν με πειράζουνε — άμα τί να σέ πώ! — όταν παίονη πιράματα με δόσεις νομίζει ότι ζάμπια τα παίρνει.

— Γιαβρούμ, τίς λέω, τί είναι πάλι τούτο, γιά; 'Ηλεκτρικός οίδερος άγορασμένο έκανε;

— Μπα, δέν τ' αγοράσα, με λέει. — Και πού ίβρθηκε μπέ κουζούμ; Στόν διρόμο το ίβρθηκε;

— Όχι, το πήρα με δόσεις, με λέει. — Έ, ιοτέ, δόσεις μόσεις τί είναι μπέ; Παρά ντέν δίνεις;

— Ναί, άλλα τα δίνω λίγα λίγα και δέν το καταλαβαίνω.

— Λίγα-λίγα, γιαβρούμ, πολλά ένονται και άν έσύ ντέν καταλαβαίνης, έγώ καταλαβαίνω κουζούμ. Σταμάτα ιοτέ! Σταμάτα σέ λέω!

Νά, μά το θεός σέ λέω, με το δόσεις ιοτέ μπήρα παρά στο τσέπη μου ντέν μένει. Ραδιόφωνος; Με δόσεις παίρνεις, όφουτάνι; Με δόσεις παίρνεις. Παλιτό; Με δόσεις παίρνεις. Πιάτα μιάτα, κουζινικά μουζινικά, ποτήρια μοτήρια, φελιάν φωϊτί, όλα με δόσεις παίρνεις. 'Επειδής ένα πιράμα παίρνεις και πολύ λίγα λεφτά έδινεις, νομίζει γιαβρούμ ότι εύκολία με κάνει. Άμα τούτο εύκολία ντέν είναι γιαβρούμ, μπατηρίλκι ένεταί.

— Καυμένε, με λέει, πολύ γκρινιάρης και πολύ τοιγούνης έγινες. Χρειάζουμ ένα ρολογάκι, το πήρα, τί πλήρωσα νομίζεις;

— Τί πλήρωσες, γιαβρούμ;

— Είκοσι δραχμές.

— Μόνο με είκοσι δραχμές έξοφλημένο έίνε;

— Έ, όχι βέβαια, με λέει. Κάθε Σαββάτο θα πληρώνης ένα είκοσάρι. 'Ετσι δέν θα το καταλάβεις καθόλου.

Γιαβρούμ, να μά το θεός σέ λέω, καφάσι μου θά φυγή! Τρελλά ένεταί; Κορόνιτο κάνει; Χίτς ντέν ήμωρ να καταλαβαίνω. Για τί άμα το Σαββάτο έρχεται μαζί με το Σαββάτο κόσμος και ντουινιάς ίσπτι μου έρχεται.

— Ό κ. Καραμπέτ, παρακαλώ;

— Έγώ είμαι ιοτέ! Νέ ιοτέρισιν;

— Ένα είκοσάρακι, κ. Καραμπέτ. Είναι ή δόσις γιά το οίδερο.

— Ένα είκοσάρι με παίρνεις αυτός, ύστερα άλλος έρχεται;

— Ό κ. Καραμπέτ, παρακαλώ;

— Έγώ είμαι, τί ήθέλεις, μπέ;

— Τη δόσι γιά το παλτό της κυρίας. Ένα πενντάρι...

Και αυτός πενντάρι με παίρνει, ύστερα άλλος έρχεται, άλλο είκοσάρι ζητημένο έκάνει, ύστερα άλλος έρχεται άλλο τριαντάρι, ζητημένο με κάνει, ράι, ράι, ντινιμί μανιμί, στο τσέπη μου χίτς τίποτα ντέν μ' άφινουνε.

— Σουρπουίτσα μου, λέω, καμιά ώρα έντω μέσα σπασμένα κεφάλια θα ίδήςης.

— Πάψε καυμένε πού θα σπάσης κεφάλια, το Σουρπουίτσα μου με λέει και πιλάτες της ύρισμένες με κάνει.

Έ ιοτέ ίπποχτές Σαββάτο ήτανε και ίσπτι μου όταν ήπινα για το ιδω κουζούμ. Ένενα άντρωποι στο τραπέζαρία μου καθισμένοι ήτανε και περιμένανε. Μόλις ήμνηκα μου ρωτημένο τους ίδήςη, το Σουρπουίτσα μου ρωτημένο έκάνω:

— Τί είναι γιαβρούμ; Όνομαστική σου έορτή έχουμ;

Το Σουρπουίτσα μου τότε έλια έκάνει και με λέει:

— Μπα δέν είναι τίποτα. Είναι οι δόσατοφδες. 'Ετοιμάσε μερικά είκοσάρια.

Αυτό μόλις άκουσμένο έκανα, αίμας στο κεφάλι μου άνεβασμένο έίνε.

— Όξω μπέ, κιόπγλου κιόπεκλέρ! λέω.

— Όξω, γιατί κεφάλια σας σπασμένα άσπνομια με 'Από ίσπτι μου έφωαν άμα άσπνομια με έίπανε θά πάνε. Άς πάνε εσόγλου εσεκλέρ! Γιατί έσπινουμε πιράματα με δόσεις και κόσμο κοροϊδεύεις και κόσμο έκάνουν, έ; Το Σουρπουίτσα μου λιγοθυμμένο πούτσα έίνε άμα ντέν πειράζει. Νά μάθη άλλο φορά με ντόσεις να πιράματα με ντόσεις σιγουριμένω με ντόσεις άσπνομια ήτανε τη ντόσις διώξιμο ήτανε άμα δύτερη ντόσις έξυλο θά ίπέφτη.

— Ιοτέ μπου! Όποιος ή θέλει, πλησιασμένος να ένεταί...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ντιστεγκέ σαχλαμαράκια!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Και γιά να σου μιλήσω και πιά εύγενικά, είσαι ένας γάδαρος φορτωμένος το σαμάρι του χωρίς λόγο. Διότι, κύριε, αφού δέ φοράς τα γάντια, άλλα τα κρατάς στο χέρι, γιατί δέ βγάζεις και το παλτό και το σακκάκι και τα παπούτσια να τα κρατάς κι' αυτά, μαζί με τα γάντια; Όρίστε; Έξήγησέ μου, παρακαλώ!

Ό κύριος μειδιά! Άμ τί άλλο να κάνη ο δυστυχής! Έν πάση περιπτώσει, άν έσύ δέν ένοχλήσαι μ' αυτή την κατάστασι, ένοχλούμαι έγώ γιατί μου δίνεις στα νεύρα, όσο δέ φαντάζομαι άν μπορώ να σέ άνεχτώ πλέον.

Λοιπόν, ή φόρεσε τα γάντια ή άσε το σπίτι σου. Γιατί, άν σέ ιδω άλλη φορά με γάντια στο χέρι, θά τ' άρπάξω και θά σά δώσω να τα φας. Και να μη με λένε Πελοπίδα άν δέν το κάνω.

Ντιστεγκέ σαχλαμαράκια!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Και γιά να σου μιλήσω και πιά εύγενικά, είσαι ένας γάδαρος φορτωμένος το σαμάρι του χωρίς λόγο. Διότι, κύριε, αφού δέ φοράς τα γάντια, άλλα τα κρατάς στο χέρι, γιατί δέ βγάζεις και το παλτό και το σακκάκι και τα παπούτσια να τα κρατάς κι' αυτά, μαζί με τα γάντια; Όρίστε; Έξήγησέ μου, παρακαλώ!

Ό κύριος μειδιά! Άμ τί άλλο να κάνη ο δυστυχής! Έν πάση περιπτώσει, άν έσύ δέν ένοχλήσαι μ' αυτή την κατάστασι, ένοχλούμαι έγώ γιατί μου δίνεις στα νεύρα, όσο δέ φαντάζομαι άν μπορώ να σέ άνεχτώ πλέον.

Λοιπόν, ή φόρεσε τα γάντια ή άσε το σπίτι σου. Γιατί, άν σέ ιδω άλλη φορά με γάντια στο χέρι, θά τ' άρπάξω και θά σά δώσω να τα φας. Και να μη με λένε Πελοπίδα άν δέν το κάνω.

Ντιστεγκέ σαχλαμαράκια!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τα γάντια

Μπορείς να μου πής σέ παρακαλώ τί διάβολο τα θές αυτά τα γάντια; Τί σου χρειάζονται; Καθ' όσον γνωρίζω τα γάντια είναι μία πρακτική εφεύρεσις, σκοπός της οποίας είναι να προστατεύουν τα χέρια από το κρύο. Άκριβώς γι' αυτό το λόγο και έκαστον γάντι έχει και πέντε εξαρτήματα ανάλογα με το μέγεθος και το σχήμα των δακτύλων. Για να εφαρμόζονται τα γάντια καταλλήλως και να έκπληρώουν την άποστολή τους.

Του λόγου σου, όμως, ούδέποτε τα φοράς. Χρόνια σέ θυμάμαι και πάντα τα κρατάς στο χέρι. Χιόνι να πέφτη και να ζυλιάζει το στήμνα, έσύ τα γάντια στο χέρι πάντοτε. Τα κρατάς ή μάλλον τα κραδαίνεις επιδεικτικώς και ύπερηφάνως, πότε-πότε τα νινάζεις κι' όλας, ιδίως όταν μιλάς και γενικώς τα προβάλλεις στο μάτι του αλλομένου, άγνωστον τί φανταζόμενος και επιδιώκων.

Και τώρα σέ έρω: τί δία δύτεραν φοράν. Άφού δέν τα μεταχειρίζεσαι γιά το σκοπό ό οποίος τους έχει ταχθεί, τί τα θές και τα κουβαλάς; Τα έρμα; Δέ σέ βαραίνουν, δέ σέ στενοχωρούν, δέ σου είναι μία περιττή ένοχλοσύνη, να τα κρατάς διαρκώς και να τα περιφέρης άναίδως και άσυστολάως. Ποιος άποφασίζει, στα καλά καθούμενα, να πάρη ένα άκρηστο και περιττό βάρος στα χέρια του και να το κουβαλάη όλημυρίς;

Τάσπες ποτέ έναν άνδρωπο να κρατά ένα βαλιτσάκι, ή ένα ρολλό άκρηστο χείρτου ή ένα κουνοπιδί και να το περιφέρη άενώνας, καθ' όλας τας ήμέρας της έδωδαδός, του μινός και του χειμώνος; Θα πάρη το ρολλό ή το κουνοπιδί, θα το πάρη στο σπiti του και θα το άφισιν. Και δέν θά βλψη την ώρα ποτε ν' απαλλάξη από δαύτο.

Έσύ, όμως, κάνεις την ίδια δουλειά με τα γάντια. Δέν βαρέθηκες επι τέλους;

Καταλαβαίνω μαρέ τη νοοτροπία σου. Την ληθία και ματαιόδοξη νοοτροπία που σέ δέρνει. Θέλεις να κάνης «ζάνω» που λένε. Νά κάνης τυπο, δηλαδή, να παρασταίνης τον σικ κύριο, που μπορεί μόν να σισθάνεται τα χέρια του κοκκαλιάρηνα από το κρύο, άλλα τα γάντια δέν ένοσει να τους τα φορέσει, να ζεσταθούνε τα καυμένα. Όχι. Τα γάντια θά τα κρατά, γιά να κάνη έντύπωση και να λένε όλοι τον βλέπουν-νομίζει, δηλαδή, ότι θά λένε-μωρέ τί κομψός κύριος είναι τούτος έδω! Σωστό φινουρινι βλακείας και σαχλαμαράς.

Διότι ζέρεις τί είσαι; Ένας δούλος των γαντιών. Κι' άν νομίζης ότι κάνεις έντύπωση, σέ πληροφωρ ότι κάνεις την έντύπωση ένος κουφισκεφαλάκι, που έχει κρεμάσει όλη του την έντύπωση σ' ένα έρμα ζευγάρι πέταινα γάντια.

Και γιά να σου μιλήσω και πιά εύγενικά, είσαι ένας γάδαρος φορτωμένος το σαμάρι του χωρίς λόγο. Διότι, κύριε, αφού δέ φοράς τα γάντια, άλλα τα κρατάς στο χέρι, γιατί δέ βγάζεις και το παλτό και το σακκάκι και τα παπούτσια να τα κρατάς κι' αυτά, μαζί με τα γάντια; Όρίστε; Έξήγησέ μου, παρακαλώ!

Ό κύριος μειδιά! Άμ τί άλλο να κάνη ο δυστυχής! Έν πάση περιπτώσει, άν έσύ δέν ένοχλήσαι μ' αυτή την κατάστασι, ένοχλούμαι έγώ γιατί μου δίνεις στα νεύρα, όσο δέ φαντάζομαι άν μπορώ να σέ άνεχτώ πλέον.

Λοιπόν, ή φόρεσε τα γάντια ή άσε το σπίτι σου. Γιατί, άν σέ ιδω άλλη φορά με γάντια στο χέρι, θά τ' άρπάξω και θά σά δώσω να τα φας. Και να μη με λένε Πελοπίδα άν δέν το κάνω.

Ντιστεγκέ σαχλαμαράκια!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Και γιά να σου μιλήσω και πιά εύγενικά, είσαι ένας γάδαρος φορτωμένος το σαμάρι του χωρίς λόγο. Διότι, κύριε, αφού δέ φοράς τα γάντια, άλλα τα κρατάς στο χέρι, γιατί δέ βγάζεις και το παλτό και το σακκάκι και τα παπούτσια να τα κρατάς κι' αυτά, μαζί με τα γάντια; Όρίστε; Έξήγησέ μου, παρακαλώ!

Ό κύριος μειδιά! Άμ τί άλλο να κάνη ο δυστυχής! Έν πάση περιπτώσει, άν έσύ δέν ένοχλήσαι μ' αυτή την κατάστασι, ένοχλούμαι έγώ γιατί μου δίνεις στα νεύρα, όσο δέ φαντάζομαι άν μπορώ να σέ άνεχτώ πλέον.

Λοιπόν, ή φόρεσε τα γάντια ή άσε το σπίτι σου. Γιατί, άν σέ ιδω άλλη φορά με γάντια στο χέρι, θά τ' άρπάξω και θά σά δώσω να τα φας. Και να μη με λένε Πελοπίδα άν δέν το κάνω.

Ντιστεγκέ σαχλαμαράκια!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Και γιά να σου μιλήσω και πιά εύγενικά, είσαι ένας γάδαρος φορτωμένος το σαμάρι του χωρίς λόγο. Διότι, κύριε, αφού δέ φοράς τα γάντια, άλλα τα κρατάς στο χέρι, γιατί δέ βγάζεις και το παλτό και το σακκάκι και τα παπούτσια να τα κρατάς κι' αυτά, μαζί με τα γάντια; Όρίστε; Έξήγησέ μου, παρακαλώ!

Ό κύριος μειδιά! Άμ τί άλλο να κάνη ο δυστυχής! Έν πάση περιπτώσει, άν έσύ δέν ένοχλήσαι μ' αυτή την κατάστασι, ένοχλούμαι έγώ γιατί μου δίνεις στα νεύρα, όσο δέ φαντάζομαι άν μπορώ να σέ άνεχτώ πλέον.

Λοιπόν, ή φόρεσε τα γάντια ή άσε το σπίτι σου. Γιατί, άν σέ ιδω άλλη φορά με γάντια στο χέρι, θά τ' άρπάξω και θά σά δώσω να τα φας. Και να μη με λένε Πελοπίδα άν δέν το κάνω.

Ντιστεγκέ σαχλαμαράκια!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Και γιά να σου μιλήσω και πιά εύγενικά, είσαι ένας γάδαρος φορτωμένος το σαμάρι του χωρίς λόγο. Διότι, κύριε, αφού δέ φοράς τα γάντια, άλλα τα κρατάς στο χέρι, γιατί δέ βγάζεις και το παλτό και το σακκάκι και τα παπούτσια να τα κρατάς κι' αυτά, μαζί με τα γάντια; Όρίστε; Έξήγησέ μου, παρακαλώ!

Ό κύριος μειδιά! Άμ τί άλλο να κάνη ο δυστυχής! Έν πάση περιπτώσει, άν έσύ δέν ένοχλήσαι μ' αυτή την κατάστασι, ένοχλούμαι έγώ γιατί μου δίνεις στα νεύρα, όσο δέ φαντάζομαι άν μπορώ να σέ άνεχτώ πλέον.

Λοιπόν, ή φόρεσε τα γάντια ή άσε το σπίτι σου. Γιατί, άν σέ ιδω άλλη φορά με γάντια στο χέρι, θά τ' άρπάξω και θά σά δώσω να τα φας. Και να μη με λένε Πελοπίδα άν δέν το κάνω.

Ντιστεγκέ σαχλαμαράκια!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΑ "ΣΟΥΠΕΡΤΑΝΚΕΡΣ" ΜΕΓΑΛΩΝΟΥΝ

Οι πλωτοί κολοσσοί που μεταφέρουν το πετρέλαιο

Η προσωρινή άκρήστευσι της Διωρυγος του Σουέζ απέδειξε πως τα πετρελαιοφόρα που υπάρχουν σήμερα δέν προφταίνουν να έξυπηρετήσουν κανονικά τις άνάγκες της Εύρώπης και της 'Αμερικής, άν ύποχρεωθούν να κάνουν μακρύτερο ταξίδι — το γύρο όπλοδής της 'Αφρικής, απ' το άκρωτήριο της Καλής 'Ελπίδος.

Κι' όμως είναι άληθινοί πλωτοί γίγαντες, ίκανοί να μεταφέρουν δεκάδες χιλιάδων τόννων σέ κάθε ταξίδι τους. Πρίν από 11 χρόνια, το ρεκόρ άνήκε στο πετρελαιοφόρο «Νασμπούλκι», τών 24.000 τόννων. Το θεωρούσαν τότε «σουπερτάνκερ», δηλαδή «ύπερπετρελαιοφόρο».

Σήμερα, υπάρχουν 70 πετρελαιοφόρα τών 30.000 τόννων και άνω, ναυπηγούνται δέ άλλα 200. Τα πετρελαιοφόρα τών 40 και 50 χιλιάδων τόννων έχουν γίνει πιά κάτι το συνθημένο. Πρό 4 μινών, έκανε το παρθενικό ταξίδι του απ' το Περσικό Κόλπο στην 'Αμερική το «Πετρολόρε», 56.500 τόννων. Ήταν τότε το μεγαλύτερο απ' όλα τα φορτηγά πλοία, γι' αυτό και πήρε τον τίτλο του «βασιλέως τών φορτηγών». Μπροστά σ' αυτό, το «Νασμπούλκι» ήταν νάνος.

Κι' αυτό όμως ακόμη διατήρησε ελάχιστα τα πρωτεία του. Γιατί καθελκύστηκε τόν άλλο μίνα στην 'Ιαπωνία ένα «σουπερτάνκερ» τών 83.500 τόννων, της ίδιας έπαίρεως που έκει και το «Πετρολόρε», πρόκειται δέ να ναυπηγηθί κι' άλλο ένα όμοιο θά ρωτήσετε. Ίσως τώρα γιατί τα πετρελαιοφόρα πηραν τέτοιες κολοσσισιές διαστάσεις. Ό λόγος είναι ότι έπιτυγχάνεται έτσι μία σημαντική οικονομία. Τα έξοδα μεταφοράς του πετρελαίου με πλοίο διπλάσιος χωρητικότητας έλαττώνονται στο ένα τρίτο. Γιατί, με το διπλάσιον όλη γιά την κίνησι του πλοίου, ότε το διπλάσιο πλήρωμα, ότε είναι διπλάσια τα έξοδα ναυπηγέσεως. 'Η αύξηση όλων αυτών των κοινυλίων είναι σχετικώς μικρή, και συνεπώς ή μεταφορά του πετρελαίου κοστίζει τόσο λιγώτερο, όσο μεγαλύτερο είναι το πλοίο.

Τώρα μάλιστα γίνονται σχέδια να ναυπηγηθούνε πετρελαιοφόρα τών 100.000, ή και τών 200.000 τόννων!

Έπί του παρόντος, οι διαστάσεις τών «σουπερτάνκερς» δέν μπορεί να ύπερβούν ένα όρισμένο όριο, γιατί τίς περιορίζουν τα προβλήματα του ξεφορτωμάτος και τών απαιτούμενων δεξαμενών γιά το καθαρίσμα αυτών τών πλοίων.

Το «Πετρολόρε» έχει βύθισμα 12 μέτρων, πλάτος 32 και μήκος 240 μέτρων. Το νέο «σουπερτάνκερ» τών 83.500 τόννων έχει βύθισμα 14 μέτρων, πλάτος 38 και μήκος 255. Δέ μπορεί δηλαδή να μπη στα περισσότερα λιμάνια του κόσμου (το λιμάνι της Νέας 'Υόρκης π. χ. έχει βάθος μόνο 13,5 μέτρων). Δέν χωράει να περάση από τη διώρυγα του Παναμά, που το βάθος της είναι 12,5 μέτρα και το πλάτος της 33. Όσο γιά τη διώρυγα του Σουέζ... ότε λόγος να γίνεται!

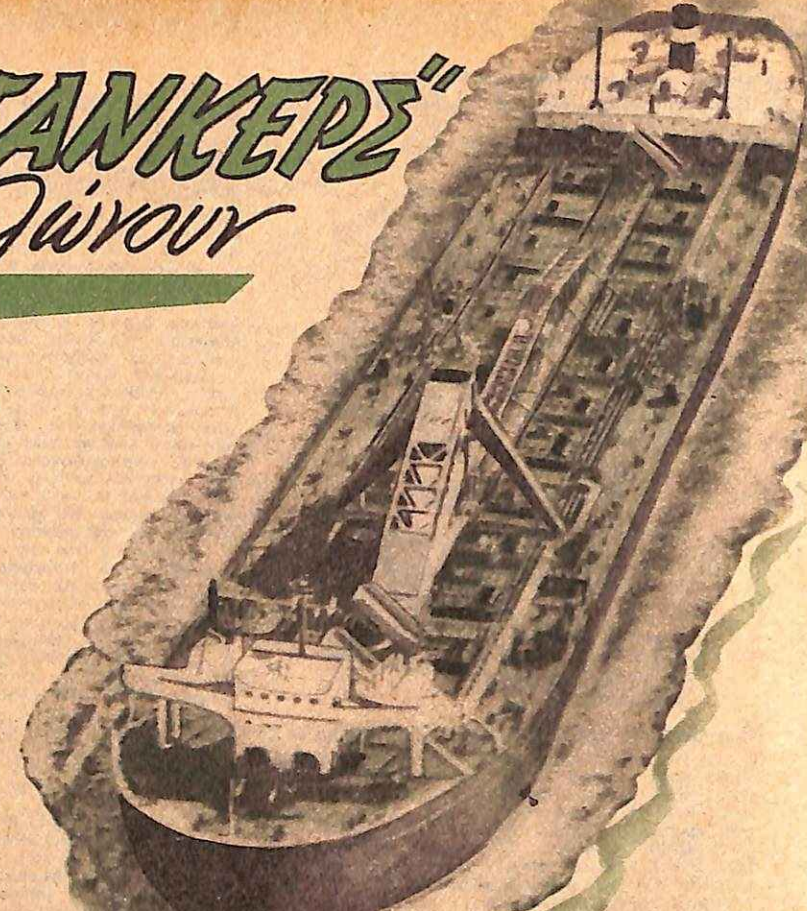
Ό μόνος τρόπος λοιπόν γιά να ξεφορτωναται ένας τέτοιος κολοσσός, είναι να άράξη στο άνοιγμα, έξω απ' το λιμάνι, κι' από κει να μεταφέρεται το φορτίο του λίγο-λίγο, μ' ένα μικρότερο πετρελαιοφόρο. Αυτή ή λύσις είχε ήδη εφαρμοσθί γιά το ξεφορτίωμα του «Πετρολόρε», που μετέφερε πετρέλαιο γιά τα διυλιστήρια που λειτουργούν στις άδρες του ποταμού Ντελαγουόρ. 'Επειδή δηλαδή δέ χωρούσε να μπη στο ποτάμι, βόηθε στο ξεφορτίωμα το «Νασμπούλκι», παραλαμβάνοντας λίγο-λίγο το πετρέλαιο.

Έίχε δικηο λοιπόν ο πλοίαρχος του «Νασμπούλκι» που είπε, με μικρό χιούμορ γιά το κατόντημά του: «Ό άλλος βροιλής έγινε σήμερα... μασούν!»

Όσο γιά τίς δεξαμενές γιά τών καθαρισμό τών σκαφών αυτών, πρέπει να γίνουν καινούργιες, πολύ μεγαλύτερες ότε τίς ύπάρχουσες.

Το φορτίωμα τών νέων «σουπερτάνκερς» δέν παρουσιάζει κανένα τεχνικό πρόβλημα, γιατί γίνεται με σωλίνες ύποδύχτους, που φτάνουν σέ άρκετη άπόστασι απ' την άκτι.

Σέ κάθε ταξίδι του, το «Πετρολόρε» μπορεί να μεταφέρη 400.000 βαρέλια πετρελαίου. Με την ποσότητα αυτή θά γέμιζαν 1.350 φορτηγά βαγόνια, που θ' άποτελούσαν ένα τρένο 17 χιλιόμετρα μακρύ. Θα μπορούσαν να ζεσταθούνε 2.000 μικρά σπίτια όλο το χειμώνα, να κινηθούν 14.000 αυτοκίνητα επί ένα

Το τεράστιο πετρελαιοφόρο «Πετρολόρε», δεύτερο σέ μέγεθος όλου του κόσμου.

χρόνο κι' έπιπλέον να ταξιδέψη επί δυο βδομάδες ένα απ' τα σημερινά τεράστια ύπερκράνηα.

Κι' όμως το πετρέλαιο αυτό άρκει μόνο γιά μισή μέρα γιά τα 7 διυλιστήρια που λειτουργούν στις άδρες του Ντελαγουόρ! Τα διυλιστήρια αυτά τροφοδοτούνται με όλοένα περισσότερες ποσότητες πετρελαίου από άλλες άδρες: την Μέση 'Ανατολή, την Κεντρική και Νότιο 'Αμερική και τίς 'Ινδίες. 'Η παραγωγή των άμερικανικών πετρελαιοπηγών δέν τους άπάρκει. Νά γιατί είναι ζωτική ή άνάγκη τών μεγάλων πετρελαιοφόρων και γιά την 'Αμερική, όπως και γιά την Εύρώπη, που εισάγει απ' έξω σχεδόν όλο το απαιτούμενο πετρέλαιο.

Τα πετρελαιοφόρα μπορούν να θεωρηθούν σαν πελώρια όρθωγώνια κιβώτια, κλειστά από παντού και χωρισμένα σέ μικρότερα διαμερίσματα. Ό χωρισμός αυτός γίνεται γιά λόγους ασφαλείας του πλοίου και του φορτίου. Γιατί είναι ένα απ' τα πικρότερη φορτία το «άργον» (το άκατέργαστο πετρέλαιο). Αυτό αποδεικνύουν τα πολυάριθμα και άφρόδιστα άτυχήματα που έχουν συμβεί ώς τώρα, ιδίως κατά το άπρόβλεπτο.

Όταν οι άντλίες λειτουργούν με άπόδοσι χιλιάδων κιλών στο λεπτό, οι κρουοί πρέπει ν' άνογκολέινουν με μαθηματική χρονική άκρίβεια. 'Η παραμικρή καθυστέρηση ύψους 8 ή 10 μέτρων, πρέπει δέ να σημαίνει ότι είναι πολύ εύφλεκτο αυτό το ύγρο.

Κατά το γέμισμα, πρέπει να μένι ένας άσπασμός χώρος, γιά να μπορεί να διαστελέται το πετρέλαιο όταν το ζεσταίνη ο ήλιος. Άλλιώς, θα ξεχυθί από τους σωλίνες ύπερχειλίσεως και θα άπλωθι σ' όλο το πλοίο.

Έπειδή ύπάρχουν διαρκώς εύφλεκτοι άτμοι, άπαγορεύεται αυστηρά το κάπνισμα, έκτός μόνο στους χώρους παραμονής του πληρώματος. Πιο όλες όμως αυτές τίς προφυλάξεις, δέν λείπουν οι τυχαίες αναφλέξεις. Σ' ένα πετρελαιοφόρο, ένας μικρικός θέλπος να σφίξη τίς βίδες μιάς άντλίας που «έκανε». Με την τριβή λοιπόν, θερμάνθηκε πολύ το μέταλλο κι' άνατινάχθηκε ένα όλόκληρο διαμέρισμα με πετρέλαιο!

'Η ζωή είναι σκληρή γιά το πλήρωμα ένος μεγάλου πετρελαιοφόρου. Βρίσκεται διαρκώς σέ δουλειά κι' άπειλείται τα διαρκώς σέ δουλειά ή πυρκαγιάς και συνεχώς απ' τών κίνδυνων πληρώνεται πολύ καλύτερα κι' έχει περισσότερες άνεσεις.

Στο νορδηγικό «Ζαράγουαν» π. χ. — που είναι το πολυτελέστερο στο είδος του — κάθε ναύτης έχει την καμπίνα του, με

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

Ο μικρός ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραούλ έδωσε στην τράπεζα το λαχείο του για να εισπράξει τα κέρδη, αλλά εκεί του είπαν ότι το λαχείο ήταν πλαστό και ότι κάποιος άλλος εξασφάλισε το λαχείο στην Έθνικ Τράπεζα του Μπουένος Άιρες. Ο μικρός μετανάστης άπογορευμένος πήρε το τραίνο για να γυρίσει κοντά στον Βελάσκες και να ξαναγίνει εφημερίδοπλη...

19ον Ο Δόν Κάρλος βρήκε σωστό το σχέδιό του. Έτσι θα ξεφορτωνόταν το παιδί αυτό, που του είχε τόσες υποχρεώσεις. Τού κάκου έψαχνε τις τόσες του λευτεριά χιλιάρες του Ραούλ.

Αν είχε τουλάχιστον αυτά τα δυο χιλιάρες, που είχε δώσει με μεγάλη εύκολια στο φίλο του, για να τα χάσει στο παιγνίδι... Απ' τα πολλά ο Δόν Κάρλος τον λυπήθηκε βλέποντάς τον τόσο στενοχωρημένο. Θυμήθηκε τότε ένα από τους συντρόφους του, που του κρωστουσε λίγα χρήματα. Αλλά κι αυτά ήταν αρκετά για τον Ραούλ για να βγάλει το ελσιτήριο και να πάει στο Μπουένος Άιρες.

Έτσι ο μικρός έφυγε από το Ροζάριο. Τό ταξίδι του φάνηκε αρκετά μεγάλο και κουραστικό. Η συντροφιά που είχε στο βαγόνι κάθε άλλο παρά ευχάριστη ήταν. Χρήματα για να τρώει στο εστιατόριο δεν είχε. Αναγκάστηκε λοιπόν να φάει χωρίς όρεξη τα λιγοστά ρόφια που του είχε αγοράσει ο Δόν Κάρλος. Τό πρωί, έφτασε πια το τραίνο στο Μπουένος Άιρες. Ο Ραούλ κατέβηκε στο σταθμό του Ρετίρο. Από εκεί τράβηξε για τη συνοικία όπου είχε μείνει την πρώτη φορά.

Ξαναβρήκε τους δρόμους, όπου πουλούσε άλλοτε εφημερίδες. Κάι στενοχωρήθηκε, όταν θυμήθηκε πόσο καλή ζωή περνούσε τότε. Ένώ τώρα...

Είχε τότε ένα κρεβάτι στο σπίτι των καλών Ιταλών κι ένα επάγγελμα σιγουρο που έβγαζε το ψωμί του. Τώρα όμως τί θάκανε; Θά ξαναγύριζε στους Ιταλούς; Ποτέ! Η φιλοτιμία του δεν του επέτρεπε να τον δούν σ' αυτήν την κατάσταση! Τότε τί έπρεπε να κάνει; Θά εύρισκε κανένα άλλο επάγγελμα. Τώρα ήξερε καλύτερα και τη γλώσσα και τον τόπο. Ήταν και μεγαλύτερος και δυνατότερος. Είχε πολλά προσόντα. Επίσης τη δουλειά δεν τη φοβόταν. Κάτι θα γινόταν...

Με τις σκέψεις αυτές ο Ραούλ έφτασε στο Κριστομπαλ, που ήταν ένα περίεργο προσάτιο της παλιάς πόλεως.

Τα σπιτάκια εκεί ήταν καμωμένα σχεδόν όλα από ντενεκές του πετρελαίου. Οι τοίχοι, οι άνθρωποι ήταν φτωχοί. Προτιμούσαν την ανεξαρτησία τους, παρά την τακτική δουλειά. Είχε εστιατόρια όπου με πολύ λίγα «σεντάβος» (πεντάρες) μπορούσε κανείς να χορτάσει.

Περνώντας από τους δρόμους του ντενεκέ, νιού εκείνου προστίου ο Ραούλ κύταζε να βρει ένα γιναστό του εστιατόριου, όπου έτρωγε άλλοτε φτηνά και καλά. Έπι τέλους το βρήκε. Μπαίνοντας όμως μέσα, δεν είδε τον παλιό διευθυντή, που ήξερε εδω κι' εξη μήνες. Φαίνεται, ότι είχε πλουτίσει και το είχε παραχωρήσει σε άλλον.

Στενοχωρημένος και ντροπαλός ο Ραούλ κάθισε σ' ένα τραπέζι, που το φώτιζε μια λάμπα ασετυλίνη και ζήτησε να φάει. Όσπου να του φέρουν το φαγητό, έβγαλε και μέτρησε τα χρήματα που του είχε δώσει ο Δόν Κάρλος. Είχε τότε ότι δεν είχε παρά επτάμισι πιάστρα. Αυτή ήταν όλη η περιουσία του μικρού μετανάστη, που ως χτες περνούσε για εκατομμυριούχο!

Ο Ραούλ όμως έκανε κουράγιο μόνος του. Κι' όταν το γκαρσόνι του έφερε ένα πιάτο με μπόλικο φαγητό, άρχισε να τρώει με πολλή όρεξη, γιατί ήταν θεοφάγος.

Περμένοντας πάνω στο πιάτο του, δεν έβλεπε τον κόσμο που έμπαινε στο εστιατόριο. Ήταν κάθε είδους άνθρωποι, μαύροι, μιγάδες, Ευρωπαίοι, Ιθαγενείς από τα γειτονικά εργοστάσια, που άλλοι έφεταν αμέσως στο φαγητό κι' άλλοι ρουφούσαν τ' αγαπημένο τους «ματέ» (ρακή), από φλασκιά.

Σ' ένα τραπέζι, εκεί κοντά του, δυο άντρες έπαιζαν ζάρια. Ο ένας φορούσε το μπερέ των Βάσκων. Ο άλλος ήταν Ινδιάνος με μαύρα μαλλιά και πρόσωπο μοχθρό.

Ξαφνικά άρχισαν να μαλλώνουν για το παιγνίδι. «Αλλάξαν χοντρά λόγια και σηκώθηκαν έτοιμοι ν' άρπαξτούν. Ήταν ένας καυγός από τους συνηθισμένους. Κανένας όμως δεν μίληκε στη μέση για να τους χωρίσει. Όλοι καθόντουσαν κι' απολαμβάνοντο το θέαμα. Ο διευθυντής του εστιατορίου για ν' αποφυγή την αστυνομία, σηκώθηκε κι' έκλεισε την πόρτα κι' ύστερα μάζεψε τις μπουκάλες και τα ποτήρια, για να μη του κάνουν ζημιά.

Ο καυγός όσο πήγαινε και άγριευε. Σε μια στιγμή ο Ινδιάνος τράβηξε από τη ζώνη του μια κάμα με ασπασμένα ασημί, όπλο, που κάθε εργάτης είχε πάντα στη ζώνη του.

Ο Βάσκος έκανε κι' αυτός την ίδια κίνηση. Και χτυπώντας τη γροθιά του στο τραπέζι ξεστόμισε μια γαλλική βρομιά:

— Νάκ πάρ' ή όργη! φώναξε. Ξέχασα το μαχαίρι μου στο μανταλάκι!

Ο Ινδιάνος όμως χωρίς να λογαριάσει τίποτα, ρίχτηκε στον αντίπαλό του. Ο Βάσκος πάλι, πελώριος άνθρωπος, που μπορούσε ν' άμυνθη και χωρίς όπλο, βλέποντας τον Ινδιάνο να πλησιάζει με το μαχαίρι, του είπε:

— Ε, παλληκάρη, δεν πιστεύω να θέλεις να φλεβοτομήσεις έναν άνθρωπο, που δεν έχει κι' αυτός το νυστέρι του!

— Όχι, βέβαια, του απάντησε ο μοχθρός Ινδιάνος. Θά σε μάθω όμως, παληοφράγκε, να μού κάνεις υπαλαμούτσια στο παιγνίδι. Κλέφτη! Και μ' έπιδεξιότητα ταχυδακτυλουργική κατάρφει να πληγώσω σε δυο μέρη τα χέρια του Βάσκου.

Αυτός, μόλις είδε τα αίματα, έγινε θηρίο. — Παληοσκυλό! φώναξε. Ναμίζεις πως ένας Γάλλος θά υποχωρήσει μπρος σ' ένα «μακάκο» σαν και σένα; Θά δής.

Και ρίχτηκε πάνω του, προσπαθώντας να του αρπάξει την κάμα. Αλλά ο Ινδιάνος έφυγε, ενώ συγχρόνως πλήγωσε και πάλι το Γάλλο στο δεξιό μάγουλο.

Οι θεαταί ξέσπασαν τότε σε γέλια και χειροκροτήματα.

Ο Γάλλος λυσσούσε, πληγωμένος πιδ πολύ στο φιλότιμό του από τις ειρωνείες των θεατών, παρά από τις πληγές του. Έκανε πάλι να χυμώσει πάνω στον Ινδιάνο, μα την ίδια στιγμή ένοιωσε στο χέρι του τη λαθή ενός μαχαίριου.

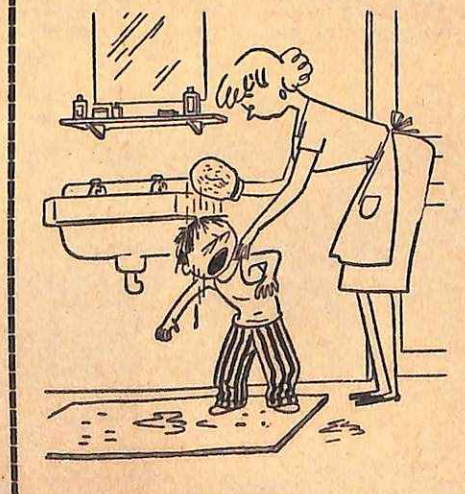
Ο Ραούλ τον είχε πλησιάσει, κρυφά από πίσω του και δίνοντας το όπλο, του είπε:

— Πάρε πατριώτη και δειξέ σ' αυτούς τους άγριους πως ένας Γάλλος δεν φοβάται!

Ο Βάσκος, χωρίς να γυρίσει να δει ποιός τον βοηθούσε, ώρμησε πάνω στον Ινδιάνο με το μαχαίρι ύψωμένο!

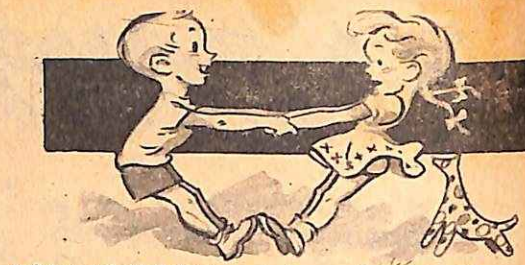
Αυτός τότε φοβήθηκε κι' έτρεξε προς την πόρτα να σωθ.

Αλλά ο Βάσκος, τη στιγμή που ο άλλος άνοιγε το θυροφύλλο, του πέταξε με δύναμη το μαχαίρι του Ραούλ και τρύπησε το πλατύ παν-

ΤΙΜΟΡΙΑ

— Μη με πλένης, μαμά, και δέ θά το ξανακάνω!...

ταλόνι του Ινδιάνου, που έμεινε ακίνητος στη θέση του.

Αμέσως οι θεαταί άρχισαν να χειροκροτούν και να συχαίρουν τον Γάλλο, ενώ από το άλλο μέρος κορόιδευαν και γιουχαίζαν τον Ινδιάνο.

Ο ξενοδόχος έβγαλε τότε από την τσέπη του μια σφουρίχλα και σφύριξε δυνατά, θέλοντας να δείξει στους πελάτες του ότι το έπεισόδιο έληξε.

Με το σφύριγμα όμως αυτό, παρουσιάστηκε αμέσως ένας χωροφύλακας.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε.

— Τίποτα, του είπε ο ξενοδόχος. Δυο μάλωσαν πάνω στο παιγνίδι, αλλά σ' άσπεία...

Ο χωροφύλακας έβγαλε το μαχαίρι από τον Ινδιάνο, το έβαλε στη ζώνη του και είπε:

— Αυτά τα παιγνίδια απαγορεύονται! Κι' αν οι κύριοι δεν επιθυμούν να περάσουν την ημέρα τους στο κρατητήριο, καλά θά κάνουν να διασκεδάσουν διαφορετικά.

Και βγήκε από το εστιατόριο, αλλά χωρίς να φύγει από εκεί κοντά.

Ο Ινδιάνος τότε, που δε μπορούσε να χωνέψει την προσβολή, φώναξε στο Βάσκο:

— Άμα σε ξαναερω, παληοφράγκε, θά σου δειξώ!

— Όποτε θέλεις! απάντησε γελώντας ο άλλος. Εργάζομαι στο Μπαρρακάς, στά σφαιγεία και είμαι στη διάθεσί σου.

— Πολύ καλά!

Όταν έφυγε ο Ινδιάνος, ο Βάσκος δέχτηκε τα συχαίρητριά των θαμώνων του εστιατορίου. Τότε θυμήθηκε να γνωρίση τον άνθρωπο που τον βοηθούσε, δίνοντάς του το μαχαίρι. Κι' είδε τον Ραούλ να κάθεται στο τραπέζι του και ν' αποτελειώνει το φαγητό του.

Ο χοντρός Γάλλος πλησίασε κι' αφού κάθισε απέναντί του, του είπε:

Και τώρα μικρέ, οι δυο μας! Είσαι λοιπόν, πατριώτη; Φαίνεται καλό παιδί! Πρέπει να πιούμε μαζί ένα ποτήρι! Γιατί όλος ο κόσμος που κάθεται στις δίχες του Ρισκουέλο, θά σου πει ότι ο Φρανσουά ο χοντρός δεν είναι άρχιστος. Δός μου λοιπόν το χέρι σου, μικρέ μου και σ' ευχαριστώ για τη βοήθειά σου.

Ο Ραούλ, σφίγγοντας τη χερούκλα του Γάλλου, του απάντησε:

— Κύριε, έκαμα το καθήκον μου και δεν πρέπει να μ' ευχαριστήτε. Δε μπορούσα ν' αφήσω ένα Γάλλο αδόητο!

— Βέβαια, θά τάβγαζα πέρα και χωρίς το μαχαίρι σου, του είπε ο Φρανσουά. Πάντως θά σ' ευγνωμονώ που μού το έδωσες!

Φώναξε κατόπιν το γκαρσόνι και του είπε να φέρη κρασί του Μπορντώ και διάφορα φαγητά.

Έτσι ο Ραούλ, που δεν είχε χορτάσει, ξανάρχισε να τρώει με το φίλο του.

Ο Φρανσουά έξηγησε τότε στο μικρό πατριώτη του ότι ήταν υπάλληλος σ' ένα μεγάλο εργοστάσιο, όπου έσφαζαν τέσσερις χιλιάδες βώδια την ημέρα, έβαζαν τα κρέατα στα ψυγεία κι' από εκεί τα έστελναν στο εξωτερικό. Κέρδιζε επτά ως οχτώ πιάστρα την ημέρα κι' ήταν ευχαριστημένος.

— Βλέπεις, λοιπόν, έλεγε, ότι για όποιον ξέρει μια δουλειά κι' εργάζεται, ο τόπος εδω δεν είναι κακός. Έσύ τί δουλειά ξέρεις;

— Σχεδόν τίποτα! Ψυθίρισε ο Ραούλ.

— Καμένο παιδί! Και πως ξησες ως τώρα; ρώτησε ο Φρανσουά.

— Πουλούσα εφημερίδες. Έπειτα πήγα στο κάμφο.

— Και στο κάμφο... τί έκανες;

— Ήμουν... εκατομμυριούχος! απάντησε, γελώντας ο Ραούλ.

— Πώς; ρώτησε ο Γάλλος.

— Ναι, ήμουν εκατομμυριούχος! Ξανσείπε ο Ραούλ.

— Τι παραμύθια κάθεται και μού λές; φώναξε δυσρεστημένος κάπως ο Φρανσουά. Άς ψευτείς δέ σηκώνω εγώ! Θέλω να μού λές την αλήθεια.

— Μα την αλήθεια σάς λέω, είπε ο Ραούλ. Και τρώγοντας και πίνοντας άρχισε να διηγείται στον συμπατριώτη του τις περιπέτειές του.

Η ιστορία αυτή έκανε τον Φρανσουά να ξεχάσει τη δουλειά του. Κι' όταν άκουσε το ρολόι να χτυπά, πετάχτηκε δρόμος, φωνάζοντας:

— Νά πάρ' ή όργη! Άργησα και πήρα άπουσία!...

— Εγώ φταίω που σάς ζάλισα με τις φλυαρίες μου! του είπε ο Ραούλ.

— Δεν πειράζει!... Δεν πολυπικραίνονται που έχασα μισή ημέρα! απάντησε αδιάφορα ο χοντρός. Άς ξεκουραστώ κι' εγώ λιγάκι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Το ξερό ραβδί

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς, που είχε την κακή τύχη να πεθάνη ή γυναικά του και να του αφήσει ένα όμορφο άγοράκι.

Την πρώτη μέρα που γεννήθηκε ήρθαν πάνω απ' την κούνια του μωρού οι Μοίρες. Και ή μια απ' αυτές έδωσε στο βασιλόπουλο δυο χαρίσματα: Νά μπορεί νά κάνει καλό στους φίλους του και κακό στους εχθρούς του. Τού έδωσε ακόμα ένα ξερό κλαδί έλλης, λέγοντας: «Όταν το κλαδί αυτό γίνη χλωρό και δλαστήση, θάσαι σημείο πως θάχης κάνει την πιο θεάρεστη πράξη, που κάθε άνθρωπος δεν μπορεί νά κάνει».

Το βασιλόπουλο μεγάλωσε σιγά-σιγά. Οι φίλοι του ήταν εύτυχοι μωροί που είχαν στην υπηρεσία τους έναν άνθρωπο που δεν ήξερε τί θά ήθ' ήκακι.

Ήρθε όμως καιρός κι' ο γέρο βασιλιάς πέθανε αφήνοντας το θρόνο στο άξια χέρι τα παιδιού του.

Μά το βασιλόπουλο, μ' όλο που φόρεσε το στέμμα, είχε πάντα ένα φόβο στην καρδιά. Νόμιζε, σαν νέος που ήταν, πως δεν θά μπορούσε νά τά βγάλει πέρα με το λαό του.

Ο συμβουλάτορας του πάντα τον συμβούλευε νά διαλέξη μία βασιλοπούλα, να την παντρευτεί και νά κάνει παιδιά για νά μη σβύση το βασιλικό γένος.

Έτσι ο βασιλιάς, βλέποντας πως τά χρόνια του περνούσαν, αποφάσισε νά πάρη γυναικά του την πρώτη βασιλοπούλα που θά του άναφεραν.

Κι' αλήθεια, ο συμβουλάτορας του μίλησε για μία βασιλοπούλα που ζούσε σ' ένα κρυσταλλένιο πύργο, μακριά απ' το βασιλείο του πατέρα της, γιατί δεν άγαπούσε τά μεγαλεία και τίς δόξες.

Ο βασιλιάς πήγε να δει τη βασιλοπούλα έξω από τον κρυσταλλένιο πύργο της και ξετρελάθηκε απ' την όμορφιά της.

Μά κι' η βασιλοπούλα τον άγαπούσε από καιρό κι' όταν έμαθε ότι δεν παντρευόταν, πήγε και κλείστηκε στον πύργο της λυπημένη.

Όταν, λοιπόν, ο συμβουλάτορας την έπισκέφτηκε και της άναφερε την άπόφασί του βασιλιά, εκείνη του είπε:

— Όλοι μιλούν για το βασιλιά σας. Άκουσα μάλιστα ότι έχει ένα ραβδί ξερό. Μήπως άνθισε;

Ο συμβουλάτορας όμως δεν άπάντησε. — Άμα άνθισι το ξερό ραβδί, τότε κι' εγώ θ' άφισω τον πύργο μου και θάρω στο βασιλείο σας... του είπε η βασιλοπούλα.

Ο βασιλιάς χάρηκε με την άπόκρισί που τούφερε ο συμβουλάτορας. Σκέφτηκε πως αυτή ήταν ή γυναικά που του χρειαζότανε, γιατί όχι μόνο δεν θά τούπαιρνε το μυαλό, αλλά με τη λογική της θά τον φώτιζε στο δύσκολο δρόμο του.

Και το ραβδί του, που το είχε ξεχάσει, έκεινι του το θυμισε.

Άρχισε τότε νά τρέχη στην πολιτεία, σέ χωριά, σέ καλύδες και σκόρπιζε παντού το καλό και το δικαίο.

Ο λαός τον άποκαλούσε πατέρα του. Μά παρ' όλ' αυτά το ραβδί έσκαλοθύρσε νάναί ξερό.

Ρώτησε τότε έναν μάγο ποιά τάχα πράξη είναι εκείνη που θά μπορούσε νά κάνει το ραβδί ν' άνθισι.

Κι' εκείνος του άποκρίθηκε:

— Το άστρο όλους τους δρόμους μπορεί νά τους σηματοδέψη. Μά τον άνήφορο της δόξας και της καλωσύνης πρέπει κανείς μονάχος του νά τον εύρη...

Και μία μέρα ο βασιλιάς, νομίζοντας πως δεν μπορούσε νά κάνει πάρα πάνω απ' ό,τι έκανε, έφυγε μακριά.

Ξαφνικά, ένα άρχοντοπούλο έφερε στο λαό του το θλιβερό μηνάτο ότι ο βασιλιάς τους πέθανε. Και για νά τους πείση, τους έδειξε το

ραβδί που είχε νά κάνει καλό στους φίλους του και κακό στους εχθρούς του.

Τότε ο λαός, που δεν ήξερε τίς δόξες και τίς κληματαριές, πήγε να δει το ραβδί.

Και όταν είδε ότι το ραβδί ήταν πράσινο και άνθιστο, τότε όλοι οι άνθρωποι, που είχαν κάνει κακό στον βασιλιά, έφυγαν από την πόλη.

Και όταν είδε ότι το ραβδί ήταν πράσινο και άνθιστο, τότε όλοι οι άνθρωποι, που είχαν κάνει κακό στον βασιλιά, έφυγαν από την πόλη.

Και όταν είδε ότι το ραβδί ήταν πράσινο και άνθιστο, τότε όλοι οι άνθρωποι, που είχαν κάνει κακό στον βασιλιά, έφυγαν από την πόλη.

Και όταν είδε ότι το ραβδί ήταν πράσινο και άνθιστο, τότε όλοι οι άνθρωποι, που είχαν κάνει κακό στον βασιλιά, έφυγαν από την πόλη.

Και όταν είδε ότι το ραβδί ήταν πράσινο και άνθιστο, τότε όλοι οι άνθρωποι, που είχαν κάνει κακό στον βασιλιά, έφυγαν από την πόλη.

Και όταν είδε ότι το ραβδί ήταν πράσινο και άνθιστο, τότε όλοι οι άνθρωποι, που είχαν κάνει κακό στον βασιλιά, έφυγαν από την πόλη.

Και όταν είδε ότι το ραβδί ήταν πράσινο και άνθιστο, τότε όλοι οι άνθρωποι, που είχαν κάνει κακό στον βασιλιά, έφυγαν από την πόλη.

Και όταν είδε ότι το ραβδί ήταν πράσινο και άνθιστο, τότε όλοι οι άνθρωποι, που είχαν κάνει κακό στον βασιλιά, έφυγαν από την πόλη.

δακτυλίδι του και τους είπε ότι ή τελευταία του έπιθυμία ήταν ν' άνακτρήσουν αυτόν βασιλιά.

Ο λαός πικράθηκε πολύ. Κι' αυτή ή βασιλοπούλα του κρυσταλλένιου πύργου μαυροφορήθηκε.

Τότε ο νέος βασιλιάς άρχισε νά σπαταλά τά έτοιμα χρήματα, νά φοράη τις βασιλικές στολές και νά τιμωρή τους ύπηκούς του, λέγοντάς τους:

— Έίχατε ένα αγαθό βασιλιά που δεν ήξερε νά σάς κυδερήση!

Ο λαός όμως που δεν άνεχόταν νά κατηγορούν τον χαμένο καλόκαρδο βασιλιά του, σηκώθηκε στο πόδι.

Ο ψευδοβασιλιάς, μόλις είδε ότι όλοι πήγαιναν αντίθετα με τίς προτάσεις του, τιμώρησε πολλούς με φριχτά βασανιστήρια. Φόβος και τρόμος άπλώθηκε παντού. Άκόμη και τά πουλάκια σάπασαν.

Κι' ενώ γινότουσαν όλ' αυτά, μίπηκε μία μέρα στο περιόδι του παλατιού ο χαμένος βασιλιάς. Τη στιγμή εκείνη ο ψευδοβασιλιάς αντίσάνε ένα πτωχό δούλο του. Μόλις όμως αντίκρυσε το βασιλιά, τάχασε. Ήταν βέβαιος πως τον είχε άποτελειώσει στην έρημιά... Και ντροπισμένος, αντί νά ζητήσει συχώρεσι, έβγαλε το σπαθί του και τάχως βαθεία στο στήθος του...

Αμέσως ο άληθινός βασιλιάς παρακάλεσε τη Μοίρα του νά δώση τη χάρη της και νά σώση τον άνθρωπο, που μετάνοιωσε για ό,τι είχε κάνει.

Κι' εκείνη μυστικά του άποκρίθηκε:

— Μη ξεχνάς πως μπορείς νά κάνης το καλό μονάχος στους φίλους σου, μά όχι και στους εχθρούς σου, όπως είναι αυτός που θέλησε νά σε σκοτώση...

Ο βασιλιάς όμως δεν την άκουσε. Τράβηξε από το στήθος του νέου το σπαθί και περιποίηθηκε την πληγή του. Δάκρυα άρχισαν τότε νά τρέχουν από τά μάτια του άρχοντοπούλου.

Ξαφνικά, στη γωνιά του περιόδιού φάνηκε μία έλλη γεμάτη καρπό και καταγής ή φλούδα του ξερού ραβδιού. Το ραβδί είχε βλαστήσει, είχε γίνει δέντρο!

Την ίδια στιγμή μίπηκε μέσα στο περιόδι, κι' ή βασιλοπούλα του κρυσταλλένιου πύργου. Πλησίασε κι' έδωσε το χέρι της στο βασιλιά.

Έγιναν τότε στο παλάτι χαρές και πανηγύρια. Κι' ή Μοίρα που έπρεπε νά φέρη κι' αυτή το δώρο της, είπε στο νέο άνδρύνιο ό,τι θά τους χάρισι τον πιο άραίο διάδοχο. Και στο τέλος πρόσθεσε γελαστό:

— Άληθινά, είσαι ευχαριστημένος από το πρώτο μου χάρισμα;

— Ά, όχι, δεν το θέλω πια το χάρισμά σου! της άποκρίθηκε ο βασιλιάς. Άν ήμουν κακός θά μούδινε μεγάλη δύναμι στο χέρι μου. Πάρ-

το, πίσω, γιατί φοβάμαι μην αλλάξω και το μεταχειριστώ άσχημα. Όσο για το καλό που έκανα, δεν έχει άξια. Άδικα ο λαός μου μ' ευγνωμονεί. Όλα τά καλά με τη δική σου δύναμη τά έκανα...

Η Μοίρα του είπε πάλι γελαστό:

— Πιστεύεις, λοιπόν, πως σούδωσα χάρισμα; — Ό,τι έκανες έγινε με τη δική σου δύναμη και θέληση... Στενοχωριόσουν πως ή έλλη δεν άνθίζει. Και όμως, άνθισε, γιατί φάνηκες καλός, όσο κανείς άλλος!

Τότε ο βασιλιάς κατάλαβε πως το καλό βρίσκεται στην ψυχή του ανθρώπου και πως κατένας μπορεί νάναί καλός στον κόσμο. Κατάλαβε ακόμη πως κάθε καρδιά, που κάνει το καλό, άνθίζει σαν το ξερό ραβδί και βγάζει καρπούς. Κι' έζησε από τότε με τη βασιλοπούλα του στο ζωή εύτυχημένη.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τά χέρια του Λάκη

Ο Λάκης φτάνει στο σχολείο με βρώμικα χέρια κι' ο δάσκαλος άποφασίζει νά τον τιμωρήσι.

Μά, για νά κάνει την τιμωρία του παιδιού, παίρνει το άριστερό χέρι του Λάκη και τό παίρνει στην τάξη.

Πρέπει νά σε ντροπιάσω στους συμμαθητές σου, του λέει ο δάσκαλος αυστηρά, για νά βάλεις καλά στο μυαλό σου, ότι πρέπει νά πλένεσαι συχνότερα!...

Ο Λάκης κατεβάζει το κεφάλι του ντροπισμένος και δεν βγάζει τιμιμουδιά, ενώ ο δάσκαλος, κρατώντας πάντα το χέρι του, τον ρωτάει:

— Άν μου βόης, παιδί μου, σ' όλο το σχολείο άλλο χέρι τόσο βρώμικο σαν αυτό, δέχομαι νά μη σε τιμωρήσω...

Ο Λάκης τότε άπλώνει το γεμάτο μελάνια δεξί του χέρι, που το είχε ως τη στιγμή εκείνη κρυμμένο πίσω από την πλάτη του, και λέει, θριαμβευτικά, στο δάσκαλο:

— Όρίστε, κύριε!

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιονόμωρο

Ο πατέρας (θυμωμένος): Ποι είναι το βαρόμετρο, Γιωργάκη;

Γιωργάκης: Μη θυμώνης, μπαμπά. Μου είπες ότι όσο άνεβαινει το βαρόμετρο, ο καιρός καλύτερεύει. Κι' εγώ το πήγα στην ταράτσα...

Στο τραπέ

ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ στις τρέχουσες επινοήσεις της μόδας, που εδύσαν όφελος των γυναικείων κόσμων, τα ντε-πιές είναι που έπλησαν την πρώτη θέση στη γυναικεία γκαρνταρόμπα.

Και τούτο, γιατί έχουν ένα μεγάλο προσόν: Νά συνδυάζουν την κομψότητα με το πρακτικό μέρος κι' έτσι είναι απαραίτητα στη γυναικεία.

Τα ντε-πιές έχουν άλλοτε μία απλή εμφάνιση, με το να παρουσιάζουν μία εύκολοφορή τουαλετίτσα, κι' άλλοτε παίρνουν πιά επίσημη μορφή και παρουσιάζουν μία λουστρή τουαλέτα, που μπορεί να φιγουράρει σε οποιαδήποτε απογευματινή συγκέντρωση ή σε μία συγκέντρωση ανάμεσα στις ώρες 9 — 10.

Τα ύφασμα που θα χρησιμοποιήσουμε για την μία τουαλέτα ή για την άλλη, θα της προσδώσει τον ένα ή τον άλλο χαρακτήρα. Ένα λαϊνός λ. χ. στόν τόπο των νταμιέ ή πιε-ντε-πούλ, θα σάς δώσει ένα απλό χαριτωμένο ντε-πιές, φθάνει ν' ακολουθήσετε μία τέτοια κόψη:

Η φούστα γίνεται σε έβαζε γραμμή, που την πετυχαίνουμε μ' ένα ολόκληρο πλισσέ της μηχανής ή του χεριού, με φαρδιές ή στενές πιέτες, με κουφωτές ή πλαγιαστές.

Το συμπλήρωμα της φούστας, μία ζακετούλα-μπλούζα, γίνεται εφαρμοστή με πέννες κάτω από το στήθος, που στενεύοντας σχηματίζουν τη μέση. Έπειτα φαρδύνουν λίγο μετά τη μέση και γοφών. Σε αυτό ακριβώς το σημείο τοποθετείται μία φάσα με διαγώνιο το ύφασμα και αυτή αποτελεί το τελείωμα της ζακετούλας-μπλούζας. Είναι εφαρμοστή στο σώμα τόσο, που να δίνει το ντε-πιές την επιτύχησι μιάς ελαφρώς τουαλετίτσας απογευματινής. Μία σειρά κουμπιά κλείνει μπροστά τη μπλούζα και το πρώτο κουμπί πέφτει επάνω στη φούστα.

Το άνοιγμα του λαιμού είναι μυτερό και ο γιακάς γαρνιρείται ολόκληρο με μία φάσα πάλι με διαγώνιο ύφασμα και στολισμένη σε κάθε μύτη του τελειώματος μ' ένα κουμπί.

Τα μανίκια χαμηλά εφαρμοσμένα στους ώμους, έχουν μακρύς τρουά-κάρ.

Άλλο σχετικό ντε-πιές μπορεί να γίνει από χιόνιτο λαϊνός. Έδώ θα προτιμήσετε μία εθύγραμμη φούστα, που αποτελείται από φύλλα, κι' ένα άνοιγμα όμως με πιέτες στο κάτω μέρος κάθε φύλλου, που δίνει την απαιτούμενη ελευθερία στο περπάτημα, χωρίς να θίγει την εθύγραμμία.

Το κοράκι παίρνει τον τύπο της καζάκας, σχηματίζοντας τη μέση και φτάνοντας ως τα μισά των γοφών. Το χαρακτηριστικό του είναι το διαγώνιο κουμπωμα με μία φάσα που το γαρνίρει ολόκληρο. Η φάσα αυτή χρησιμεύει για τη διαγώνια τοποθέτηση των κουμπιών, που αρχίζουν από το σημείο που σχηματίζεται το μυτερό άνοιγμα του λαιμού και φτάνουν ως το άκρο της καζάκας στο άριστερο μπροστινό πλάι.

Τα μανίκια (έδω είναι μακριά και καταλήγουν κι' αυτά σε μία φάσα).

ΝΤΕ-ΠΙΕΣ ΑΜΠΙΓΙΕ

Ας δοίμε τώρα και, τα άμπιγιέ ντε-πιές.

γιακά και με βαθύ μυτερό άνοιγμα λαιμού. Μία κατάλληλη ντεκούπ δεξιά κι' αριστερά απ' το κουμπωμα, σχηματίζει μία πιάτ, όπου μπαίνουν τα κουμπιά και οι κουμπότρυπες. Αυτό επιτρέπει στην καζάκα να σχηματίζει διαγώνιες σουρίτσες εκατέρωθεν του κουμπώματος.

Το μακρύς της καζάκας φτάνει ως τα μισά των γοφών. Είναι τελείως εφαρμοστή και τείνει πάντα να δώσει την εντύπωση του ολόκληρου φορέματος.

Ένα άλλο σχέδιο από άμπιγιέ επίσης ντε-πιές, μπορεί να γίνει από κρέπ-σατέν.

Κάνετε μία φούστα-φάκελλο, δηλαδή εφαρμοστή και με κλείσιμο σαν να διπλώνει στο ένα πλάι.

Στο επάνω μέρος του διπλώματος της φούστας μία πιάτ χρησιμεύει κι' έδω για το κουμπωμα, με μικρά κουμπιά και συγχρόνως επιτρέπει στη φούστα να σχηματίζει διαγώνια λεπτά ντραπαρισματα, που συγκρατούνται από την πιάτ.

Η μπλούζα-καζάκα ακολουθεί ακριβώς την ίδια γραμμή. Με το άνοιγμα του λαιμού, χωρίς γιακά, σχηματίζει μία κλίσι έβαζε γύρω στο λαιμό, καταλήγοντας σε μυτερό ντεκολτέ, ενώ το κουμπωμα της καζάκας, σταυρώνοντας, βρίσκεται πλαγίως ακριβώς εκεί που κουμπώνει και η φούστα. Η πιάτ που χρησιμεύει κι' έδω για το κουμπωμα, επιτρέπει συγχρόνως τη συγκέντρωση κάτω απ' αυτήν μίας σειράς από διαγώνια ντραπαρισματα που σχηματίζουν τη μέση της καζάκας.

Περαιτέρω να πούμε, ότι το καθένα από τα ντε-πιές που σάς περιγράψαμε, παρουσιάζει την ευκολία της χρησιμοποιήσεως της μίας ή της άλλης φούστας με την μία ή την άλλη μπλούζα. Έτσι έχετε άλλη μία ή και δύο διαφορετικές εμφανίσεις, χωρίς επί πλέον έξοδα.

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΗΣ ΜΠΛΟΥΖΑΣ

Κι' αφού μιλήσαμε για μπλούζες, δε μη παραλείψουμε να σάς επαναλάβουμε πόσο απαραίτητα είναι σήμερα να έχετε στη διάθεσή σας μία σειρά από μπλούζες, είτε καθημερινής χρήσεως, είτε άμπιγιέ.

Καθώς ξέρουμε, η μόδα των τελευταίων ετών έχει φέρει, χωρίς να την άγνοούμε, είναι μία τόσο πρακτική μόδα, που δεν μπορούμε να την αγνοήσουμε.

Φορώντας με το ταγιέρ σας ή με μία φούστα, τότε τη μία και τότε την άλλη μπλούζα, όχι μόνο σεις οι ίδιες έχετε την ευχάριστη εντύπωση πως ανανεώνετε, αλλά παρουσιάζετε και στους άλλους με μία διαρκώς ανανεωμένη εμφάνιση.

Αυτή η επικράτης της μπλούζας μας κάνει να ασχολούμαστε σήμερα μαζί της, αφού και οι μεγάλοι ραπτικοί οίκοι ασχολούνται με αυτήν. Έτσι βλέπουμε χρησιμοποιούμενες μπλούζες με ιδιότροπη κόψη και άλλες πολύ απλές, που έχουν όμως κι' αυτές τη σφραγίδα του καλού ραφίματος.

Οι σημερινές μπλούζες γίνονται από κάθε είδος ύφασμα: από κρέπ-σατέν, από μουλίνα, από ζέρευ ή από άλλα σουήλ μεταξωτά φανταζή ή μονόχρωμα. Όλη η εκλογή του ύφασματος θα εξαρτηθεί από τον λιγότερο ή περισσότερο άμπιγιέ χαρακτήρα, που θέλετε να δώσετε στην μπλούζα σας.

Στις πιο άμπιγιέ μπλούζες βλέπουμε πολλά ιτραπέ, καθώς επίσης κλεισίματα σταυρωτά.

Οι γιακάδες που σχηματίζουν γιακά γραβάτα και δένουν μπροστά μ' ένα φιάγκο ή ένα κόμπο, κάποτε καταλήγουν σε δυο «κόκ».

Πολύ της μόδας είναι επίσης η κόψη ζαπινέ, συγχρόνως όμως και τα εφαρμοστά μανίκια, αλλά και τα μέν και τα δε με χαμηλά εφαρμοσμένους τους ώμους.

Όταν προορίζετε την μπλούζα σας να φοριέται ίδιως με ταγιέρ, είναι προτιμότερο να της βάσετε μακριά μανίκια με πουανιέ.

Στις άμπιγιέ μπλούζες μπορείτε να βάλετε και πολύ κοντά μανίκια, αλλά και πιο μακριά τρουά-κάρ.

Οι απλές μπλούζες μπορούν να γίνουν και στόν καθαρό τύπο σημειώ και στολίζονται πολλές φορές με έφαλλετες απ' όπου ξεφεύγουν σουρίτσες ή πιέτσες, που στολίζουν την μπλούζα, ενώ άλλοτε ένα πλαστρόν μπροστά συγκρατάνε το γαρνίρισμα.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τα έφετεινά επανωφόρια έκτελουν πιο πολύ παρά ποτε τον προορισμό τους, που δεν είναι άλλος παρά να μας κάνουν ν' αντιμετωπίζουμε

Για ν' αποκτήσετε μία τέτοια τουαλέτα, πάρτε ένα μεταξωτό ζέρευ γκρι ή μαύρο. Κάνετε μία λισσέ φούστα με πολύ λεπτές πιέτες της μηχανής. Έτσι το σύνολο μολονότι έχει πιέτες, διατηρεί την εθύγραμμία.

Το συμπλήρωμα της φούστας είναι μία μπλούζα-καζάκα χωρίς

γιακά και με βαθύ μυτερό άνοιγμα λαιμού. Μία κατάλληλη ντεκούπ δεξιά κι' αριστερά απ' το κουμπωμα, σχηματίζει μία πιάτ, όπου μπαίνουν τα κουμπιά και οι κουμπότρυπες. Αυτό επιτρέπει στην καζάκα να σχηματίζει διαγώνιες σουρίτσες εκατέρωθεν του κουμπώματος.

Το μακρύς της καζάκας φτάνει ως τα μισά των γοφών. Είναι τελείως εφαρμοστή και τείνει πάντα να δώσει την εντύπωση του ολόκληρου φορέματος.

Ένα άλλο σχέδιο από άμπιγιέ επίσης ντε-πιές, μπορεί να γίνει από κρέπ-σατέν.

Κάνετε μία φούστα-φάκελλο, δηλαδή εφαρμοστή και με κλείσιμο σαν να διπλώνει στο ένα πλάι.

Στο επάνω μέρος του διπλώματος της φούστας μία πιάτ χρησιμεύει κι' έδω για το κουμπωμα, με μικρά κουμπιά και συγχρόνως επιτρέπει στη φούστα να σχηματίζει διαγώνια λεπτά ντραπαρισματα, που συγκρατούνται από την πιάτ.

Η μπλούζα-καζάκα ακολουθεί ακριβώς την ίδια γραμμή. Με το άνοιγμα του λαιμού, χωρίς γιακά, σχηματίζει μία κλίσι έβαζε γύρω στο λαιμό, καταλήγοντας σε μυτερό ντεκολτέ, ενώ το κουμπωμα της καζάκας, σταυρώνοντας, βρίσκεται πλαγίως ακριβώς εκεί που κουμπώνει και η φούστα. Η πιάτ που χρησιμεύει κι' έδω για το κουμπωμα, επιτρέπει συγχρόνως τη συγκέντρωση κάτω απ' αυτήν μίας σειράς από διαγώνια ντραπαρισματα που σχηματίζουν τη μέση της καζάκας.

Περαιτέρω να πούμε, ότι το καθένα από τα ντε-πιές που σάς περιγράψαμε, παρουσιάζει την ευκολία της χρησιμοποιήσεως της μίας ή της άλλης φούστας με την μία ή την άλλη μπλούζα. Έτσι έχετε άλλη μία ή και δύο διαφορετικές εμφανίσεις, χωρίς επί πλέον έξοδα.

1) Όμορφο ντε-πιές από γκρι λαϊνός νταμιέ. Η φούστα είναι πλισσεδωτή και το κοράκι εφαρμοστό στη μέση. 2) Σύνολο από μόνι μεταξωτό γαρνιρισμένο με σατέν. 3) Απογευματινή τουαλετίτσα από μεταξωτό ζέρευ. 4) Ένα πολύ πρακτικό ντε-πιές σε γραμμή που λεπτύνει πολύ. 5) Ντε-πιές από ντραπαριστό ζέρευ που κουμπώνει στο πλάι.

αφού το κρύο. Χρησιμοποιούμε για την κατασκευή τους ύφασματα πολύ απαλά, αλλά αρκετά χονδρά. Η κόψη, την όποιαν ακολουθούν, έχει αρκετό φάρδος, ώστε να επιτρέψει ένα καλό τύλιγμα του σώματος.

Τα ριχτά επανωφόρια, που έχουν δεξιά κι' αριστερά από το άνοιγμα δυο ραφές, τις ποικίλλουν συνήθως με φαρδιά γαζιά.

Η κάθε ραφή σταματά στο κατάλληλο σημείο για να σχηματισθούν οι τσέπες.

Αυτού του είδους τα επανωφόρια πέφτουν ελεύθερα, χωρίς κουμπωμα, κι' έχουν ένα μόνο κουμπί στη ρίζα του λαιμού. Ο γιακάς φοριέται σηκωτός προς τα πίσω και πίσω στη μέση τοποθετείται κι' εκεί μία ραφή με φαρδύ γαζί.

Άλλα επανωφόρια ακολουθούν τη μόδα των ντεκούπ, που καθώς ξέρουμε, είναι πολύ της μόδας.

Σ' ένα ριχτό επανωφόρι βλέπουμε την ντεκούπ να σχηματίζει εκατέρωθεν του ανοίγματος μία κάθετη γραμμή, που φθάνει αρκετά κάτω από τη μέση κι' εκεί, αλλάζοντας κατεύθυνση, γίνεται οριζόντια και συναντά τις πλαϊνές ραφές.

Σε άλλο επανωφόρι η ντεκούπ σχηματίζει την καμπύλη της, σε τέτοιο τρόπο, που να μπορεί να χρησιμεύσει για βάση της διαγώνιας καμπυλωτής τσέπης, που στολίζει το κάθε πλάι του επανωφορίου.

Όλες αυτές οι ντεκούπ στολίζονται με φαρδιά γαζιά στα μη άμπιγιέ επανωφόρια.

ΟΙ ΚΑΠΕΣ

Ας μην παραλείψουμε ν' αναφέρουμε κοντά στα επανωφόρια και τη μεγάλη έφετεινή μόδα της κάπας. Έχει κι' αυτή δυο διαφορετικές μορφές. Μπορεί να είναι πολύ φαρδιά, αλλά μπορεί να είναι και εθύγραμμη, έχοντας όμως σχετικό φάρδος στους ώμους. Έτσι η εθύγραμμη από το τέλος των ώμων ως κάτω, δεν στερει την κάπα από την απαιτούμενη άνεση.

Το κουμπωμα της κάπας γίνεται συνήθως μ' ένα κουμπί στο τέλος του γιακά και στα πλάγια υπάρχουν δυο μεγάλα ανοίγματα, για να περουν με ευχέρεια τα χέρια. Αυτά τα ανοίγματα είναι απαραίτητα, γιατί μάς βοηθούν, όχι μόνον να βγάδουμε τα χέρια μας, αλλά και για να κρατούμε μέσα την τσάντα μας, προστατεύοντάς την από τη βροχή.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Όπως στο κάθε τι, έτσι και στα χτενίσματα, η μόδα μιάς εμφανίζει κάθε μέρα κάτι καινούργιο, κάτι πρωτότυπο, κάτι που να προσαρμόζεται καλύτερα στην καθημερινότητα.

Στα τωρινά βραδυνά χτενίσματα βλέπουμε να χρησιμοποιείται πολύ η κορδέλλα και διάφορα κοσμήματα. Πότε σχηματίζουν ένα διάδημα, πότε ένα στεφάνι που περιβάλλει τον κότσο και άλλοτε ένα απλό πιάσιμο συγκρατεί μία τούφα μαλλιών.

Αναφέρουμε τη λέξη κότσο, καθώς είδατε. Μη σάς φαίνεται παράξενο, γιατί, μολονότι η μόδα εύνοει τα κοντά μαλλιά, σε μερικά βραδυνά χτενίσματα, επιβάλλει τον κότσο, σε να θέλη να δώσει κάτι πιο γυναικείο στην εμφάνισή της.

Στην περίπτωση αυτή, ένας κότσος «ποστίζ» σάς την περιστάσι. Χωρίς να έχετε την ενόχλησι των μακρύων μαλλιών, ακολουθείτε τη μόδα. Εύνοει επίσης η μόδα το ριζίμο των μαλλιών προς τα πίσω στα βραδυνά χτενίσματα.

Το ελεύθερο μέτωπο, είναι κάτι που κολακεύει πολύ το πρόσωπο, όταν τα χαρακτηριστικά είναι κανονικά.

Για μερικές φυσιογνωμίες όμως, το σκεπασμένο μέτωπο, είναι σχεδόν απαραίτητο. Αυτό το πετυχαίνουμε με μία φράντζα, που αρχίζει από αρκετά ψηλά και πέφτει στο μέτωπο σε ανώμαλες τούφες, ενώ τα υπόλοιπα μαλλιά διατηρούν την κλίσι τους προς τα πίσω.

Για τις νέες κοπέλλες δεν αποκλείεται και το δέσιμο των μαλλιών πίσω στην κορυφή, το λεγόμενο «αλογουρά». Για τα βράδια μπορούμε να το στολίσουμε κι' αυτό μ' ένα κόσμημα στράς.

Χαρακτηριστικό των τελευταίων κομμώσεων, είναι το πολύ ελαφρό οπτολάρισμα και για μερικές φυσιογνωμίες τα έντελώς ίσια μαλλιά.

Προσοχή όμως, γιατί είναι κάτι που δεν κολακεύει.

Η ΚΟΡΔΕΛΛΑ ΣΕ ΕΞΑΡΤΗΜΑ

Είπαμε πως η κορδέλλα παίζει κι' αυτή τον ρόλο της στα βραδυνά χτενίσματα, αλλά πρέπει να προσθέσουμε πως δεν περιορίζεται μόνον σ' αυτό. Η έφετεινή μόδα δίνει μιά έντελώς ιδιαίτερη σημασία στην κορδέλλα και βρίσκει τρόπο να την συνδυάζει με το ένα ή το άλλο εξάρτημα της γυναικείας τουαλέτας.

Στα έφετεινά καπέλλα η κορδέλλα είναι ένα από τα κυριότερα στολίσια τους.

Πότε μπαίνει γύρω στόν τεπέ και δένεται σε φιάγκο και πότε τοποθετείται στο καπέλλο μόνον ένα φιάγκο. Άλλα και στις τουαλέτες μας ακόμη βλέπουμε πολλές κορδέλλες: φιάγκοι στους ώμους, φιάγκοι στα δυο πλάγια του ντεκολτέ, φιάγκοι τοποθετημένοι στις φούστες.

Μία φαρδιά κορδέλλα, τοποθετημένη στη μέση, σχηματίζει ολόκληρο κορσέλε και καταλήγει σε δέσιμο με κρεμαστές άκρες.

Κορδέλλες στολίζουν και απογευματινά φορέματα, ακόμη και μερικά επανωφόρια φανταζή και ντε-πιές.

1) Ένα όμορφο νεανικό χτενίσμα με μερικές άφέλειες στο μέτωπο τοποθετημένες ακριβώς στα. 2) Ένα φιάγκο από κορδέλλα στολισμένο με στράς γαρνιρίζει τον κότσο. 3) Κι' άλλος κότσος γαρνιρισμένος με πετονιά λουλουδία και στράς. 4) Μία διπλή σειρά από μαργαριτάρια στολίζει αυτό το βραδυό νεανικό χτενίσμα. 5) Η «αλογουρά» στολίζεται μ' ένα φιάγκο «α λα Λουί XV» τοποθετημένο στην κορυφή του κεφαλιού. 6) Πολύ απλό χτενίσμα α λα Γκρέις Κέλ. Λυ με τα μαλλιά όλα προς τα πίσω.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΜΠΛΟΥΖΙΤΣΕΣ

Η μεγάλη μόδα της μπλουζας, που τόσο επικρατεί τελευταίως στους μεγάλους, επεκτείνεται και στα παιδιά. Μαζί με τα δολοκλήρα φορεματάκια, που τους προσφέρει η μόδα, δεν παραλείπει να εφοδιάζει την γκαρνταρόμπα τους και με απειράριθμες μπλουζιτσες σε χίλιες-δύο χαριτωμένες εμπευσεις.

Οι φανταζι φανελιτσες, τα φανταζι φουλάκια, τα λεπτότατα λαινά, σε άπολες αποχρώσεις, συμβάλλουν στο να δίνουμε στις παιδικές μπλουζιτσες, εκείνο ακριβώς που χρειάζεται σ' αυτή την ηλικία. Στά φανταζι υφάσματα πρωταίστων οι ραβδώσεις, τα πουκά και διάφορα άλλα σχεδιάκια, που παριστανουν ζωαράκια, ανθρώπια και χίλια-δύο παιχνιδάκια.

Οι διάφορες κοψις στις παιδικές μπλουζιτσες, ανάλογα με το κάθε ύφασμα, ακολουθούν την γνωστή σημειώ γραμμή ή μία πιο λουσατή, με βολανάκια, πιετίτσες, ντεκούπ, φουσκωτά, μαυικάκια. Και, φυσικά, οι λουσατές μπλουζιτσες φοριούνται με βελούδινες φουσιτσες και κάποτε συμπληρώνονται με ένα επίσης βελούδινο μπολερό.

Στις μπλουζιτσες, που γίνονται από ριγανά υφάσματα, βλέπουμε συνδυασμούς ραβδώσεων με αντίθετη τοποθέτησι. Α. χ. ο νωμίτης παρουσιάζει τις ραβδώσεις οριζόντιες κι έρχεται σε αντίθεσι με την υπόλοιπη μπλουζιτσα, που έχει τις ραβδώσεις κάθετες. Επίσης οριζόντιες είναι οι ραβδώσεις στο γιακαδάκι και τα ρεβέρ των μανικιών, είτε κοντά είναι, είτε μακριά.

Στις μπλουζιτσες, που γίνονται με σταμπάτα υφάσματα, βάζουμε φυτάκια ή φάσες από μονόχρωμο ύφασμα για γανιρίσματα. Για χρώμα διαλέγουμε κάτι που να ταιριάζει με το σταμπάτο σε βαθύτερο τόνο. Το γανιρίσμα τοποθετείται γύρω στο γιακαδάκι ή στο άνοιγμα του λαιμού, αν δεν έχει γιακά ή μπλουζιτσα. Γανιρίσμε επίσης με μία φάσα τη θέσι που μπαίνουν οι κουμπάριτσες μπροστά.

Στις λενζερί μπλουζιτσες, που είναι οι λουσατές μπλουζιτσες της παιδικής ηλικίας, χρησιμοποιούμε πολύ το φουλάκι, τη βτίσι-α ή την οργάντζα. Το γανιρίσμά τους είναι ή λεπτή δαντέλλα, το άντρο-ντέ, το κέντημα, οι πιετίτσες, τα άζουρ. Αυτά τα στολίσια τοποθετούνται κυρίως σε δύο το μπροστινό μέρος της μπλουζιτσας, εκτός αν έχει ή μπλουζιτσα νωμίτη, όπότεν τα γανιρίσματα μπαίνουν σ' αυτόν.

Χαριτωμένο επίσης στολισμα αποτέλεσμαν τα βολανάκια με σουρίτσες ή πιετούλες ή οι σουρωτές δαντελλίτσες. Γανιρίρουν τον γιακά και το τέλος των κοντών μανικιών. Κι' άλλο ένα ακόμη γανιρίσμα για τις παιδικές μπλουζιτσες, είναι κορδέλλα, με-

ταζωτή ή βελούδινη. Περνάει κάτω από το γιακαδάκι και καταλήγει μπροστά σ' ένα φιογκάκι ή περιβάλλει το τέλος των μανικιών πάνω από το βολάν, καταλήγοντας κι' εκεί σ' ένα μικρό φιογκό.

ΔΑΦΟΡΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Οι μπλουζιτσες, που αναφέραμε παραπάνω, φοριούνται, βέβαια, με λογίων λογίων φουσιτσες: Μονόχρωμες, σκωτσέζικες, ριγέ, καρρεδά-τες, νταμιέ. Τα σχέδιά τους παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία. Άλλοτε είναι σουρωτές, άλλοτε με διάφορες πιέτες, άλλοτε κλός και άλλοτε πλισσεδωτές. Μερικές κλός φουσιτσες γανιρίρουνται με σειρητάκια σε διάφορα σχέδια.

Οι μπλουζιτσες των παιδιών παρουσιάζουν κι' έναν χαριτωμένο συνδυασμό: φοριούνται όχι μόνον με φουσιτσες, αλλά με δολοκλήρα φορεματάκια.

Ο συνδυασμός αυτός είναι όχι μόνον χαριτωμένος, αλλά και πολύ πρακτικός. Το φορεματάκι, φυσικά, δεν έχει μανίκια κι' έχει μασχάλες πολύ εύρυγες, το δε άνοιγμα του λαιμού αρκετά μεγάλο, τετραγώνο ή στρογγυλό.

Κάτω από το φορεματάκι φοριέται ή μπλουζιτσα, της οποίας φαίνονται τα μανίκια και όλο το επάνω μέρος.

Τον συνδυασμό αυτό τον βλέπουμε τόσο σε καθημερινά παιδικά φορεματάκια, όσο και σε λουσατά. Εκείνο που διαφέρει, φυσικά, στη μία ή στην άλλη περίπτωση, είναι τα υλικά που χρησιμοποιούνται. Για καθημερινά φορεματάκια θα προτιμήσετε τα μονόχρωμα λαινά ή τα σκωτσέζικα για τα φουσιτάνια και για τη μπλουζιτσα, τη λεπτή φανελίτσα ή ένα μάλλινο βουαλά, μονόχρωμο ή φανταζι.

Για λουσατά τουαλετίτσες το φορεματάκι μπορεί να είναι βελούδινο ή ταφταδένιο και ή μπλουζιτσα λενζερί.

Άλλος ώραιος συνδυασμός είναι ή φουσιτσα, που έχει το ομοί-μορφο μπολερό της, είτε πολύ κοντά, με καμπύλες γραμμές στο κλεί-σιμο μπροστά, είτε μακρύτερο, φθάνοντας ως τη μέση, με κάθετες γραμμές στο κλείσιμο. Φυσικά, κι' εδώ ή μπλουζιτσα έχει τη θέσι της. Άλλοτε πάλι το φουσιτάνι είναι μονοκόμματο στην πλάτη και το μπροστινό μέρος του κορσάς ακολουθεί τη γραμμή μπολερό. Είναι κι' αυτή μία χαριτωμένη κοψι για παιδάκια.

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΓΙΑ ΑΓΟΡΑΚΙΑ

Ας ρίξουμε τώρα μία ματιά και στα κοστούμια που φορούν οι μικροί κύριοι, για να είναι άνταξιοι συναδοί στις αδερφούλες τους.

Πολύ της μόδας για τα παιδάκια σασκάκια είναι ή κοψι καρντιγκάν. Διότι της μόδας δεν έχει γιακά, ούτε ρεβέρ και κουμπάνε, σχημα-τίζοντας ένα μικρό μωτερό άνοιγμα, κάτω από τον λαιμό, με μία σειρά κουμπις, συνήθως τρία, που μόλις ξεπερνούν τη μέση.

Το σύνολο παντελονάκι-καρντιγκάν, γίνεται από σεβίτ, από σκω-τσέζικο λαινά ή από κοτλέ βελούδο.

Το καρντιγκάν στολίζεται με εξωτερικές τσέπες, δυο κάτω και μία στο άριστερο μέρος του στήθους.

Ένα ώραιο στολισμα, όταν πράκτεται για μονόχρωμο ύφασμα, είναι το γανιρίσμα της επάνω τσέπης μ' ένα ανοιχτόχρωμο ρελάν, όλοτρι-γυρα και με το ίδιο χρώμα κεντιέται πάνω στην τσέπη το μονόχρωμα του μικρού.

Μπορείτε επίσης με το ανοιχτόχρωμο ρελί να στολίσετε το καρντι-γκάν στο μπροστινό του άνοιγμα και να ταιριάξετε και κουμπιά στο ίδιο χρώμα.

Κάτω από τα καρντιγκάν φοριούνται ή μπλουζιτσες με γιακαδάκια που βγαίνουν έξω από τα σασκάκια ή πουλοβεράκια με λαιμό σε ύψος ενός εκατοστού.

Τα πουλοβεράκια έχουν πάντα ζωηρά χρώματα.

Ένα σύνολο καμωμένο από βελούδο με τσεπούλες κοφτές και όχι εξωτερικές, μπο-ρεί να αποτελέσι για το αγοράκι μία λου-σατή εμφάνισι. Η μπλουζιτσα τότε γίνεται από λευκό μεταξωτό, με στρογγυλό γιακα-δάκι και βολανάκι πλισσεδωτό όλοτρι-γυρα.

Όσο για το χρώμα που θα έχει το κοστούμι, μπορείτε να διαλέξετε ανάμεσα σε μπλε μαρέν, μαύρο ή μαρόν.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΒΕΣΤΕΣ

Απαραίτητο συμπλήρωμα για τα παι-δάκια, είναι οι βέστες, που μπορούν να φορεθούν με το ένα ή το άλλο φορεματάκι, αντικαθιστώντας το επανωφόρι, όταν ο και-ρός το επιτρέπει.

Για να προσφέρουν καλύτερη εξυπηρέτη-σι, να προτιμάτε πάντα ένα χρώμα κάπως ουδέτερο, που να μπορεί εύκολα να συνδυά-ζεται με διάφορα φορεματάκια.

Οι παιδικές βέστες γίνονται ριχτές, όχι όμως και φαρδιές, μάλλον ευθύγραμμες κι' έχουν μικρός περιωρισμένο, φθάνοντας ως τα μισά των γοφών.

Το κουμπωμά τους γίνεται τότε με μία σειρά κουμπιά και τότε σταυρωτό με δυο σειρές.

Μπορούμε να βάλουμε και μία μαρτεγκάλ στην πλάτη, χωρίς όμως διάλο οφίμιο. Θα είναι τόσο ελεύθερη, ώστε να παρουσιάζ-ει ένα πείσιμο προς κάτω.

Το κλείσιμο του λαιμού άλλοτε έχει για-κά μωτερό ή στρογγυλό και άλλοτε τελειώ-νει χωρίς γιακά.

Τα μανίκια είναι ζαπονέ, ραγολάν ή με κανονική μονοκέφαλησι, τοποθετημένη ό-μως πάντα χαμηλά.

1) Φορεματάκι από καρρεδάτο λαινά με άσπρο κολλαριστό γιακαδάκι. 2) Σύν-ολο από γκρι φανέλλα. Αποτελείται από φουσιτσα με πιέτες, τζάμπερ και καντι ζακεττούλα-βέστα. 3) Καρντι-γκάν σασκάκι και κοντό παντελονάκι γι' αγοράκι 5-7 χρόνων. 4) Φορεματά-κι με μπρετέλλες που φοριέται με μπλουζιτσα.

1) Ζακεττούλα-βέστα σταυρωτή και ριχτή από λαι-νά με ιδιόρρυθμες τσέπες. 2) Και άλλη βέστα με μανίκια ραγκλάν και μία σειρά κουμπιά. Δυο πāt σχηματίζουν τις τσέπες. 3) Φαρδύ παλτουδάκι με νωμίτη. Είναι καμωμένο με τουνίτ και γανιρίεται με ντεπασάν από βελούδο. 4) Παλτό-ρεδιγκότα με το γιακά και τις τσέπες κεντημένες με κέντημα ματλασέ. 5) Παλτουδάκι για πολύ μικ-ρό κοριτάκι. Έχει το κάτω μέρος φαρδύ με πολλά γκονταί. 6) Όλο το «σικ» αυτού του επανωφορίου είναι το κεντημένο γιακαδάκι.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΑΚΙΑ

Τα παιδικά επανωφοράκια γίνονται πάντοτε φαρδιά, είτε ριχτά εί-ναι είτε ευθύγραμμα.

Τα ριχτά σχηματίζουν το φάρδος τους με κοψι αν φόρμ και άφθονα γκονταί όλοτριγυρα.

Τα επανωφοράκια, που είναι ευθύγραμμα έχουν το φύλλο της πλά-της και τα δύο μπροστινά φύλλα κομμένα σε ίσια γραμμή, με ελαφρό άνοιγμα προς τα κάτω, ενώ τα πλάνα φύλλα είναι κομμένα αν φόρμ κι' έτσι σ' αυτό το σημείο σχηματίζονται τα γκονταί, που δίνουν το φάρδος στο ευθύγραμμο επανωφοράκι.

Φυσικά αυτό το σχέδιο θέλει απόλυτως εφαρμοστή μεσούλα, που υπο-γραμμίζεται με μία ζωνίτσα.

Το κουμπωμα στα ριχτά επανωφοράκια γίνεται με μία σειρά κουμπιά, ενώ στα μεσαία βλέπουμε το κουμπωμα σταυρωτό με δυο σειρές κουμ-πάκια.

Για χρώματα διαλέγουμε ζωηρούς τόνους, που ταιριάζουν στην παιδική ηλικία: το κόκκινο, το κίτρινο, το φωτεινό μπλε, αλλά και το μπέξ και το ζαχαρί. Πολλές φορές βλέπουμε να γανιρίωνται οι γιακαδες και τα ρεβέρ των μανικιών με βελούδο, άλλοτε πάλι με δυο και τρεις σειρές σειρητάκια σε διαφορετικό χρώμα.

Τα μανικάκια στα παιδικά επανωφοράκια γίνονται κανονικά, εφαρμοστά στους ώμους, με σχετική όμως εύρυχωρία στις μασχάλες.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΚΟΠΕΛΛΕΣ

Τα επανωφοράκια που φορούν οι μεγαλύτερες κοπελλίτσες, δηλαδή στα 8 ως τα 13 τους χρόνια είναι χωρίς εξάρσει ριχτά με άφθονο φάρδος, που αρχίζει από τους ώμους.

Για να πετύχετε αυτή τη γραμμή, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε την κοψι ραγκλάν και την κοψι κίμονο, που δίνουν και οι δυο φάρδος άμε-σως από τους ώμους.

Κάποτε μπορείτε να τοποθετήστε ένα μεγάλο στρογγυλό νωμίτη, που θα κατεβαίνει χαμηλότερα από τη γραμμή των ώμων κι' από κεί άκριβώς αρχίζει όλο το φάρδος του επανωφορίου, που καταλήγει σε κλός. Τα μανίκια είναι ζαπονέ και το κουμπωμα σταυρωτό με δυο σει-ρές κουμπιά. Τα δυο πρώτα κουμπιά τοποθετούνται στον νωμίτη και τα τελευταία λίγο ψηλότερα από τη μέση. Το επανωφοράκι συμπληρώνεται μ' ένα κατεβάστο, στρογγυλό γιακαδάκι και ρεβέρ στα μανίκια.

Εκτός όμως απ' αυτή την εντελώς ριχτή κοψι έχουμε και τα επανωφοράκια, που μοιολντι ριχτά, συγκεντρώνουν το περισσότερο φάρδος στην πλάτη, με τη βοήθεια μιάς μαρτεγκάλ τοποθετημένης χαμηλότερα από τη μέση και χωρίς το παραμικρό σφίξιμο για να μη άφραση διόλου από το φάρδος του επανωφορίου. Αν θέλετε, προσθέτετε μπροστά στο κουμπωμα μία φάσα, που υπεισέρχεται την μαρτεγκάλ.

Για τα παιδικά επανωφορία χρησιμοποιούμε γενικώς ύφασματα πολύ σούπλ, ζεστά αλλά συγχρόνως ελαφρά, ώστε να μην άφαιρουν τίποτε από τη χάρη και την εύλυγισιά της παιδικής σιλουέτας, ούτε να βαρύνουν το παιδί και να του δεσμεύουν τις κινήσεις.

Τα χρώματα που πρέπει να προτιμούμε είναι το ταμπά, το γκρι, το μπλε μαρέν, το κόκκινο, το γκρενά.

Πολύ συχνά κι' εδώ βλέπουμε γανιρίσματα με βελούδο σε διαφορε-τικό τόνο από το ύφασμα του επανωφορίου.

Ας μη παραλείψουμε επίσης ν' αναφέρουμε και την κοψι, που προε-τοιμάζει τη μικρούλα για την μελλοντική της εμφάνισι, όταν μεγαλώσ-ει. Είναι ή κοψι ρεδιγκότα, που εφαρμάει στο σώμα και τονίζει τη μέση άφηνοντας το κάτω μέρος του επανωφορίου φαρδύ, χωρίς όμως καμιά υπερβολή. Για να το πετύχουμε χρησιμοποιούμε κουφωτές πιέτες.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΑ ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ

Πώς να μη μιλήσουμε πάλι για σκωτσέζικα, όταν βλέπουμε αγόρια και κορίτσια να μεταχειρίζονται το πολύχρωμο αυτό ύφασμα;

Μπλουζιτσες, παντελονάκια, επανωφοράκια, μπρεδάρια ή κασέτα, όλα γίνονται με σκωτσέζικα υφάσματα.

Τα κοριτάκια, με μία λοξή τοποθέτησι του ύφασματος, κάνουν ώ-ραιότατα φουσιτάνια με φαρδιές φουσιτσες, ή άλλοτε συνδυάζουν δυο διαφορετικές τοποθετήσεις του ύφασματος σ' ένα και το αυτό φο-ρεματάκι και ο συνδυασμός είναι χαριτωμένος.

Μερικά φορεματάκια γίνονται χωρίς μανίκια και ουνδυάζονται με διά-φορες μπλουζες υφασματένιες ή πλεκτές.

Άλλοτε βλέπουμε πλισσεδωτές φουσιτσες, που συνοδεύονται από μο-νόχρωμα πουλόβερ ή σύνολα, δηλαδή μπλουζες ζερεσι και βέστες, όπως συνήθίζεται και το αντίθετο, ή σκωτσέζικη βέστα, που φοριέται με

μονόχρωμη πλισσεδωτή φουσιτσα.

Τέλος, κλοσάκια και μπονεδάρια γίνονται κι' αυτά με σκωτσέζικα ύφα-σματα.

Κάποτε, μερικά καπελλάκια γίνονται με ανάμεικν κοτλέ βελούδου και σκω-τσέζικης φανέλλας.

ΤΑ ΠΛΕΧΤΑ ΖΑΚΑΡ

Ίδιαίτερως της μόδας είναι έφτος για τα παιδιά ή πλέξι «ζακάφ» που χρησιμοποιείται ιδίως για σουέτερ και για πουλόβερ.

Οι εθνομοι συνδυασμοί χρωμάτων και τα ποικίλα σχέδια ταιριάζουν εξαιρετικά στην παιδική ηλικία.

Ένας από τους συνηθέστερους συνδυασμούς σε χρώματα, είναι το κόκκινο, άσπρο και μπλε-μαρέν, ενώ μία μονόχρωμη πλέξι γανιρίει το πολύχρωμο αυτό σύνολο.

Σ' ένα πουλόβερ με πλέξι ζακάφ, μπορείτε π. χ. να σχηματίσετε με μονόχρωμη πλέξι, ένα τετράγωνο νωμίτη και με την ίδια πλέξι να στο-λίσετε και τα κάτω άκρα των μανικιών, εν είδει πουσινιέ.

Σ' ένα σουέτερ, ξε άλλου, περιβάλλετε το άνοιγμα του σουέτερ και τον γύρο του λαιμού, με μία λουρίδα από μονόχρωμο λαστίχο.

Πουλόβερ και σουέτερ από ζακάφ, φοριούνται ως επί το πλείστον με μονόχρωμες πλισσεδωτές φουσιτσες.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Α σ π ρ ο μ α λ λ α ν έ α: Μόνον το καλό βάψιμο θα θεραπεύσι το κακό.

Α ν ν α, Λάρισα: Συμβουλευθήτε ένα γιατρό.

Ε θ α τ ο υ Σ α ρ ω ν ι κ ο υ: Άκοδοτε τη μητέρα σας. Για τις κρεα-τοελιές, άποταθήτε σε δερματολόγο.

Μ. Μ.: Δεν μπορώ να εκφέρω γνώμη για την κρέμα που μου λέτε. Ούτε έχει καθόλου σημασία, ότι άφέλησε μία φίλη δική. Τίποτε δεν μιάς λέει, ότι το δικό σας δέρμα είναι όμοιο με το δικό της.

Ε Σ Μ Ε Ρ Α Λ Δ Δ

Ο φύλακας του χαρμιού

ΕΝΑΣ πλούσιος Πέρσης έμπορος είχε κατορθώσει να συγκεντρώσει στο χαρέμι του τις πιο μικρές σκλάβες που πουλήθηκαν ποτέ στο Λουρίσταν. Ήταν όλες κι' όλες έφτά. Η Ναϊλέ, η Ζοχρά, η Χαντιτζά, η Ντζεμιλέ, η Καμόρ, η Χάζνα κι' η Νετζίμε. Ή μια ήταν όμορφότερη από την άλλη. Ο αφέντης τους, ο Χασάν Κουλί Χάν τις ήπλυε τρομερά και τις φύλαγε άγριονα. Και μ' όλα τα πλούτη του δεν μπόρεσε να βρή στην Περσία και τη Μεσοποταμία φύλακα κατάλληλο για το χαρέμι του.

Μια μέρα παρουσιάστηκε στην πόρτα του σεραγιού του ένας ώριος νέος με θλιμένη έκφραση.

— Τι ζητάς εδώ; τόν ρώτησε ο δούλος.

— Εκείνο που ζητώ θα το πω στο Χασάν Κουλί Χάν, του αποκρίθηκε ο νέος.

— Ο δούλος τότε, κλείνοντάς του την πόρτα κατόμουτρα, του φώναζε:

— Δεν μπορείς κανείς εύκολα να μιλήσει στον αφέντη μου! Την άλλη μέρα ο νέος ξαναγύρισε. Μα έγινε δεκτός με τον ίδιο τρόπο.

Το ίδιο γινόταν επί ένα μήνα. Όποτε ένα πρωί, ο νέος συ- νάντησε το Χασάν έξω από το σεράι. Τον ακολουθούσε ο πι- οτός σκλάβος του. Ή επιμονή του νέου κίνησε την περιέργεια του Χασάν. Και πρόσταξε να τον αφήσουν να περάσει μέσα για να του μιλήσει. Όταν βρέθηκε μπροστά του ο νέος, έκανε μια βαθειά υπόκλιση και του είπε:

— Αφέντη μου, έμαθα πως στο χαρέμι σου έχεις έφτά σκλα- βες και πως ζητάς φύλακα. Ξέρω κάποιον που είναι ο πιο κα- τάλληλος για τη δουλειά αυτή.

— Καί ποιος είν' αυτός; ρώτησε γεμάτος ύποψια ο Χασάν.

— Στάσου πρώτα, αφέντη μου. Πόσα φλουριά θα δώσεις σ' έ- κείνον που θα σου φέρη το φύλακα;

— Χίλια...

— Και στον ίδιο το φύλακα;

— Άλλα χίλια!

— Πολύ καλά, αφέντη μου. Τότε δώσε διαταγή να μου με- τήσουν τις δυο χιλιάδες φλουριά, γιατί εγώ είμαι ο φύλακας για τις όμορφες σκλάβες σου!

Ο Χασάν τον κύτταξε καλά από πάνω ως κάτω. Ήταν βεβαία ώριος, αλλά στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη μια βαθειά μελαγχολία...

Χαμογέλασε τότε πικρά κι' έγνεψε στο σκλάβο του να διώ- χη το νέο. Έκείνος όμως του είπε παρακλητικά:

— Όχι, μη με διώχνεις, αφέντη μου. Άκουσε πρώτα να σου πω μίαν ιστορία: Μια φορά ζούσε ένας νέος αξιωματικός που υπηρετούσε στη φρουρά του αυτοκράτο- ρα. Είχε μάλιστα δείξει σε κάποια μάχη τέτοιο ηρωισμό, που κέρδισε γρήγορα βαθμούς, έκτημποι κι' εμπιστευτικές θέ- σεις. Σε μία γιορτή γνώρισε μίαν εξωτι- κή όμορφη, μία Βεδουίνα. Την αγάπησε τρελλά και την έκανε βασίλισσα της καρ-

— Όχι, μη με διώχνεις, αφέντη μου... του είπε ο νέος.

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

διάς του και του σπιτιού του. Ή ευτυχία του δ- μως δεν κράτησε πολύ. Ή γυναίκα εκείνη, ά- στατη κι' επιπόλαιη, ζέχασε γρήγορα τους δρ- κους της. Ο νέος θα μπορούσε να τη σκοτώσει. Μα δεν το έκανε. Την έδιωξε μονάχα απ' το σπίτι του. Από την ημέρα εκείνη γι' αυτόν η χαρά έσβυσε. Μέσα του φύλασε αλβίνο μι- σος για τις γυναίκες. Κι' ο νέος αυτός είμαι εγώ, ο Σεντήμ!

Ο Χασάν τον κύτταξε καλά-καλά και του είπε:

— Μα οι σκλάβες μου είναι τόσο ωραίες που θα νικούσαν το μίσος σου! Πήγαινε, δέ μου κάνεις!

— Πολύ καλά. Θα ξαναγυρίσω αύριο. Θρόντισε όμως να μά- θης την ιστορία της Βεδουίνας. Άμα τη μάthesis, ασφαλώς τότε θα μου δώσεις τις δυο χιλιάδες φλουριά και θα με κρατήσεις.

Ο Χασάν περιέργως ζήτησε τότε να μάθω την ιστορία αυτή. Μα κανένας απ' τους γνωστούς του δεν την ήξερε. Τέλος, κα- τάρθωσε να βρή έναν έμπορο που του τη διηγήθηκε:

— Ή ευνοούμενη του αυτοκράτορα, του είπε, έρωτεύτηκε μια μέρα ένα νέο και μελαγχολικό αξιωματικό της φρουράς του. Τον έρωτεύτηκε τόσο, που ωλόγυνε τον έρωτά της στον αυ- τοκράτορα και τον παρακάλεσε να της δώσει την έλευθερία της. Έκείνος όμως θύμωσε. Και σκέφτηκε να διατάξη να τη σκοτώσουν. Έπειδή όμως λυπόταν να χαθεί μία τέτοια όμορ- φη, της δήλωσε ότι αν ο αξιωματικός την αγαπούσε κι' αν ήθελε να την παντρευτεί, θα της χάριζε τη ζωή και την έλευ- θερία της. Άλλοιώς της είπε πως θα τη σκότωνε. Όταν, λοι- πόν, ο αξιωματικός έμαθε τα καθέκαστα ανήλθε και την παν- τρευτεί. Δήλωσε μάλιστα πως δεν αγαπούσε τις γυναίκες. Έ- τσι, η πιο ωραία ευνοούμενη, η Βεδουίνα, είχε ένα θλιβερό τέλος...

Όταν ο Χασάν άκουσε την ιστορία αυτή κατάλαβε ότι ο ά- ξιωματικός εκείνος ήταν ο νέος που του είχε ζητήσει να τον πάρη φύλακα. Βέβαιος λοιπόν πως θα φαινότανε πιστός, απο- φέρσις να τον κρατήσει.

Και την άλλη μέρα που παρουσιάστηκε ο Σεντήμ, ο Χασάν διάταξε να του μετήσουν τις δυο χιλιάδες φλουριά και τον πήρε στην υπηρεσία του.

Πέρασαν τρεις μήνες. Ο Χασάν ήταν άτυχος για την φύλαξη του χαρμιού του. Οι σκλάβοι και οι ίδιες οι γυναίκες του έκα- ναν διαρκώς παράπονα για την αυστηρότητα του φύλακα.

Πέρασαν άλλοι τρεις μήνες. Ή δυσάρεσκη εναντίον του Σεντήμ μεγάλωσε.

Ένα βράδυ που ο Χασάν είχε άπνινα, μ' όλο το όπιο που κάπνισε, ογκώθηκε να πάει στο χαρέμι για ν' άκουση κανένα παθητικό τραγουδι από τις γυναίκες του.

Όταν έφτασε εκεί, αναζήτησε το φύλακα, μα δεν τον βρήκε. Γεμάτος όργη, χωρίς να ζυγνήσει κανένα σκλάβο του, προχώρησε για το δωμάτιο της όμορφης Ζοχρά. Τέντωσε απ' έξω το αυτί του κι' άκουσε τη Ζοχρά να λέη με γλυκειά φωνή:

— Σεντήμ, ζέρεις καλά ότι είμαι σκλάβά σου! Γιατί δεν έρχεσαι να με βλέπεις συχνά;

— Για να μην υποψιαστή τίποτα ο Χασάν α- φέντης, αποκρίθηκε ο φύλακας.

Ο Χασάν προχώρησε τότε για το δωμάτιο της Ναϊλέ. Έκείνη κοιμόταν και μόλις άκου- σε ν' ανόηνη η πόρτα, φώναζε με χαρά:

— Ωραία μου Σεντήμ, καλώς ήρθες... Με- τρώ μ' αγωνία τις ημέρες. Σε περίμενα νάρθης αύριο. Γιατί από την πελενταία βρα- δύα που σε είδα, πέρασαν έξη μέρες. Άλλά μία και ήρθες, καλώς ήρθες, αγαπη μου!

Και πριν εκείνη ανάηνη το φως, ο Χασάν πρῶτος γρήγορα για τις κάμαρες των άλ- λων πέντε γυναικών.

Τα ίδια όμως έγιναν κι' εκεί.

Οι γυναίκες ζυγνύσαν, άπλωναν με λα- χτάρα τα χέρια και φώναζαν με πάθος:

— Καλώς ήρθες, λατρευτέ Σεντήμ! Γιατί δεν έρχεσαι πιο σύντομα;

Την άλλη μέρα ο Χασάν φώναζε το φύλα- κα στην κάμαρά του.

— Έξακολουθείς, του είπε, να μισείς όλες τις γυναίκες;

— Βέβαια, αφέντη μου, αποκρίθηκε εκεί- νος. Θυμήσου την ιστορία της Βεδουίνας...

— Ναι, αλλά ξέρω καλά ότι δεν μισείς κα- θόλου και τη Ναϊλέ μου, την ωραία των ω- ραίων! Και ξέρω ακόμα ότι και η Ζοχρά μου δεν σου είναι αδιάφορη, όπως και οι άλλες γυναίκες του χαρμιού μου...

— Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις να πής, α- φέντη... απόρησε ο νέος.

— Με καταλαβαίνεις πολύ καλά. Και πρόσε- ξε... Μη μου κάνης τόν κουτό. Τα ξέρω ό- λα! Θα ήθελα να σου κόψω το κεφάλι. Μα προτιμώ να σου επιβάλω μια μεγαλύτερη τιμωρία. Έπειδή μισείς τρομερά τις γυναι- κες, θα παντρευτείς όλες τις γυναίκες μου! Πήγαινε λοι- πόν να ετοιμαστής!...

Ο Σεντήμ, κατάπληκτος, μα κι' ευχαριστημένος, ετοιμαζόταν να βγί έξω. Μα άκουσε το Χασάν να λέη πιο σαρκαστικά:

— Φυσικά, θα χρειαζόσαι έναν φύλακα για το χα- ρέμι σου! Γιατί δεν είναι καθόλου φρόνιμο να τις αφήσεις όλες αυτές τις γυναίκες άφύλακτες... Και θα του δώσεις ασφαλώς δυο χιλιάδες φλουριά... Έ, λοιπόν, ο φύλακας του χαρμιού σου θα είμαι τή φορά αυτή εγώ!...

Κι' έτσι έγινε.

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Τζέιμς Τσέιζ

Ο δολοφόνος ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένας εύπορος Ιταλός, ο Γκου- λντο Φερεντί, εγκατεστημένος στο Λονδίνο με τη γυναίκα του, παίρ- νει ένα γράμμα με την υπογραφή «Χελώνας», που του ζητάει να πλη- ρώσει ένα μεγάλο ποσό, άλλωστε τον απειλεί με δολοφονία. Δεν υ- ποκύπτει ωστόσο στον έκτακτο. Ο φίλος του Ντόν Μίκελε, έκτα- κτομυριοδύτης και έρασιτέχνης ντε- κτερί, αναλαμβάνει να τον προ- στατέψει. Άλλ' η άγνοια της συμ- μορίας, που έχει ήδη δώσει σε άλ- λες χώρες, έχει αποφασίσει κι' ο- λως τη δολοφονία του Φερεντί, για να τρομοκρατηθούν τα επόμε- να θύματα της και να πληρώσουν διχως αντίρρηση. Ο άρχηγός της, η «Χελώνη», έχει αναθέσει τη δου- λειά αυτή στον πρακτόρα του στην Αγγλία — κάποιον επικινδύνου τύ- που, όνοματι Κάντορ — κι' έχει στείλει απ' την Ιταλία την έμπιστη του Λορέλι, μία όμορφη γυναίκα με κοκκινισμένα μαλλιά, για να συ- νεννοηθεί μαζί του. Ο Κάντορ σ' αναθέτει τη δολοφονία στον Έιτ- Σαπίρο, που έχει ειδικευθεί να πε- τάζη μαχαίρια στο ταίριο. Και πραγματικά, παρ' όλα τα μέτρα που έχει πάρει ο Ντόν Μίκελε, ο Σαπίρο κατορθώνει να σκοτώσει το Φερεντί.

Ο Ντόν ανακαλύπτει τα ίχνη του Σαπίρο και της Λορέλι και υποδεικνύει στην αστυνομία που κρύβονται. Μα αυτοί κατορθώνουν να ξεφύγουν, αφού σκοτώνουν ένα αστυνομικό. Η Λορέλι ύποσχεται στο Σαπίρο πως θα του πληρώσει τις αμοιβές που μόλις βεβαιώθη- ραι τις εφημερίδες ότι σκοτώθηκε ο Φε- ρεντί.

Αντι γι' αυτό όμως, βάθει τον Κράντορ να δολοφονήσει το Σαπίρο, ώστε να μείνουν δικά του τα λεφτά.

Ο επιθεωρητής Ντίκς της Σκότλαντ- Γουάρντ, φίλος του Ντόν, του διηγείται τη δράση της συμμορίας σε διάφορες χώρες, πάντοτε εις βάρος πλούσιων Ιτα- λών, που τους σκοτώνει αν δεν πλη- ρώσουν όσα τους ζητάει. Ο άρχη- γός της συμμορίας, η Χελώνη, εί- ναι μυστηριώδης και άγνωστος, μο- λονότι τον κυνηγάνε οι αστυνομίες τεσσάρων χωρών. Τα θύματα του βρίσκονται πάντα δολοφονημένα μ' ένα μαχαίρι μεσαιωνικού τύπου.

Όλα τα στοιχεία δείχνουν πως η συμμορία έχει την έδρα της στην Ιταλία. Ο Ντίκς παρακαλεί το Ντόν να πάη εκεί και να προ- σπαθήσει να την ανακαλύψει. Αυτός δέχεται. Μαθαίνει το όνομα του Σαπίρο, καθώς και της φιλενάδας του Τζίννας Παζέρο. Πηγαίνει και βρίσκει τη Τζίνα, στο καμπαρέ ό- που δουλεύει, και της προσφέρει 50 λίρες, αν τον βοηθήσει να β- ή το Σαπίρο. Τού κάκου όμως την περιμένει άργότερα στο ραντεβού που του έδωσε: Η Λορέλι κι' ο Κράντορ την δολοφονήσαν, για ν' άπαλλαγούν από ένα κίνδυνο. Για τον ίδιο λόγο, σκότωσαν και το Σαπίρο. Η Μάριαν, η γραμμα- τείας του Ντόν, τον βοηθεί στις πρώτες έρευνές του. Αυτή ρίχνει την ιδέα, ότι η συμμορία βρίσκεται ίσως στη Σιέννα, γιατί στην παλιά αυτή πόλη της Ιταλίας οι οικογένειες είχαν άλλοτε τις όνομα- σίες διαφόρων ζώων, και μεταξύ άλλων, της χελώνας. Ο άρχηγός, λοιπόν, της συμμορίας είναι ίσως κάποιος μανιακός, εμπνευσμένος από την ιστορία του Μεσαίωνα.

Ο Ντίκς κούνησε το κεφάλι του μ' άμφι- βολία.

— Βρίσκω πως εί- ναι μια θεωρία πολύ τολμηρή, είπε.

— Γι' αυτό ακριβώς σάς ζή- τησα να μ' άψήσετε το πεδίο έλευθερο, άπάντησε ο Ντόν. Χρειαζόσαι λεπτότητα κι' έπιτη- χειότητα στο χειρισμό αυτής

της υποθέσεως. Άν η Ιταλική αστυνομία άρχισή όμά τις έ- ρευνες για τη Χελώνη, στη Σιέννα, κι' αν τυχόν βρίσκε- ται η Χελώνη πραγματικά έ- κει, θα εξαφανιστεί άμέσως!

Εγώ όμως μπορώ να μαζέψω τις άπαιτούμενες πληροφορίες — αν υπάρχουν — χωρίς να τραβήξω την προσοχή... Κατα- λαβαίνετε τώρα τι θέλω να πώ;

Ο Ντίκς έτριψε το πηγούνι του.

— Πολύ καλά, είπε στο τέ- λος. Δέχομαι... αλλά μόνο και μόνο έπειδή ο Ιταλός συνάδελ- φός μου δε θάκανε καν τον κό- πο να ψάξη προς την κατεύθυν- ση αυτή που του υποδεικνύω. Τον ξέρω καλά, του λείπει η φαντασία...

Άν όμως δεν έχω νέα σας σε μια βδομάδα, θα του στεί- λω ένα τηλεγράφημα. Τι λέτε γι' αυτό;

Ο Ντίκς σηκώθηκε.

— Έν τάξει, είπε μ' ίκανο- ποίηση. Λογαριάζω να φύγω σε τρεις-τέσσερες μέρες. Άν μά- θω ως τότε τίποτε καινούργιο, θα σας ειδοποιήσω.

Το τηλεφώνω κουνούσε πά- λι, τη στιγμή που σηκώνόταν ο Ντίκς. Ο αστυνόμος σηκά- σε τ' άκουστή. Ο Ντόν, που τον κύτταξε, ανησύχησε απ' την ξαφνική αλλαγή της έκφρασε-

ως του.

— Καλά, έρχομαι άμέσως... είπε.

Έκλεισε το τηλέφωνο, γύρι- σε στο Ντόν και του εξήγησε:

— Ψάρεψαν το πτώμα της Τζίννας Παζέρο, στο Ραζίνινγκς Λόκ. Κάποιος τη χτύπησε στο κεφάλι και την πέταξε, άναί- σθητη, στο ποτάμι.

— Τη δύστυχη! Το ύποπτε- ούμουνα πως κάτι τέτοιο της είχε συμβή.

— Πρέπει να πάω τώρα έ- κει. Θέλετε νοσήτε μαζί μου;

— Όχι. Υπάρχουν τόσοι άλλοι που μπορούν να κάνουν την αναγνώριση αν με θέλετε γι' αυτό. Εγώ έχω ένα σωρό δου- λειές να τελειώσω, για να μπο- ρίσω να φύγω στο τέλος της βδομάδας.

Ο Ντίκς έδειξε με το πη- γούνι του μια πολή βαλίτσα, άκουμπημένη δίπλα στον τοίχο.

— Δική της είναι, είπε. Την πήραμε απ' το ξενοδοχείο της. Δεν είχε τίποτα το ενδιαφέρον μέσα, εκτός από μερικές φω- τογραφίες της βγαλμένες στην Ιταλία. Αυτό ενισχύει την ύ- ποθέσή μου ότι η καρδιά της οργανώσεως βρίσκεται στην Ι- ταλία.

Προχωρώντας προς την πόρ- τα, πρόσθεσε:

— Μήπως θέλετε να σας ά- φήσω πουθενά με τ' αυτοκίνη- το μου, κ. Μίκελε;

— Όχι, ευχαριστώ. Έχω το δικό μου... Θα μου επιτρέψετε να ρίξω μια ματιά σ' αυτές τις φωτογραφίες, κύριε άστυ- νόμε;

— Ευχαρίστως. Θα σας ά- φήσω όμως μονάχο, γιατί με περιμένουν οι άνθρωποί μου... Προσέχετε, στη Σιέννα! Καί καλή τύχη!

Όταν έφυγε ο Ντίκς, ο Ντόν έβαλε τη βαλίτσα πάνω στο γραφείο και την άνοιξε. Πάνω απ' τα λιγοστά ρούχα της Τζί- νας, βρήκε ένα φάκελλο. Κι' ά- δεισε το περιεχόμενό του στο τραπέζι.

Ήταν μονάχα φωτογραφίες ένσταantanέ της Τζίννας, οι πε- ρισσότερες παρμένες στο Μπρά- ιτον. Μία απ' αυτές την παρί- στανε στρηγμένη στο μπράτσο του Σαπίρο.

Έκείνες όμως που τραβήξαν την προσοχή του Ντόν, ήταν οι λίγες υπόλοιπες φωτογραφίες της Τζίννας, παρμένες σε Ιταλι- κά τοπία. Σε μία απ' αυτές, η νέα γυναίκα άκουμπόυσε σ' ένα χαμηλό τοιχάκι, σκεπαμέ- νο με μια ανθισμένη μπουγ- κενβίλια. Μακριά, στο βάθος, διακρινόταν ένα αρχαίο κτίριο, όλο με αρχιτεκτονικές διακο- σμήσεις, και μ' ένα μορμαρί- νο καμπαναριό, άσπρο και μαύ- ρο: Δε χωρούσε άμφιβολία, ή- ταν ο περίφημος καθεδρικός ναός της Σιέννα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Βέβαιος πιά πως άκολου- θούσε το σωστό δρόμο, ο Ντόν ένεργησε άσπράτσια — πράγ- μα που άναστατώσε το ήσυχο συνήθως σπιτικό του.

Τρεις ώρες, μετά την έπι- στροφή του απ' τη Σκότλαντ Γουάρντ, έστειλε τη Μάριαν στο αεροδρόμιο του Λονδίνου, για να πάρη άμέσως το άεροπλάνο για τη Ρώμη. Την συνάδεδε κι' ο Τσέρρυ.

Ή άποστολή τους ήταν να βρουν και να νοικιάσουν μια βίλλα στη Σιέννα.

Ο Χάρρυ έμεινε, για να φροντίσει για το σπίτι, ενώ ο Ντόν ξεκαθάριζε τις πιο έπι- γουστες υποθέσεις του, πετού- σε τη μισή άλληλογραφία του στο καλάθι των άχρηστών και ματαίωνε τις άμέτρητες προ- κλήσεις που άποτελούσαν την πληγή της ζωής του όσο δια- κόυσε η κοσμική «καζίζον» του Λονδίνου.

Την Πέμπτη το πρωί, δυο μέρες δηλαδή μετά την αναχώ- ρσή της, η Μάριαν τηλεφώνη- σε στο Ντόν πως του είχε βρή μια βίλλα και πως μπόρούσε συνεπώς να φύγη για τη Σιέν- να μόλις θάταν έτοιμος.

— Βρίσκεται πάνω σ' ένα λόφο, ένα μισό χιλιόμετρο έξω απ' την πόλη, πρόσθεσε. Έχει μια θα άποόροχη. Δε φαίνεται απ' το δρόμο, και δεν υπάρ- χουν γείτονες.

«Το νοίκι είναι ύπερβολικό. Σκέφτηκα όμως πως δε θα λο- ναριάζατε τα έξοδα, και τή

Μικρές Ιστορίες

Μοντέρνα καπέλλα

Ή κυρία Χουσανθή είναι κάπως ηλικιωμένη, αλλά εξα- κολουθεί ακόμη να θέλη ν' άρέσει.

Πάμε μια βόλτα στα μαγαζιά για να βρώ ένα καπελ- λάκι του γούστου μου! Λέει στη φίλη της, που έχει τα ί- δια μυαλά.

Πραγματικά, ύστερα από πολλά έμπα- έδωα σε διάφο- ρα μαγαζιά, όπου ζέθωσαν κυριολεκτικά το προσωπικό, η κυρία Χουσανθή με τη φίλη της καταλήγουν τελικά σ' ένα μεγάλο κατάστημα. Έκεί, σταματάνε σ' ένα τμήμα στο ίσογειο κι' άσπουν να δούν τις περιποιηθή ή πώλη- τρια, άρχίζοντας να περιεργάζονται και να δοκιμάζουν διά- φορα μοντέλλα.

— Ά! Μα αυτό είναι θαύμα!... Λέει σε μία στιγμή έν- θουσιασμένη η κυρία Χουσανθή στη φίλη της, ενώ προβά- ρει ένα καπέλλο.

— Υπέροχο!... συμφωνεί εκείνη. Είναι άπάνω στη μον- τέρα γραμμή... Γκρέις Κέλλυ!...

Άλλά την ίδια στιγμή, πλησιάζει ο προϊστάμενος του τμήματος κι' άφου υπόκλινεται ευγενικά, λέει και στις δυο φίλες:

— Με συγχωρήτε, κυρίες μου, αλλά το τμήμα των κα- πέλλων είναι στο πρώτο πάτωμα. Έδώ πουλάμε μόνο... άμπαζούρ!...

νοίκιασα για ένα μήνα, με τό δικαίωμα να παρατείνουμε τη μίσθωση επί τρεις μήνες ακόμα, αν θέλουμε.

Το Σάββατο το μεσημέρι, μια κατακοιτισμένη «Μπέντλεϊ» ακολουθούσε ένα φειδωτό δρόμο, ανάμεσα σ' ένα έλαιωνα, περνούσε μια επιβλητική καγκελόπορτα και προχωρούσε σε μια άλλα πλαισιωμένη με ανθισμένα παρτέρια, για να σταματήσει τελικά μπροστά σε μια βίλλα με κόκκινα κεραμίδια και πράσινα παντζούρια.

Τη στιγμή που φερόνταν ο Χάρρυ μπροστά στην εξωτερική σκάλα, παρουσιάστηκε ο Τσέρρυ. Ένα φωτεινό χαμόγελο ήταν άπλωμένο στο πρόσωπό του.

Κατέβηκε τα φαρδιά πέτρινα σκαλοπάτια, άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου του και χαιρέτησε το Ντόν με σεβασμό.

— Φαίνεται πολύ ευχαριστημένος, Τσέρρυ, του είπε έκλεινος.

Κύτταξε τη βίλλα και πρόσθεσε:

— Είναι περίφημη!... σωστό παλατάκι!

— Πιστεύω να μείνετε ευχαριστημένοι, κύριε, δήλωσε ο Τσέρρυ. 'Η μίς Ρίγκμπυ σας περιμένει. Το φαγητό θά'ναι έτοιμο σε δέκα λεπτά.

★

Η Μάριαν κι' ο Ντόν πέρασαν τις δυο επόμενες ημέρες βυθισμένοι στη μελέτη μιας ντουζίνας βιβλίων γύρω από την ιστορία της Σιέννα. Τα είχαν αγοράσει απ' το βιβλιοπωλείο του Πεντόνι, το κυριώτερο της πόλεως.

Ο Χάρρυ άσχολετο με τον κήπο και βοηθούσε τον Τσέρρυ στις δουλειές του νοικοκυριού. Το βράδυ της δεύτερης ημέρας, ο Ντόν άφησε το βιβλίο του και χασμουρήθηκε.

— Ούφ, βαρέθηκα πιά! είπε. Δεν ξεκουράζομαι τίποτα λιγάκι... Πάω να κάνω μια βόλτα στην πόλη. Έλάτε και σεις, Μάριαν. Θα μου κρατήσετε συντροφιά.

Μά η Μάριαν κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

— Κοντεύω να τελειώσω, είπα δείχνοντας ένα τεράστιο βιβλίο που κρατούσε πάνω στα γονατά της. Έχω ακόμη ως δυο ώρες δουλειά. Αν διακόψω τώρα, δε βάζω το θάρρος να ξανασυνεχίσω αύριο. Πρέπει να την τελειώσω άποψη.

Ο Ντόν συμφώνησε και πήγε να πάρει τ' αυτοκίνητο απ' το γκαράζ.

Ο Χάρρυ ξεπρόβαλε απ' το σκοτάδι και τον κύτταξε, με μια λάμψη έλπίδας στα μάτια.

— Ατυχώς είσαι, καυμένη, του είπε εκείνος. Δε μπορώ να σε πάω μαζί μου.

Ο Χάρρυ έτριψε τη μύτη του με τη ράχη του χεριού του.

— Καλά, άφρονικό, είπε. Όπως θέλετε...

— Πήγαμε να παίξω καρτόνια με τον Τσέρρυ. Ίσως καταφέρω να τον ξεπουπουλίσεις!

Ο Χάρρυ έκανε ένα περιφρονητικό μορφασμό κι' άπάντησε:

— Μά αυτός ο βλάκας είναι άποιασολημένος! Φωνασάητε...

Εβγαλε το μπαστούνι-σπαθί του και ξιφομαχεί με τον αέρα, σαν ήθοποιος του κινηματογράφου! Τού σύστησα να καθίσει φρόνιμα, αν δε θέλει να τον πιάσει η καρδιά του!

Ο Ντόν έσκασε στα γέλια.

— Άσ' τον να κάνει ό,τι θέλει, Χάρρυ. 'Η περιπέτεια τον ένθουσιάζει... Καί, την τελευταία φορά που μεταγερίστηκε το μπαστούνι-σπαθί του, τάβγαλε πέρα μια χαρά!

Ύστερα ο Ντόν ξεκίνησε με τ' αυτοκίνητο, βγήκε απ' τον κήπο και βρέθηκε στο δρόμο με τις «κορδέλλες». Ύστερα ένας άλλος δρόμος, φωτισμένος απ' το φεγγάρι, τον έφερε στο Πόρτο Καμέλια, πάνω απ' το οποίο διάβασε μια λατινική επιγραφή: «'Η Σιέννα σας άνοίγει την καρδιά της, όλοένα πιο μεγάλη».

Άφησε τότε τ' αυτοκίνητό του και διευθύνθηκε πζή προς την Πιάτσα ντέλ Κάμπο. Ήταν μόλις 9½, κι' οι στενοί δρόμοι ήσαν γεμάτοι από άργόσχολους, που έκαναν τον περιπατούν τους, φλυαρούσαν δυνατά και παραμέριζαν με νυχχέλια κάθε φορά που περνούσε ένα αυτοκίνητο χτυπώντας άνυπομονα το κλάξον του.

Όταν έφτασε στο Κάμπο, ο Ντόν κάθισε στη βεράντα ενός καφεενείου. Έβλεπε από κεί ένα θέαμα φαντασμαγορικό. Το Κάμπο, γύρω απ' το οποίο γινότανε δυο φορές το χρόνο ή ίπποδρομία του Πάλιο, ήταν κατάφωτο. Το «Παλάτιο Πούμπλικό» του 12ου αιώνας, με τον πανύψηλο πύργο του, άποτελούσε ένα έντυπωσιακό φόντο, έντελώς τύπου Χόλλυγουντ.

Κυττάζοντας αυτό το θέαμα, ο Ντόν συλλογιζότανε με πόση εύκολία μπορούσε κανείς να γυρίσει με τη φαντασία στα περασμένα, σε μια πόλη σαν τη Σιέννα... Δε θα παραξενευότανε τώρα καθόλου, αν έβλεπε να εμφανίζονται στην πλατεία πολέμιστες με κράνη και θώρακες, άρκεβουζιέροι και άλλεμπαραδίεροι...

Ένα γκαρσόνι, κρατώντας ένα παραφορτωμένο δίσκο, στάθηκε για να πάρει παραγγελία. Ο Ντόν ζήτησε ένα καφέ «εσπρέσο».

Ενώ τον περίμενε, έριξε μια ματιά σ' αυτούς που καθόνταν γύρω του, στ' άλλα τραπέζια. Ύπρχαν ανάμεσά τους οί άπαραίτητοι. Αμερικάνοι τουρίστες, μερικοί Ίταλοι που συζητούσαν φαναχτά για την πολιτική, και λίγο πιο πέρα ένας πελώριος νέγρος.

Αυτός ο τελευταίος τράβηξε ιδιαίτερως την προσοχή του Ντόν. Ποτέ του δεν είχε δει άνθρωπο με τόσο κολοσσιαίες διαστάσεις! Με τους ήράκλειους μυώνες του, ο μαύρος αυτός φαινότανε σαν σκαλισμένος απ' το Μιχαήλ Άγγελο σ' ένα όγκο από έβενο...

Μολονότι ήταν καθιστός,

περνούσε στο ύψος ένα κεφάλι το γκαρσόνι που τού σερβίριζε ένα τριπλό παγωτό. Είχε κοντό λαίμο και ώμους τετράγωνους. Το πρόσωπό του είχε μια έκφραση πονηρή και κτηνώδη μαζί, σαν του γορίλλα.

Τα μάτια του ήταν κόκκινα από αίμα και άεικνιπα.

Κύτταξε το Ντόν με ένοχλητική περιέργεια, μιά-δυο φορές. Ύστερα πήρε ένα κουτάλι, που φαινότανε κουκλιστικό στο τεράστιο χέρι του, και άρχισε να χώνη το παγωτό στο στόμα του, που έμοιαζε με φούρνο.

«Δε βάζεις καθόλου νάχω να κάνω μαζί του! σκέφτηκε ο Ντόν. Τι τέρας, Θεέ μου! Μου φαίνεται πως θα τον βλέπω στον ύπνο μου!...»

Αναψε ένα τσιγάρο κι' έστρεψε την προσοχή του στους περιπατητές που πηγαινοέρχονταν άργα στην πλατεία.

Ήταν στενωχωρημένος. Δεν είχε καταλήξει ακόμα σε τίποτα. Καί δεν του μένανε παρά τέσσερες μέρες ακόμα, ώσπου να στείλει ο Ντίκς το τηλεγράφημα στον Ίτολντ συνάδελφό του.

Σίγουρα, το άντρο της Χελώνας βρισκότανε κάπου στη Σιέννα. Ήταν βέβαιος γι' αυτό.

Μά ως τώρα δεν είχαν βρει καμιά ένδειξη, ή Μάριαν κι' αυτός, στα βιβλία που είχαν συμβουλευτεί.

Τι έπρεπε να κάνει λοιπόν; Να τ'α παίξη όλα για όλα και ν' άρχισή μια φανερή έρευνα; Καί σε ποιόν ν' άποταστή;

Αν πήγαμε να βρή την άστυνομία, θάπρεπε να έξηγηση γιατί ήθελε τις πληροφορίες, και μπορούσε να προβλέψη εύκολα την αντίδραση των άστυνομικών...

Ύπρχε όστόσο ο Πεντόνι, ο γερο - βιβλιοπώλης. Είχαν κουβεντιάσει μαζί του, ή Μάριαν κι' αυτός, ενώ διάλεγαν βιβλία. Τους είχε πη πως είχε περάσει όλη τη ζωή του στη Σιέννα. Ήταν ίσως ο άνθρωπος που έπρεπε να συμβουλευτεί ο Ντόν.

Αποτελείωσε τον καφέ του κι' έριξε μια ματιά στ' νέγρο, που είχε σκευθί άπότομα. Ήταν πάνω από δυο μέτρα ψηλός, σωστό ζωντανό βουνό. Καί φαινόταν να τον ευχαριστή ή έντύπωσή που έκανε.

Οί Αμερικάνοι τουρίστες είχαν διακοψή την κουβέντα τους για να τον κυττάσουν. Ακόμα κι' οί Ίταλοι, που τ'άν ξεράνε κι' από άλλοτε, είχαν μείνει με το στόμα άνοιχτό.

Εκείνος φόρεσε με άργες κινήσεις μια μεγάλη άσπρη ρεμπουμπλικά, τράβηξε προς τα κάτω τα μανικέτια του με ταξιδιού του ποικάμισο κι' άπομακρύνθηκε με μεγάλα βήματα μέσ' στο πλήθος.

Καθώς ξεπρόβαλε πάνω απ' όλα τα κεφάλια, ο Ντόν δε δυσκολεύτηκε καθόλου να τον παρακολουθήσει με τα μάτια, ώσπου χάθηκε στο λαβύρινθο των δρόμων της πόλεως. Ύστερα φώναξε το γκαρσόνι. Κι' ένα πλήρωνε τον καφέ του, ρώτησε με άδιάφορο ύφος:

— Ποιος είναι αυτός ο νέγρος; Μοιάζει σαν έπαγγελματίας μπασέρ...

— Ερχεται εδώ κάθε βράδυ, εδώ κι' έξη μήνες, για να καταβροχθίση κομπόζα παγωτά, άπάντησε το γκαρσόνι. Φαίνεται πως δουλεύει σε κάποια βίλλα της περιφέρειας... Ίσως

σε τίποτε. Αμερικάνους. Δε μιλάει ποτέ του... και κανείς δεν τολμάει να τον ένοχλήση. »Να σας πω την αλήθεια, δεν τον συμπαθώ καθόλου!

— Αυτό είναι πολύ φυσικό, άπάντησε ο Ντόν χαμογελώντας.

Καί σκευθότανε να φύγει. Ο σκοπός του ήτον να έξερευνήση τα μικρά κι' άποκέντρα δρομάκια. Περιττανήθηκε μια ώρα έδώ κι' εκεί.

Καταλάβαινε καλά πως έκανε τον καιρό του έτσι και πως θάπρεπε να γυρίση στη βίλλα και να ξαναπαίση το βιβλίο που διάδωζε. Ώστόσο δεν κατάφερε ν' άποσπαστή απ' το βέλγιο των στενών εκείνων δρόμων, των γοτθικών κτιρίων με τις άσπηρες προσόψεις, του πυκνού πλήθους των τεμπέληδων που κυκλοφορούσε γύρω του σαν άργοκίνητο ποτάμι...

Κατά τις 11, θέλησε να ξαναγυρίση εκεί που είχε άφήσει τ' αυτοκίνητό του. Έκοψε από μια πόρδο, για ν' άποφύγη τον πολύ κόσμο, και βγήκε σ' ένα άνηφορικό δρόμο που οδηγούσε στον καθεδρικό ναό.

Τον ακολουθούσε, άνακουφισμένος γιατί βρισκόταν επίτελους σ' ένα έρημο μέρος. Μπροστά του, ένα μοναχικό φανάρι του δρόμου έριχνε το κίτρινο φως του στο πεζοδρόμιο.

Ξαφνικά, μια νέα γυναίκα ξεπρόβαλε απ' το σκοτάδι και μπήκε σ' αυτό το φωτεινό κύκλο.

Ο Ντόν βρισκότανε καμιά πενήνταρία μέτρα πιο πίσω. Σάσισε, βλέποντάς την έτσι ξαφνικά. Φαίνεταν πως προχωρούσε μπροστά απ' αυτόν, φροντίζοντας όμως να μείνη στη σκιά των μεγάλων κτιρίων.

Τη διέκρινε μονάχα καθώς διέσχιζε τη φωτισμένη ζώνη, για να χωθεί και πάλι στο σκοτάδι.

Μά, όσο ελάχιστα κι' αν κράτησε αυτή ή όπτασία, ο Ντόν πρόλαβε ν' αναγνωρίση τα ξανθοκόκκινα μαλλιά και τη λεπτή σιλουέτα της Λορέλι, σφιγμένη μέσα σ' ένα άσπρο σουέτερ κι' ένα μαύρο παντελόνι!

Τάχυνε το βήμα του, με καρδιοχτύπι. Τα παπούτσια του είχαν λαστιχένιες σόλες και δεν έκαναν καθόλου θορύβο.

Μολονότι την είχε χάσει απ' τα μάτια του, ήξερε πως εξακολουθούσε να προχωρή μπροστά του, χωρίς να φαντάζεται πως την είχε αναγνωρίσει.

Στην κορυφή του άνηφορικού δρόμου ύπρχε μια καμάρα, απ' όπου φαίνονταν τα φώτα της Πιάτσα ντέλ Ντούμο. Ή νέα γυναίκα ξανθόγυνη απ' το σκοτάδι και πέρασε αυτή την καμάρα. Ο Ντόν είδε και πάλι να λάμπουνε στο φως τα ξανθοκόκκινα μαλλιά της.

Η Λορέλι έστριψε άριστερά και χάθηκε. Ο Ντόν έτρεξε να την προλάβει. Μά καθώς έφτανε κι' αυτός στην καμάρα, μια πελώρια σιλουέτα ξεπρόβαλε μπροστά του και τού έφραξε το δρόμο.

Παρ' όλα τα γερά νεύρα του, ο Ντόν δε μπόρεσε να μνη άνασκιρτήση, απ' αυτή την ξαφνική εμφάνιση του νέγρου γίγαντα. Έκανε ένα βήμα πίσω και κύτταξε τον κολοσσό που σκεκότανε μπροστά του.

— Έχεις φωτιά, πατριώτη; ρώτησε ο νέγρος με συρτή φωνή.

Ξεροντάς πως θα του έδω-

σε η νέα γυναίκα, ο Ντόν βέλησε να περάση δίπλα απ' το νέγρο, μα εκείνος έκανε ένα πλάγιο βήμα και τού έφραξε πάλι το δρόμο.

Δυο λύσεις ύπρχαν για το Ντόν: Να δώση φωτιά στο νέγρο και να κινδυνέψη να χάση τ' άχνη της Λορέλι, ή να τού σκάση μια γερή γροθιά στο σαγόνι. Είπε όμως με το νου του πως το πιθανώτερο ήταν να τσακίση τα δάχτυλά του πάνω στο τεράστιο εκείνο σαγόνι και πως δεν ήταν καθόλου βέβαιο ότι θάρρηνε «νέκ-άουτ» τον κολοσσό...

Θέλοντας και μη λοιπόν, έβγαλε τον άναπηρα του και τον άναψε.

Ο νέγρος έχωσε την άκρη τού τσιγάρου του στη μικρή θλόγα που φώτιζε το πρόσωπό του. Τα μάτια του μοιάζανε σαν δυο μπάλες από έβενο που είχαν πέσει μέσα σε χτυπημένο άσπράδι αυγό...

— Σ' ευχαριστώ, πατριώτη, είπε μ' ένα τόνο λίγο σαρκαστικό. Καί να με συμπαθας πού σε χασομέρησα.

Έπειτα παραμέρισε, πέρασε δίπλα στο Ντόν κι' άρχισε να καταβαίνει το σκοτεινό δρομάκι.

Καθώς πήγαμε προς τη βίλλα του, ο Ντόν είδε στο φως των προβολέων του αυτοκινήτου του δυο σιλουέτες καθισμένες κοντά-κοντά σ' ένα χαμηλό τοίχάκι.

Έκοψε άμέσως ταχύτητα, έσκυψε έξω και τούς φώναξε: — Πώς δεν είσαστε στο κρεβάτι σας, έσείς οί δυο;

— 'Η μίς Ρίγκμπυ άνακάλυψε κάτι... ανήγγειλε ο Χάρρυ μ' άνυπομονησία. Σας περιμέναμε για να σας το πούμε.

Καί πλησίασε στ' αυτοκίνητο, μαζί με τη Μάριαν.

— Έχω κι' εγώ νέα! της είπε ο Ντόν. Έλάτε, ανεβήτε, να σας πλώ στο σπιτί... Πού είν' ο Τσέρρυ;

— Τον άφήσαμε να κάνει γυμναστική. Φαίνεται πως δεν έχει καταλάβει την ηλικία του, αυτός ο άνθρωπος.

Ύστερ' από μερικά λεπτά, τ' αυτοκίνητο σταματούσε μπροστά στη βίλλα.

— Πήγαμε να βρή τον Τσέρρυ, είπε ο Ντόν στο Χάρρυ. Οί περιστάσεις είναι τέτοιες που άπαιτούνε μια γενική σύσκεψη.

Ύστερα πλησίασε τη Μάριαν.

— Αλήθεια, άνακαλύψατε κά-

τι τι; τη ρώτησε. — Μάλιστα. Τη στιγμή σκριβώς που είχα πιά άπελπιστή.

Ο Τσέρρυ έφτασε τρέχοντας, λαχανιασμένος κατ' κατακόκκινος, μαζί με το Χάρρυ.

— Άς καθήσουμε, πρότεινε ο Ντόν πέφτοντας σε μια σαιζ-λόυνγκ. Καί τώρα, Μάριαν, πείτε μας τί άνακαλύψατε.

— Καί πού θα μάς βάλή τί σας στο σωστό δρόμο. Είναι, βέβαια, πολύ άόριστο ακόμα...

Λοιπόν, το 1465, ύπρχαν στη Σιέννα δυο πλούσιες και ισχυρές οικογένειες. Άρχηγοί τους ήσαν ο Νικόλο Βάγκα κι' ο Τζακοπο Τζένγκα, άπονοδοί έχθροι. Είχαν διαλεχτή οί δυο τους ως υποψήφιοι για τον τίτλο του άρχηγού της συνοικίας της Χελώνας. Οί έκλογές γίνανε μέσα στο μίσο και τη βία — όπως γράφει το βιβλίο. Ο Βάγκα νίκησε, με μια μικρή πλειοψηφία.

Ο Τζένγκα συνωμότησε τότε έναντιον του καί, με μέσα που δεν τ' άναφέρει καθαρά το παλιό βιβλίο, κατάφερε να τον άτιμάση και να τον κώνη να πέση σε δυσμένεια.

Ο Βάγκα φυλακίστηκε, τ' άλεφτά του καί τ' κτήματά του δημεύτηκαν κι' ή οικογένειά του έξορίστηκε. Ο Τζένγκα πήρε τη θέση του άρχηγού της συνοικίας της Χελώνας κι' έδωσε να δολοφονήσουν τον έχθρό του.

Ο πρώτοκότος γιός του Βάγκα, ο Ντανιέλο, που είχε καταφύγει στη Φλωρεντία μαζί με τ' άλλα μέλη της οικογένειας, όρκίστηκε τότε πως ούτε αυτός ούτε άλλος άντρας της οικογένειας του θάδρισκε ποτέ ήσυχία, ώσπου να πάρουν εκδίκηση, για τον άδικο θάνατο τού πατέρα του καί να ξαναποκτήσινε την οικογενειακή τους περιουσία. Όρκίστηκε άκόμη—πιστευώ πως αυτό είναι το σπουδαιότερο σημείο—να ξαναγίνει ή οικογένεια Βάγκα σια τόσο δυνατή, ώστε να τρέμουν όλοι οί Ίταλοι στο άκουσμα τού ονόματός της.

Μπορεί νάναι αυτό... συμφώνησε ο Ντόν. Βέβαια, ένας άνισόροπος μπορεί να παρασυρής και να πάρη φωτιά με κάτι τέτοια. Αν ό φονιάς που ζήτημε κατάγεται απ' την οικογένεια Βάγκα, μπορεί να διάλεξε αυτό τον τρόπο για να κανονίση τις παλές του έχθρες... Τι άπόγινε αυτή ή οικογένεια, Μάριαν;

— Η νέα άνασκήκωσε τούς ώμους της.

— Δεν ξέρω, άπάντησε. Κανένα από τ' άλλα βιβλία δε κάνει λόγο γι' αυτήν.

Αύριο θα ψάξουμε στα άρχεία. Ίσως να βρούμε εκεί κανένα πιο πρόσφορο ίχνος της οικογένειας Βάγκα.

Ο Ντόν άναψε ένα τσιγάρο και πρόσθεσε:

— Η Λορέλι βρίσκεται στη Σιέννα. Την είδα.

Καί τούς διηγήθηκε πως ο νέγρος τον είχε έμποδίσει να παρακολουθήση τη Λορέλι.

— Δεν ξέρω αν άνηκε κι' αυτός στη συμμορία, ή αν βρέθηκε τυχαίως στο δρόμο μου. Πρέπει να βεβαιωθώ.

Σ' άσφακε στο Χάρρυ και στον Τσέρρυ και πρόσθεσε:

— Έδώ χωρίζεται η βοήθεια σας. Από αύριο θ' άφήσουμε τη βίλλα και θα τρώμε στο ρεστώρ.

Το πρόσωπο του Χάρρυ φωτίστηκε.

— Αυτή είναι ή καλλίτερη

«ΔΕΚΤΩ»

Τα βαρειά ρούχα...

κρατούν ζεστό και προστατεύουν το σώμα. Την επιδερμίδα όμως την προστατεύει μόνον η Λανολίνη Μελπάν.

• Όταν το δέρμα έκτιδεται άπροστατευτο στην παγωνιά, γίνεται στεγνό, άγριυπό, γερμίζει από λειχήνες, πού προηυνούν τις ρυτίδες. Γι' αυτό, πριν βγείτε έξω, περιποιηθήτε το με Λανολίνη Μελπάν. 'Η Λανολίνη Μελπάν ουδέποτε δά σας άπογοητεύση.

• 'Η Λανολίνη Μελπάν περιέχει το **extrait purifié à la lanoline**, που δά κρατήση το πρόσωπό σας άπαλό, τρυφερό, φωτεινό, λείο, όσο κρύο κι' άν κάνει.

ΜΕΛΠΑΝ

Ο ΦΥΛΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ι. Γ. ΒΑΓΕΝΑ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 3
ΜΕΘΟΝ αυτοτελές τμήμα καλλυντικών και άρωματων

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ "ARIETTE",
Ριζική άποτριχούσις - πιλίγκ - θεραπεία
ρυτίδων, παχυσαρκίας, άκμής κ.λ.π. υπό της
ΓΑΛΛΙΑΔΟΣ Αισθητικού κ. ΑΡΙΕΤ.
ΟΔΟΣ ΦΕΙΔΙΟΥ 2 - Αθήναι - Τηλέφ. 28-325

ΔΙΑΒΗΤΙΚΟΙ!

Μία πρακτική
άλλα επί
σπουδαία
ανακάλυψη

ΤΕΣ-ΤΕΪΠ

Πρακτικός οικονομικός ταχύς και
απλάς τρόπος προσδιορισμού
του σακχάρου εις τὰ ούρα.
Μία ένα μόνο κομμάτι κερνί,
εμβαπτισμένο εις τὸ ὑπό έλεγγον
οὐρα μέσα σ' ένα λεπτό γνωρίζετε
πόσο ἀκριβώς σάκχαρον ὑπάρχει
στὰ ούρα σας.

**ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ**

Επιπλα σκουριανά • βυζαντινά •
σκυριανά χάλ., 8 τεμάχ., δραχμ.
1.950. Βυζαντινά σαλονιά, 8 τε-
μάχ., δραχ. 2.450 καὶ 2.875. Βυ-
ζαντινές τραπέζιες, 10 τεμάχ.,
δραχ. 7.800. Βυζαντινές επιπλα-
σεις γραφείων, 6 τεμ., δραχ. 6.
475. Κολοκυνθοὺς 4 καὶ γωνία
Αγιοσταύρου. Κατεργασμένοι ἐξ ὀ-
μονίας τὴν ὁδὸν Πειραιῶς τραμ
4, εἰς τὴν 2αν στάσιον, παρὰ τὸ
Βρεφοκομειον. Τηλ. 54-737. Α.
ΔΕΣ. ΤΟΡΤΟΡΕΛΗ Σ' ἢ Στεφανό-
πουλος.

ΟΡΣΕΤΤΟ

120 χιονάτα Ιταλικά κουφε-
τάκια λεπτής γεύσεως καὶ ἀρώ-
ματος. Περίπτερα, φαρμακεία,
ζαχαροπλαστεία, καταστήματα
τροφίμων. Δρχ. 4.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΛΕΙΣ
ΤΑΥΝΤΑ • ΥΠΕΡΟΥΝΗ • ΑΝΙΔΥΝΗ
**ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ**
ΕΘΗΤΗΚΕ ΜΟΔΕΡΝΕ
ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΠΑΛΙΤΙΚΗ ΛΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΟΛΟΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010

**ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ**
Μενάνδρου 75, Τηλ. 55.638

είδους που μας φέρατε, αφεν-
τικό! είπε. Τι ακριβώς θα κά-
νουμε;
— Φαίνεται πως αυτός ο
νέγρος πάει κάθε βράδυ στο
καφενείο που τον πρωτοείδα.
Δεν υπάρχει λόγος να μη βρι-
σκαίται κι αύριο βράδυ εκεί.
Θέλω λοιπόν να εξακριβώσετε
που πηγαίνει ύστερα. Αυτό εί-
ναι το πρώτο που θα κάνετε.

«Περίττο να σας πω ότι δεν
πρέπει ν' αντιληφτή ότι τον
παρακολουθείτε. Λάβετε τα μέ-
τρα σας κι' οί δυό... Σας προ-
τείνω να καθήση ο Τσέρρυ σ'
αυτό το καφενείο, και σύ, Χάρ-
ρυ, να περιμένης στο αντικρυ-
νό, στην άλλη πλευρά της πλα-
τείας. Όταν σπκωθή ο νέγρος,
θα φύγης εσύ πρώτα και θα
προχωρήσης μπροστά απ' αυ-
τόν, ενώ ο Τσέρρυ θα τον πά-
ρη από πίσω.

«Πάρτε ένα σχέδιο της πόλε-
ως και μελετήστε το. Δε φαί-
νεται κουτός ο άράρης... κι'
αν υποπτευτή ότι τον παρακο-
λουθείτε, θα προσπαθήση να
σας ξεφύγη. Θάναι χρήσιμο να
μάθετε όλα τα δρομάκια... Προ-
σέξτε μη σας πάρη είδησι!

— Μείνετε ήσυχος, απάντη-
σε ο Χάρρυ.

— Νάχετε τα μάτια σας
τέσσερα! Δεν θάναι καθόλου
φρόνιμο να τὰ βάλετε μαζί
του.

Ο Ντόν στράφηκε στη Μά-
ριαν και πρόσθεσε:
— Εμείς θα συνεχίσουμε αύ-
ριο τις έρευνές μας. Θα προσ-
παθήσουμε κι' οί δυό, όπως κι'
ο Χάρρυ κι' ο Τσέρρυ, να ξα-
ναδρούμε τη Λορέλι. Εἴν' ένας
τύπος που γνωρίζεται εύκολα.
"Αν τὴν δὴ κάποιος ἀπὸ μᾶς,
πρέπει νὰ τὰ παρατήρησῃ ὅλα
καὶ νὰ τὴν παρακολουθήσῃ.
Αὐτὴ εἶναι πολὺ πιδὸ σπουδαία
ἀπ' τὸ νέγρο.

«Εἰκόνος που θὰ τὴν παρακο-
λουήσῃ, θὰ δὴ γρήγορα πὼς
εἶναι ὁ Σατανᾶς μεταμορφω-
μένος! "Όταν τὴν πῆρα ἀπὸ
πίσω ἄλλοτε, στὸ Λονδίνο, ἦ-
μουν βέβαιος πὼς δὲ μ' εἶχε
δὴ, κι' ὅμως ἔκανα λάθος.

Θάναι μὴ συγκλονιστικὴ
περιπέτεια! φώναξε ὁ Τσέρρυ
μ' ἐνθουσιασμό.

Ο Ντόν κούνησε τὸ κεφάλι
του, σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Διαλύεται ἡ συνεδρίασι.
Πάμε νὰ κοιμηθούμε τώρα. Αὐ-
ριο θάχομε πολλὴ δουλειά!

Μά, τὴν ἄλλη μέρα, ὅσο κι'
ἀν ἔψαξαν ὁ Ντόν κι' ἡ Μάρι-
αν στὰ ἀρχεῖα τῆς Σιέννας, δὲ
μπόρεσαν νὰ βροῦνε περισσό-
τερες πληροφορίες γιὰ τὴν οἰ-
κογένεια Βάγκκα. Τὰ ἴχνη τῆς
χάθηκαν ὁλοτελᾶ, μετὰ τὴ φυ-
γῇ τῆς, στὴ Φλωρεντία.

Ο Ντόν ἀνασηκώθηκε, μὲ
τὴ μέση του πονεμένη ἀπ' τὸ
σκύψιμο καὶ κύτταξε τὴ Μάριαν
μ' ἀπογοήτευσι.

— Ἐχω τὴν ἐντύπωσι πὼς
κανένα μέλος τῆς οἰκογενείας
δὲν ξαναγύρισε ποτὲ στὴ Σιέν-
να, εἶπε. Πιστεύω πὼς δὲ μᾶς
μένει πιά πορὰ νὰ συμβουλευ-
τοῦμε καὶ τὰ ἀρχεῖα τῆς Φλω-
ρεντίας. Τ' ἀναλαμβάνετε;

«Ἡ Μάριαν κούνησε καταφα-
τικὰ τὸ κεφάλι τῆς.

— Καὶ βέβαια! Ἐχει τραί-
νο γιὰ τὴ Φλωρεντία σὲ μὴά ὥ-
ρα. "Αν βιασθῶ λίγο, μπορὸ
νὰ τὸ προφτάσω.

Λίγω μετὰ τῆς 6, ὁ Ντόν ξα-
ναγύρισε στὴ βίλλα μὲ τ' οὐ-
τοκίνητο. Εἶχε πᾶει τὴ Μάριαν
στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό.

Ο Τσέρρυ κι' ο Χάρρυ πε-
ριδιάβαζαν στὴν πόλι, χωρί-
στα ἄνας ἀπ' τὸν ἄλλο. Κά-

νανε πὼς ἐπισκέπτονταν τὰ
ἀρχαία μνημεῖα καὶ τὰ αξιο-
περιεργα, στὴν πραγματικότη-
τα ὅμως ἐπαίξε γύρω τὸ μᾶτι
τους, ψάχνοντας γιὰ τὴ Λορέ-
λι ἢ τὸ νέγρο.

Ο Ντόν ζήτησε στὸ τηλέφω-
νο τὸν ἀστυνομὸ Ντίκς. Καὶ
κάθησε, μ' ἓνα τσιγάρο στὸ ἑ-
να χέρι κι' ἓνα ποτήρι οὐίσκου
στ' ἄλλο, περιμένοντας νὰ ἐπι-
κοινωνήσῃ μαζί του.

Σὲ εἰκοσι λεπτὰ, κουνδούισε
τὸ τηλέφωνο. Ο Ντόν πῆρε τ'
ἀκουστικό.

«Ἡ ὑπόθεσι παίρνει μὴά
ὀρισμένη μορφή... εἶπε, ὅταν ἄ-
κουσε ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ
σύρματος τὴ φωνὴ τοῦ Ντίκς.

Καὶ τοῦ διηγήθηκε μὲ λίγα
λόγια τὴν ἱστορία τῆς οἰκογε-
νείας Βάγκκα.

— Μπορεῖτε νὰ ἐπικοινωνή-
σετε μὲ τὴν ἰταλικὴ ἀστυνομία,
χωρὶς νὰ τοὺς φανερώσετε τοὺς
λόγους, καὶ νὰ τοὺς ρωτήσετε
ἀν ὑπάρχῃ ἀκόμη κανεὶς ἄρ-
σενικός ἀπόγονος αὐτῆς τῆς
οἰκογενείας; Στοιχηματίζω
πὼς, ἀν ὑπάρχῃ κάποιος, αὐ-
τὸς εἶναι ἡ Χελώνα.

— Ὅα δὴ τί μπορῶ νὰ κάνω,
ἀπάντησε ὁ Ντίκς. Μ' ἀρέσει
ἡ ἰδέα σας. Ταίριαζει περίφη-
μα μὲ τὰ γεγονότα.

— Μολονότι ἔκανα ἓνα βή-
μα πρὸς τὰ ἔμπρος, ἡ έρευνά
μου δὲν προχωρεῖ τόσο γρήγο-
ρα ὅσο ἔλπίζα. Θάθελα λοιπόν
ν' ἀναδύατε μὴά βδομάδα ἐ-
κείνη τὴν ἀνοφορὰ που προέκει-
ται νὰ στείλετε. "Αν ἐπέμβῃ
τώρα ἡ ἀστυνομία, τὸ πουλί
μας θὰ πετάξῃ καὶ θὰ φύγῃ!

«"Αν βρῶ τὸν ἄνθρωπο που
ζητάμε, θὰ σὰς εἰδοποιήσω ἁ-
μέσως, ὥστε νὰ μπόρεσουμε νὰ
τὸν τσακώσουμε.

Ο Ντόν παρέλειψε σκόπιμα
νὰ διηγήσῃ στὸ Ντίκς πὼς εἶ-
χε δὴ τὴ Λορέλι. Δὲν ἐμίλησε
οὔτε καὶ γιὰ τὸ νέγρο. "Ἦξερε
πὼς, ἀν ὁ Ντίκς μάθαινε ὡς
που εἶχε προχωρήσει πραγμα-
τικά, θὰ ζητοῦσε τὴν ἐπέμβα-
σι τῆς ἰταλικῆς ἀστυνομίας.

Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελε ἀκόμη,
γιὰ κανένα λόγο.

— Καλὰ, συμφωνῶ σ' ὅτις.
"Ας γίνῃ τὸ θέλημά σας.

— Ὅα σὰς κρατήσω ἐνήμε-
ρο, τὸ ὑποσχέθηκε ὁ Ντόν.

Ζήτησε πληροφορίες τὸ γρη-
γορώτερο γιὰ τὴν οἰκογένεια
Βάγκκα καὶ τηλεφώνησε μὴ
ἐδῶ, πρὶν ἀπ' τῆς 10 τὸ πρωί.

Καληνύχτα σας.

Κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Ἐμεινε καθισμένος μὴά
στιγμὴ, ἀποροφημένος ἀπ'
τῆς σκέψεως του.

Μποροῦσε μὲ ἀπόλυτη ἐμπι-
στοσύνη ν' ἀφήσῃ στὸ Χάρρυ
καὶ στὸν Τσέρρυ τὴ φροντίδα ν'
ἀσκηθῶνεν μὲ τὸ νέγρο.

Ἐκρινε πὼς θάταν φρονιμώτερο
νὰ μὴν ἐμφανισθῇ ὁ ἴδιος στὸ
Κάμπο, γιὰ νὰ μὴν κινήσῃ τῆς
ὑποψίης τοῦ μαύρου "Ηρακλή.

Ὅα τὸν ἐξυπηρετοῦσε ἴσως
περισσότερο νὰ κουβεντιάσῃ μὲ
τρόπο μὲ τὸν Πεντόνι, τὸ βι-
βλιοπώλη...

Βῆκε ἀπ' τὴ βίλλα καὶ πῆ-
γε νὰ πάρῃ τ' αὐτοκίνητό του.

Χρειάστηκε εἰκοσιπέντε λεπτά
γιὰ νὰ φτάσῃ στὴ Βία Παν-
τασέτο, σωφάροντας σιγὰ μέ-
σα στὸν κόσμο — κι' ἄλλα τό-
σα, ὕστερα, γιὰ νὰ βρῇ ἓνα τό-
πο γιὰ ν' ἀφίσῃ τ' αὐτοκίνητο.

Ἡ ὥρα ἦταν 7½, ὅταν ἄ-
νοιξε τὴν πόρτα καὶ μῆλκε στὸ
καθαρὸ καὶ περιποιημένο βι-
βλιοπωλεῖο.

Τὸ μαγαζὶ ἦταν ἀδειανό. Ο Ν-
τόν πλησίασε στὸ τμήμα τῶν
ἱστορικῶν βιβλίων κι' ἄρχισε

κυρίες μου

καὶ Δεσποινίδες μου

Θέλετε νὰ ὁμετε τὴν ἐπιβε-
ρίδα σας; Μεταχειρίζεθε μό-
νον τὴν παγκοσμίου ὀφης Μο-
ριζάνικη Πούδρα «ΡΟΜΠΕΙΑ»
τοῦ οἴκου L. T. RIVER τῆς Γα-
λλίας. Ὅα ἔχετε δερμα θελούδινο
καὶ τὸ ὄρωμά τῆς δὲ μεθὶ τὸν
σινιγὸν σας, τὸν μνηστῆρα σας,
τὸν φίλον σας.

Θέλετε καὶ σὰς νὰ νιώσετε
τὴν ἰδιαν ἀπόλαυσιν;

Συτήστε στὸν σινιγρόν σας
νὰ φορᾷ καὶ αὐτὸς «ΜΠΡΙΓΙΑΝ-
ΤΙΝΗ ΡΟΜΠΕΙΑ» χωρὶς τὴν ἐπι-
κέττα «ΝΕΟΝ» που πρέπει νὰ
ὑπάρχῃ πῶς ἀπὸ «ἀδε κουτί».

ΠΟΜΠΕΙΑ
ΠΟΥΔΡΑ-ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
καλλυντικὴ τῆς μεγάλης ὀρμηματοποιῆς
RIVER - PARIS

ΜΟΔΕΣ

«NITSA» - ΧΕΥ ΔΕΝ 10

ΦΟΡΕΜΑΤΑ - ΤΑΓΙΕΡ - ΠΑΛΤΑ
ράπτονται εἰς τὰ καλύτερα μον-
τέλλα τῶν μεγαλύτερων ευρω-
παϊκῶν Οἰκῶν καὶ εἰς ἀρίστην
ἐφαρμογὴν ἀπὸ 250-500 δρχ.

**ΝΥΜΦΙΚΑ
ΕΠΙ ΕΝΟΙΚΙΩ**
BEAUTE
ΠΙΚΟΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΑΤΡΟΥ 6
ΤΗΛ. 29.647 ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Ἑλένη Κικίδου

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥ-
ΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΘΥΕΛΑΘΕΙΑΣ
ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)

Ἐπανελάβου ἐκ τοῦ ἐξωτε-
ρικοῦ δέχεται 9-1 π. μ. καὶ 5-7
μ. μ. δόδς Μεταδόου 19 (στάσις
Μουσείου). Τηλ. 810-975.

ΡΟΥΣΑ

ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος - Μαιευτῆρ. Δέχεται 9-
12 καὶ 5-7 ὥς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.
Χαρ. Τρικοῦπῃ 113. Τηλ. 613-610.

νὰ συμβουλευέται τοὺς τίτλους

των.
— Καλησπέρα σας, τοῦ εἶπε
ὁ Πεντόνι, ξεπροβέλλοντας πῶ-
ς ἀπ' τὸ βάλινο διάφραγμα
που χωρίζε τὸ γραφεῖο του ἀπ'
τὸ κατὰστημα. Ἐνδιαφέρεσθε
εἰδικὰ γιὰ κανένα βιβλίο;

Ἦταν ἓνας κοντοχοντρός ἄν-
θρωπος, πολὺ μελαγχροινός, ἐ-
ξητάρης ἀπάνω. Κάτω. Τὰ μι-
κροσκοπικά μάτια του, μισο-
κρυμένα πίσω ἀπ' τοὺς χον-
τροὺς φακούς τῶν ματογυαλίων
του, θυμίζαν στὸ Ντόν δυὸ μαύ-
ρες καὶ γυαλιστερές ἐλλῆες...

— Ψάχνω γιὰ μὴά λεπτομε-
ρῇ ἱστορία τῆς Σιέννας κατὰ
τὸν 15ο καὶ 16ο αἰῶνα, τοῦ ἐ-
ξηγήσε ὁ Ντόν. Δὲν βλέπω ὅμως
ἐδῶ κανένα τέτοιο.

— Ὑπάρχει τὸ βιβλίο τοῦ
Κοζαρέλι, εἶπε ὁ Πεντόνι. Πρα-
γματεύατεσιν αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν
ἐποχὴ... Ἐπίσης τὸ ἔργο τοῦ
Μαριάνο, ποὺ μιλάει γιὰ τὴν
ἰδίαν περίοδο, ἀλλὰ λιγώτερο
λεπτομερῶς.

Ἐφερε μὴά μικρὴ σκάλα, τὴν
στήριξε σ' ἓνα ράφι κι' ἀνέβη-
κε. Βρῆκε τοὺς δυὸ τόμους καὶ
τοὺς κατέδωσε.

— Νὰ προτιμήσετε τὸ βιβλίο
τοῦ Κοζαρέλι, πρόσθεσε. Εἶναι
τὸ καλλίτερο.

Ἐνδιαφέρομαι κυρίως γιὰ
τὴν ἱστορία τῶν συνοικιῶν τῆς
πόλεως, εἶπε ὁ Ντόν, παίρνον-
τας τὸν τόμο.

Συμβουλευθῆκε τὸ ἀλφαβητι-
κὸ εὐρετήριο. Δὲν βρῆκε ὅμως
σ' αὐτὸ οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ
Τζένγκα, οὔτε τοῦ Βάγκκα.

— Θάθελα νὰ μάθω, πρόσθε-
σε, ἀπὸ ποὺ πῆραν τῆς ὀνομα-
σίας τοὺς οἱ συνοικεῖς, ποιοὶ
ἦσαν οἱ ἀρχηγοὶ τοὺς, κι' ὅλα
τὰ σχετικά.

Ο Πεντόνι στερῶσε καλλι-
τερα τὰ ματογυαλία του στὴ
μύτη του καὶ εἶπε:

— Πιστεύω πὼς ὑπάρχει στὸ
βιβλίο τοῦ Μαριάνο ἓνα κεφάλ-
αιο γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ θέμα.

Ο Ντόν ἄρχισε νὰ φυλλομε-
τρᾷ τὸ δεύτερο τόμο. Συγχρό-
νως ἔλεγε μὲ ἀφηρημένον ὕψος:

— Ἦμουν χτές στὴ βιβλιο-
θήκη τῆς μητροπόλεως, καὶ πα-
ραξενεύτηκα πολὺ βλέποντας ἓ-
να στήν ἀστυνομικὸ πινάκα που πα-
ρίστανε τὸν Πικολομίνι, στὴν
αὐλὴ τοῦ Ἰακώβου Α'. Πού βρέ-
θηκε στὴ Σιέννα ὁ Πικολομίνι;

Ο Πεντόνι ἔλαμπε τώρα ἀπὸ
χαρὰ. Γιατὶ τίποτε δὲν τὸν εὐ-
χαριστοῦσε τόσο, ὅσο τὸ ν' ἄ-
ραδιάζῃ τῆς γνώσεως του γιὰ
τῆς ἱστορικῆς προσωπικότητες
τῆς Σιέννας — κι' ὁ Ντόν τόχε
ἦδη καταλάβει, αὐτό. Ἐπὶ εἰ-
κοσι λεπτά τῆς ὥρας λοιπόν,
τοῦ διηγότανε λεπτομερῶς τὴ
ζωὴ τοῦ Πικολομίνι.

— Ἐξελέγη πάπας τὸ 1458...
ἔλεγε, ὅταν ὁ Ντόν τὸν διέκοψε
γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ:

— Διηγήσῃ τὴν ἐποχὴ τοῦ
Τζάκοπο Τζένγκα;... Διάβασα
σ' ἓνα ἀπὸ τὰ διελία που ἀγά-
ρασα ἀπὸ σας, ὅτι αὐτὸς ὁ
Τζένγκα ἄρπαξε τὴν ἐξουσία
ἀπὸ κάποιον ἀντίηλο του.

Τὰ μαῦρα ματάκια τοῦ Πεν-
τόνι χάσανε ἑμφανικὰ τὴ λάμψι
τους.

— Δὲν θυμάμαι καθόλου τοῦ
Τζάκοπο Τζένγκα, ἀπάντησε.

Ο ἀντίπαλός του κι' αὐ-
τὸς ἦσαν ὑποψῆφοι γιὰ τὸν
τίτλο τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συνοι-
κίας Χελώνας. Ὅταν ἔχασε
λοιπὸν τὴν ἐκλογὴ, σκάρωσε
μὴά συνωμοσία εἰς βάρος τοῦ
ἄλλου... ποὺ τὸν λέγανε Βέγκκα,
νιμίζω.

Ο Πεντόνι κούνησε τὸ κεφά-
λι του.

— Αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς ἱστο-
ρίας μας μένει σκοτεινόν, κύ-
ριε, εἶπε. Δὲν ξέρω τίποτε σχε-
τικό.

— Δὲν πειράζει... ἀπάντησε
ὁ Ντόν, προσπαθώντας νὰ κρύ-
ψῃ τὴν ἀπογοήτευσί του.

Πῆρε τὸ βιβλίο τοῦ Μαρι-
άνο καὶ πρόσθεσε:

— Ὅ' αγοράσω αὐτὸ ἐδῶ. ἴ-
σως νὰ βρῶ μέσα ὅ,τι ζητάω.

— Ὅα μπόρῳσα ἴσως νὰ
σὰς προμθεῖω ἐκεῖνο ἀκρι-
βῶς που θέλετε... τοῦ πρότει-
νε ὁ Πεντόνι, ἐνῶ τοῦδινε τὰ
ρέστα του. "Αν θέλετε νὰ μ'
ἀφίσετε τ' ὄνομα καὶ τὴ διευ-
θυνσί σας, θὰ σὰς εἰδοποιήσω
μολὴς κατορθώσω νὰ βρῶ τὸ
συγγραμμά που σὰς ἐνδιαφέ-
ρει.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κά-
μετε αὐτὸ τὸν κόπο... εἶπε ὁ
Ντόν προχωρώντας πρὸς τὴν
πόρτα. Ὅα ξαναπαρᾶσθε.

— Μὰ δὲν εἶναι καθόλου κό-
πος! διαμαρτυρήθηκε ὁ Πεντό-
νι, ἐνῶ τοῦ ἀνοίγε τὴν πόρτα.
Θάθελα ἐξ ἄλλου νὰ σὰς στεί-
λω τὸ μηνιαῖο κατάλογό μου.
Μήπως μένετε στὸ ξενοδοχεῖο
«Κοντινεντάλε»;

Ο Ντόν τὸν κύτταξε. Ἡ τό-
ση προθυμία του — καὶ μὴά
κάποια ταροχή του που δὲν κα-
τάρθανε νὰ τὴν κρύψῃ — κίνη-
σε τὴ δυσπιστία του.

— Ὅα ξαναπαρᾶσθε, εἶπε πᾶ-
λι. Καληνύχτα σας.

Ο Πεντόνι ἔμεινε μερικὲς
στιγμὲς κυττάζοντας τὸν ν' ἄ-
νοίγη δρόμο ἀνάμεσα στὸν κά-
σμο που γέμιζε τὸ δρόμο. "Υ-
στερα ξανάκλεισε τὴν πόρτα,
τὴν κλείδωσε καὶ τράβηξε τὸ
στόρο. Ξαναγύρισε ἔπειτα βια-
στικά στὸ γραφεῖο του.

Ἦτον ἓνα μικρὸ δωμάτιο, μὲ
τοὺς τοίχους του σκεπασμένους
ὡς ἀπάνω ψηλὰ ἀπὸ ράφια μὲ

βιβλία. Ἐνα τραπέζι φορτω-
μένο μὲ χαρτιά καὶ βιβλία βρι-
σκόταν στὴ μέση.

Ο Πεντόνι στάθηκε στὸ κα-
τάλι καὶ κύτταξε τὴ νέα γυ-
νίκα μὲ τὰ ξανθοκίτρινα μαλ-
λά, που καθότανε στὸ γραφεῖο.

Ἐκείνη ζάρωσε τὰ φρύδια τῆς
καὶ εἶπε:

— ἴσως νάναι αὐτὸς που μὲ
παρακολουθεῖ χτές τὸ βράδυ!

Ο βιβλιοπώλης ἔκαμε μὴά
γκριμάτσα.

— Λες νάναι ἀστυνομικός;
ρώτησε πλησιάζοντας στὸ τρα-
πέζι.

— Ἀνοήσιες! Ἐμοιαζε κα-
θόλου γιὰ ἀστυνομικός;...

Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ πη-
γαίνει ὀπίσθετα μέσα στὸ μικρὸ
δωμάτιο.

— Πιθανὸν νάναι ὁ ἴδιος που
μ' εἶχε παρακολουθεῖ καὶ
στὸ Λονδίνο, πρόσθεσε. Πάντως,
ἔχει τὴν ἰδίαν κορμοστασιά...

Σταμάτησε καὶ σήκωσε τ' ἄ-
κουστικό τοῦ τηλεφώνου. Ἀφοῦ
ζήτησε ἓναν ἀριθμὸ, περίμενε
μὴά στιγμὴ κι' ὕστερα εἶπε:

— Γουίλλου, ἔχω μὴά δουλειά
γιὰ σένα. Ἀνοίξε τὰ μάτια σου
καὶ προσπάθησε νὰ βρῆς ἓνα
ψηλὸ καὶ γεροδεμένο Ἀμερικᾶ-
νὸ, ὡς 35 χρόνων, μελαχροινό,
μὲ μικρὸ μουστακάκι καὶ μ' ἓ-
να σημάδι πληγῆς μὲ σχῆμα Z
στὸ δεξιὸ μάγουλο.

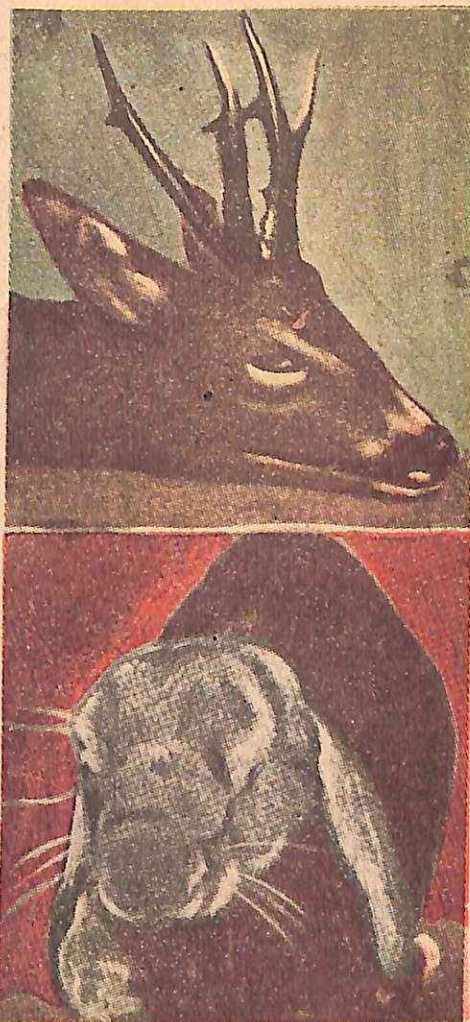
Τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ὅπλου Μάγκνουμ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὰ ἐκμεταλλευθῶμεν χορηγοποιοῦντες φυσίγγια γεμισμένα καὶ τίς συντησιμένες πυρίτιδες. Ὑπάρχουν ὅρια καὶ νόμοι στὴ βλητική, πού δὲ μποροῦμε νὰ τὰ ἀνυψώσουμε χωρὶς κίνδυνο. Ἡ μεγάλη ποσότης πυρίτιδος πού θά ἐτίθετο στὰ με-

Το όπλο Μάγκνουμ όφειλε την υπεροχή του σε σύγκριση με τα κοινά κ-νηγητικά όπλα στις ισχυρότερες γομώσεις του: Ή γομώσεις ενός ό-πλου Μάγκνουμ διαμετρήματος (καλιμπρ) των 20 είναι άνωτέρα της γομώσεως του κοινού όπλου των 20 καλιμπρ, κατά 40%. Για το κα-λιμπρ των 16 είναι άνωτέρα κατά 36% και για το καλιμπρ των 12 κατά 35 %.

Τα φυσίγγια Μάγκνουμ πρέπει να χρησιμοποιούνται μόνον σε όπλα τύπου Μάγκνουμ, που έχουν ειδικώς κατασκευασθῇ για να δέχονται τὰ φυσίγγια Μάγκνουμ.

Τό 24 είναι εξαιρετικά ελαφρό όπλο. Ή ανάκρουση στο όπλο αυτό είναι σχεδόν ανεπαίσθητη. Είναι, κατά συνέπεια, όπλο κατάλληλο γιά ηλικιωμένους και γιά

Ὁ ἀφθόνης πυρετός δὲ μεταδίδεται στὸν ἄνθρωπο. Τὸ κρέας ὅμως τοῦ ζώου ποὺ πάσχει ἀπὸ τὸν πυρετὸ αὐτὸν, εἶναι ἀνίστο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ζώου ποὺ πάσχει ἀπὸ μυξωμάτων, εἶναι πρησμένο, καθὼς καὶ τὰ ὄργανα τοῦ φύλου. Ἡ ἀρρώστεια αὕτη εἶναι θαλατηφόρος.

Ἡ ἀρρώστια αὕτη μελετᾶται κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον: Τὰ ἔμβρυα, ἀφοῦ ῥυθμῶν ἀπὸ τὰ φυματῖα, μπαίνουν μέσα στους βρόγχους. Ἀπὸ τοὺς βρόγχους βγαίνουν πάλι μετὰ τὸ ἄλγα καὶ ἐπικραθῆναι στὰ χόρτα. Ὁ ὕλης λαγὺς πού θὰ φάσ' αὐτὰ τὰ χόρτα αὐτά, θὰ κοσπιτῇ μαζί καὶ ἔμβρυα. Τὰ ἔμβρυα φτάνουν στους βρόγχους, ἀναπτύσσονται, πολλαπλασιάζονται καὶ τὸ ζῶν φασαίει πάλι ἀσφῆα.

Ἡ βακτηριολογία φυματιώσεως: Συμβαίνει κάποτε στὸ κυνὴν ἐνα σκυλὶ, πού δὲν εἶναι λαγωνικό, νὰ πάσῃ στὴ φευλαῖα ἐν κολα ἐνα λαγὺ. Ὁ λαγὺς αὐτὸς θὰ εἶναι, κατὰ κανόνα, ἀδύνατος καὶ χακτικτός. Ἀν τὸν ἀφαιρέμ, θὰ παρατηρήσῃμε ὅτι τὸ σπῆκτι τοῦ κυνὸς ἔχει μὲτο ἀπὸ μικρὰ κόκκινα ἐξαιρητά καὶ εἰς τὰ πλεονῶν τοῦ ὑπάρουν μερικὲς πυρῶσις ἐναποθέσεις. Ἡ μικροβιολογικὴ ἐξετάσι τὸν σπῆκτιον ἐκτελεσθῆναι ἐναποθέσεις. Ἡ μικροβιολογικὴ ἐξετάσι τῶν ὑπάρουν ἐνα ἰδιαίτη δειξίη τότε, ὅτι σὺν εἰσωπερικῶν τῶν ἐξαιρητῶν διαφωρικῶ ἀπὸ ἐκεῖνο πού περικλείει τὴ φυματιώσεως ἀπὸ ἀνθρώπων, ἡ τῶν πολερικών. Ἡ βακτηριολογία φυματιώσεως εἶναι κι αὕτη νόσος θανατηφόρος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ ἀμπελοπούλια. — Τὸ αὐτογεμὲς κυνηγετικόν. —
Οἱ ἀδωρότερες τῶν κυνηγετικῶν πουλιῶν.

Οι τιμές των αυτοεμφανών Μάγκινουμ είναι προ-
Μάγκινουμ—Α. Ρ. «Standard» Grade Wingmaster
(σιου) περί τα 52 δολάρια και το μοντέλο 870
Grade Wingmaster περί τα 75 δολάρια. Τους τ-
τους οίκους Remington της Αμερικής, θα βρείτε
Έχουν μήκος κάννης 75 εκατοστή, θαλάσσιου
μετρήμα 26,3 ίντσες, τώσεως 870 Μ.Μ.
full-choke (φουλ-τσόκ), προσφέρονται στην τιμή
H Browning Arms Company της Αμερικής, περί
των 12 καλλιπύ, με κάννες μήκους 75 έ. κ. μ.
τους με τις εξής αντίστοιχες τιμές για τον έ. κ. μ.
236, τύπος ΙΙΙ δολ. 348, τύπος ΙΙΙΙ δολ. 395,
τύπος V δολ. 615. Οι τιμές αυτές είναι μεταξύ

Σε περασμένο τεύχος του περιοδικού, περιγράψαμε την τουλαραμία, τη φέβερη και πολύ μεταδοτική αυτή νόσο, που προσβάλλει τους λαούς και αυτόν ακόμα τον άνθρωπο.

Σήμερα θα μιλήσουμε για άλλες αρρώστιες, επίσης σφαερές, που προσβάλλουν τα κνηνητά ζώα και αρρώστα το τόπου μας.

Θ' αρχίσουμε απ' τις αρρώστιες που προσβάλλουν τα τριχοτά κνηνία μας. Θα περιγράψουμε τον αβώδη πυρετό, τη μυξωματώση, τη φυμωτίωση και την εντερίτιδα.

Στην αρχή της αφοσίωσης του, το ζώο δεν έχει όρεξη για φαΐ. 'Αν' το στόμα του, δεξιά κι 'αριστερά, τρέχει σάλιο, καταπίνει δε με πολλή δυσκολία. 'Επειτα από δυο-τρεις μέρες, παρουσιάζονται στο στόμα του, στά ούλα και στή γλώσσα, οι φουσκάλες. Οι φουσκάλες αυτές που έχουν μέγεθος από του μπιζελιού ως του καρπούδιού, σπάνε από δυο-τρεις μέρες και άδειαίνουν αν' το ύγρο που είχαν. Τότε αρχίζει να επανέρχεται στο ζώο η όρεξη για φαΐ.

ψηλογραφί-
 μας ε' Αμε-
 ρς Λάκη ε
 Κερκύρας,
 Γ 910, ζη-
 τήνιδες απ'
 προτίμησιν
 Ανθιμος
 Τ.Π., 2ος
 μείν' άλ-

ρόθεος,
 λοχίας Γε-
 ρης, 574
 91Z, και ό
 δης, 202
 Γ 922A, έ-
 ουν με νέες
 Γεώργι-
 Ανάτολιος

ΤΟ *Zeits* ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΡΑΔΙΟΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ
Κατασκευασμένο με τις πιο σύγχρονες μηχανικές εξελίξεις και τη πιο αισθητική
γραμμή είναι το κομμάτι και η υπερηφάνεια κάθε σπιτιού.
ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΛΑΒΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

(25 χρόνων), Λεωφ. Καλοκαιρινή
282, Ήρακλειόν, Κρήτη, Grèce, ζη-
τεί αλληλογραφία με μία νέα από-
ψη Αυστραλίας που θα μπορούσε να

Ὁ Παναγίωτης Λογοθέτης, Πέντε Πηγιάδης 46, Πειραιεύς, ὁ Βασίλειος Λυμπερόπουλος, Ἐπιτάλιον, Ἥλεια, ὁ Εὐστάθιος Ἀθανασόπουλος, Κλινική Κ. Τσαγκάρη, Μελίσσια, Ἀθῆναι, ὁ Ἐλευθέριος Φέσιος, Ἀριστοτέλους 12, Νάουσα, καὶ ὁ Νικόλαος Βερροιώτης, Εὐαγγελιστρίδας, 6, Θεσσαλονίκη, ἔχουν ἀλλοίως

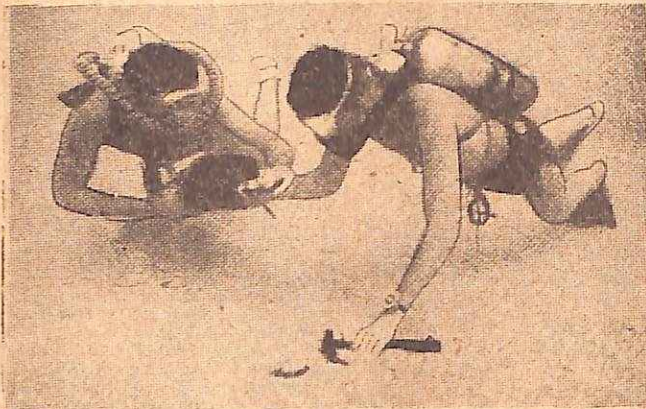
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ
 'Ιατροῦ Σ
 τοῦ 'Ινστιτούτου Σεξουαλικῆς
 'Απὸ τὰ 13 πολὺκροτα βιβλ
 1) «'Ερως ἐκλογῇ συζύγου, Γάμ
 λικῇ συμπεριφορᾷ τῶν ἀνθρώπων»

Πωλούνται εις τὸν ἐκδοτικὸν οἶκον «ΜΕΛΙΣΣΑ» Ἀκαδημίας 34, ὃ οποίος ἀνέλαβε τὴν αποκλειστικότητα ἐκδόσεως καὶ κυκλοφορίας, καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ ὄχι εἰς τὰ ἱατρεῖον τοῦ συγγραφέως, Ἀκαδημίας 3, ὅπως ἐγγίνετο μὲν
 χρι σήμερον.

8) «Αὐνανισμός, τὸ πάθος
ἡ. 20. 9) «Φλέρτ καὶ ἐρωτική
κανάλυσις καὶ ψυχοβιολογία»

Ἑλληνική ἢ ἀγγλική γλώσσα. Ἡ προ-
ηγουμένη διεύθυνσις ἰσχύει καὶ γι-
αὐτόν.

Ὁ ὑπάτος Δαμιανὸς Τσι-
τσος, 562 Τ.Π., ΑΒΟ, ΣΤΓ 916Α,
ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφῇ με νέες
ἀπ' ὅλων τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτί-
μην ἀπὸ τὴν Κρήτη, στὴν ἑλληνική,
ἀγγλική ἢ ἰταλική γλώσσα. Ὁ λοχίας

«Βατραχάνθρωποι» της εποχής μας, που κάνουν έρευνες στο βυθό της θάλασσας.

Οι «Βατραχάνθρωποι»

Από τον... Ίωβ ως τον Ξενοπούλο!

Συχνά γίνεται λόγος για τους «βατραχάνθρωπους». Οι λοιμοί μας περίπου ξέρουμε τι είναι: το καϊνούργιο αυτό πολεμικό όπλο: Άνθρωποι, εφοδιασμένοι με ειδικές αναπνευστικές συσκευές και με πτερύγια στα πόδια, που μπορούν να μείνουν πολλές ώρες κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας και να κάνουν ανενόχλητα τις υποβρύχιες καταστροφές τους.

Αλλά τίποτα σχεδόν δεν είναι καινούργιο. Όλα ανήκουν στο παρελθόν κι' οι νεότεροι δεν έκαναν, παρά να τελειοποιήσουν την ιδέα που προϋπήρχε. Όπως όλα, λοιπόν, έτσι και οι «βατραχάνθρωποι», υπήρχαν από την εποχή ακόμη του... Ίωβ. Στο κεφάλαιο του... της Π. Διαθήκης, μια παράγραφος αναφέρει τα εξής περιεργά: «Και βάλεις τριπλάσιες πόδας σου εις δεσμά πτερυγίων και το πρόσωπόν σου εις θήκην και παραφυλάττεις υπό την θάλασσαν τα πλοία και καταστρέφεις αυτά δια σκοτεινών τεχνασμάτων». Η παράγραφος αυτή μιλάει για τον Ζακιάδ, το γιού του βασιλέα «Αμασία, που ήταν δεινός κολυμβητής.

Όταν νικήθηκε ο πατέρας του κι' έχασε το θρόνο, ο Ζακιάδ ήθελε να εκδικηθεί τοίς έχθρους του. Αλλά επειδή δεν είχε στρατό να πολέμη, «εφεύρε» ένα ειδικό μηχανήμα, που του επέτρεπε να κινείται ελεύθερα κάτω από τη θάλασσα. Έτσι, μόλις έδλεπε έχθρικά σκάφη, χωνόταν κάτω από το σκάρι τους και τα καταστρέφε «δια σκοτεινών τεχνασμάτων». Τι έδουσε... τεχνάσματα ήταν αυτά, άγνωστο. Πάντως, ο Ζακιάδ μπορεί να θεωρηθεί ο πρώτος «βατραχάνθρωπος», που φάνηκε στη γή.

Η αλήθεια είναι πως ο άνθρωπος προσπαθούσε πάντα να λύση το μυστήριο του «βυθού». Να κατεβή ο ίδιος ως εκεί κάτω, να εξερευνήσει και να ξαναβρή πάλι ζωτιανός. Αλλά τα μέσα που είχε τότε στη διάθεσή του, ήταν ασήμαντα κι' επικίνδυνα. Ωστόσο αρχαίοι αυτοί θρύλοι, μιλούσαν για μερικούς ανθρώπους που ενοήθηκαν από τον Ποσειδάωνα: Τους πήρε δηλαδή μαζί του στα βάθη των άβυσσών, τους φιλοέλεγε αρκετό διάστημα κι' ύστερα τους άφισε να επιστρέψουν στη γή.

Ένας απ' αυτούς, είναι κι' ο Πτώος, που, όπως αναφέρει ο θρύλος, έμεινε στα βάθη της θάλασσας ένα ολόκληρο χρόνο. Όταν γύρισε πίσω, αφηγήθηκε στους εκπληκτικούς ακροατές του, για παράξενες και μυθικές πολιτείες που υπήρχαν κάτω από τα σκοτεινά νερά.

Η ιστορία αυτή δεν είναι τελείως φανταστική. Ο Πτώος υπήρξε στην πραγματικότητα κι' έζησε στα πολύ παλιά χρόνια στη Νάξο. Ήταν κολυμβητής, άριστος κι' έκανε «μακροβούτια» που κρατούσαν δύο και τρία λεπτά της ώρας, αν πιστέψουμε στο Στράβωνα. Κολυμπώντας κάποτε, κατόρθωσε να φτάση υπό τη θάλασσα στο άπεναντι νησί, τη Δεπούσα. Εκεί έμεινε πολλήν καιρό, ζώντας με το κυνήγι.

Όταν ξαναγύρισε με τον ίδιο τρόπο στη Νάξο, ο Πτώος βεβαίως στους συμπατριώτες του, ότι έλο αυτό το διάστημα που έλειπε, βρισκόταν στο «βυθό». Εκείνοι, φυσικά, τον πίστεψαν κι' από τότε έμεινε ο θρύλος, που πήρε πολλές παραλλαγές, ώσπου να φτάση στα χρόνια μας.

Φημισμένοι «βουτηχτές», υπήρχαν σ' όλες τις εποχές. Στην «Οδύσσεια» και την «Ιλιάδα» γίνεται πολλές φορές λόγος για το σφυγγάρη. Μα ο πιο περίφημος σφυγγάρης ήταν ο Σωτίων, που τον είχε στην υπηρεσία του ο Πεισιπτοστας, τύραννος των Αθηνών. Φαίνεται πως το παλιό κάρι αυτό, είχε φυσικές ιδιότητες «βατραχάνθρωπου». Γιατί, θέλοντας κάποτε να εκδικηθεί για προσωπικούς λόγους, το Μυτιληναίο ναύαρχο Φειδίππο — που άγκυροβόλησε στην Πειραιά με μια μεγάλη τομή — έκανε ένα άπειστο «μακροβούτι». Χώθηκε κάτω από το καράβι και μ' ένα κουμμάτι αχμηρό σίδερο, του άνοιξε μια πελώρια τρύπα στο σκάρι του. Έπειτα από λίγο, τ' όμορφο πλοίο βυθιζόταν μπρος στο λιμάνι.

Αλλά οι πρώτοι πραγματικοί «βατραχάνθρωποι» ήταν οι Σπαρτιάτες. Σύμφωνα με τη μαρτυρία του Θουκυδίδη, οι τελευταίοι — τετρακόσιοι εικοσών αριθμό, που είχαν αποκλειστική κατά τον Πελοποννησιακό πόλεμο, από τους Αθηναίους στη Σφακτηρία, νησάκι απέναντι στην Πύλο — ανανεοδιαζόνταν με υποβρύχιους βουτηχτές. Πήγαιναν δηλαδή ως εκεί, κολυμπώντας κάτω από τη θάλασσα και, σέρνοντας μαζί τους άσκια γεμάτα τρόφιμα. Επειδή η πολιορκία κράτησε πολλές μέρες, οι Αθηναίοι νόμιζαν πως οι Σπαρτιάτες θα είχαν πεθάνει από την πείνα, γιατί ήσαν πως η Σφακτηρία ήταν ένας καταέβερος βράχος. Έτσι αποφάσισαν να βγούν στο νησί, για να θάψουν τα πτώματα τους. Έμειναν όμως κατάπληκτοι, όταν είδαν να τους επιτίθεται με ακάθεκτη όρμη. Αυτό, λέγεται, έκανε το Δημοσθένη — που ήταν ένας από τους Αθηναίους άρχηγούς — να λύση την πολιορκία και να φύγει.

Οι «βατραχάνθρωποι» δεν έλειψαν ούτε στα Βυζαντινά χρόνια. Το «Πασχάλιον Χρονικόν» αναφέρει πως, όταν ο λαγανός πολιορκούσε την Κωνσταντινούπολη, «μερικοί από τους στρατιώτες της Βασιλευούσης εξέβησαν με τα παλληκάρια των και πεσόντες κρυφίως στην θάλασσαν, έφθασαν κάτωθεν των πολεμικών πλοίων και με τσεκούρια τὰ έτρυπησαν εις τὰ ύφαλα και τὰ κατεβύθισαν». Δηλαδή οι Βυζαντινοί δεν έκαναν τίποτα άλλο απ' ό,τι κάνουν οι σημερινοί «βατραχάνθρωποι» που βυθίζονται με τον ίδιο τρόπο σχεδόν τα πλοία του έχθρου.

Τον Αυγούστο του 1694, οι Ένετοί επιχείρησαν να κάνουν αποβάσεις στη Χίο. Ο έπαρχος του νησιού Σιλαχδάρ Χασάν, που φυλάγε το φρούριο με όχτακόσιους άντρες, αποφάσισε να πολεμήση. Μ' όλα που δεν είχε παρα μόνον ένα πλοίο, το έτοιμασε καταλλήλα για ν' ανταμείψει τους Ένετους αντιμετώπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

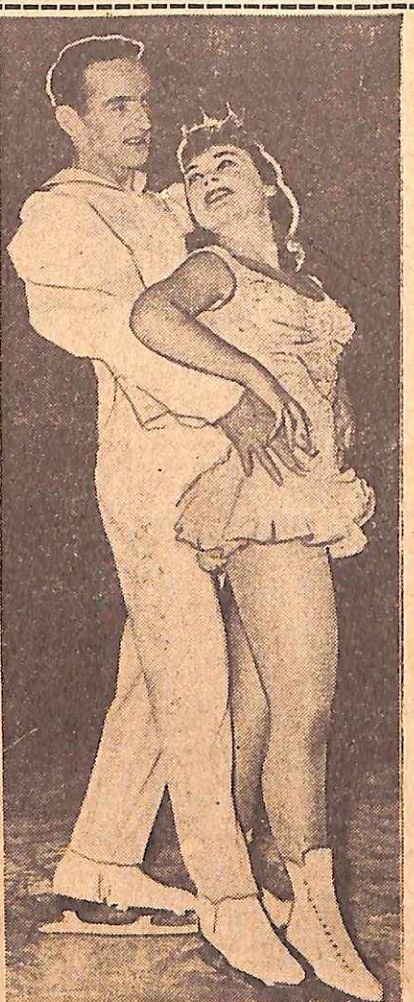
Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

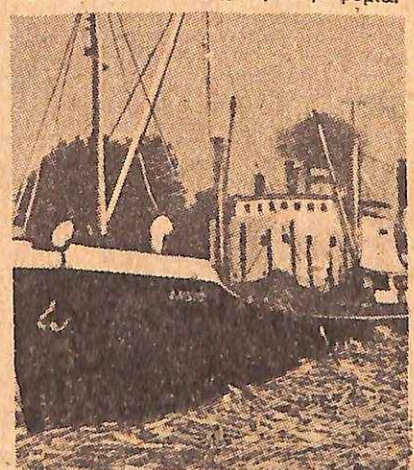
Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους. Ένετος αντίμετωπιση τους.

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΜΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΠΑΤΙΝΑΖ

Η περιφημη σκάφη της βιεννέζικης παγοδρομικής επιθεωρήσεως «Μελωδίες Ρωτός», Σίσου Σθόρτς, που έπειτα από μια θριαμβευτική τουρνέ στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, καταχειροκροτείται και πάλι, κάθε βράδυ, στη Βιέννη, με προσωρινό παρτενάρ το Βέλγο παγοδρόμο Φερνάντ Λεμαν. Η Σίσου Σθόρτς και ο μόνιμος παρτενάρ της Κουστ Όπελτ είναι ολυμπιονίκες στην κατά ζεύγη καλλιτεχνική παγοδρομία.

ΑΝΕΞΟΔΗ ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΕΥΛΕΙΑΣ

Είναι γνωστό ότι στην Αμερική εκμεταλλεύονται τα ποτάμια για τη μεταφορά ευλείας σε μεγάλες αποστάσεις. Πρός ημερών, στο Γκάντ του Βελγίου, το ανέδοδο αυτό μεταφορικό μέσο, χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά και στην Ευρώπη για τη μεταφορά ενός ολόκληρου φορτίου ευλείας μέσω μιας διώρυγας. Μη βρισκοντας ελεύθερη αποβάθρα για να ξεφορτώση, το τουρκικό φορτηγό «Ανισιο», άδειασε το φορτίο του μέσα στα νερά της διώρυγας και ακολουθώντας η ευλεία διοχετεύτηκε προς ένα μεγάλο εργοστάσιο γαλακτοπίας.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μια τραγική παρεξήγηση

Πρέπει να χωρίσω, Τάκη, σε παρακαλώ, μη με βιάζεις να σου πω πράγματα, που πρέπει να κρατήσω για τον εαυτό μου...

Δεν σε καταλαβαίνω, Βάνα. Πάνε τρία χρόνια που γνωρίζομαστε κάπως αλλοιώς... Κάνουμε τόσα όνειρα, τόσα σχέδια για το μέλλον μας... Έτσι μαζεύουν, κι' εγώ το ίδιο. Κανονίζω τις δουλειές μου, για να είμαι ελεύθερος, να φύγω μακριά από δω, ν' αναζητήσω την ευτυχία μας. Και τώρα, έτσι ξαφνικά, ενώ όλα είναι έτοιμα και δε μένουν παρά μόνο τα εισιτήρια ν' αγοράσω, που λες πως πρέπει να χωρίσω και να μη ξαναδωθούμε, χωρίς να μου δίνεις καμιά εξήγηση... Δεν καταλαβαίνω τίποτα!...

Η Βάνα σηκώθηκε από το ντιβάνι, που καθόταν, και κύτταξε έξω από το παράθυρο. Είχε σκοτεινιάσει, και τα δέντρα του κήπου της φαινόταν σαν απειλητικές σκιές, σαν φαντάσματα που κοιτούσαν τα χέρια τους, για να της θυμίσουν όλα εκείνα που βραίνουν την ψυχή της!

Σκούπισε με το μαντηλάκι της δυο δάκρυα που είχαν ξεφύγει από τις άκρες των ματιών της και αποφασιστικά προχώρησε και γύρισε το διακόπτη. Το φως έδειξε χλωμό το πρόσωπο του άντρα, που στεκόταν, λίγα βήματα πιο πέρα.

Καληνύχτα, Τάκη, του είπε η Βάνα. Βασίζομαι σε όνειρα, πως δε θα με ξαναενοχλήσουν. Είναι θαυμάσιο, μά έτσι πρέπει να γίνει. Έτσι μια μέρα να μπορέσω — όταν θα είμαστε πιο ψυχραίοι — να σου εξηγήσω μερικά πράγματα που σου παρέλειψα να σκεφτείς... Λυπημένος, με σκυφό κεφάλι, έφυγε ο Τάκης, δίχως να προσφέρει άλλη λέξη. Η Βάνα δεν τον συνάδνεσε. Η πόρτα του κήπου έριξε κι' ακούστηκε ο κρότος που έκανε στο κλείσιμό της. Τότε η Βάνα έβγαλε μια κραυγή απελπισίας κι' έπεσε κλαίοντας απρηγόρητα πάνω στο ντιβάνι.

Αντίο, Τάκη! Αντίο, για πάντα, όνειρά μου! Μουρμούριζε δίνοντας έτσι τον τελευταίο αποχαιρετισμό σε μια αγαπή φίλη, που τη θεωρούσαν κι' οι δυο σαν ένα σύνδεσμο έρωτικό για το μέλλον τους.

Όλα είχαν τελειώσει πιά! Κι' ένα κενό ανοίχτηκε γύρω από τη δύστυχη ζωή αυτής της γυναίκας.

Η Βάνα ήταν τριάντα οχτώ χρόνων. Ο άντρας της, πέντε ολόκληρα χρόνια τώρα, βρισκόταν σε μια φρενολογική κλινική...

Το πως κατάντησε εκεί, δεν ήταν άγνωστο γι' αυτήν. Την άγαπούσε τρελά ο άντρας της, τη φρονιζε και προσπαθούσε να την κάνει όλο και πιο ευτυχισμένη. Ποτέ άλλοτε ζευγάρι δεν ήταν τόσο αγαπημένο, τόσο ταιριαστό για όλο τον κόσμο που τους γνώριζε. Είχε όλα τα μέσα ο Πάνος για να κερδίσει πολλά χρήματα, γιατί η επιχείρησή του ήταν από εκείνες που απέδιδαν πολλά. Δεκαπέντε χρόνια πατημένοι δεν μάλλωσαν ποτέ, τα πρόσωπά τους δεν συννεφίλασαν από μελαγχολία.

Ένα βράδυ — πριν πέντε χρόνια — η Βάνα έλαβε ένα τηλεφώνημα από το γκαρσόνι ενός ενοικιασμένου κέντρου, όπου πήγαινε συχνά με τον άντρα της. Την ειδοποιούσε να πάει τ' αυτοκίνητό της

και να τρέξη γρήγορα στο μέρος που της υποδείκνυε.

Η Βάνα έφυγε άμέσως. Όταν βρέθηκε εκεί, βρήκε το αυτοκίνητο του άντρα της αναποδογυρισμένο και τον άντρα της αιμόφυρτο κι' αναίσθητο. Λίγο παρα πέρα, ήταν μια κοπέλλα νεκρή. Η Βάνα την ανέγνωρισε: ήταν η δακτυλογράφος του άντρα της. Η αστυνομία δεν είχε ακόμα έρθει. Σκέφτηκε, λοιπόν, το σκάνδαλο και άδειασε την τσαντούλα της κοπέλλας στη δική της, κι' όλα τα χαρτιά που είχε ο άντρας της τα πήρε, από φόβο μήπως υπήρχε τίποτα το ενοχοποιητικό.

Την κοπέλλα ύστερα τη μετέφεραν στο νεκροτομείο και τον άντρα της σε μια κλινική. Μ' ένα γενναίο ποσό, η Βάνα αγόρασε τη σωτή της γρηάς μητέρας της νέας κι' έτσι οι εφημερίδες άναγελαν, χωρίς πολλά λόγια, το αυτοκινητιστικό δυστύχημα, που συνέβη τη στιγμή που ο επιχειρηματίας Πάνος Καλλιδής πήγαινε με τη δακτυλογράφο του, για υποθέσεις του στη Θεσσαλονίκη. Άλλωστε, ο άντρας της έκανε συχνά τέτοια ταξίδια.

Η Βάνα φρόντισε για την κηδεία της κοπέλλας και έτρεξε στο προσκήνιο του Πάνου.

Είχε πάθει διάσειση του εγκεφάλου κι' όταν συνέβη, δε γνώριζε πια κανένα, ούτε τη γυναίκα του. Οι τρόποι νένα, τα λόγια του, δε φανέρωναν μόνο τον άνθρωπο που είχε πάθει άμνησία, αλλά τον τρελό! Και τον έκλεψε σε μια φρενολογική κλινική, δίχως καμιά έλπίδα σωτηρίας.

Οι γιατροί την είχαν άπελψει. Από την ημέρα όμως εκείνη, η Βάνα άλλαξε. Δεν άγαπούσε πια τον άντρα της. Τον μισούσε, γιατί ήταν βέβαιη πως η δακτυλογράφος του ήταν και φίλος, ούτως ή άλλως, αλλά λενάδα του. Δεν είχε αποδείξεις, αλλά κάθε φορά που έφροκτειτο για έμπορικώς έδειχναν τα πράγματα, το δυστύχημα έγινε σε μικρή απόσταση από ένα ενοχοποιητικό κέντρο, όπου πήγαινε συχνά εκείνη με τον άντρα της.

Τα πρώτα δυο χρόνια, πέρασαν με τις φροντίδες της μητέρας ο Πάνος γίνι τις φροντίδες άπελπιστηκε και, μια μέρα, έπειτα από σύμβουλή του δικηγόρου της, Μπουρούσε να πάει διαζύγιο. Μπορούσε να έχη και πάλι την ελευθερία της.

Ένας φίλος του άντρας της, ο Τάκης, της κρατούσε συχνά συντροφιά. Μα ο Τάκης της φερόταν σαν κάτι πάρα πάνω από φίλος, και τα λόγια του της έδιναν θάρρος για μια καινούργια ζωή. Έδιναν θάρρος για μια καινούργια ζωή. Έτσι, σαν δύο καλοί φίλοι, μπήκαν να συζητήσουν για ένα μέλλον πιο ευτυχισμένο, μακριά από την Αθήνα.

Τρία χρόνια πέρασαν όσο να ελευθερώθη η Βάνα από τον παλιό δεσμό. Κι' ήταν έτοιμη πια να φύγει. Την παραμονή όμως της αναχώρησής της, θέλησε να πάει να δει για τελευταία φορά τον άντρα της.

Ο διευθυντής της κλινικής της βέχτηκε με ιδιαίτερη χάρη και την άδχησε στο δωμάτιο του άρρώστου. Η Βάνα τον βρήκε να διαβάει κάποιο βιβλίο. Την κτύπησε με περίλυπο βλέμμα. Όλο, την κτύπησε με περίλυπο βλέμμα. Όλο, την κτύπησε με περίλυπο βλέμμα. Όλο, την κτύπησε με περίλυπο βλέμμα.

Τότε η Βάνα έβγαλε μια κραυγή απελπισίας κι' έπεσε κλαίοντας απρηγόρητα πάνω στο ντιβάνι.

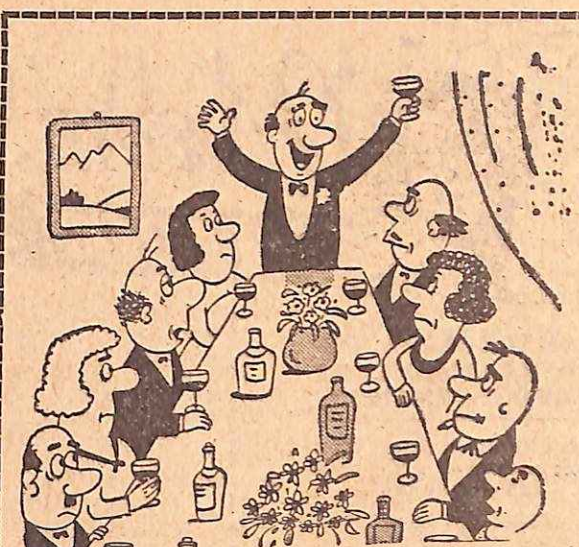
Αντίο, Τάκη! Αντίο, για πάντα, όνειρά μου! Μουρμούριζε δίνοντας έτσι τον τελευταίο αποχαιρετισμό σε μια αγαπή φίλη, που τη θεωρούσαν κι' οι δυο σαν ένα σύνδεσμο έρωτικό για το μέλλον τους.

Όλα είχαν τελειώσει πιά! Κι' ένα κενό ανοίχτηκε γύρω από τη δύστυχη ζωή αυτής της γυναίκας.

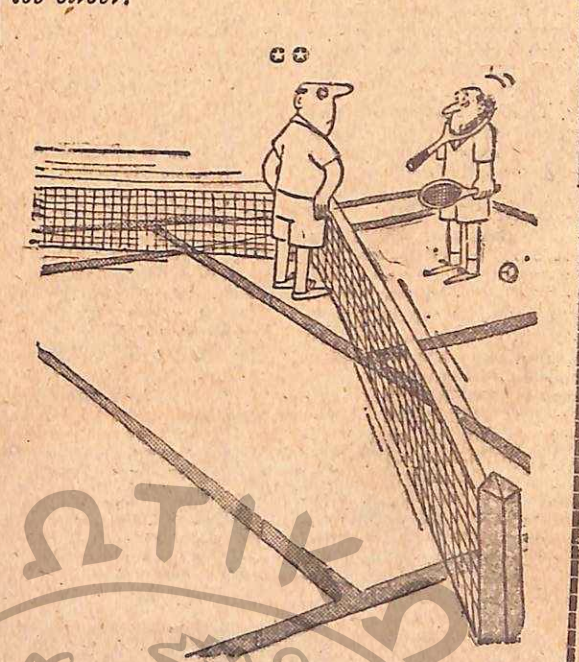
Η Βάνα ήταν τριάντα οχτώ χρόνων. Ο άντρας της, πέντε ολόκληρα χρόνια τώρα, βρισκόταν σε μια φρενολογική κλινική...

Το πως κατάντησε εκεί, δεν ήταν άγνωστο γι' αυτήν. Την άγαπούσε τρελά ο άντρας της, τη φρονιζε και προσπαθούσε να την κάνει όλο και πιο ευτυχισμένη. Ποτέ άλλοτε ζευγάρι δεν ήταν τόσο αγαπημένο, τόσο ταιριαστό για όλο τον κόσμο που τους γνώριζε. Είχε όλα τα μέσα ο Πάνος για να κερδίσει πολλά χρήματα, γιατί η επιχείρησή του ήταν από εκείνες που απέδιδαν πολλά. Δεκαπέντε χρόνια πατημένοι δεν μάλλωσαν ποτέ, τα πρόσωπά τους δεν συννεφίλασαν από μελαγχολία.

Ένα βράδυ — πριν πέντε χρόνια — η Βάνα έλαβε ένα τηλεφώνημα από το γκαρσόνι ενός ενοικιασμένου κέντρου, όπου πήγαινε συχνά με τον άντρα της. Την ειδοποιούσε να πάει τ' αυτοκίνητό της

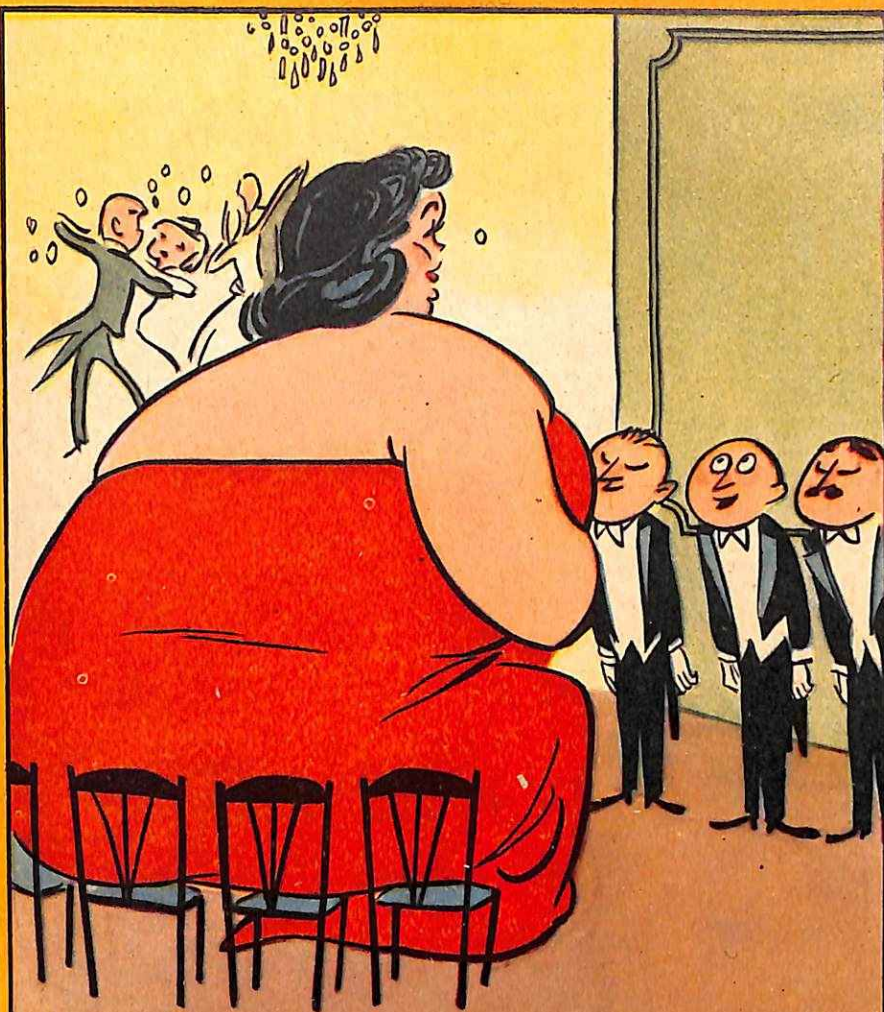
Και τώρα, παρακαλώ τους αγαπητούς προσκεκλημένους μου, να πιούν στην υγεία μου και...αυτού του δινουν!

Ο νικητής

Σήμερα ή θνη του είναι πολύ καλύτερη, δεν είναι έτσι μαντάμ;

ΟΙ ΤΡΕΙΣ... ΚΑΒΑΛΛΙΕΡΟΙ
— Θα μᾶς παραχωρήσετε αὐτὸ τὸ χορὸ, κυρία;

— Θα σοῦ πάρω τὴ γούνα, ἀλλὰ τώ-
ρα κάνε μου τὴ νάρι νὰ σταματήσης τὶς
τρεμούλες!...

Χωρὶς λόγια.

Χωρὶς λόγια.